
A VILÁGHÍRŰ BESTSELLER-SZERZŐ
KEN FOLLETT
ALATTUNK AZ ÓCEÁN

Ken Follett

ALATTUNK AZ ÓCEÁN

VICTORIA NÁSZUTAS LAKOSZTÁLY

DIANA LOVESEY

LAVINIA HERCEGNŐ

LULU BELL

MARK ALDER
TOM LUTHER
MARGARET OXENFORD

LADY OXENFORD

PERCY OXENFORD
LORD OXENFORD

SZEMÉLYZETI KABIN

PETER BLACK
NAT RIDGEWAY
FRANK GORDON
OLLIS FIELD
GABON BÁRÓ
CARL HARTMANN

HARRY MARKS

PETER MEMBURY

NIGHTOVER WATER

Fordította: Losonci Gábor; 1991

Kiadja a Victoria Kft.
Felelős vezető a Victoria Kft. ügyvezetője
Készült a Somogy Megyei Nyomdaipari Vállalat téri Kaposvári üzemében -111718 Felelős vezető: Miké Ferenc igazgató

1939 egyik szeptemberi napján Angliából felszáll a Pan American légitársaság egyik óriási, *Clipper* típusú hidroplánja, hogy az Atlanti-óceánt átszelve utasait Amerikába repítse. Fedélzetén szinte mindenki menekül valami elől: a híres, zsidó származású német atomfizikus a nácik; a fasiszta angol lord és családja a börtön; a szépasszony szeretőjével a férj; azúri tolvaj a bíróság; a gazdag örökös pedig a nővére elől. Az üldözők persze mindent elkövetnek, csakhogy beérjék és leszállásra kényszerítsék a gépet. Izgalmas kalandok a háborgó óceán viharos egén: váratlan fordulatok, szex, cselvetés, szerelem és vér...

A “Kaland Afganisztánban” és “A katedrális” után kiadónkismét egy vadonatúj Ken Follett regénnyel jelentkezik, mely az eredeti angol nyelvű kiadással egyidejűleg jelenik meg.

1

Minden idők legromantikusabb repülőgépe volt.
Tom Luther a southamptoni dokkban állt déli fél egykor, a második világháború kitörésének napján. Az eget kémlelte, szívében félelem és várakozás. Beethoven néhány taktusát dúdolgatta újra meg újra, az ötödik zongoraverseny első tételéből: a helyzetnek megfelelő harcias dallamot.
Körötte kíváncsiak tömege tolongott: a repülés megszállottjai kezükben messzelátóval, gyerekek, és sokan, akiket csak a kíváncsiság vonzott ide. Luther emlékezete szerint a Pan American légitársaság *Clipper* hidroplánja most kilencedszer száll le a csatorna vizén Southamptonnál, de az esemény még mindig szenzációnak számított. Az óriási repülőgép oly csodálatos volt, olyan elbűvölő látvány, hogy az emberek még ezen a napon is összegyűltek megnézni, ahogyan leszáll, még ezen a napon is, amikor hazájuk háborúba lépett Németországgal. A dokkban két hatalmas óceánjáró gőzös is horgonyzott, házként tornyosulva az emberek feje fölé, de az úszó luxusszállodákra most ügyet sem vetettek. Mindenki az eget kémlelte.
Ám amíg lesték az eget és várakoztak, a háborúról beszéltek egymás között. A gyerekeket izgatta a dolog; a férfiak tudálékosan beszéltek tankokról és tüzérségről, a nők csak rosszalló arckifejezéssel álldogáltak. Luther amerikai volt. Remélte, hazája nem fog belekeveredni a háborúba, végtére is semmi köze hozzá. S azt meg kellett adni a náciknak: a kommunistákkal keményen elbántak.
Luther üzletember volt, gyapjúszövetet gyártott, s volt már elég baja üzemében a vörösökkel. Egy ízben teljesen ki volt nekik szolgáltatva, csaknem tönkretették. Ezt azóta sem felejtette el. Apja férfiruha-kereskedése tönkrement a zsidó konkurencia miatt, s a Luther Gyapjú létét a kommunisták veszélyes helyzetbe hozták: márpedig a komcsik nagy része zsidó volt. Aztán Luther megismerkedett Ray Patríciával, és minden megváltozott. Patrícia emberei tudták, hogyan kell bánni a komcsikkal. Néhány baleset történt: az egyik forrófejű agitátor kezét elkapta a szövőgép; egy szakszervezeti szervező autóbaleset áldozata lett, a kocsi továbbhajtott, miután elütötte. Két munkás, aki panaszkodott, mert az üzemében nem tartották be a biztonsági előírásokat, valahogy belekeveredett egy kocsmai verekedésbe, és kórházba került. Egy másik bajkeverő, történetesen egy nő,

visszavonta feljelentését, miután háza véletlenül porig égett. Mindez néhány hétbe telt, és többé nem volt semmi probléma. Luther önkéntelenül dobbantott lábával. Még mindig ugyanazt a néhány Beethoven taktust dúdolta.

Az Imperial Airways dokkjából megjelent egy kisebb motoros hajó, amely a leszállási vízfelületet többször végigjárta. Úszó törmeléket keresett, ami akadályozhatná a gépet a leszállásban. A tömeg izgatott mormogást hallatott; megértették, közeledik a gép.

Először egy kisfiú vette észre, aki fényes, új, magas szárú cipőben feszített. Messzelátója nem volt, de tizenegy éves szeme élesebbnek bizonyult minden messzelátónál. – Jön! – kiáltotta. Jön a *Clipper*
–, és délkeleti irányba mutatott. Mindenki arra nézett. Luther először csak valami határozatlan körvonalat látott, amely lehetett volna akár madár is, de a vonalak hamarosan kiélesedtek, és a tömegen végigsöpört az izgalom moraja, ahogyan szájról szájra járt, hogy a kisfiúnak igaza van.

A gépet mindenki csak *Clipper*nek nevezte. Hivatalosan Boeing B-314 volt a neve. A Pan American légitársaság bízta meg a Boeing céget olyan repülőgép gyártásával, mely képes átrepülni az Atlanti-óceánt, amely utasszállító gép, s amelynek utasai minden luxust megkapnak útjuk során. Ez volt az eredmény: egy hatalmas, végtelenül méltóságteljes, hihetetlenül nagy teljesítményű gép, egy repülő palota. A légitársaság hat gépet vett át, és újabb hatot rendelt. Ezek a hidroplánok fölértek az óceánjáró hajókkal mind kényelemben, mind eleganciában, de míg a hajóút négy vagy öt napig tartott, a *Clipper* huszonöt-harminc óra alatt repülte át az óceánt.

Mint egy szárnyas bálna, gondolta Luther, a közeledő hidroplánt figyelve. Nagy, tömpe, cet orra volt, vaskos teste, hátul a két szárny mint két uszony nyúlt ki. A szárnyakon kaptak helyet a hatalmas motorok. A fő szárnyak alatt két másik, uszonyszerű "víziszárny" volt, amely a vízben biztosította a gép stabilitását. A gép alja úgy keskenyedett el szinte pengevékonyságúvá, mint a gyors hajóké.

Luther hamarosan látta a két sorban elhelyezkedő négyszögletes ablakokat. Egy hete a *Clipper*en érkezett Angliába; tudta, milyen is belülről. A felső fedélzeten volt a pilótafülke, és ugyancsak itt tárolták az utasok poggyászát. Az alsóbb fedélzet volt az utasoké. Üléssorok helyett azonban szobák sorakoztak, ággyá nyitható kanapékkal. A legnagyobb helyiségben közösenétkeztek az utasok, éjszakára pedig visszavonultak saját kabinjukba. A gép tervezői mindent elkövettek, hogy az utasokat elszigeteljék az

ablakokon kívül rekedt világtól és az időjárástól. A szobák padlóját vastag szőnyeg borította, a világítás lágy fényekkel szitáit, a színek harmonizáltak, és ami bársonyból lehetett, az bársonyból volt. A hangszigetelés a motor zúgását tompa, alig hallható morajjá szelídítette, távoli, megnyugtató hanggá. A kapitány kiegyensúlyozott, parancsoló modorában is volt valami megnyugtató. A legénység elegánsan feszített a Pan American egyenruhájában, a stewardok mindig mindenütt ott voltak, ha valaki akart valamit. Az utasoknak nem lehetett olyan kívánsága, amely ne teljesült volna nyomban, varázslatos gyorsasággal. Lefekvéskor elfüggönyözött ágyak jelentek meg mintegy a semmiből, a reggelinél friss eper virított. A külvilág a gép ablakain át olyannak tűnt, mint egy film. egy kitalált mese, amelynek semmi köze a valósághoz. A gép belseje volt a tökéletes, és az egész világegyetem kívül rekedt.
Ez a luxus aligha meglepő módon nem volt olcsó. A jegy ára oda-vissza 675 dollár volt, amiért akkoriban kisebb házat lehetett venni. Az utasok királyi családok tagjaira, filmsztárokra, nagy nemzetközi vállalatok elnök-igazgatóira és kisebb országok államfőire korlátozódtak.
Kivéve talán Tom Luthert. Gazdagnak gazdag volt, de vagyonáért megdolgozott, s így nem volt szokása fényűzésre pazarolni. Mégis szükség volt rá, hogy alaposan megismerje a gép belső elrendezését. Egy nagyhatalmú ember, egy nagyon nagy hatalmú ember felkérte, végezzen el egy veszélyes feladatot. Feladata elvégzéséért nem kap pénzt, de a nagyon nagy hatalmú ember tartozni fog neki egy szívességgel, ami minden pénznél többet ér.
Lehetséges volt, hogy az egészből nem lesz semmi; Luther még egy utolsó üzenetre várt. Lelkében tétovázott: egyik percben azt remélte, a feladatot nem kell elvégeznie, a másik percben elöntötte a remény és a lelkesedés, hogy igen.
A gép meredeken szállt le, orrát magasra tartva: Luthert ismét megdöbbentette, milyenóriási. Tudta, harminchat méter hosszú és a szárnyakkal együtt ötven méter széles: de ezek csak számok voltak mindaddig, amíg az ember nem látta saját szemével a hatalmas gépmadarat a levegőben.
Egy pillanatig úgy tűnt, mintha nem repülne, hanem zuhanna, mint a meglőtt vadkacsa. Mintha a vízben elsüllyedne, akár a kő. Aztán egy hosszú pillanatig mintha lebegett volna közvetlenül a vízfelszíne fölött, végül megérintette, és a hullámok hátán siklott, mint amikor a gyerekek a

kaviccsal kacsáznak. A géptest alól kis habfoszlányok szakadoztak föl, s egy újabb pillanat múlva a gép teljes súlyával a vízbe ért, s olyan permetfelhő szállt-föl, mintha bomba robbant volna a tengeren.
A gép siklott, fehér barázdát vont a tenger zöldjében. Luther ismét a vadkacsára gondolt, amint leszáll a tó vizére, kiterjesztett szárnyakkal és behúzott lábbal. A törzs lejjebb ereszkedett, a vitorla alakú permetfelhők megnőttek. Végre a gép orra is a vízbe ért, a permet elült, a gép hirtelen lelassult, és hamarosan olyan szelíden ringott a torkolat vizén, mintha soha nem merészkedett volna a felhők közé.
Luther csak most jött rá, hogy eddig lélegzet-visszafojtva figyelt. Hosszan, megkönnyebbülten sóhajtott, és ismét dúdolni kezdett. A gép lassan úszott a különleges, dupla móló felé. Amikor beilleszkedett közéjük, kötelekkel megerősítették, aztán az előkelő utasok is megjelenhettek. Az ajtóból a víziszárnyra lépnek, onnan a mólóra, amelyről hajóhídon át jutnak ki a szárazföldre.
Luther elfordult, elindult, de hirtelen megtorpant. Mellette állt valaki, akit eddig nem vett észre: magakorabeli férfi, sötétszürke öltönyben, kemény kalappal, akár egy hivatalnok, útban munkahelyére. Luther már majdnem tovább lépett, amikor még egyszer szemügyre vette az idegent. Arca nem egy kishivatalnok arca volt. Homloka magas, szeme kék, álla erős, szája kegyetlen. Idősebbnek nézett ki, mint Luther, jó negyvenesnek, de széles válla erőt sejtetett. Jóképűnek és veszélyesnek tűnt. Egyenesen Luther szemébe nézett.
Luther abbahagyta a dúdolást.
– Henry Faber vagyok – mondta a férfi.
– Tom Luther.
– Üzenetem van az ön számára.
Luther szíve nagyot dobbant. Megpróbálta palástolni izgalmát, és ugyanolyan szenvtelen hangon beszélt, mint a másik.
– Helyes. Halljuk.
– Az illető a *Clipper*en lesz szerdán, amikor a gép fölszáll New York felé.
– Biztos?
A férfi keményen Luther szemébe nézett és nem válaszolt. Luther bólintott. Legalább a feszültségnek vége van, gondolta.
– Köszönöm – mondta.
– Az üzenetnek még nincsen vége.
– Hallgatom – mondta Luther.

– Az üzenet másik része ez: ne valljon kudarcot.
Luther mély lélegzetet vett.
– Mondja meg nekik, ne aggódjanak – válaszolta jóval több önbizalommal, mint amennyit valójában érzett. – Lehet, hogy Southamptonban fölszáll, de hogy New Yorkban nem fog leszállni, arról kezeskedem.

Az Imperial Airways hangárja a torkolat másik oldalán volt. Az Imperial társaság szerelői a *Clipper* fedélzeti mérnökénekellenőrzése mellett vizsgálták át a gépet. Nagy munka, de van rá három teljes napuk. Az amerikai fedélzeti mérnököt Eddie Deakinnek hívták.

Úgyhogy a gép miután az utasok mind kiszálltak, szépen elúszott a túlsó oldalra a Hythe vizén, ahol csörlőkkel és csigákkal a hangárba emelték. Úgy feküdt ott, mint egy bálna egy gyermek-mérlegen.
A nagy út megterhelte a motorokat. A leghosszabb szakasz, Új-Fundland és Írország között kilenc órát tartott; de erős ellenszélben akár tizenhat órán át is a levegőben lehetett a gép. Óráról órára megállás nélkül ömlött a benzin, gyújtottak a gyertyák, és a négy motor egyenként tizennégy dugattyúja fáradhatatlanul mozgott, hogy az ötméteres légcsavarok simán forogva vágjanak át felhőkön, esőn és viharon.
Eddie számára ez volt a mérnöki tudományok igazi romantikája, a csoda: az ember képes volt olyan motorokat készíteni, amelyek órákon át hibátlanul működtek. Sok alkatrészből állottak, amelyeket hajszálpontosan kellett esztergálni és összeilleszteni, tökéletesen, hogy ne csúszhassanak szét, ne duguljanak el, ne repedjenek meg, és még csak el se kophassanak, míg a negyvenegy tonnás hidroplánt egyhuzamban ezer mérföldre repítették.
Szerda reggelre a *Clipper* ismét készen fogállni az útra.

2

Gyönyörű, enyhe, meleg nyárvégi napon tört ki a második világháború. Néhány perccel azt megelőzően, hogy a rádión a király bejelentette a hadüzenetet, Margaret

Oxenford a család téglából épült hatalmas háza előtt állt verejtékezve, mert kabátjában és kalapjában melege volt; dühösen, mert a család utasítására, akarata ellenére, templomba kellett mennie. Oxenford falujának túlsó végéről egyhangú harangkongás hallatszott.

Margaret utált templomba járni, de apja nem tűrte, hogy ne vegyen részt az istentiszteleten; jóllehet Margaret tizenkilenc éves lévén úgy érezte, joga van saját vélemény megalkotásához a vallásról. Talán egy éve történhetett, mikor minden bátorságát összeszedve kísérletet tett nézetei kifejtésére, de őlordsága oda se figyelt. Nem gondolod, kérdezte Margaret, hogy álszent dolog templomba járni, ha az ember nem hisz Istenben? Atyja azonban csupán ennyit válaszolt: nevetséges vagy. Margaret, imigyen legyőzetve, de nem kevésbé mérgesen anyjához fordult, és közölte vele, ha nagykorú lesz, a lábát be nem teszi soha egy templomba. Anyja azt válaszolta: azt majd az urad dönti el, kedvesem. Ami a szülőket illette, a dologezzel el volt intézve, de Margaret minden vasárnap szívében ugyanazzal a haraggal indult az istentiszteletre.

Közben öccse és nővére is kijöttek a házból. Elizabeth huszonegy éves volt, magas, esetlen, és nem különösebben szemrevaló teremtés. Valamikor a két lány igen közel állt egymáshoz. Egyikük sem járhatott iskolába, kesze-kusza nevelőnők és házitanítók nevelgettékőket. Összeszoktak, egymás előtt nem maradt titkuk. Később azonban távolabb kerültek egymástól. Kamaszkorában Elizabeth magáévá tette szüleik mereven hagyománytisztelő értékrendjét, konzervatívabb volt a konzervatívoknál, lelkes királypárti, akit nem érdekeltek az új eszmék, és rosszindulattal fogadott minden változást. Margaret szellemi fejlődése pontosan ellentétes irányt vett. Feminista lett, szocialista, a jazz érdekelte, meg a kubista festészet és a szabadvers. Elizabeth nem csinált titkot belőle, hogy Margaret szerinte elárulta a családot radikális eszméivel. Margaretet idegesítette, amit

nővére ostobaságának érzett. Ugyanakkor elszomorította, hogy megszűnt közöttük a bizalmas barátság. Nem volt sok bizalmas barátja.

Percy tizennégy éves volt! A radikális eszmék hidegen hagyták. Természetes főfoglalkozása a csínytevés lévén azonban rokonszenvezett Margaret lázadó temperamentumával. Miután közösen szenvedtek atyjuk zsarnokságától, a közös szenvedés érzelmi kapcsot létesített közöttük.

A házból néhány pillanattal később lépett ki Lord és Lady Oxenford. Őlordsága narancssárga és zöld színű nyakkendőt viselt, amivel szinte túltett önnön ízléstelenségén. Valószínű, a nyakkendőt a feleségétől kapta. Lady Oxenford vörös hajához. tengerzöld szeméhez és halvány krémszín bőréhez jól ment volna a nyakkendő színösszeállítása. De Lord Oxenfordnak őszülő sötét haja volt és vörös arca. A narancssárga és zöld nyakkendővel úgy nézett ki, mint egy közlekedési tábla, amely valami ritka veszélyre hívja föl a figyelmet.

Elizabeth sötét hajával és rendes, de jellegtelen vonásaival apjára ütött. Margaret anyjára hasonlított. Szívesen hordott volna egy narancssárga és zöld sálat, és jól is állt volna neki. Percy a változás korát élte; még nem lehetett tudni, kire fog hasonlítani.

Együtt sétáltak le a kavicsos úton a park kapujáig, amelyen túl a falu terült el. A falu házai, házak sok mérföldnyi körben, és a föld: mindez Lord Oxenford tulajdonát képezte. Vagyona megszerzéséért egy szalmaszálat nem tett keresztbe. A tizenkilencedik század elején a környék három legnagyobb földbirtokos famíliája néhány jól megszervezett házasság révén egyesítette vagyonát, amely azóta érintetlenül szállt utódról utódra.

Végigsétáltak a falu főutcáján, át a templomtér pázsitján a szürke kőből épített kis templomhoz. Először a lord és a lady léptek be, aztán Margaret és Elizabeth, végül Percy. Ahogy végigvonultak a padsorok között, hogy elfoglalják a család számára fenntartott helyeket, a parasztok kezüket a fejükhöz emelve üdvözölték a hűbérurat; még a középosztály képviselői, Rowan doktor és Sir Alfred is tiszteletteljes főbólintással fogadták a környék urát. Margaret minden alkalommal a föld alá szeretett volna süllyedni zavarában, amikor tanúja volt ennek a nevetséges feudális aktusnak. Vagy talán Isten szemében nem vagyunk mind egyenlőek?

Kiáltani akart: “Az én apám semmivel sem jobb nálatok, és sokatoknál jócskán alávalóbb!” Talán egyszer valóban elég bátorsága lesz hozzá, hogy elkiabálja magát. Különben is, ha egyszer sikerülne botrányt rendeznie az istentiszteleten, talán többet nem kéne templomba járnia. De mindehhez túlságosan félt apjától.

Ahogy sorban beléptek fenntartott padjuk mögé, Percy színpadias, hangos súgással megjegyezte: remek nyakkendőd van, apa! Margaretnek sikerült elfojtani nevetését, de torkából furcsa hangfoszlányok szöktek ki. Percy is, Margaret is gyorsan leült, és úgy tett, mintha imádkozna. Hamarosan elmúlt a nevetés ingere, és Margaret ismét jobban érezte magát.

A plébános a Tékozló fiúról prédikált. Margaret véleménye szerint a bolond vénember valami jobb témát is találhatott volna a háború küszöbén, amikor a miniszterelnök ultimátumot küldött Hitlernek, Hitler pedig a füle botját se mozgatta.

Margaret gyűlölte a háborút és félt tőle. Volt egy fiú, aki elment harcolni a spanyol polgárháborúba, és nem tért vissza. Ennek alig több mint egy éve. Margaret olykor még most is végigsírta az éjszakát. Számára a háború annyit jelentett, hogy még sokezer lánynak kell elszenvednie ugyanezt. A gondolat elviselhetetlen volt.

És mégis, lelkének egy másik részében igenis vágyott a háborúra. Fölháborította Anglia gyáva viselkedése a spanyol polgárháború idején. Hazája ölbetett kézzel nézte, ahogyan a szabadon választott kormányt megdöntötte egy rakás huligán, akiket Hitler és Mussolini fegyverzett föl. Európa minden országából idealista fiatalemberek százai, ezrei mentek Spanyolországba, hogy harcoljanak a demokráciáért. De nem volt fegyverük, és a világ demokrata országai nem segítették őket. Az idealista fiatalemberek tehát meghaltak, s az olyan emberek, mint Margaret, mindenütt haragot, szégyent, tehetetlenséget éreztek. Ha Anglia most bátran szembeszáll a fasisztákkal, Margaret ismét büszke lehet a hazájára.

S még egy okból örült a háború lehetőségének. Ezzel vége szakadna otthoni fullasztó, elviselhetetlen életének. Elege volt a hagyományok szertartásából, unta a társasági életet. Szeretett volna megszabadulni, hogy a maga életét élhesse, de ez nemigen tűnt lehetségesnek. Kiskorú volt, pénze semmi, és

ugyan milyen munkát tudna végezni? De a háború más. A háborúban minden megváltozik.

Olvasott róla, az első világháborúban a nők nadrágot húztak, és elmentek dolgozni a gyárakba a férfiak helyett, akik a frontokon harcoltak. Manapság már női segédcsapatok is vannak a hadseregben, a haditengerészetnél, még a légierőnél is. Margaret arról álmodott, hogy belép a segédhadtestbe, a női hadseregbe. Tudott autót vezetni; Digby, a család sofőrje megtanította. Ian pedig, aki meghalt Spanyolországban, megengedte, hogy Margaret vezesse motorbiciklijét. Még a hajókhoz is értett egy kicsit, mert Lord Oxenfordnak volt Nizzában egy kissebb motoros yachtja. A segédhadtestnek szüksége volt futárokra, meg sofőrökre, akik mentőautókat vezettek. Szinte már látta is magát sisakosán, amint motorkerékpárja hátán fontos üzeneteket vagy utasításokat visz az egyik csatatérről a másikra, szédítő sebességgel, katonainge zsebében Ian fényképével. Úgy érezte, bátor tudna lenni, ha lehetőséget kapna rá.

Mint később megtudták, az istentisztelet ideje alatt üzent Anglia hadat Németországnak. Tizenegy óra huszonnyolc perckor, a prédikáció közepén még egy légiriadó is volt, de a kis faluba nem jutott el a szirénák hangja. Különben is vaklármának bizonyult, és hamarosan lefújták, így aztán az Oxenford család nyugodtan hazatért a templomból anélkül, hogy tudta volna: Anglia hadban áll Németországgal.

Percy szeretett volna egy kispuskával nyúllesre menni, de – bár a vadászat a család egyik fő időtöltése volt – Lord Oxenford nem engedélyezte a dolgot. Vasárnap nem szokás vadászni. Percy csalódott volt, de engedelmeskedett. Csínytevéseiben még nem jutott odáig, hogy apjának nyíltan ellentmondjon.

Margaret örült, hogy Percy szeretett csintalankodni, ez volt az egyetlen szórakoztató vonás a család életében. Szívesen tette volna ugyanezt, de rendszerint túl mérges volt apjára ahhoz, hogy tréfáljon.
Amikor hazaérkeztek, az egyik szobalány a hallban éppen mezítláb öntözte a virágokat. Lord Oxenford nem ismerte a szobalányt.
– Maga kicsoda? – kérdezte keresetlenül.
Lady Oxenford válaszolt, lágy, amerikai hanghordozással; ő Amerikából származott.
– Jenkinsnek hívják, és ezen a héten állt szolgálatba.

A lány pukedlit csinált.
– És hol a pokolban van a cipője? – kérdezte Lord Oxenford.
A lány arcán a gyanú árnyéka suhant át, és szemrehányó pillantást vetett Percyre.
– Kérem szépen, milord – hebegte –, az ifiúr, mondta, hogy vasárnap csak mezítláb szabad járni a szobalányoknak.
Lady Oxenford sóhajtott. Lord Oxenford fölmordult. Margaret elnevette magát. Ez volt Percy kedvenc vicce; az új szolgáknak kitalált házszabályokat adott be. A leglehetetlenebb dolgokat is fapofával tudta közölni, s miután a család különcségéről volt ismert a környéken, mindenki bedőlt neki. Percy gyakran megnevettette Margaretet, de most csak sajnálta a szobalányt, aki mezítláb állt a hallban, és kínosan érezte magát.
– Menjen, és vegye föl a cipőjét – mondta Lady Oxenford.
– És soha ne higgyen a fiatal lordnak – tette hozzá Margaret.
Mindenki letette a kalapját, és a szalonba ment. Útközben Margaret odasúgta Percynek: ez azért disznóság volt. De Percy, a javíthatatlan, csak vigyorgott. Ez semmi. Percy egyszer bizalmasan közölte a plébánossal, hogy Lord Oxenford az éjjel hirtelen szívrohamban elhunyt, és az egész falu gyászba borult, míg ki nem derült, az egész csak vicc.
Lord Oxenford bekapcsolta a rádiót, s ekkor végre megtudták, Anglia hadat üzent Németországnak.
Margaret valami vad megelégedést érzett, olyasféle izgalmat, mint amikor nyaktörő sebességgel vezetett, vagy egy magas fa tetejére mászott. Legalább a bizonytalanság kínjának vége van: másféle kínok jönnek: gyász, fájdalom és veszteség, de ezek most már elkerülhetetlenek, a kocka el van vetve, és nem lehet mást tenni, mint harcolni. Szíve gyorsabban vert. Minden megváltozik. A társadalmi konvenciók megszűnnek: a nők is részt vehetnek majd a küzdelemben, leomlanak az osztálykorlátok, mindenki együtt harcol. Szinte érezte a szabadság ízét. A fasisztákellen fognak harcolni, azok ellen, akik megölték Iant, és még sok ezer fiatalembert, aki a szabadságért küzdött. Margaret nem tartotta magát bosszúálló embernek, de ha arra gondolt, hogy a nácik ellen fog harcolni, akkor igenis bosszút akart állni rajtuk. Különös, ismeretlenés izgató érzés töltötte el.
Lord Oxenford őrjöngött. Amúgy is vörös arca bíborszínt öltött; úgy tetszett, mindjárt robban.
– Az isten verje megezt a Chamberlaint – kiabálta. A fene egye meg ezt az átkozott hülyét!

– De Algernon! – Lady Oxenford nem szerette az útszéli kifejezéseket.
Tudnunk kell, hogy Lord Oxenford a Brit Fasiszták Szövetségének egyik alapító tagja volt. Ez fiatalabb korában történt, amikor karcsúbb volt, jobb képű és kevésbé ingerlékeny. Akkoriban elbűvölte az embereket, akik hűséggel adóztak vonzerejének, írt is egy nagy port fölvert könyvecskét: “Korcs emberek, avagy a faji szennyeződés veszélye” címmel, melynek lényege az a felvetés, hogy az emberi civilizáció hanyatlása akkor vette kezdetét, amikor a fehér emberek keveredni kezdtek a zsidókkal, az ázsiaiakkal, a távol-keletiekkel és még négerekkel is. Levelezett Adolf Hitlerrel, akit a legnagyobb államférfinak tartott Napóleon óta. Hétvégeken előkelő házakban időztek politikusok, külföldi államférfiak – és egy felejthetetlen alkalommal – a király társaságában. Éjszakába nyúló beszélgetéseik alatt a komornyik gyakran küldetett konyakért a pincébe, és a foyerban álmos inasok ásítoztak. Mikor a nagy gazdasági válság beköszöntött, Lord Oxenford naponta várta a nemzet deputációját, mely fölkéri, vezetné ki az országot e nehéz időkből. A küldöttség nem jött. Az előkelő kúriákon egyre kisebb társaságok töltötték a hétvégét, az előkelőbbek gyakran megtalálták a módját, hogy nyilvánosan elhatárolják magukat a Brit Fasiszták Szövetségétől. Lord Oxenfordból csalódott és keserű ember lett. Intellektusa sohasem volt más, mint indulatainak magyarázata. Sohasem volt valódi. Margaret egy ízben elolvasta apja könyvét, melyet nemcsak tévesnek, de ostobának is érzett. Lord Oxenford valaha jóképű, megnyerő ember volt, önbizalmával vonzereje is megcsappant, kellemes megjelenését kikezdte a sértettség érzése, az unalom és az alkohol.
Az elmúlt években megszállottsággá fajult politikai elképzeléseit arra az egyetlen tételre összpontosította, hogy Angliának és Németországnak egyesülniük kell Szovjet-Oroszország ellen. Elgondolását folyóiratokban, illetve olvasói levelekben tette közzé, és erről beszélt amikor – egyre ritkábban – erre politikai gyűlések meghívott előadójaként alkalma nyílt. Olykor meghívták egyetemi vitafórumokra, ilyenkor ugyancsak erről az elképzeléséről beszélt. Ahogy az európai események egyre kedvezőtlenebb helyzetet teremtettek eszméi megvalósításához, úgy ragaszkodott hozzájuk egyre csökönyösebben. Amikor Anglia és Németország háborúba léptek egymással, reményei végképp szertefoszlottak. S Margaret érzelmeinek tömegében kevés helyet kapott az apja iránti szánalom.
– Anglia és Németország kivégzik egymást – mondta –, és Európában győz

a kommunizmus.
Erről Margaretnek eszébe jutott, hogy templomba kell járnia, és megjegyezte:
– Engem nem zavar. Ateista vagyok.
– Hogyan lehetnél, kedvesem – mondta anyja –, amikor protestáns vagy.
Margaret elnevette magát, Elizabeth azonban már közel volt a könnyekhez.
–Hogyan beszélhettek így? Hiszen ez tragédia!
Elizabeth ugyanis nagy bámulója volt a náciknak. Beszélt németül; ami azt illeti mind a két lány jól beszélt németül, hála egy német nevelőnőnek, aki tovább bírta az átlagnál; továbbá Elizabeth több ízben járt a birodalmi Berlinben, és két alkalommal magával a Führerrel vacsorázott. Margaret sejtette, a náci sznobok szeretnek az angol arisztokrácia helyeslésében sütkérezni. Margaret Elizabethhez fordult.
– Ideje szembeszállnunk ezzel az erőszakos bandával.
– Nem erőszakos banda – válaszolta Elizabeth. Egyáltalán nem. Erős, tiszta fajú árják, és tragédia, hogy háborúzni fogunk velük. Apának igaza van. A fehér emberek kiirtják egymást, s a világ a korcsokra és a zsidókra marad.
Ez már sok volt Margaretnek.
– A zsidókban nincsen semmi rossz! Lord Oxenford fölemelte mutatóujját.
– A zsidókkal valóban nincsen semmi gond a maguk helyén mondta.
– Ami szerintetek, fasiszták szerint, a csizmatalp alatt van. Margaret voltaképpen rohadt fasisztákat akart mondani, de még idejében visszafogta a szót. Lord Oxenfordot csak egy bizonyos pontig lehetett veszélytelenül ingerelni.
–Ti bolsevikok pedig a zsidóknak adnátok a hatalmat – vágott vissza Elizabeth.
– Nem vagyok bolsevik. Szocialista vagyok.
– Már hogy lehetnél, kedvesem – szólalt meg Percy anyja hangját utánozva.
– Protestáns vagy.
Margaret ismét önkéntelenül elnevette magát, amin Elizabeth ismét feldühödött. Keserűen mondta:
– El akarsz pusztítani mindent, ami szép és tiszta, s csak nevetsz rajta.
Erre már aligha volt érdemes válaszolni, de Margaret apjához fordulva azt mondta:
– Mindenesetre Neville Chamberlainnel kapcsolatban egyetértünk. Anglia katonai helyzete sokat romlott, amikor hagyta, hogy Spanyolországban győzzenek a fasiszták. Most keleten és délen is ellenséges állam van.

– Chamberlain nem hagyta, hogy a fasiszták győzzenek Spanyolországban – válaszolta a lord. – Mi egyszerűen be nem avatkozási szerződést kötöttünk Németországgal, Olaszországgal, és Franciaországgal. Nem tettünk mást, mint betartottuk a megállapodást.
Ez teljesen álszent megjegyzés volt, és ezt Lord Oxenford is jól tudta. Margaret érezte, belepirul haragjába.
– Mi megtartottuk a szavunkat, míg az olaszok és a németek megszegték. A fasisztáknak így lettek fegyvereik. A demokratáknak nem volt fegyverük. Csak hőseik.
Egy pillanatra csönd lett, végül Lady Oxenford szólalt meg:
– Édes, én nagyon sajnálom, hogy Ian meghalt, de nagyon rossz befolyást gyakorolt rád.
Margaret sírni szeretett volna.
Ian Rochdale volt az egyetlen igazi jó, ami történt vele életében, s halálának tudatától még most is elszorult a szíve., Akkor már évek óta vadásztársaságok táncmulatságain találkozott csak fiúkkal, üresfejű arisztokrata csemetékkel, akiket a vadászat és a szesz érdekelt csupán, és nem hitte volna, hogy találkozik valaha egy olyan férfival, aki valóban felkelti érdeklődését. Ian világosságot hozott az életébe, s halálaóta ismét a sötétbe süppedt.
Ian Oxfordban utolsó évét végezte. Margaret is szeretett volna egyetemre menni, de nem is felvételizhetett volna, hiszen sohasem járt iskolába. Mindazonáltal rengeteget olvasott, s szinte hitetlenkedve fogadta egy olyan ember ismeretségét, aki akárcsak maga, szeretett elvont eszmékről beszélgetni. Ő volt az egyetlen ember, aki nem leereszkedő hangnemben beszélgetett vele, óriási tisztánlátással rendelkezett, végtelen türelemmel vitázott, és teljesen hiányzott belőle az az intellektuális hiúság, melynek rabjaként a legtöbb ember nem tudja beismerni, ha nem ért valamit. Margaret az első perctől fogva erős kötődést érzett a fiú felé.
Hosszú ideig azonban nem szerelemként élte meg ezt az érzést, mígnem egy nap Ian sután és nagy zavarban szerelmet vallott, kivételesen kínosan keresgélve a szavalat, míg végül kibökte:
– Azt hiszem..., beléd szerettem. Nem fog ez mindent elrontani? Margaret ekkor megértette, ő is szerelmes.
Élete megváltozott: mintha egyszerre egy másik országba utazott volna, s most ott élne. Minden más volt: a táj, az időjárás, az emberek, az étel. Minden gyönyörködtetett. Még a szüleivel való együttélés bosszúságai is

elenyészőnek tűntek.
Még akkor is boldog volt, amikor Ian elment Spanyolországba, hogy harcoljon a demokráciáért. Büszke volt rá, hogy meggyőződéséért harcolni is hajlandó, és vállalta a halál kockázatát is azért, amiben hitt. Néha levelet írt, egy ízben egy verset. Aztán megérkezett az értesítés, mely szerint hősi hálált halt, egy repesz telibe találta; és Margaret úgy érezte élete véget ért.
– Rossz befolyással volt rám – mondta keserűen. – Megtanított, ne fogadjam el feltétlenül a dogmákat, ne higgyem el a hazugságokat, megvessem a tudatlanságot és az álszentséget. Ezek után aligha tekinthetem magam a civilizált társadalom tagjának.
Erre mindenki egyszerre kezdett beszélni, majd éppoly egyszerre abbahagyták. Hirtelen megszólalt Percy.
– Ha már zsidókról van szó – kezdte –, egy érdekes képet találtam a pincében az egyik öreg bőröndben, amit még anya hozott Stamfordból. – Az amerikai Connecticut államban, Stamford városában élt Lady Oxenford családja. Percy inge zsebébe nyúlt és előhúzott egy gyűrött, megfakult, régi fényképet, amelyet még szépiával retusáltak.
– Az egyik dédanyámat Ruth Glencarrynak hívták, igaz? – kérdezte.
– Igen – válaszolta a lady. – Anyám anyja volt. Miért, mit találtál?
Felelet helyett Percy átadta a fényképet Lord Oxenfordnak. Mindenki köré gyűlt. A kép egy amerikai nagyvárosban készülhetett, talán éppen New Yorkban, a múlt század közepén. Az előtérben egy fiatal zsidó férfi állt, fekete szakállal, talán harmincéves lehetett; durva munkaruhát és kalapot viselt. Előtte a vándorköszörűsök tolható alkalmatossága a nagy köszörűkővel. A kocsin jól olvasható felirat: Reuben Fishbein – köszörűs. Mellette egy talán tízéves kislány állt, ócska pamutruhában, és cúgos cipőben.
– Mi ez, Percy? – kérdezte az atya. – Kik ezek a nyomorúságos emberek?
– Fordítsd meg – javasolta Percy.
Lord Oxenford megfordította a képet. Hátán ez a felirat állt: Ruthie Glencarry, Fishbeinné, tízéves korában.
Margaret apjára nézett. Őlordsága szemében kocsonyás rémület ült.
– Érdekes – mondta Percy –, hogy a dédnagyanyám egy zsidó vándorköszörűshöz ment feleségül, de sokan mondják, Amerika egy ilyen ország.
– Ez lehetetlen – mondta Lord Oxenford remegő hangon, amelyből Margaret megérezte, hogy a dolgot nagyon is lehetségesnek tartja.

Percy nem zavartatta magát:
– Miután pedig a zsidóság anyai ágon öröklődik, és az anyám zsidó, én is az vagyok.
Lord Oxenford falfehér lett. Percy édesanyja láthatóan nem értette az egészet, de szemöldöke ráncba szaladt.
– Remélem – folytatta Percy –, a németek nem nyerik meg ezt a háborút, különben nem mehetek moziba, és a mamának minden báli ruhájára sárga csillagot kell majd varrnia.
Margaret mintha álmodott Volna. Ez túl szépnek tűnt ahhoz, hogy igaz legyen. Vizsgálódva nézte a kép hátán a felírást, aztán hirtelen felkiáltott:
– Percy! Ez a te kézírásod!
– Dehogy – mondta Percy.
De hát persze az övé volt, és ezt most már mindenki észre is vette. Margaret szívből nevetett. Percy ki tudja, hol találta ezt az . öreg fényképet, és a hátára írta a szöveget, hogy átrázza apát, aki be is dőlt: nem csoda: minden fajvédő örök félelme, hogy baj van a származásával. Megérdemli.
– Bah! – szólt Lord Oxenford és a képet az asztalra dobta. Nahát, Percy. S talán még többet is mondott volna, de nyílt az ajtó és megjelent Bates, a rosszkedvű komornyik.
– Az ebéd tálalva van, asszonyom – jelentette.
A család átvonult a kis ebédlőbe. Vasárnaponként túlságosan átsütött marha volt ebédre, Lady Oxenford salátát fogyasztott, főtt ételt sohasem vett magához. Úgy tartotta, hogy a főzés elrontja az étket.
Lord Oxenford asztali áldást mondott. A család tagjai helyet foglaltak, Bates a füstölt lazacot mutatta be Lady Oxenfordnak, aki az ételt füstölt, pácolt, avagy másként tartósított formában elfogadhatónak tartotta.
– Csak egyet tehetünk – mondta, miközben vett a lazacból. – Amíg az egész szörnyűségnek vége nincs, Amerikában kell élnünk.
Döbbent csend volt egy pillanatra.
– Ne! – mondta Margaret rémülten.
– Azt hiszem, egy napra éppen eleget vitatkoztunk – mondta Lady Oxenford. – Szeretném, ha békében és egyetértésben tudnánk megebédelni.
De Margaret szemében ez akkora árulásnak és gyávaságnak tűnt, hogy nem bírt magával. A szemükbe akarta vágni, de végül csak ennyit mondott:
– De nem..., ezt nem tehetitek...
Még ennyi is túl soknak bizonyult.
– Ha nem tudod kordában tartani a nyelvedet, helyesebb hogyha elhagyod

az ebédlőt.
Margaret a damasztszalvétát szájához kapta, hogy visszafojtsa a zokogást, hátratolta székét, fölállt, és kimenekült a szobából.

Persze ezt már hónapokkal ezelőtt tervelték ki.
Percy ebéd után bekopogott Margaret szobájába és elmesélte a részleteket. A házat lezárják, a bútorokat védőhuzatba burkolják, a szolgákat szélnek eresztik. A birtokra a kasznár fog felügyelni, beszedi a béreket, és az összeg egy bankban fog kamatozni. Nem lehet majd Amerikába küldeni a háborúra tekintettel hozott pénzkiviteli rendelkezések miatt. A lovakat eladják, a gyapjúféle naftalinba kerül, és az ezüstöt elzárják valahol. Margaret, Elizabeth és Percy fejenként egy koffert csomagolhatnak, minden más holmit egy fuvarozó cég szállít majd utánuk. Apjuk mindannyiuk számára a Pan American *Clipper*jére foglalt jegyet. Szerdán indulnak.
Percy nagyon izgatott volt. Repült már egyszer-kétszer, de a *Clipper* egészen más. Óriási gép, luxusgép, az újságok másról se írtak, amikor a Pan American néhány hete beindította a járatot. Huszonkilenc órát tart az út New Yorkba, s az ember az Atlanti-óceán fölött fekszik le aludni.
Jellemző, undorítóan jellemző, gondolta Margaret, hogy a család a lehetséges legnagyobb luxusban távozik az országból, amelyre háború, nélkülözés és szenvedés vár.
Percy elment csomagolni. Margaret végigfeküdt az ágyon és a mennyezetet bámulta keserűen, tele haraggal, sírva dühében, hogy tehetetlen. Estig ki se jött a szobából.
Hétfő reggel se jött ki, ezért Lady Oxenford fölkereste szobájában. Margaretet még ágyban találta: ellenségesen meredt anyjára. Lady Oxenford leült a fésülködőasztalhoz, és a tükörből nézte lányát.
– Jó lenne, ha nem veszekednétek apáddal az úttal kapcsolatban.
Margaret érezte, az anyja ideges. Máskor ettől meglágyult volna, de most túlságosan földúltnak érezte magát.
– Gyávaság elmenni – mondta. Anyja elsápadt.
– Nem vagyunk gyávák – válaszolta.
– Nem? Csak itthagyjuk Angliát, amikor háború van.
– Nincsen választásunk. Mennünk kell.
Margaret nem értette.
– Miért?
Lady Oxenford megfordult ültében, és egyenesen Margaret szemébe nézett.

– Ha itt maradunk, apádat börtönbe zárják.
– Miért? Fasisztának lenni nem törvényellenes.
– Mit számít az! Háború van és a kormány rendkívüli hatalmat kapott a parlamenttől. Egy jóakarónk, aki a belügyminisztériumban van, figyelmeztetett bennünket. Apádat letartóztatják, ha jövő héten még mindig Angliában van.
Margaret hihetetlennek találta, hogy apját börtönbe zárhatják, akár egy közönséges tolvajt. Most értette meg, a háború rendkívüli állapot, amely megváltoztatja a hétköznapokat.
– Pénzt nem vihetünk magunkkal – folytatta keserűen a lady. Ennyit a híres angol fair play-ről.
De Margaretet e pillanatban legkevésbé a pénz érdekelte. Hirtelenúgy érezte, élete megváltozhat; bátorság szállta meg. Mély lélegzetet vett.
– Én nem akarok veletek menni.
Anyja nem lepődött meg.
– Velünk kell jönnöd – mondta azon a lágy, határozatlan hangon, amivel vitáknak remélte elejét venni.
– Engem nem csuknának börtönbe. Élhetnék Martha néninél, vagy Catherine-nél. Beszélj apával.
Lady Oxenford ritka szenvedéllyel válaszolt.
– Fájdalomban hoztalak a világra, és amíg módomban áll, hogy megóvjalak, addig meg is fogom tenni.
– Az én életem, és én is szeretnék beleszólni – mondta Margaret. Lady Oxenford sóhajtott, és visszatért szokott, kissé bágyadt hanghordozásához.
– Nincsen semmi jelentősége, hogy mit gondolunk. Apád nem fogja megengedni, hogy maradj.
Anyja beletörődése bosszantotta Margaretet.
– Nyíltan meg fogom kérni.
– Jobban örülnék, ha nem tennéd. Apád sincs jó állapotban. Megpróbálhatnád megérteni. Apád szereti a hazáját, és más körülmények között a hadügyminisztériumba telefonálna, hogy valamilyen módon részt vehessen a harcban. Én tudom, a szíve szakad meg.
– És az enyém?
– Nem ugyanaz; te fiatal vagy, és még előtted az élet. Neki ezzel az utolsó reménye is szertefoszlott.
– Nem az én hibám, ha apa fasiszta.
Lady Oxenford fölállt.

– Több jóságot reméltem tőled – mondta, és kiment. Margaret egyszerre érezte magát bűnösnek és sértettnek.
Amióta az eszét tudta, apja mindig csak korholta gondolataiért, s most, amikor saját elképzelései nem igazolódtak be, elvárta hogy együtt érezzenek vele.
Sóhajtott. Anyja gyönyörű volt, különc és tétova. Gazdagnak született. Különcsége egy alapjában erős, de pallérozatlan akarat szülötte volt, és könnyen tett magáévá téveszméket, mert nem tudta megkülönböztetni az okos és a buta dolgokat. Tétovasága látszólagos és szükséges eszköznek bizonyult egy olyan asszony számára, aki nyíltan nem mondhatott ellent férjének, s akinek így csak az értetlenség tettetése nyújthat szabadságot. Margaret szerette édesanyját, különcségeit jól viselte, de nem akart hozzá hasonló lenni. Ha nem taníttatják, attól még tanulhat, gondolta, s inkább marad vénlány, minthogy hozzámenjen valakihez, aki úgy kezeli, mint egy rossz szobalányt.
Néha szerette volna, ha anyjával más viszonyban lenne. Szerette volna bizalmasának, vágyott rokonszenvére, örült volna, ha kikérheti tanácsát. Szövetségesek is lehetnének, gondolta, akik együtt harcolnak egy olyan világ ellen, amely szobadíszként kezeli őket. De Margaret anyja régen föladta e harcot, és azt kívánta, Margaret is adja föl. Margaret ugyanakkor eltökélte, hogy megvalósítja önmagát, csak azt nem tudta, hogyan.
Hétfőn egyáltalán nem evett, csak egyik csésze teát itta a másik után, míg a szolgák a ház lezárásán foglalatoskodtak. Kedden Lady Oxenfordnak feltűnt, hogy kisebbik leánya nem csomagol, ezért felküldte Jenkinst, az új szobalányt, hogy csomagoljon be helyette. Természetesen Jenkins magától nem tudta, mit kell becsomagolnia, és Margaret segítségére szorult. Végül gyakorlatilag Margaret csomagolt be. Lady Oxenford nyert.
– Kellemetlen, hogy épp egy héttel azután elmegyünk, miután elkezdett nálunk dolgozni – mondta Margaret Jenkinsnek, amint csomagoltak.
– Munkában nem lesz hiány, milady – válaszolt a lány. – Az apám azt mondja, háborúban mindig van munka.
– Mit fog csinálni? – kérdezte Margaret. – Gyárba megy?
– Jelentkezem a segédhadtestnél – mondta Jenkins. – A rádió bemondta, tegnap tizenhétezer nő jelentkezett. A tanácsok előtt minden városban sorok állnak. Láttam a képet az újságban.
– Szerencséje van – jegyezte meg Margaret keserűen. – Én csak azért fogok sorba állni, hogy fölszálljak egy Amerikába induló repülőgépre.

– Miladynek azt kell tennie, amit az úr akar – válaszolta a lány.
– És az apja mit szól a tervéhez? – kérdezte vissza Margaret.
– Nem kötöm az orrára – felelte a lány. Csak jelentkezem.
– És ha visszaviszi?
– Tizennyolc éves elmúltam. Ha aláírtam a papírt, annyi. Ha az ember elég idős, a szülei nem tudnak semmit csinálni.
– Ez biztos?
– Mindenki tudja.
– Én nem tudtam.
Jenkins levitte a koffert a hallba. Szerdán korán reggel indulnak. Ahogy Margaret elnézte a sorba állított kofferokat, hirtelen rájött, hogy amíg nem tesz mást mint duzzog, mérget vehet rá, a háború alatt Connecticutban fog élni. Úgy döntött, anyja kérése ellenére is apja engedélyét kéri. Mindenesetre nyugodtnak kell majd lennie. Lord Oxenfordot nem hatották meg a könnyek, a harag megnyilvánulásai pedig csak megvető megjegyzéseket váltottak ki belőle. Érettnek, értelmesnek, és felelősségteljesnek kell mutatkoznia. De hogyan fogjon bele? Talán azt mondhatná: “Azt hiszem, jogom van beleszólni a saját jövőm alakulásába.” Nem jó. Erre csak azt válaszolná: “Én vagyok a felelős, én fogok dönteni.”
Vagy mondhatná azt is: “Szeretnék veled megbeszélni valamit az amerikai úttal kapcsolatban.”
Erre nyilván azt válaszolná: “Nincs rajta mit megbeszélni.”
Olyan szerényen kell megkezdeni a beszélgetést, hogy semmiképpen se torkolhassa le. Talán, ha azt mondaná: “Kérdezhetek valamit”?
És aztán? Hogyan közelítheti meg a valódi mondandót anélkül, hogy apja dührohamot kapna? Talán hivatkozhatna arra, apa harcolt az első nagy háborúban, anya pedig önkéntes nővér volt egy londoni hadikórházban. Végül pedig előjöhetne azzal, ha ők mind a ketten szolgálták a hazájukat az előző háborúban, igazán meg kell érteniük: neki itt kell maradnia, hogy segíthessen amiben tud.
Ha apja az elvet elfogadná, már könnyebb lenne. Néhány napig kellene csak rokonoknál lakni, aztán már úgyis katonai szállása lenne. Tizenkilenc éves; sok lány ebben a korban már évek óta dolgozik. Jogilag férjhez mehetett, autót vezethetett, és börtönbe lehetett csukni. Semmi ok nem volt rá, miért nem maradhatna Angliában.
Csak bátorság kell hozzá.
Apja, gondolta Margaret, biztosan a dolgozószobában van a kasznárral.

Margaret elindult, de alig hagyta el saját szobáját, térde elgyengült a félelemtől. Lord Oxenford nem tűrte az ellentmondást. Dühe félelmetes volt, büntetései kegyetlenek. Tizenegy éves volt Margaret, amikor egy teljes napon át a sarokban kellett állnia, arccal a fal felé fordulva, amiért udvariatlan volt egy vendéggel. Hétéves korában apja büntetésből elvette a mackót, amikor Margaret véletlenül bevizelt éjjel, s egyszer dühében az egyik macskát kivágta egy emeleti ablakon. Mit fog most tenni, ha Margaret azzal áll elő, Angliában akar maradni, hogy harcolhasson a nácik ellen.
Kényszerítette magát, hogy lemenjen a lépcsőn, de a dolgozószoba ajtajában ismét felülkerekedtek félelmei. Megjelent előtte apja, amikor dühös: elvörösödő arca, kidülledő szemei, Margaret megrettent. Hiszen nincs mitől félni, ismételgette görcsösen. Most már nem szakad meg a szíve, mint amikor elvette a mackót. De lelke mélyén érezte, még mindig fél.
Ahogy ott állt remegve apja dolgozószobája előtt, végigsuhant a folyosón Mrs. Allen, a házvezetőnő, diszkrét fekete selyemruhájában. A szobalányokat, szakácsokat, konyhalányokat, s mindennemű női szolgálókat szigorúan kézben tartotta. A gyerekeket azonban kiskoruktól ismerte és szerette, s végtelenül elérzékenyítette a tudat, hogy a család elutazik. Szomorúan mosolygott Margaretre.
Margaretnek mentő ötlete támadt.
Pénzt kér kölcsön Mrs. Allentől, azzal Londonba megy a négy negyvenötössel, unokanővérénél Catherine-nél alszik, és holnap jelentkezik szolgálatra. Mire apja megtudja, már nem tehet semmit.
Olyan egyszerűnek tűnt, hogy nehéz volt elhinni. Mielőtt azonban belegondolt volna abba, van-e ehhez elég merészsége, már hallotta magát, amint azt kérdezi Mrs. Allentől.
– Drága Mrs. Allen, tudna valami pénzt adni? Valamit még be kell vásárolnom az utolsó pillanatban, de nem akarom apát zavarni, amikor ennyire el van foglalva.
Mrs. Allen nem tétovázott.
– Mennyire van szüksége, milady?
Margaret nem tudta, mibe kerül egy vonatjegy. Még sohasem vette meg a magáét.
– Egy font kellene – válaszolta.
Mrs., Allen két tízshillinges bankjegyet vett elő. De odaadta volna

ugyanígy, ha öregkorára félretett pénzét kéri el Margaret.
Margaret remegve vette el a pénzt. Útiköltség a szabadságba, gondolta. Reményt érzett.
Mrs. Allen azt hitte, Margaretet a kivándorlás dúlja föl, és bátorítóan megszorította a lány kezét.
– Mindannyiunknak szomorú nap ez. Szomorú nap – mondta, és szürke fejét rázogatva a ház mélyébe tűnt.
Margaret lázasan nézett körül. Sehol senki. Szíve úgy dobogott, mint a hurokba szorult madáré. Kapkodta a levegőt. Tudta, nem szabad tétováznia, mert elszáll a bátorsága. Még kabátot sem vett, kezében a pénzzel egyszerűen kisétált az ajtón.
Az állomás két mérföldre, a szomszéd faluban volt. Margaret gyalogszerrel indult neki, és minden pillanatban hallani vélte apja Rolls-Royce-ának dorombolását a háta mögött. De vacsoráig nem valószínű, hogy keresnék, s ha igen, feltételeznék Mrs. Allen beszámolója alapján, hogy az utolsó pillanatban valamilyen bevásárlást intéz. Félelme mindazonáltal nem csitult.
Idejekorán érkezett meg az állomásra, megvette jegyét – egy font még soknak is bizonyult –, és leült a hölgyek várótermébe, ahol a nagy faliórát leste.
A vonat késett. Öt után öt perccel Margaret már annyira félt, hogy legszívesebben hazaszaladt volna, csakhogy már vége legyen.
A vonat végül öt tizennégykor megérkezett, és Margaret felszállt. Az ablakból leste a peron bejáratát, nem bukkan-e fel apja az utolsó pillanatban.
A vonat lassan megindult, aztán egyre gyorsabban szaladt. Margaretben remény ébredt. Aztán, mikor a vonat már teljesen elhagyta az állomást, átjárta a győzelem mámora. Sikerült!
Hirtelen gyengének érezte magát, és le szeretett volna ülni. Körülnézett, és most először vette észre, hogy a vonat dugig tele van, mindenütt ülnek, még a földön is. Így állva maradt.
Mámorát nem csökkentette a tény, hogy a normális körülményekhez képest az út egy rossz álomhoz hasonlított. Minden állomáson újabb tömegek zsúfolódtak be. Reading előtt három óránát vesztegeltek a nyílt pályán. A villanykörtéket az elsötétítés értelmében kicsavarták, estére vaksötét lett a vonaton, s csak a vonatkísérők elemlámpája villant fel olykor, ahogyan óvatosan léptek a szanaszét ülő és heverő emberek között. Margaret is leült,

amikor már végképp nem bírta az álldogálást. Ruhája bepiszkolódik, gondolta, de nem baj. Holnap már egyenruhában lesz.
Az út végén, a londoni Paddington pályaudvarhoz közelítve, egy pillanatra megint megijedt, hátha apja valahogy megtudta hová tart, és a Rolls-Royce-szal elébe vágott, s most ott áll az állomáson.
Az állomáson nem várt rá senki. Újra megmámorosodott. Átvágott a pályaudvar barlangszerű sötétjén. Talált egy taxit, amely hajlandó volt Bayswaterbe vinni. Csak a helyzetjelző lámpát kapcsolta be, és egy elemlámpa segítségével kereste az épületet, amelyben Catherine lakott. A ház minden ablakát sötétítőfüggöny fedte, de a portásfülkéből fény szűrődött ki. A portás már nem volt ott, lévén majdnem éjfél, de Margaret ismerte az utat. Fölszaladt az emeletre, és becsengetett.
Senki sem nyitott ajtót.
Újra csengetett.
Semmi kétség. A lakás kicsi és a csengő hangos. Catherine nem volt otthon.
Pedig ha belegondolt, ez nem is volt meglepő. Catherine Kentben lakott a szüleivel, s a lakást csak városi tartózkodása alatt használta. A londoni társasági élet azonban alighanem átmenetileg szünetelt, és Catherine vidéken maradt.
Csalódottan, de még mindig bizakodva állt. Az előbb még képzelete azt a képet színezte, ahogyan Catherine-nel leül, kakaót isznak, és elmeséli kalandját. Ezzel mindenesetre várnia kell. Mitévő legyen? Londonban több rokona is él, de ők mind fölhívnák apját telefonon. Catherine örömmel segített volna; a többi rokonában nem bízott meg.
Azután eszébe jutott, hogy Martha néninél nincs telefon.
Martha néni valami unokanagynéni volt tulajdonképpen, hetvenéves, zsémbes vénleány. Nem is lakott messze. Persze mérges lesz, ha Margaret fölébreszti éjnek évadján, de ez elkerülhetetlen. A fontos az, hogy Martha néninek nem áll módjában értesítenie Lord Oxenfordot.
Margaret lement a lépcsőn, és a hallon keresztül ki az utcára. Ismét teljes sötétben állt. Az elsötétítés tökéletes volt, az utcán egyáltalán nem lehetett látni semmit. Margaret szédült, és a szemét meresztgette a sötétben. Aztán inkább behunyta, s megpróbálta maga elé képzelni a jól ismert utcákat. Mögötte volt Ovington House, ahol Catherine lakott. Baloldalt kell lennie a kis kőtemplomnak, amely még Wren tervei szerint épült. A portál mindig fényárban úszott. Az utcalámpák fénye rendesen megannyi sárga kört írt az aszfaltra. Kinyitotta szemét, és ismét körülvette a sötétség.

Ijesztő érzés volt, mintha minden megszűnt volna, s ő most zuhanna a fekete semmiben. Szédült. Aztán összeszedte magát, és fölidézte a Martha nénihez vezető utat. Keletre kell elindulnia, s a második sárkon jobbra fordul. Martha néni a következő sarkon lakik. Még sötétben se lehet túl nehéz odatalálni.
Végtelenül jólesett volna most egy arra haladó taxi halvány világítása, egy rendőr vagy a telihold. Egy pillanat múlva vágya teljesült: egy autó haladt el, mint macska a sötétben, világító szemekkel, melyek fényében Margaret előtt földerengett a járda vonala.
Gyalogolni kezdett.
Még egy autó haladt el mellette vörös fénnyel. Margaret három lépéssel elszámította magát, és kis híján lebukott a járdáról. Az út túlsó oldalán azonban megtalálta a járdát, és nyugodtan föllépett rá. Ebből önbizalmat merített.
Hirtelen valaki nagy erővel arcul ütötte. Fölkiáltott a fájdalomtól és a félelemtől. Mi történt? Kinyújtotta kezét, tapogatózott. Keze beleütközött valamibe, visszarántotta, aztán ismét kinyújtotta. Hideg, gömbölyded, vasból készült tárgyat tapogatott ki. Behatóbb vizsgálat kiderítette, a tárgy oszlop, mely a földből nyúlik ki, és oldalán keskeny téglalap alakú nyílás található. Mindebből Margaret rájött, támadója egy utcai postaláda. Ettől elnevette magát.
Megkerülte, és mostantól fogva kinyújtott karral közlekedett. Rövidesen majdnem újra felbukott a kereszteződésben, és megkönnyebbülten balra fordult. Ez lesz Martha néni utcája. Fölmerült benne, hogy Martha néni nem fogja meghallani a csengőt. Egyedül élt, más nem tudott ajtót nyitni. Ebben az esetben visszamegy Catherine házába, és a folyosón vagy a hallban tölti az éjszakát. De elrémisztette a gondolat, hogy a sötétben visszamenjen. Inkább összegömbölyödöm Martha néni küszöbén, gondolta.
Martha néni háza a másik sarok. Margaret óvatosan lépkedett. A város sötét volt, de nem volt néma. A távolban autók brummogtak, kutyák ugattak, ahogyan Margaret elhaladt egy-egy ház előtt. Két macska sivalkodott valahol. Egy elsötétített ablak mögül vidám társaság hangjai szűrődtek ki. Kicsit később egy sötét házból veszekedés foszlányait kapta el. Egyre inkább szeretett volna már valami olyan helyen lenni, ahol fény van, kandalló és teásfindzsa.
A sarok váratott magára. Pedigúgy jött, ahogy kellett; a második kereszteződésnél fordult be balra. Kezdte mégis úgy érezni, hogy eltévedt,

időérzéke is cserbenhagyta, nem volt benne biztos, öt vagy tíz, talán huszonöt perce rója a sötét utcákat. Talán órák óta? Talán hamarosan reggel lesz? Egyáltalán, hol vannak a házak? Lehet, hogy már a Hyde Park kellős közepén jár? Ott sem látna többet. Lassan képzelődni kezdett; mindenféle alakokat vélt megjelenni a sötétből, akik arra vártak, hogy elessen és rárohanhassanak. Sikítani szeretett volna.
Hol tévedhetett el? A két fő kereszteződésen kívül lehettek benyíló zsákutcák, vagy sikátorok, amelyeket nem vett számításba. Lehet, hogy már mérföldnyire van Martha néni házától a rossz irányban. Mámora végképp elszállt. Most már csak félt és egyedül volt.
Elhatározta, megáll. Úgy nem történhet baja.
Sokáig állt, már nem is tudta mióta. Úgy érezte, előbb vagy utóbb elájul, és elesik a földön. Félelme valósággal megbénította.
Egy autó tűnt föl.
Halvány helyzetjelző lámpája alig adott fényt, az utcát mégis mintha nappali világosságöntötte volna el. Margaret látta, hogy az út közepén áll; a járdára menekült az autó útjából. Még azt is látta, ismerős téren áll, aztán az autó eltűnt. Margaret utánasietett, amíg tudott, s a hátsó lámpa utolsó fényében még látott jobbra egy üzletekkel teli utcát, amelyben fölismert egy ruhakereskedést, ahol anyja vásárolni szokott. Rájött, hogy a Marble Arch közelében van.
Örömében csaknem sírva fakadt. A következő sarkon várt, amíg ismét arra ment egy autó, s annak fényében Mayfair felé vette útját. Néhány perc múlva a Claridge Szálló előtt állt. Az épület természetesen el volt sötétítve, de a bejáratot ki lehetett venni. Margaret azon tűnődött, bemenjen-e.
Tudta, nincs elég pénze, hogy szobát nyittasson, de emlékezett, az emberek gyakran utólag fizetnek a szállodákban. Kivehetne két napra egy szobát, aztán megadhatná apa ügyvédjének címét: küldjék oda a számlát.
Mély lélegzetet vett és benyitott az ajtón.
Mint a legtöbb középületben, a szállodákban is úgy oldották meg az ajtó elsötétítését, hogy kettős bejáratot építettek, amelyben a külső és a belső ajtó között lógott az elsötétítőfüggöny. A szálló halljában már rendes esti megvilágítás volt, ami Margaretnek nagyon jólesett.
A recepció pultjánál fiatal portás szundikált. Margaret köhintett. A portás fölébredt, és zavarodott tekintettel nézett föl.
– Szobát szeretnék – mondta Margaret.
– Most? – A portás meg volt döbbenve.

– Eltévedtem a sötétben, és nem találok haza.
– Poggyásza nincs?
– Nincs. Nem terveztem meg előre, hogy el fogok tévedni válaszolta Margaret.
A fiatalember furcsán nézett rá. Nyelt, arcát dörzsölte, majd fölütött egy nagy könyvet, mint aki keres valamit.
– Sajnos, nincsen szabad szobánk – mondta végül.
– Biztosan van valami.
– Összeveszett a férjével, mi? – kacsintott a portás. Margaret nem hitt a fülének.
– Nem tudok hazajutni – ismételte.
– Erről nem tehetek – válaszolta a portás szellemesen –. legföljebb Hitlert okolhatja.
– Hol a főnöke? – kérdezte Margaret. A fiatalember megsértődött.
– Reggel hatig én vagyok itt – mondta röviden.
– Akkor reggeligelülök a hallban.
– Azt nem lehet – válaszolta a portás rémülten. – Egy fiatal lány, egyedül, minden poggyász nélkül a hallban reggelig? Ezért elveszíteném az állásomat.
Margaret utálta címét használni, de most úgy érezte, elérkezett az ideje.
– Lady Margaret Oxenford vagyok.
Nem sokra ment vele. A portás pimaszul ránézett, és csak annyit mondott:
– Azt mindenki mondhatja.
Margaret éppen kiabálni kezdett volna, amikor hirtelen meglátta magát a tükörben. Egyik szemén fekete véraláfutás látszott, keze mocskos volt, ruhája elszakadt. Hirtelen az is eszébe jutott, hogy a vonat padlóján utazott, és nekiment egy postaládának. A portás viselkedése már kevésbé tűnt tiszteletlennek.
– De hát nem mehetek ki az utcára – mondta.
– Itt nem maradhat – válaszolta a portás.
Margaret arra gondolt, egyszerűen leül, és meglátja, mi lesz. Legszívesebben lerogyott volna ott, ahol van. De már nem volt ereje, hogy szembeszálljon a portás esetleges haragjával. Bágyadtán megfordult és kiment az éjszakába.
Ahogy kiért, rögtön sajnálta, hogy annyiban hagyta a dolgot. Miért, hogy szándékai mindig erőteljesebbek tetteinél? Lassan annyira mérges lett, hogy majdnem visszafordult, de aztán mégiscsak ment tovább: ez volt az

egyszerűbb.
Nem volt hova mennie. Catherine házához nem talál vissza a sötétben, Martha néni házát amúgy sem találta meg. A többi rokonában nem bízott, ahhoz pedig túl megviselt állapotban volt, hogy szállodába mehessen. Legegyszerűbb, ha az utcán marad, míg kihajnalodik. Eső nem esett, az éjszaka nem volt hideg, csak kellemesen hűvös. Ha mozog, nem fázik. Most már látta is, merre megy; a West Endbe ért, és itt már gyakori volt az autó. Szinte kétpercenként jött egy. Egy-egy éjszakai mulató elsötétített függönye mögül zene és pohárcsörgés hallatszott. Néha az utcán megjelent egy csoport fiatal, a férfiak frakkban, a nők csodálatos estélyi ruhákban: Margaret társadalmi osztálya. A csapat rendszerint beült néhány Rolls-Royce-ba, és a sofőr indított. Az utcán furcsamód három magányos nőt is látott. Egyikük egy kapualjban állt, a másik autóban ült, a harmadik egy lámpaoszlopnak dőlt. Mindhárom dohányzott, s úgy tett, mintha várna valakire. Margaret arra gondolt, ezek lehetnek, akiket anyja elesett leányoknak hív.
Fáradtnak érezte magát. Még mindig a könnyű félcipőket viselte, amikben kisétált szülei házából. Leült egy kapualjba, levette cipőjét, és hirtelenötlettől indíttatva lábát kezdte dörzsölni.
Szemben halványan látszottak a házak körvonalai. Talán már hajnalodik? Margaret remélte, talál egy hajnalban nyitó kávézót, ahol a munkások szoktak reggelizni munkába menet, s ahol ő is ehetne, és megvárhatná, míg reggel kinyitnak a toborzóirodák. Két napja szinte semmit sem evett: a sült tojás, és szalonna gondolatától összefutott szájában a nyál.
Hirtelen egy fehér arc jelent meg előtte. Fölnézett, az arc egy frakkba öltözött fiatalemberé volt. Közelebb jött, és azt mondta:
– Helló, szépségem!
Margaret gyorsan föltápászkodott. Utálta a részegeket.
– Kérem, menjen el! – mondta bátornak szánt, de remegő hangon.
A fiatalember egy lépéssel még közelebb tántorgott.
– Adj egy csókot! – mormogta italosan.
Margaret rémülten hátratántorodott, megbotlott, és elvesztette cipőjét. Cipőtlenül valahogy különösen védtelennek érezte magát; lehajolt, és keresgélte őket. A frakkos úr jóízűt nevetett, aztán megragadta. Margaret rémülten érezte, kezével combja között matat. Rögtön fölegyenesedett, s bár cipőit nem találta meg, szembefordult a férfival és rákiáltott:
– Takarodjon innen!

A frakkos úr ismét nevetett.
– Szeretem az ilyen tüzes kis macskákat – mondta, s azzal meglepő fürgeséggel elkapta Margaretet, és magához rántotta. Szájából émelyítő alkoholpára bűzlött. Megcsókolta. Aztán egyik kezét elvette Margaret válláról, hogy megtalálja és megszorítsa mellét.
Margaret tele torokból sikoltott.
Hallani vélte, ahogy a férfi megijed, és azt mondja aggodalmasan: "Jó, jó, nem akartam bántani," de a sikítást nem tudta abbahagyni. Arcokat látott: egy idős munkás, és egy szajha jelent meg, a leány kezében táska volt, szájából cigaretta lógott. A részeg eltűnt az éjszakában. Margaret abbahagyta a sikítást, és sírni kezdett. Hamarosan futó lépések zaja hallatszott, elemlámpa fénye villant, és feltűnt egy rendőr. Lámpája fényét Margaret arcába villantotta.
A kurva így szólt:
– Nem velünk van, Steve.
Steve, a rendőr Margarethez beszélt.
– Hogy hívnak?
– Margaret Oxenford.
A munkásember közbeszólt:
– Egy részeg utcalánynak nézte, abból lett a baj – mondta, és elégedetten távozott.
–Lady Margaret Oxenford? – kérdezte a rendőr. Margaret szipogva bólintott.
– Mondtam, hogy nem velünk van – jegyezte meg az elesett lány. Cigarettáját az aszfaltra ejtette, rátaposott, aztán ő is eltűnt a sötétben.
– Jöjjön velem, milady – mondta a rendőr jóindulatúan. Margaret ruhája ujjába törölte arcát. A rendőr karját nyújtotta.
Margaret belekapaszkodott, a rendőr zseblámpájával lábuk elé világított, és elindulták. Egy perccel később Margaret megremegett és azt mondta:
– Szörnyű volt az az ember.
A rendőr ebben nem értett egyet.
– Nem tudhatta – válaszolta vidáman. – Ez a leg... ismertebb utca Londonban. Itt minden magányos lányról föltételezni lehet, miért van ott.
A hajnal enyhe fényében hamarosan feltűnt a rendőrség ismerős kék lámpája az őrs ajtaja fölött. A rendőr így szólt:
– Iszik egy bögre jó teát, és mindjárt jobban fogja érezni magát.
Beléptek. Szemben fapult, amely mögött még két rendőr tevékenykedett.

Egyikük középkorú volt és köpcös, a másik vékony és fiatal. A terem mindkét oldalán fapad húzódott. Egyetlen ember ült az egyik fapadon, fáradtan, de türelmesen várakozva; egy fiatal nő, papucsban, fején kendővel.
Margaretet megmentője a másik padhoz kormányozta, és leültette. Aztán a pulthoz ment, és a köpcös rendőrrel beszélt:
– Törzs úr, ez Lady Margaret Oxenford. Egy részeg inzultálta a Bolting Lane-ben.
– Nyilván azt hitte, ő is benne van.
Margaretnek feltűnt, mennyi kifejezéssel kerülgetik a prostitúciót, mintha félnének nevén nevezni, s ezért élnek homályos utalásokkal. Saját maga ma éjszakáig nem is igen hitte, hogy az ilyesmi komolyan létezik. De a frakkos fiatalember viselkedése nem sok kétséget hagyott.
A törzsőrmester érdeklődéssel pillantott Margaret felé, aztán halkan mondott valamit Steve-nek, aki bólintott, és elsietett az épület hátsó része felé.
Margaret most jött rá, a cipőjét a kapualjban hagyta. Harisnyája lyukas volt. Hogy megy így el holnap a toborzóirodába? Talán délelőtt visszamehet megkeresni, ha még ott vannak. Mosakodnia is kellene. Szörnyű lenne, ha mindezek után a segédhadtest nem venné be. Reggel-már Martha nénihez sem mehet, mert Lord Oxenford esetleg váratlanul megjelenik. De hát csak nem bukhat meg a terve egy pár elveszett cipőn!
Steve, a rendőr, visszajött, teát hozott Margaretnek egy nagy agyagbögrében. A tea gyenge volt és túl édes, de Margaret végtelen élvezettel kortyolta. A meleg, édes kotyvalék visszaadta bátorságát. Elhatározta, amint megitta a teát és elég világos van, elmegy. Keres egy olcsó ruhaboltot; még van néhány shillingje, vesz egy ruhát, egy szandált és tiszta alsóneműt, aztán elmegy egy fürdőbe, ahol tisztálkodhat és ruhát válthat, így már fölcsaphat katonának.
Míg ezt tervezgette, kinyílt az ajtó, s egy csoport fiatalember ömlött be, jólöltözött, jómódú fiatal férfiak, frakkban vagy sötét ruhában. Egy társukat vonszolták magukkal. Egyikük valamit kiabálni kezdett a törzsőrmesternek. A törzs nem szerette, ha kiabálnak vele, ezért félbeszakította.
– Jól van, csönd legyen! Csendet! Nem a rögbipályán vannak, hanem a rendőrségen.
–Valamennyire elcsöndesedtek, de az őrs atyja nem volt megelégedve. – Aki nem hallgat el, az mehet egy cellába – kiáltotta. – Csönd legyen végre!

Erre elhallgattak, és még társukat is elengedték, aki morózusan álldogált közöttük. A törzs rámutatott az egyik fiatalemberre:
– Mondja el, mi történt!
A fiatalembernek sötét haja volt, Margarettel egyidős lehetett. Rámutatott mogorván álldogáló társára:
– Ez a fickó – mondta – vendéglőbe vitte a nővéremet, és aztán ellógott fizetés nélkül. – Hanghordozása arisztokratikus, arca halványan ismerősnek tűnt Margaret számára. Remélte, nem ismerik egymást, vagy ha igen, a fiatalember nem ismeri föl. Nem volt rá különösebben büszke, hogy a rendőrségnek kellett megmentenie, miután elszökött hazulról.
– Harry Marksnak hívják – tette hozzá egy másik fiatalember, aki csíkos öltönyt viselt. – Be kell zárni!
Margaret érdeklődő pillantást vetett Harry Marksra. Feltűnően jóképű, huszonkét-huszonhárom éves, szőke fiút látott. Duplasoros szmokingját a gyűrődések ellenére is könnyed eleganciával viselte. Megvetően nézett körül és így szólt:
– Az urak be vannak rúgva.
A csíkos öltönyös ifjú kifakadt.
– Lehet, hogy be vagyunk rúgva. Könnyen lehet. De ez egy tolvaj, egy gazember. Ezt találtuk a zsebében. – Valamit a pultra dobott. – Ezeket a kézelőgombokat Sir Simon Monkfordtól lopták el ma este.
– Rendben – mondta a törzs. – Tehát csalással és lopással vádolja. Más valami?
A fiatalember nevetett, és azt mondta:
– Miért? Nem elég?
A törzs ceruzáját a fiatalemberre szegezte.
– Ne felejtsd el fiam, hol is vagy. Lehet, hogy ezüstkanállal a szádban születtél, de ha nem beszélsz tisztességesen, ma éjjel egy cellában fogsz aludni. Világos?
A fiú zavarba jött és elhallgatott.
A törzs az első vádlóra összpontosított.
– Meg tudja adni az adatokat? Kell a vendéglő neve és címe, és a kézelőgomb tulajdonosának neve és címe.
– Meg tudom adni. A vendéglőt...
– Helyes. Akkor maga maradjon itt! – A vádlottra nézett. Maga pedig foglaljon helyet! – Kezét meglengette. – A többi pedig hazamehet.
A csoport tagjai leforrázva álltak. Nagy kalandjuk nem a várt végkifejletet

vette. Egy pillanatig nem mozdultak.
– Mondom, mehetnek a fenébe! – ismételte a törzs. Margaret még életében nem hallott ennyi káromkodást.
A fiatalemberek kiszállingóztak. Csak a csíkos öltönyű jegyezte meg epésen, bár határozottan kifelé menet:
– Az ember elfog egy tolvajt, és úgy bánnak vele, mintha ő maga is bűnöző lenne. – De az utolsó szavak már kívülről hallatszottak.
A törzs a fekete hajú fiút kérdezte ki, közben jegyezgetett. Harry Marks egy pillanatig álldogállt mellettük, aztán unottan elfordult, és széles mosollyal leült Margaret mellé.
– No, mi van öreglány? – kérdezte. – Mit csinálsz te itt? Margaret meglepődött. A fiú most ugyanúgy beszélt, mint a rendőrök. Arisztokrata hanghordozása eltűnt. Egy pillanatig nem is tudott meglepetésében válaszolni.
Harry egy pillantást vetett az ajtóra, mint aki a kitörés esélyeit latolgatja, aztán a pult felé nézett, és szemügyre vette a fiatalabb rendőrt, aki egyfolytában őt figyelte. Összegezvén esélyeit, visszafordult Margarethez.
– Kitől kaptad a monoklit, az öregedtől? Végre Margaret megtalálta a hangját.
– Eltévedtem az elsötétítésben, és nekimentem egy postaládának.
Most Harry lepődött meg, aki feltételezte, Margaret valami alacsonyabb társadalmi osztály gyermeke. Egy pillanat alatt visszatért első modorához.
– Milyen kellemetlen – mondta.
Margaretet mulattatta a dolog. Ki ez az ember? Kölnivíz kellemes illatát érezte, kitűnően szabott szmokingot látott, selyemzoknis bokát és tükörfényes cipőt. Harry arany karórát viselt, krokodilbőr szíjjal, bal kisujján pedig nagy pecsétgyűrűt. Keze nagy volt, erős és tiszta. Halkan azt kérdezte Margaret:
– Tényleg otthagyta a vendéglőt anélkül, hogy fizetett volna?
– Ami azt illeti, igen – válaszolta Harry egy pillanatnyi gondolkodás után.
– Miért?
– Mert egy Rebecca Maugham-Flint nevű hölggyel voltam, és ha még egy percig hallgatnom kell, ahogy a lovairól beszél, fölkelek és megfojtom. Ez volt a humánusabb megoldás.
Margaret nevetett. Ismerte a lányt, aki nem volt különösebben szép, viszont tábornok atyjától örökölte parancsoló, hogy ne mondjuk, díszszemlei modorát és hangerejét. Nehéz volt Harryt Rebeccával elképzelni, amint

együtt vacsoráznak
– Ezt el is hiszem – válaszolta vidáman a fiúnak.
Steve közrendőr jelent meg, hogy elvigye Margaret bögréjét.
– Jobban érzi magát. Lady Margaret? – kérdezte.
Margaret a szeme sarkából látta, hogy Harry Marks fölfigyel.
– Köszönöm szépen, sokkal jobban érzem magam. – Margaret egy percre szinte belefeledkezett Harry társaságába, de most ismét eszébe jutottak saját feladatai. – Nagyon jólesett a kedvességük. De most már sietnem kell. Fontos elintéznivalóim vannak.
– Nem kell szaladni – vélte Steve. – Édesapja, a lord már úton van önért.
Margaret szíve megállt egy pillanatra. Alábecsülte apját, hamis biztonságban érezte magát. Minden félelme újból fölébredt. Mintha megint úton volna az állomás felé.
– Honnan tudja, hogy itt vagyok? – kérdezte vékony hangon. A rendőr büszkének látszott.
– Tegnap este körözték az ön személyleírását. A sötétben nem ismertem meg, az igaz, de a névre emlékeztem. Az volt az utasításunk, hogy tüstént értesítsük az édesapját. Amint idehoztam, fölhívtam telefonon.
Margaret fölállt. Szíve vadul vert.
– Nem tudom megvárni – mondta. – Már világos van.
A rendőr arcán aggodalom látszott.
– Egy pillanat – mondta idegesen, és a pulthoz fordult.
– Törzs úr, a hölgy nem akarja megvárni az apját.
Harry azt mondta Margaretnek:
– Nem tarthatják itt. A maga korában nem bűn, ha az ember elmegy otthonról. Sétáljon egyszerűen ki, ha akar.
Margaret attól rettegett, hogy a rendőrök valami kifogással visszatarthatják. De a törzs előjött a pult mögül, és azt mondta:
– Az úrnak igaza van. Ön szabad, és elmehet, ha akar.
– Köszönöm – felelte Margaret.
– Ezzel szemben nincsen cipője – mosolygott a törzsőrmester és lyukas a harisnyája. Hívunk egy taxit. Addig foglaljon talán helyet itt ebben a szobában. Itt kényelmesebb.
Ezzel egy ajtót nyitott meg előtte.
Margaret ugyan szívesebben beszélgetett volna Harry Marksszal, de nem akarta visszautasítani a rendőr udvariasságát. Különben is még legalább egy óra, amíg az apja ideér. Egy órája van a rendőrségen, és ha rögtön elindult,

akkor is két órát tart az út.
– Köszönöm – mondta.
Ahogyan átlépte a küszöböt, hallotta Harry hangját:
– Jól átvernek, öregem.
Margaret belépett a szobába. Néhány olcsó szék, dróton lógó villanykörte, pad, és egy rácsos ablak. El nem tudta képzelni miért kényelmesebb ez a teremnél. Megfordult, hogy közölje ebbéli véleményét.
Az ajtó becsukódott.
Megérezte, hogy vesztett. Nekiesett a kilincsnek, és hallotta, ahogyan a zárban kulcs fordul. Haragosan rázta a kilincset. Eredménytelenül. Dühében a fejével verte az ajtót. Hiába. Elkeseredetten csúszott le a földre.
Kintről nevetést halott, aztán Harry Marks halk, de kivehető hangját, amint azt mondja a rendőröknek:
– Rohadjatok meg!
Erre a törzs nem éppen kedves hangja válaszolt.
– Maga fogja be a pofáját.
– Nincs joguk itt tartani.
– Az apja Oxenford lordja. Nekem ez éppen elég jog. Erre Harry már nem válaszolt.
Margaret megértette, hogy menekülési kísérlete kudarcot vallott. Visszaéltek a bizalmával, elárulták amikor azt hitte, segíteni akarnak rajta. Pünkösdi szabadsága véget ér. Nem állhat be a hadseregbe, ehelyett föl fog szállni a Pan American *Clipper*-jére, és New Yorkba fog repülni.
Később fölállt, és hátrament a kis, rácsos ablakhoz, melyen túl egy üres udvar és egy téglafal látszott; ezt a látványt bámulta a világosodó reggelben, ahogy legyőzve és védtelenül várta apja érkezését.

Eddie Deakin még egyszer, utoljára átvizsgálta a gépet. A négy, egyenként ezerötszáz lóerős Wright Cyclone-motor csillogott a friss olajtól. Mindegyik motor olyan magas volt, mint egy ember. Mind az ötvenhat gyertyát kicserélték. Eddie műszert vett elő, és találomra megnézte egy ponton a kötést a fém és a gumi között. Kielégítőnek találta. A motor mozgása óriási nyomást gyakorol repülés közben a gumira.

A csapóajtót bezárta és lemászott a lépcsőn. Amíg a gépet lassan a vízre eresztik, leveszi az olajos munkaruhát, megmosakszik, és felveszi a Pan American egyenruháját.

Ahogyan a dokkból a szállás felé ballagott, kisütött a nap. Büszke volt a gépre, és büszke volt munkájára. A *Clipper* legénysége a Pan American elitjének számított, az óceán fölötti járat a legirigyeltebb járatnak. Az elsők között lesz mindig, akik rendszeresen repülték át az óceánt.
Ennek ellenére hamarosan abbahagyja. Harmincéves volt, egy éve házas, és Carol-Ann gyereket várt. Legényembernek jó életforma a repülés; de a házasember legyen a családjával. Mindig takarékos volt, s összegyűlt annyi pénze, amivel maga is üzletbe kezdhet. Opciója volt egy telek megvásárlására Maineben, amelyből kitűnő füves repülőtér lenne. Üzemanyagot ad majd el, és gépeket szerel, lassan majd vesz egy gépet, amit kiad bérbe. Titkos álma volt, hogy egy napon saját légitársasága lesz, mint a Pan American alapítójának, az úttörő Juan Trippe-nek.
Belépett a szálló kertjébe. Különös szerencséjük volt ezzel a szállodával. Valójában tipikus, nagy angol vidéki ház, amelyből egy rokonszenves idősebb pár csinált szállodát. Napos délutánokon a teát a kertben szervírozták.
Belépett az épületbe. Rögtön belebotlott Desmond Finnbe, a másodmérnökbe, akit mindenki csak Mickeynek szólított. Mickey állandó széles vigyorával leginkább valamilyen képregényfigurára hasonlított. Eddie-vel szemben már-már zavarba ejtő csodálatot érzett.
– Telefonon keresnek – mondta Mickey. Átadta a kagylót és tapintatosan eltűnt.
– Halló – mondta Eddie.
– Edward Deakinnel beszélek? – kérdezte egy hang.
Eddie homlokát ráncolta. A hangot nem ismerte fel, és soha senki nem szólította Edwardnak.
– Igen. Kivel beszélek?
– Várjon. Adom a feleségét.
Eddie szíve összeszorult. Miért telefonál Carol-Ann? Valami nincs rendjén. Egy pillanattal később már hallotta felesége hangját.
– Eddie!
– Mi van, édes? Carol-Ann sírva fakadt.
Eddie agyában különböző lehetőségek kergették egymást. Leégett a ház, valaki meghalt, Carol-Ann megsérült és elvetélt.
– Carol-Ann, nyugodj meg! Rosszul vagy?
– Jól vagyok – válaszolta az asszony sírva.
– Akkor mi történt? Mi baj.van? Mondd el, szívem!

– Ezek a férfiak... bejöttek a házba. Eddie-ben meghűlt a vér.
– Milyen férfiak? Mit csináltak?
– Belöktek egy autóba.
– Kik? – Eddie-nek az izgalomtól összeszorult a gyomra, és fájdalmat érzett a mellkasában. – Bántottak?
– Nem. De nagyon félek, Eddie...
Egy pillanatra nem tudta, mit mondjon. Elrabolták a feleségét! Dehát miért?
– De hát miért? – kérdezte.
– Nem akarják megmondani.
– Mit mondanak?
– Eddie, azt kell tenned, amit mondanak! Csak ennyit tudok. Eddie haragja és félelme közepette sem tétovázott.
– Megteszem,de...
– Ígérd meg!
– Megígérem.
– Hála istennek.
– Mikor vittek el?
– Pár órája.
– Hol vagy most?
– Egy házban, nem messze a... – de a mondat többi része ijedt kiáltásba fulladt.
– Carol-Ann! Mi van! Beszélj! Jól vagy?
Semmi válasz. Eddie keze belefehéredett a kagyló szorításába. Rövidesen meghallotta az ismeretlen férfi hangját.
– Figyeljen jól, Edward!
– Maga figyeljen rám, maga szemét! Ha bármi bántódás éri, megtalálom és megölöm, isten engem úgy segéljen. Ha az egész életembe kerül, akkor is megtalálom, és puszta kézzel tekerem ki a nyakát. Megértette?
A vonal másik végén a hang egy fél pillanatra tétovázott.
– Ne játssza meg az erős fiút. Túl messze van innen. Csak figyeljen!
Eddie a nyelvébe harapott és figyelt.
– Az utasításait egy utastól fogja megkapni. Tom Luthernek hívják.
– És mit akarnak, mit csináljak?
– Kuss! Luther meg fogja mondani. Ha látni akarja a feleségét, tegye azt, amit mond.
– Honnan tudom, hogy...
– És még valami. Ne értesítse a rendőrséget. Használni nem használ.

Viszont ha megteszi, megerőszakolom a feleségét. Csak úgy barátilag.
– Te rohadt csibész... A vonal megszakadt.

3

Harry Marks a világ legszerencsésebb embere volt.
Legalábbis az anyja szerint. Igaz, hogy apját az első világháborúban elvesztette, de szerencséje volt erős, munkabíró anyjával, aki fölnevelte. Takarítást vállalt, s még a nagy gazdasági hanyatlás idején is mindig volt munkája. Battersea-ben laktak egy olyan bérházban, amelynek minden emeletére egy vízcsap és egy mellékhelyiség jutott, de jó szomszédok vették körül őket, olyan emberek, akik segítettekegymásnak a nehéz időkben. Harry már gyerekkorában szerencsés volt. Ha a tanító nádpálcáját a fiúk hátán táncoltatta, a pálca biztosan eltört, amikor éppen Harryn lett volna a sor. Ha az utcán megbotlott és egy szekér elé esett, biztosan sértetlenül került ki a kerekek alól.
Az ékszerek iránti módfeletti érdeklődése tette tolvajjá.
Kamaszkorában szeretett az ékszerészek utcáin sétálni, és hosszan elálldogálni a kirakatok előtt. Önfeledten bámulta az üveg mögött a bársonytálcákra helyezett gyémántokat és drágaköveket. A köveket elsősorban önnön szépségükért szerette. De nem csak ezért. Az ékszerek egy más világ képét idézték föl benne, amelyet csak olvasmányaiból ismert: egy világét, amelyben nagy, vidéki házak pázsitján fehérbe öltözött, csinos lányok teniszeztek, és a meccs után kipirultan jöttek be teázni.
Ékszerészinasnak adták, de hat hónap után megunta a mesterséget és otthagyta mesterét. Addig főleg karóraszíjakat javított, vagy elhízott háziasszonyok karikagyűrűjét bővítgette. Közben azért megtanulta azt is, hogyan kell megkülönböztetni a rubintot a vörös gránittól, igazgyöngyöt a tenyésztettől, a modernül metszett gyémántot egy tizenkilencedik században metszett kőtől. De azt is megtanulta, milyen kőhöz milyen foglalat illik és milyen nem, mi az ízléses és mi az ízléstelen, hivalkodó ékszer, és tudása olajnak bizonyult az ékszerek s a velük összekapcsolódó életmód utáni vágyakozás tüzére.
Végül megtalálta módját kettős vágya kielégítésének. Ehhez olyan lányokat használt, mint amilyen Rebecca Maugham-Flint is volt.
Rebeccaval Ascotban találkozott, ahol minden évaugusztusában a nagy lóversenyekre gyűlik össze az úri közönség. Rebecca nagydarab, színtelen lány volt, nagy orral, szörnyű ruhában és egy Robin Hood-kalapban, melybe tollat tűzött. A társaságában lévő fiatalemberek levegőnek nézték.

Ezért aztán roppantul jólesett Harry Marks figyelmessége.
A megismerkedés után Harry nem erőltette a dolgot, nem akart túl mohónak mutatkozni. Türelme meg is hozta gyümölcsét, mert amikor talán egy hónappal később Harry Rebeccába botlott egy kiállítás megnyitóján, a lány régi ismerőseként üdvözölte és bemutatta édesanyjának.
Persze a Rebecca társadalmi osztályába tartozó ifjú hölgyek elméletben nem járhattak gardedám nélkül moziba vagy vendéglőbe egy fiatalemberrel. Masamódok és munkáslányok szokása volt az. A lányok ezt úgy oldották meg, hogy szüleik engedélyével nagyobb társaságba mentek, ahonnan el lehetett lógni. Harrynek ez tökéletesen megfelelt. Hivatalosan nem "udvarolt" a lánynak, így a szülők sohasem néztek utána, ki is valójában, és nem ellenőrizték könnyed hazugságait, amelyek egy yorkshire-i kúriáról, egy skót magániskoláról, egy, a francia Riviérán gyengélkedő anyáról, és egy, a légierőkhöz szóló eljövendő tiszti kinevezésről adtak tapintatosan számot.
Harry különben is rájött, a felső tízezer körében kegyes hazugságok gyakorta előfordulnak. Jó családból származó fiatalember is lehetett szegény, de ezt nem szívesen ismerte el; azt sem volt szokás szellőztetni, ha valakinek ősz atyja, a herceg, krónikus alkoholista; vagy a családban valami komolyabb botrány fordult elő. Senki sem volt igazán kíváncsi mindaddig, amíg az ember nem jelentkezett "komoly szándékokkal".
A maga tétova módján Harry már három hete járt Rebeccával, akinek révén eljutott egy kenti úri házba, ahol remek hétvégét töltött el, és némi készpénzt lopott a háziaktól. Rebecca ugyancsak elvitte néhány bálra, ahol. Harry kamatoztatta zsebtolvaji képességeit. Mi több, elvitte szüleihez, ahonnan kisebb mennyiségű készpénzt, némi ezüstöt, és három roppant érdekes, Victoria korabeli brosst emelt el.
Véleménye szerint tevékenységében nem volt semmi kárhoztatható. Áldozatai nem érdemelték ki vagyonukat, legnagyobb részük soha egy napot nem dolgozott. Az a néhány, akinek volt munkahelye, túlfizetett díszállásban volt, ahol dolgozni semmit nem kellett: diplomaták voltak, vagy igazgatótanácsok elnökei, bírók, vagy konzervatív képviselők. Tőlük lopni ért annyit, mint harcolni a nácik ellen: közszolgálat volt, nem bűn.
Már két éve élt így – és milyen jól –, de tudta, a végtelenségig nem csinálhatja. Az angol felső osztály nagy volt, de véges, és előbb-utóbb valaki fülön csípheti. A háború éppen akkor tört ki, amikor Harry már intenzíven tűnődött pályája megváltoztatásán. Szívesen harcolt volna, de a

bakaélethez semmi kedvet nem érzett. Rossz koszt, durva egyenruha, kellemetlen őrmester, nem is beszélve arról, milyen rosszul festene az olajbogyózöld uniformisban. A légierő kék uniformisa, az más. Az megy a szeme színéhez. Pilótaként el tudta képzelni magát. Következésképpen tiszti komissiót kell szereznie a légierőben. Hogy ezt hogyan fogja megoldani, még nem tudta; de érezte, szerencséje nem fogja cserbenhagyni
Addig is fölhasználhatja Rebeccát, mielőtt végleg ejtené.
Az estét Sir Simon Monkford, a gazdag könyvkiadó házában kezdték. Először Lydia Moss-szal csevegett, egy skót earl leányával, magányos, csúnya lánnyal, akivel szemben vonzereje ellenállhatatlannak bizonyult. Jó húsz percet csevegett vele, nem annyira haszonlesésből, mint megszokásból. Aztán Rebeccával volt, hogy a lány meg ne sértődjön. – Aztán úgy érezte, eljött a cselekvés ideje.
Elnézést kért, és távozott a teremből. Ahogy a lépcsőn fölfelé lopakodott, érezte a mellékvesehormon (adrenalin) izgató hatását, mint mindig, ha munkába indult. Félelemmel és határtalan lelkesedéssel töltötte el a tudat, hogy házigazdájától lopni megy, hogy kockáztatja a tettenérést és a börtönt.
Fölért az emeletre, és követte a folyosót. A legtávolabbi ajtó lehet a házigazdák hálója. Kinyitotta az ajtót: tágas hálószobát látott, rózsaszín ágytakarót. Éppen belépett volna, amikor mellette megszólalt egy hang.
– Öhöm.
Harry megfordult, és egy magakorabeli férfit látott meg, aki csodálkozva méregeti. Mint mindig, most is rögtön megtalálta a megfelelő szavakat.
– Itt van?
– Micsoda?
– Hát a mellékhelyiség.
A fiatalember arcán megértés tükröződött.
– A zöld ajtó, a folyosó végén – válaszolta.
– Köszönöm szépen.
– Nincs mit.
Harry elindult a folyosón.
– Milyen szép ház – jegyezte meg.
– Gyönyörű – válaszolta automatikusan a másik, és eltűnt. Harry elmosolyodott. Az emberek roppant hiszékenyek.
Lassan visszament a rózsaszínű hálószobába. Nem egy szoba volt azonban, hanem három, melyek egymásba nyíltak. Egy rózsaszín tapétaajtó ugyancsak rózsaszín öltözőszobára nyílt, egy másik egy ismeretlen

rendeltetésű helyiségre, amelyben zöld bőrszékek üldögéltek. Ebből nyílt egy férfi öltözködőszoba szekrényekkel. A felsőbb osztályokban, mint ahogyan Harry ezt már régen megfigyelte, a házaspárok gyakran külön aludtak. Abban még nem volt biztos, miért; tán kevésbé szeretnek rakoncátlankodni, de lehet, hogy úgy érezték, hatalmas házaik minden helyiségét ki kell használniuk.
Sir Simon öltözködőszobájában nehéz mahagóni ruhaszekrény, és ugyanolyan fából készült sublót állt. Harry kinyitotta a fölső fiókot. Kis bőr ékszertáskát talált benne, mindenféle inggombokkal, gallérmerevítőkkel és kézelőgombokkal. Sir Simon nem lehetett rendszerető ember, gombjait összevisszaságban tartotta. A legtöbb kézelőgomb elég közönségesnek tűnt. Kivételt képezett egy arany pár, melybe kicsi, de szép rubintokat foglaltak, s melyet Harry zsebre tett. Az ékszerek mellett puha bőrből varrt tárca hevert, benne ötven fonttal, ötfontos bankjegyekben. Húszat vett el. Egy munkás két hónapig dolgozott húsz fontért akkoriban.
Harry elvből nem lopott el soha mindent. Az emberekben kétkedés ébred, amikor csak néhány dolog hiányzik. Hátha máshova tették le, gondolják. Abban is ritkán biztos az ember, mennyi pénz is volt pontosan a tárcájában. Aki kétkedik, az nem rohan a rendőrségre.
Becsukta a fiókot és átment Lady Monkford hálószobájába. Felmerült benne, ennyivel akár meg is elégedhetne, de arra gondolt, a nők általában szebb ékszereket hordanak, mint a férfiak. Lady Monkfordnak – ki tudja – tán van néhány szép zafírja. Harrynak gyöngéje volt a zafír.
A szobában nyitva volt az ablak. Egy kovácsoltvas erkély darabkáját lehetett csak látni. Harry gyorsan.átment az öltözködőszobába, és leült a toalettasztalhoz. Kihúzogatta a fiókokat. Több tálca és doboz ékszert talált. Sebtében átfutotta őket, s közben fülét a veszély hangjaira hegyezte.
Lady Monkfordnak nem volt jó ízlése. Csinos volt, de ékszerben a hivalkodó, és nem igazán értékes darabokat kedvelte. A gyöngysor sem volt igazán szép; nem egyforma szemekből fűzték. Nagy, ronda brossok, vastag karkötők, csúf fülbevalók.
Éppen egy nyakláncot forgatott, amely a többi után szinte már vonzónak tűnt, amikor meghallotta a hálószoba ajtajának csikorgását.
Megdermedt, gyomra kemény csomóvá vált.
Az öltözködőszobából csak a hálószobába volt kijárás. Látott ugyan egy kis ablakot, de ezt nem tudná elég gyorsan, vagy elég csöndesen kinyitni. Talán a szekrénybe bújhatna.

A háloszobaajtót csak hallotta, innen nem látott rá. A tükörből viszont igen. Látta, amint Lady Monkford becsukja az ajtót, és egyenesen felé tart. Még arra se volt ideje, hogy a fiókokat becsukja. A helyzet veszélyes volt. De kivágta magát.
Gyorsan fölállt és kilépett. Lady Monkford a szájához emelte kezét, és diszkréten sikított. A függöny meglebbent az éjszakai szellőtől. Harrynek végre támadt egy ötlete.
– Valaki kiugrott azon az ablakon – mondta izgatottan.
– Hogy érti? És egyáltalán, mit keres a hálószobámban? Harry az ablakhoz rohant.
– Már nem látom sehol – mondta lemondóan.
– Legyen szíves, magyarázza meg mi történik itt!
Harry mély lélegzetet vett, mint aki összeszedi magát. Lady Monkford negyven körül járhatott, zöld selyemruha suhogott rajta. Ha ügyes, bármit elhitethet vele. Megnyerőén mosolygott tehát, és fölvette a kicsit ügyefogyott, de sportos, nagyra nőtt diákmodorát. Aztán megkezdte a porhintést.
– Ilyet még sose láttam – mondta. – A folyosón jöttem, amikor valami furcsa alak kukucskált ki innen. Amikor meglátott, hirtelen visszahúzta a fejét. Tudtam, hogy az ön hálószobája, véletlenül előbb én is benyitottam, amikor a fürdőszobát kerestem. Nem értettem mit akarhat a fickó, nem látszott szolgának, de vendégnek se nagyon. Úgyhogy utána mentem, hogy megkérdezzem kicsoda. Mikor benyitottam, kiugrott az ablakon. Benéztem ide. Sajnos a fiókokat nyitva találtam. Talán ékszereket keresett.
Harry úgy érezte, meg lehet magával elégedve. Lady Monkford homlokához emelte kezét, és így szólt:
– Rémes.
– Foglaljon helyet! – Harry egy rózsaszín székhez vezette az ájulást latolgató asszonyt.
– Rémes! – ismételte az úriasszony. – Ha maga véletlenül nincsen itt! És ha én csak úgy bejövök, és itt találom! Elnézését kérem, de azt hiszem, el fogok ájulni. – Megragadta Harry kezét.
– Végtelen hálával tartozom önnek – mondta elhalóan.
Ezt megúszta.
Gondolkozott egy cseppet. Most az lenne a legjobb, ha nem kürtölné világgá a nagy eseményt.
– Talán Rebeccának ne mondja el, ha megkérhetem. Tudja milyen érzékeny

az idegrendszere. Egy ilyen izgalom hetekig árthatna.
– És én? – kérdé Lady Monkford. – És az én idegrendszerem? – Nem is gondolt rá, hogy Rebecca robusztusságával ritkán jár együtt az ideggyengeség.
– A rendőrséget értesíteni kellene, ezzel viszont befellegzett az estének.
– De hiszen az rémes lenne! Mindenképpen föl kell hívni a rendőröket, úgy gondolja?
– Szerintem attól függ. Nézze meg, hiányzik-e valami!
Bátorítóan megszorította Lady Monkford kezét, aztán fölsegítette, és az öltözködőszoba felé irányította. Odabeüt leültette. A lady vizsgálódni kezdett. Kisvártatva azt mondta:
– Nem sokat vihetett el.
– Talán megleptem, mielőtt elvihetett volna valamit. Lady Monkford tovább válogatta ékeit.
– Biztosan így lehetett, mert semmi se hiányzik.
– Hát, ha semmit sem vitt el, nem is érdemes senkinek elmondani.
– Kivéve persze Sir Simont.
– Természetesen – válaszolta gyorsan Harry, bár remélte, ez is elkerülhető.
– Hanem az ráérne az estély végéig, addig legalább ő sem izgatja föl magát.
– Igaza van – felelte a hölgy.
Harry meg volt elégedve. Elhatározta, visszamegy a földszintre.
– Lemegyek. Biztosan egyedül akar lenni egy kicsit. – Harry gyorsan lehajolt és arcon csókolta a hölgyet. Utána a fülébe súgta:
– Ön nagyon bátor asszony.
Lady Monkford belepirult a gyönyörűségbe.
A folyosón Harry arra gondolt, idősödő szépasszonyokkal talán még könnyebb bánni, mint a lányokkal. Megállt egy tükör előtt, szemügyre vette képmását. Csokornyakkendőjét megigazította és diadalmasan összenevetett tükörképével.
– Nagy csibész, vagy, Harold, nagy csibész – mondta a tükörnek.
Mire leért, a parti már a végéhez közeledett.
– Hol volt? – kérdezte Rebecca kissé sértve.
– A háziasszonnyal beszélgettem. Ne haragudjon! Menjünk?
Zsebében a házigazda rubintos kézelőgombjával, és az ebül szerzett húsz fonttal sétált ki a házból. Vele volt még Rebecca is. Elsősorban is taxinak intett, és a Piccadillyre vitette magát Rebeccával. Egy étteremnél szálltak ki. Harry másik gyöngéje a jó étterem volt. Szerette a keményített szalvétát,

a csillogó poharakat, a francia nyelvű étlapot és a tiszteletteljes pincéreket. Apja talán sohasem látott ilyen helyet belülről. Anyja már inkább, ha esetleg hajnalban takarítani jött. Az itallapot hosszasan tanulmányozta, míg végre egy üveg pezsgőt rendelt, jó, de nem ritka évjáratot, hogy az ár még elfogadható legyen.
Eleinte, mikor a lányokat jó vendéglőbe kezdte hordani, néha hibázott; de gyorsan tanult. Hasznos trükknek bizonyult, ha csak nyitva hagyta az étlapot, és könnyedén megkérdezte: – Milyen haluk van? Valami halat ennék. – Ilyenkor a pincér rögtön kivette az étlapot, és már mutatta is: Sole menuière, Les goujons de sole avec sauce tartare, Sole grillèě; s ha azt látta, hogy a vendég tétovázik, egészen biztosan megszólalt: – A goujons-t merem ajánlani, uram. Rendkívül ízletes.
Harry csakhamar elsajátította az étlap-francia nyelvet, és azt a hasznos megfigyelést tette, hogy a többi vendég is gyakran kéri a pincér segítségét. Ezek szerint a gazdag angolok se mindig tudnak franciául. Ettől kezdve Harty gyakran lefordíttatta egy-egy étel nevét, s rövidesen jobban tudta olvasni a francia étlapot, mint legtöbb gazdag, ifjú ismerőse. A borlap sem jelentett nagy gondot. A sommelier, az előkelő angol éttermek méltóságteljes “borfiúja” hozzá van szokva, hogy konzultálnak vele, és egy fiatalembertől nem várják el, hogy tisztában legyen minden bortermő vidék minden híres szőlőjével. Nem a tudáson múlt a dolog, hanem a könnyed magabiztosságon.
A pezsgő jó volt, de Harry érezte, rossz hangulatban van; pillanatnyi tűnődés után rájött, erről Rebecca tehet. Nem tudott megszabadulni a gondolattól, milyen érzés lehetne, ha egyszer egy csinos lányt hozna ebbe a vendéglőbe. Mindig csúnya lányokat választott, mert ővelük könnyebb volt az ismerkedés, s ha egyszer belehabarodtak, nem kérdezősködtek nagyon, mert féltek, hogy elveszítik. Mint stratégia tökéletes volt. Bejuttatta azokba a gazdag házakba, ahová be akart jutni.Viszont minden idejét olyan lányokkal töltötte, akiket igazán nem kedvelt. Ez volt a bökkenő. Talán egyszer...
Rebecca duzzogott. Elégedetlen lehetett valamivel. Talán azon tűnődött, vajon háromhetes ismeretség után Harry miért nem próbált meg “túl messze menni”. Ezen Rebecca mellének fogdosását kellett érteni. Az igazság az, Harry képtelennekérezte magát vágy tettetésére Rebeccával szemben. Elbűvölte, megnevettette, hagyta, hogy a lány szerelmes legyen, de megkívánni képtelen volt. Ezekkel a lányokkal általában így volt. Egy ízben

egyedül találta magát egy szénapadláson egy csúf, ifjú leánnyal, aki eltökélte, megszabadul szüzességétől. Harry meg is próbálta megszabadítani, de teste egyszerűen nem működött közre. Azóta is kínos zavart érzett, valahányszor eszébe jutott a jelenet.
Szexuális kapcsolatai csak saját világából származó lányokkal voltak, és nem tartottak soká. Egyszer részesült komolyabb viszonyban. Tizennyolc éves volt, amikor a Bond Street kellős közepén, fényes nappal felszedte egy gazdag és elfoglalt ügyvéd kikapós neje, akinek két évre szeretője lett. Harry sokat tanult az asszonytól: szerelmet, melynek a nő lelkes tanítója volt, úri modort, melyet szőrmentén lesett el; és megszerette a költészetet, mert az ágyban gyakran olvastak verseket. Az asszony röviden véget vetett a viszonynak, amikor férje rájött valamiből. De hogy az asszonynak kivel volt viszonya, nem derült ki soha. Azóta Harry többször találkozott velük, és a nő minden alkalommal elnézett a feje fölött. Harrynak ez rosszul esett, mert igazán szerette, és nem értette, miért kell ilyen kegyetlenül viselkednie. Talán nem is kegyetlen, csak határozott? Nem tudta eldönteni.
Sem a jó pezsgő, sem a kiváló étel nem javította meg a vacsora hangulatát. Harry tűkön ült. Eredetileg azt tervezte, ez a vacsora lesz a búcsúestéjük, holnaptól ejti a lányt; de most hirtelen egy vacsorányi idő eltöltésére is képtelennek érezte magát a lány társaságában. Már a pénzt is sajnálta, amit ki fog fizetni..Nézte Rebecca érdektelen arcát, nevetséges kalapját a beletűzött nevetséges tollal, és hirtelen gyűlölni kezdte.
Amikor elfogyott az édesség, kávét rendelt és a mellékhelyiségbe távozott. A ruhatár rögtön a mellékhelyiség mellett helyezkedett el, s egyikre sem lehetett rálátni az asztalokról. Közvetlen közelben volt a kijárat. Harry ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy lelépjen. Kivette hát kabátját, borravalót adott a ruhatárosnak, és kislisszolt.
Kellemes, enyhe éjszakában találta magát. Az elsötétítés persze erősen érződött, de Harry jól ismerte a West Endet, és tudta, a közlekedési jelzőlámpák, meg az időnként elhaladó autók fényében tud tájékozódni. Úgy érezte magát, mint a kisfiú, ha iskolát kerül. Megszabadult Rebeccától, megtakarított hét vagy nyolc fontot, és szabad az egész éjszakája.
A kormány bezáratta a színházakat, mozikat és tánctermeket, amíg sikerül fölmérni a német támadás teljes nagyságát, de éjszakai mulatóhelyek mindig működtek a törvényesség mezsgyéjén, és mindig akadt néhány nyitva tartó mulató, ha az ember tudta, hol keresse őket. Harry hamarosan egy pincében ült, valahol a Sohoban, elsőrangú amerikai jazzt hallgatott, és

míg whiskyspoharában csörömpölt a jég, azon tűnődött, megpróbálja-e fölszedni a lányt, aki a cigarettástálcával járt körül. Még mindig ezen tűnődött, amikor bejött Rebecca bátyja.
Másnap reggel Harry a bíróság alagsorában ült egy cellában. Rosszkedvűen üldögélt, várta, hogy a bíró elé vigyék. Komoly bajban volt.
Hülyeség volt otthagyni a vendéglőt. Rebecca nem az a fajta lány, aki ilyenkor csendesen fizet és távozik. Botrányt csapott, a főnök kihívta a rendőrséget, belekeveredett a család... általában pontosan az ilyen jeleneteket szerette Harry a leginkább elkerülni. Még így is megúszta volna, ha véletlenül nem botlik bele Rebecca bátyja.
Tizenöt-húsz társával ült a cellában. A helyiségnek nem volt ablaka, a levegőben vastagon terjengett a cigarettafüst. Harry ügyét nem ma fogják tárgyalni. Ma csak az első bírói meghallgatás lesz.
Végül persze el fogják ítélni. A bizonyítékok egyértelműek. A főpincér megerősíti majd Rebecca állítását, Sir Simon Monkford pedig fölismeri saját kézelőgombját. És ez még nem a legrosszabb része a dolognak. Reggel egy detektívkereste föl. Másik szobába vezették, ahol a kék öltönyt viselő középkorú rendőr kihallgatta. Tapasztalt, ravasz rendőr volt.
– Két vagy három éve – kezdte –, egyre több bejelentést kapunk eltűnt ékszerekről. Nem lopott, csak eltűnt ékszerekről. Mindig gazdag házakból. Eltűnt karperecek; nyakláncok, inggombok... a bejelentők sohasem gyanakszanak lopásra, mert csak vendég vihette el, ha ugyan valaki elvitte ezeket az ékszereket. Csak azért tesznek jelentést, hogy az eltűnt ékszerek nyilvántartásba kerüljenek, hátha valahol fölbukkan valamelyik.
Harry a kihallgatás alatt hallgatott, mint a csuka, de közben rosszul volt a félelemtől. Eddig büszke volt rá, hogy pályafutása senkinek sem szúrt szemet, most kiderült, hogy tevékenységét egész akta tartja nyilván.
A nyomozó kinyitott egy nagy mappát.
– Itt van mindjárt Dorset earlje. Egy György korabeli ezüstbonbonnière, egy lakkozott tubákosszelence, ugyancsak György korabeli. Mrs. Harry Jaspers, gyöngykarkötő rubinkapoccsal, Tiffanytól. A Contessa di Malvolinak hiányzik egy ezüst nyaklánca gyémántfüggővel. Art Deco stílus. Ennek a tolvajnak remek ízlése van. – A nyomozó hosszan nézegette Harry gyémánt inggombjait.
Harry tudta, a dossziéban legalább tucatnyi munkájának van nyoma. Azt is tudta, közülük néhányat előbb-utóbb rábizonyítanak. Ez a detektívnem hülye; összeszedte az adatokat, és lesz majd elég ember, aki tanúsítja, Harry

mindig jelen volt azokon a társasági eseményeken, ahol az ékszereknek lába kelt. Előbb-utóbb átkutatják a lakását, és édesanyja házát is. A legtöbb ékszert persze pénzzé tette, de néhány különösen kedves darabot megtartott. Gyémánt inggombjait egy Grosvenor téri bálon gombolta le a szó szoros értelmében egy vendégről, aki olyan részeg volt, hogy fát lehetett volna vágni a hátán. Édesanyjának egyszer egy brosst ajándékozott, amelyet egy nagy esküvő alkalmával emelt el ügyesen egy grófnő kebléről. S ha megkérdezik, miből él, mit válaszol?
Ebből hosszabb idő lesz a hűvösön. S mikor kiengedik, berántják a seregbe, ami nem sokkal jobb, mint a börtön. Mindenesetre tovább hallgatott, és még akkor sem szólt egy szót sem, amikor a nyomozó megragadta zakója hajtókájánál fogva, és a falhoz csapta. A hallgatás azonban nem fogja kihúzni a csávából; az idő most a rendőrségnek dolgozik.
Egyetlen esélyt látott. Ha sikerül elérnie, hogy a vizsgálóbíró óvadék ellenében szabadlábra helyezze, eltűnhet. Hirtelen olyan erővel vágyott a szabadságra, mintha már évek óta börtönben ülne.
Mint tolvaj, megszokta a gazdagok életmódját. Későn kelt, porceláncsészéből itta a kávét, nagyszerű öltönyöket hordott, és kiváló éttermekben étkezett. Időnként persze jólesett egy kocsmában összeülni az öreg haverokkal néhány korsó sör mellett, és jó volt a mamával beszélgetni. A börtön gondolata azonban elviselhetetlen volt. Rosszétel, rossz ruha, egy pillanatra nem lehet egyedül, s ami a legrosszabb: egy teljesen céltalan létforma végtelen unalma. Összerázkódott, s az óvadék kérdésére összpontosított.
A rendőrség nyilván ellenezni fogja; de a vizsgálóbíróé a döntés joga. Harry még sohasem állt bíróság előtt, de társadalmi köreiben mindenki pontosan tudta, mi hogyan történik a vizsgálóbíró előtt, mint ahogyan pontosan tudták, ki kaphat segélyt a tanácstól, és hogyan kell kéményt seperni. Az óvadék iránti kérelmet automatikusan csak akkor utasították el, ha a vád gyilkosság volt. Egyébként a vizsgálóbíró döntött. Rendszerint azt tette, amit a rendőrség kért, de távolról sem mindig. Egy körmönfont ügyvéd rá vehette őket, hogy a vádlottat bocsássák óvadék ellenében szabadon, néha a vádlott maga is, ha előadott valami megható történetet, mondjuk beteg gyermekéről. Ha a rendőrség túl erőszakos volt, olykor csak azért is megadták az óvadékot, hogy a bíróság függetlenségét kinyilvánítsák. Hanem az óvadék pénz: huszonöt vagy akár ötven font is lehet. Ez nem nagy gond: pénze volt elég. Miután a törvény értelmében joga volt egy

telefonhívás lebonyolításához, fölhívta az újságost a mama háza mellett, és megkérte, hogy az egyik rikkancsgyereket szalassza el a mamáért. Mikor anyja végre megérkezett, megmondta neki, hol találja meg a pénzt.
– Óvadékot fogok kapni, mama – mondta Harry.
– Tudom, fiam – válaszolta anyja. – Mindig szerencséd volt. Egy börtönőr kiáltott:
– Marks!
Harry fölállt. Eddig nem döntötte el, mit fog hazudni. Általában az adott pillanatban jutottak eszébe a legjobb dolgok. Most úgy érezte, nem ártana valami kidolgozott mese. Zakóját begombolta, csokornyakkendőjét megigazította, kiegyengette szivarzsebében a batiszt zsebkendőt. Ahogy a folyosón végigment, végre valami eszébe jutott. Menet közben gyorsan kivette a kézelőgombokat, és zsebre tette őket.
Egy kapu kinyílt, aztán hosszú betonlépcsőn vezették, végül a bíróság előtt találta magát. A tárgyalóteremben volt, előtte az ügyvédek padja üresen, csak a bírósági titkár ült asztalánál. Angliában a törvénysértőket első fokon nem hivatásos jogászok vizsgálják meg. Akit vizsgálóbírónak nevezünk, civil. Jeles tagja a társadalomnak, aki elvállalja ezt a feladatot a bírói emelvényen, rendszerint két társa segítségével; a titkár az egyetlen jogász. Ezt a bíróságot magisztrátusnak hívják.
Most is hárman ültek az emelvényen.
Remélem elengedtek, gondolta Harry.
Hátul a padsorokban egy fiatal újságíró ült, kezében jegyzetfüzettel. Aztán meglátta a mamát legjobb ruhájában ülni az egyik székén. A mama, mikor elkapta fia tekintetét, sokatmondóan zsebére ütött, jelezve, hogy az óvadékra itt van a pénz.
Harry a vádlottak padja előtt állt, és megragadta a fakorlátot, hogy ne lássák mennyire remeg a keze. Az ügyész szerepét betöltő kövér, kopasz rendőrfelügyélő megszólalt:
– Harmadik a listán, méltóságos uraim. Lopás: húsz font készpénz és egy pár kézelőgomb, tizenhat fontot érő; valamint csalás, amennyiben a Piccadilly-i Szent Rafael vendéglőből fizetés nélkül távozott. A rendőrség kéri, a vádlott maradjon őrizetben, miután személye komolyabb bűncselekmények elkövetésével hozható összefüggésbe. Ebben az ügyben további nyomozás folyik.
Harry a három bírót leste. Egyikük idős ember, hosszú ősz pofaszakállal és régimódi, magas, keményített gallérral. A másik oldalon katonaforma

ember ült. Mindketten megvetéssel nézték Harryt, mint akik meg vannak róla győződve, hogy aki eléjük kerül, annak valami vaj feltétlenül van a fején. Ez reményt adott, mert az ostoba előítéletet nem nehéz hasonló ostoba hiszékenyseggé változtatni. Középenült az elnök, középkorú férfi, szürke öltönyben. Igazában csak ő számított. Az elnöknek szürke bajusza volt, és tekintete kifejezte, hogy több mint elég mesét hallgatott már meg bírói minőségében. Az elnökkel kell majd nagyon vigyázni. Ha át akarja verni őket, nem szabad túl okosnak mutatkoznia. Az elnök előrehajolt.
– Kéri az óvadékot?
Harry úgy tett, mint aki egy kicsit össze van zavarodva.
– Jézus Mária. Igen, azt hiszem. Persze. Kérem szépen.
A bírák fülét megütötte Harry arisztokratikus beszédmódja. Ennek Harry végtelenül örült. Ha ebben át tudja verni őket, talán a többiben is szerencséje lesz.,
– Mit tud fölhozni védelmére? – kérdezte az elnök.
Harry nagy figyelemmel hallgatta az elnököt; megpróbálta kiejtése alapjáneldönteni, melyik társadalmi osztályból származhat. Iskolázott középosztály mellett döntött: gyógyszerész lehet, esetleg bankár. Valószínűleg ravasz, okos ember, de tiszteletet érez a felső tízezer iránt.
Harry szabadjára engedte legzavartabb arckifejezését. Úgy nézett most ki, mint a nebuló az igazgatói szobában.
– Attól tartok, borzasztó félreértés történt, uram. Az igazat megvallva a fiúk egy kicsit túl sokat ittak tegnap a Carlton Clubban.
A Carlton Club neve hallatára a katonaforma bíró felütötte a fejét. Az exkluzívintézmény tagjai ritkán jelentek meg a bíróság előtt. Harry úgy érezte, talán túl messzire ment. Talán nem hiszik el, hogy tagja a klubnak. Sietve folytatta:
– Borzasztóan szégyellem magam, méltóságos uram, és rögtön mindenkitől bocsánatot fogok kérni. Amint átöltözöm – tette még hozzá, mint aki most döbben rá, hogy a reggel szmokingban találta, s ezért külön szégyenkezik.
Az öreg bíró azt mondta:
– Azt állítja, nem állt szándékában elvinni húsz fontot és a kézelőgombokat?
Hangjából hitetlenség csengett ki, de már az is jó jel, hogy kérdéseket tesznek föl. Ha meg lennének győződve a bűnösségéről, nem érdeklődnének részletek iránt. Félénken válaszolt.
– A kézelőgombot valóban elvettem... ugyanis elfelejtettem betűzni a

magamét – mondta, és gyámoltalanul fölmutatta mandzsettáit.
– És a húsz font? – kérdezte a pofaszakállas öreg.
Ez volt a nehezebb kérdés. Pénzt nem vett csak úgy kölcsön az ember, engedély nélkül. Ezt hívják lopásnak. Szerényen válaszolt:
– Azt hiszem, uram..., talán Sir Simon nem emlékezett pontosan, mennyi pénz lehetett nála. – És lehalkított hangon még hozzátette: – Borzasztó gazdag, ember, uram.
– Nem úgy lett gazdag hogy elfelejtette, mennyi pénz van nála – válaszolta komolyan az elnök. A hallgatóság sorain nevetés szaladt végig, de az elnök megjegyzését nem tréfának szánta. Nem mosolyodott el. Biztosan bankár, gondolta Harry. Pénzzel kapcsolatban nem ismer tréfát.
– És miért nem fizette ki a számláját a vendéglőben?
– Ezt rettenetesen szégyellem, uram. De a helyzet az,... szóval az a helyzet, hogy borzasztóan összevesztem a .... a hölggyel, akivel voltam. – Készakarva nem nevezte néven a lányt. Tudta, úri körökben az ember nem szellőzteti hölgyismerősei nevét, s tudta, ezzel a bírók is tisztában vannak. – Rettenetesen sajnálom, de egyszerűen kirohantam. A számla eszembe sem jutott.
Az elnök orrára engedte szemüvegét, és merőn nézte Harryt. Harryben megfagyott a vér. Valami rosszat mondott? Talán túlságosan könnyedén vette a ki nem fizetett számlát. A felső tízezer tagjai persze nem vették komolyan a pénzt, de egy bankár szemében ez esetleg halálos bűnnek számíthat. Nem bukhat el egy ilyen apróságon. Gyorsan mondta:
– Nagyon felelőtlen viselkedést tanúsítottam, uram. Még ma rendezem a számlát..., persze amennyiben a bíróság elenged.
Az elnök semmi jelét nem mutatta az enyhülésnek.
– Azt állítja – kérdezte –, hogy a feljelentéseket vissza fogják vonni az ön magyarázata után?
Harry érezte, nem szabad könnyedén válaszolnia. Lehajtotta fejét, és szomorúan válaszolta:
– Megérdemelném, uram, hogy ne vonják vissza.
– Én is azt hiszem – válaszolta szigorúan az elnök.
Te vén hülye, gondolta Harry, de örült, mert az ilyen megalázó jelenetek csak az ő malmára hajtották a vizet. Minél többet szidják, annál kevésbé valószínű, hogy börtönbe küldjék.
– Van még valami mondanivalója? – kérdezte az elnök.
– Csak annyi, nagyon szégyellem magam, uram.

A három bíró összedugta fejét. Néhány pillanatig mormogtak. Harrynak egy örökkévalóságnak tűnt. Csak legyen már vége, gondolta. Rettenetes, hogy ezek az ostoba emberek döntenek a sorsáról. Végre az elnök fölnézett.
– Remélem, a cellában töltött éjszakát tanulságosnak találta.
Uramisten, gondolta Harry, el fognak engedni. Nyelt egyet.
– Igen, uram. Soha nem akarok újra börtönbe kerülni, uram.
– Hát ügyeljen rá!
Újabb rövid szünet után az elnök a terem felé fordulva így szólt:
– Nem állítom, hogy mindent elhiszünk amit a vádlott mondott, de a további előzetes letartóztatást nem látjuk indokoltnak. Ötven font óvadék ellenében szabadlábról védekezhet. Kérem a következőt!
Harry gyengeséget érzett a térdében. Szabad volt.

Az utcán úgy nézett körül, mint aki sokévet, nem néhány órát töltött börtönben. London a háborúra készült. Az égen ezüst légelhárító léggömbök feszültek, az épületeket homokzsákokkal rakták körül. A parkokban légvédelmi óvóhelyeket építettek, és mindenki gázálarcot hordott magával. A halál közelsége föloldotta az emberek tartózkodását. Mindenütt ismeretlen emberek beszélgettek egymással.

Harry nem emlékezett a “Nagy Háborúra”, amelyben apja meghalt. Kiskorában a szó: háború, valamilyen helyet jelentett. Apád a háborúban halt meg, mondogatták neki. Később, amikor vesztesége tudatosult benne, a háború említése fájdalmas volt. Aztán látta az angol fasisztákat, a feketeingeseket, amint végigvonulnak London utcáin, és látta a zsidók rémült tekintetét, ahogyan szemmel követték őket. Akkor úgy érezte, van olyan háború amelyben érdemes harcolni. Az elmúlt években csak undort ébresztett benne az angol külpolitika. Mindent odadobtak Hitlernek abban a reményben, hogy a Szovjetunió ellen fordul majd. Most, amikor a háború kitört, azokra a kisfiúkra gondolt, akik életében az apa helyén csak egy nagy lyuk tátong majd.

De a német bombázók ma még nem jöttek. Az ég tisztán ragyogott. Harry elhatározta, nem megy haza. A rendőrség nyilván dühös, amiért elengedték, és minden alkalmat megragadna, hogy újból letartóztathassa. Semmi kedve nem volt újra börtönbe menni. De meddig élhet úgy, hogy folyton szökésben van? Mit tegyen?

Fölszáltt egy buszra a mamával, hogy hozzá menjenek.

A mama szomorúnak látszott. Tudta miből él a fia, bár erről sohasem beszéltek. Most elgondolkozva megjegyezte:
– Mert nem adtam meg neked mindent.
– Mindent megadott, mama, amit csak lehetett.
– Ha így lenne, minek mennél lopni?
Harry nem válaszolt.
Amikor a buszról leszálltak, bementek a sarki újságoshoz. Harry megköszönte Bernie-nek amiért a mamát a telefonhoz hívta, aztán megvette az aznapi Daily Expresst. A főcím így szólt: A lengyelek bombázzák Berlint. Ahogy az újságostól kijött, egy biciklis rendőr karikázott el. Egy pillanatra pánik fogta el Harry-t, majdnem megfordult és futásnak eredt, mígnem eszébe jutott, hogy letartóztatáskor mindig két rendőrt küldenek.
Így nem élhetek, gondolta.
Elsétáltak a mama házához, és fölkapaszkodtak az ötödik emeletre. A mama vizet tett föl teának, és azt mondta:
– A kék öltönyöd tiszta, azt fölveheted. – A mama gondját viselte fia ruházatának. Fölvarrta a gombjait, kivasalta az ingeket, és szükség esetén zoknit stoppolt.
Harry bement a szobába, az ágy alól előhúzta a bőröndjét, és átszámolta pénzét. Négyévi kemény munka után kétszáznegyvenhét fontja volt. Legalább négyszer ennyit loptam, gondolta. Mire ment el a többi?
És volt egy amerikai útlevél. Egy diplomata fiókjában találta. Észrevette, a tulajdonost szintén Haroldnak hívják, és egy kicsit hasonlítanak is egymásra. Eltette, hátha egyszer még hasznát veheti.
Amerika, gondolta. Az amerikai akcentust jól tudja utánozni. Ami azt illeti, tudott valamit, amiről a legtöbb angolnak fogalma sem volt: hogy Amerikában éppen olyan sok különböző kiejtés van, mint Angliában. Amerikában is volt úri, meg kevésbé úri kiejtés. Vegyük csak azt a szót, hogy Boston. A bostoniak azt mondják: Baszton, a New York-iak úgy mondják: Bószton. Amerika sznob ország, minél angolosabb valakinek a kiejtése, annál inkább tartják úriembernek. És Amerikában milliószámra várják a gazdag lányok, hogy Harry elbűvölje őket. Ezzel szemben Angliában a börtön és a sereg várja.
Van egy útlevele és van egy halom pénze. Van egy tiszta öltönye, pár inge. Néhány dolgot még bevásárolhat. Southampton hetvenöt mérföld távolság.

Még ma leléphet.
Akár egy álom.
Anyja hangja ébresztette.
– Akarsz egy szendvicset?
– Kérek szépen.
Visszament a konyhába, és az asztalhoz ült. Anyja elébe tette a szendvicset, de Harry nem nyúlt érte.
– Menjünk Amerikába, mama – mondta.
A mama elnevette magát.
– Én? Amerikába? Menjél már.
– Én megyek is. Komolyan mondom. A mama is elkomolyodott.
– Hát én nem megyek, fiam. Én már túl öreg vagyok ahhoz, hogy kivándoroljak.
– De háború lesz.
– Kibírtam én már egy háborút, egy általános sztrájkot, meg a gazdasági válságot. Nem vittem sokra az igaz, de kibírtam.
Harry nem számított rá, hogy anyja vele jön, mégis elszomorodott. A mamán kívül nem volt senkije.
– Mit fogsz csinálni Amerikában? – kérdezte a mama.
– Attól fél mama, lopni fogok?
– Sose volt még tolvaj, akit ne kaptak volna el előbb vagy utóbb – válaszolta a mama.
– Szeretnék beállni a légierőbe, és megtanulni repülni – mondta Harry.
– És bevennének?
– Odaát nem érdekli őket, ha az ember munkásosztályból jön, csak esze legyen ahhoz, amit csinálni akar.
A mama ezen megvidámodott. Kortyolgatta a teáját, nézte a fiát, ahogy jó étvággyal eszi a szendvicset. Mikor befejezte, átszámolta a pénzét, és ötven fontot félretett.
– Az minek? – kérdezte a mama. Két évet dolgozott ennyi pénzért.
– Jól fog jönni, mama – mondta Harry. – Tegye el! A mama elvette a pénzt.
– Szóval tényleg elmégy?
– Kölcsönkérem Sid motorját, és még ma lemegyek Southamptonba. Hajóval megyek Amerikába.
A mama megfogta Harry kezét az asztal fölött.
– Vigyázz magadra, fiam!
Harry gyengéden megszorította anyja kezét.

– Majd küldök pénzt Amerikából.
– Nem kell küldened, csak ha felesleges. Inkább egy levelet írjál néha, hogy tudjam mi van veled.
– Írok.
A mama szeme hirtelen megtelt könnyel.
– És egyszer még visszajössz anyádhoz, ugye?
– Visszajövök, mama. Visszajövök.
Harry a borbélyüzlet tükrében bámulta magát. A kék öltöny, ami a Savile Row legdrágább üzletében tizenhárom fontjába került, remekül ment a szeme színéhez. A friss ing puha fehér gallérja enyhén amerikai jelleget kölcsönzött. A borbély gondosan lekefélte a kétsoros zakó vállát, Harry borravalót nyomott a kezébe és távozott.
Fölment a márványlépcsőn, és a South-Western Szálló díszes halljában találta magát. Mindenütt emberek nyüzsögtek. Ezrek próbálták elhagyni az országot, és rengeteg ember szállt meg itt, míg jegyet próbált szerezni a hajójáratokra, ami nem is volt könnyű, ahogyan ez Harry számára kiderült, amikor közölték vele, hogy a hajójegyek hetekre előre le vannak foglalva, és sok jegyiroda egyszerűen bezárt; még mindig olcsóbbnak tűnt, mint azért fizetni az alkalmazottakat, hogy elküldjék a jelentkezőket. Lehetetlennek látszott a dolog, míg az egyik utazási ügynök meg nem említette a *Clipper*t.
Harry persze olvasott róla az újságokban. A járat a nyáron indult. Harminc órán belül New Yorkba repülhetett az ember, míg a leggyorsabb hajón is négy-öt napig tartott az út. De a jegy csak oda kilencven fontba került. Kilencven font! Ennyiért egy új autót lehet venni!
Harry kifizette a jegyet. Bolondság volt talán, de elhatározta, amilyen gyorsan csak lehet, elmegy az országból. S a gép csábítóan fényűzőnek ígérkezett. Pezsgő pezsgővel New Yorkig. Pont Harrynak való.
Ha meglátott egy rendőrt, már nem szaladt végig hátán a hideg. A southamptoni rendőrség biztosan nem tudott róla. Viszont sohasem repült még; ez aggasztotta egy kicsit. Karórájára pillantott, egy szép, lopott PatekPhillippe-re. Még volt ideje egy kávét meginni. Besétált a szálló szalonjába.
Ahogy kávéját kortyolgatta, egy csodálatosan szép nő toppant be a szalonba. Tökéletes szőke haja volt, krémszínű, pirosbabos selyemruhát viselt. Harminc évkörül lehetett, talán tíz évvel idősebb Harrynál, akit ez természetesen nem akadályozott meg abban, hogy egyik legelbűvölőbb mosolyát villantsa föl, amikor szemük egy pillanatra találkozott.

Az asszony Harrynak oldalvást ült le. A fiatalember bizonyos mohósággal tanulmányozta a nő testének a selyemruhán át kiválóan látható vonalait. Látta, selyemharisnyát és divatos félcipőt hord, hozzá kis szalmakalapot. Kézitáskát tett maga mellé az asztalra. Néhány pillanattal később egy blézert viselő úr csatlakozott hozzá. Amint Harry elkapta beszélgetésük foszlányait, rájött, a nő angol, a férfi pedig amerikai. Harry lebegő fülekkel figyelt, ha másért nem, hát hogy amerikai akcentusát tökéletesítse. A nő neve Diana volt, a férfié Mark. Látta, ahogyan a férfi megérinti a nőt, aki közelebb hajol. Szemmel láthatólag szerelmesek voltak egymásba, s a szalon felőlük akár üres is lehetett volna.
Egy pillanatra az irigység futott át Harryn.
Elgondolkozott. Átrepülni az Atlanti-óceánt! Laikus elméjének ez nagyon hosszú útnak tűnt. Különben sem értette soha a repülés alapelveit. A légcsavarok forognak, ennyi világos. De mitől marad a gép a levegőben?
A szerelmespárt nézegette, s közben igyekezett könnyednek és nemtörődömnek látszani. Semmi kedve nem volt hozzá, hogy más utasok is észrevegyék idegességét. Nevem Harry Vandenpost, mondogatta magában. Tehetős amerikai ifjú, aki a háború miatt tér vissza az Államokba. Éppen nincs állásom, de előbbutóbb biztosan meg fogok komolyodni, és hozzákezdek valamihez. Apám tőkebefektetéssel foglalkozik, anyám, isten nyugosztalja, angol volt, itt is jártam iskolába. Annyi időt töltöttem Angliában, hogy már a kiejtésem is kezd megváltozni. Repültem már párszor, de nem a *Clipper*en.
Mire befejezte kávéját, teljesen megnyugodott.

Eddie Deakin letette a kagylót. Körülnézett: a szálloda hallja üresen tátongott, senki sem hallhatta a beszélgetést. Gyűlölettel meredt a készülékre, mintha az egész szörnyű rémálomnak az lenne az oka. Aztán lassan elfordult.

Kik voltak ezek? Hova vitték Carol-Annt? Miért rabolták el? Mit akarhatnak tőle? A kérdések mint megannyi burába zárt légy keringtek koponyájában. Kényszerítenie kellett magát, egyszerre csak egy kérdésre összpontosítson.

Kik lehetnek? Egyszerűen elmebetegek? Ahhoz túlságosan meg van szervezve az egész. Néhány őrült talán elrabolhat egy embert, de honnan

tudták volna, hol érhetik őt el közvetlenül a rablás után? Épelméjűemberek voltak, akik tudatosan követték el a bűntényt. Talán valamiféle anarchistacsoporthoz tartoznak, de valószínűbb, hogy gengszterek.

Hova vitték Carol-Annt? Azt mondta, egy házban van. Esetleg az egyik emberrabló házában, de lehet és valószínűbb, hogy kibéreltek valami elhagyott házat. Carol-Ann azt mondta, pár órája rabolták el, tehát a ház nem lehet Bangortól messzebb hatvan-hetvenmérföldnél.

Miért rabolták el? Nyilván akarnak valamit tőle, valamit, amit a maga jószántából nem tenne meg; valamit, amit nem tenne meg pénzért sem. De mit? Nem volt pénze, nem ismert titkokat, és senki sem volt a hatalmában. ,

Csak a *Clipper*rel kapcsolatban lehet valami.
Azt mondták, utasításait a gépen fogja megkapni, egy Tom Luther nevű embertől. Lehet, hogy ez a Luther olyasvalakinek dolgozik, aki a gép műszaki adatait akarja? Egy másik légitársaságnak, talán egy másik országnak? Ez is lehetségesnek tűnt. A németek vagy a japánok esetleg föl akarják használni az adatokat egy bombázó megépítéséhez. De ha így lenne, biztosan van könnyebb módja is annak, hogy megszerezzék, amit akarnak. Sok száz ember ismerte a gépet, a Pan American alkalmazottjai, a Boeing alkalmazottjai, még az Imperial Airways angol szerelői is. Ezért nem kellene egy embert elrabolni. Hiszen még a magazinok is tele voltak a műszaki adatokkal.
Valaki talán magát a gépet akarja ellopni? Ezt nehéz volt elképzelni.
A legvalószínűbb feltevésnek az látszott, hogy a bűnszövetkezet valamit, vagy valakit be akar csempészni Amerikába. Ehhez van szükségük Eddie együttműködésére.
Tovább amúgy is hiába találgatna. De mi a teendő?
Törvénytisztelő állampolgár volt, ráadásul egy bűntény áldozata. Minden amellett szólt, hogy értesítse a rendőrséget.
De félt. Sohasem félt még ennyire. Gyerekkorában néha félt apjától és az ördögtől, de azóta semmi sem ébresztett benne ilyen komoly rettenetet. Tehetetlen volt, a félelem szinte megbénította. Egy pillanatig mozdulni sem tudott.
Ismét a rendőrségre gondolt. De amerikai lévén, semmi bizalma nem volt a biciklizõ angol rendőrökben. Ha elérhetné otthon a seriffet, vagy a Maine

állami rendőrséget, esetleg az FBI-t, ha elkezdenének nyomozni, ki az, aki a közelmúltban elhagyott házat bérelt a körzetben... de hirtelen újraeszébe jutott, amit a férfi mondott a telefonba. Megerőszakolja a feleségét, ha Eddie értesíti a rendőrséget. S a hangjában volt valami perverz remény, hogy Eddie értesíti a rendőrséget, és akkor... Carol-Ann melle a terhességtől megnőtt, majd kicsattant a szépségtől és az egészségtől... kívánatos lehet egy ilyen csibésznek...
Kezét ökölbe szorította, de nem volt mit megütni, csak a falat. Nyögött, és elindult ki az ajtón, át a pázsiton. Egy tölgyfához érve megállt, előrehajolt, homlokát a fa kérgének támasztotta.
Eddie egyszerű ember volt. Egy parasztházban született, Bangortól nem messze. Apja szegény farmer volt, aki néhány holdon krumplit termelt, a veteményeskertben pedig zöldséget. Csirkéket tartottak, és volt egy tehenük. New Englandben nem jó szegénynek lenni, hosszú és kegyetlenül hideg telek jártak. Eddie szülei szerint minden Isten akaratából történt. Még amikor Eddie kishúga tüdőgyulladást kapott és meghalt, apja akkor is azt mondta, Isten céljait az emberi elme nem foghatja föl. Kisfiúkorában Eddie arról ábrándozott, az erdőben elásott kincsre lel egy rézveretes tengerészládában, amely tele van arannyal és drágakövekkel: mint a könyvekben, amelyeket olvasott. Képzeletében a kincseket bevitte a városba, nagy, meleg ágyakat vásárolt, tüzelőfát, porcelánt az édesanyjának, báránybőr kabátot az egész családnak, vastag szelet húsokat és egy jégszekrényt, amely tele van fagylalttal meg ananásszal. Képzelete a hideg parasztházat meleg, kényelmes, boldog otthonná varázsolta.
Elásott kincset nem talált az erdőn, viszont iskolába járt. Naponta két órát gyalogolt oda is, vissza is. Szeretett iskolába járni, nem utolsósorban azért, mert itt melegebb volt, mint otthon. Mrs. Maple, a tanítónő pedig megkedvelte Eddie-t, mert élénk eszű, érdeklődő gyereknek találta.
Évekkel később Mrs. Maple segített Eddie-nek, hogy a fiú fölvételizhessen Annapolisba, a tengerészeti akadémiára. . Eddie számára az akadémia egyet jelentett az édenkerttel. Puha takarót kapott, jó ruhákat, és annyit evett, amennyit csak akart. Sohasem hitte volna, hogy ilyen fényűzés létezhet. A testgyakorlatok meg se kottyantak. Az ideológiai oktatást feleannyira nem unta, mint annak idején a plébános prédikációit, és a verekedések kismiskának tűntek apja fegyelmezéseihez képest.
Annapolisban vette először észre, milyennek látják mások. Becsületesnek, konoknak, szorgalmasnak és keménynek tartották. Társai szerették, mert

meg lehetett benne bízni, de sohasem bizalmaskodott senkivel, így ő se lett senki lelki szemétládája. Azon kicsit csodálkozott, hogy kiemelkedően szorgalmasnak tartják. Mind apja, mind Mrs. Maple arra nevelték, a világon minden elérhető, ha az ember megdolgozik érte. Eddie nem tudta, hogy másképpen is lehetséges élni. Mindenesetre a dicséret jólesett.

Az akadémia végén hadnagy lett és a haditengerészet egy hidroplános egységéhezosztották be. Ha az akadémia az édenkert volt, akkor ez a hetedik mennyország. Még pénzt is tudott küldeni a szüleinek, hogy megjavíttassák a tetőt, és egy új kályhát vehessenek.

Négy éve szolgált, amikor édesanyja meghalt, és apja öt hónappal később követte feleségét a sírba. A földet fölvásárolta a szomszédos farmer, de Eddie olcsón megvehette a házat, és az erdőt. Leszerelt, és kitűnően fizetett állást vállalt a Pan American légitársaságnál.

Ha nem volt úton, a házat fúrta-faragta. Megjavította a vízvezetékeket, bevezette az elektromosságot, vízmelegítőt állított föl. Minden munkát maga végzett el, a szükséges anyagokat pedig esedékes fizetéséből vette meg. A hálószobákba villanykályha került és rádió. Még telefon is lett. Aztán találkozott Carol-Anne-nel, s úgy érezte, a házat hamarosan gyerekek nevetése tölti be; és álma megvalósul. Ehelyett rémálommá változott.

4

Mark Alder első szavai ezek voltak Dianához:
– Te jó ég, magánál szebbet egész nap nem láttam.
Az emberek gyakran mondtak Dianának ilyesmit. Csinos volt és élettel teli, szeretett szépen

öltözködni. Aznap este éppen egy rövid ujjú, türkizkék ruhát viselt, és pontosan tudta, milyen remekül fest benne.

Mindez Manchesterben történt, a Midland Szállóban, a kereskedelmi kamara vagy a vöröskereszt, de lehet, hogy a Szabadkőművesek jótékonysági bálján. Diana kötelességtudóan táncolt férje, Mervyn több fontos üzletfelével, akik túl közel tartották magukhoz és a lábára léptek, míg a petrezselymet áruló feleségek villámló szemekkel lesték férjüket. Különös, gondolta Diana, ha egy férfi megbolondul egy nőtől, a feleség mindig a nőt utálja, nem a férjét. Nem mintha Dianának kedve lett volna félrelépni a nagyképű, whiskyvel átitatott üzletemberek valamelyikével is. Mindenesetre sikerült kisebb botrányt kavarnia, és kellemetlen helyzetbe hoznia Mervynt, különösen amikor az alpolgármestert megtanította egy meglehetősen vad, modern táncra. Ekkor úgy érezte, egy kicsit megszabadulna a társaságtól, és kilógott a szálló bárjába, azzal a kifogással, hogy cigarettát vesz.

Mark a bárban ült, és egy pohár konyakot szopogatott; úgy nézett föl a belépő nőre, mint éjszakai munkás a hajnali napra. Mark középtermetű, választékosán öltözködő férfi volt, kisfiús mosollyal és amerikai akcentussal. Megjegyzése spontánnak tűnt, modora kellemesnek, ezért Diana ragyogó mosollyal jutalmazta, de szólni nem szólt semmit. Cigarettát vett, megivott egy pohár vizet sok jéggel, aztán visszatért a táncterembe.

Mark nyilván megtudakolta a csapostól, ki lehetett, mert Diána másnap levelet kapott a Midland Szálló levélpapírján. Ami azt illeti, nem egészen levél volt, hanem egy vers. Diana sírva fakadt, mert eszébe jutott mindaz, amit mindig remélt, s amit sohasem sikerült elérnie; Azért sírt, mert egy piszkos iparvárosban élt a , férjével, aki utált kimozdulni. Azért sírt, mert öt

éve ez a vers volt az első romantikus esemény az életében. És végül azért sírt, mert már nem volt szerelmes Mervynbe.

Aztán minden nagyon gyorsan történt.
A következő nap vasárnap volt. Hétfőn a városba ment. Ha szokását követi, először Bootshoz ment volna, hogy visszaadja könyvét, és újat vegyen ki, aztán moziba, aztán valamelyik nagy áruházba, ahol szalagokat vagy szalvétákat vett volna, netán nővére gyermekeinek válogatott volna ajándékokat. Utána talán elment volna a Shambles különleges üzleteinek valamelyikébe, hogy különleges sajtot vagy sonkát vásároljon férjének, végül fölült volna a vonatra, hogy vacsorára hazaérjen Altrincham kertvárosába, ahol laktak.

Ehelyett ma megkávézott a Midland Szálló bárjában, megebédelt egy német vendéglőben, a Midland Szálló földszintjén, és délután megteázott a Midland Szálló szalonjában. De az amerikai akcentussal beszélő kedves férfit nem látta viszont.

Fájó szívvel ment haza. Nevetséges, mondta magának, hiszen csak egy pillanatra találkoztak, és még csak nem is mondott neki semmit. Lehet, az amerikai jelképez most mindent, ami hiányzik az életéből; de ha újra találkoznának, nyilván kiderülne, az ismeretlen unalmas, bolond, idegbeteg, rossz szájszaga van, esetleg mindez együttvéve.

Leszállt a vonatról, és lassan bandukolt a villasoron saját házuk felé. Ahogy a ház közelébe ért, megdöbbent, és pír szökött arcába: meglátta az ismeretlent, amint a háza előtt áll, és tettetett érdeklődéssel bámulja, aztán megindul, egyenesen feléje.

Most már valósággal elvörösödött, és szíve vadul vert. A férfi megállt, de Diana továbbment. Mentében azonban ezt mondta:
– Találkozzunk holnap reggel a városi központi könyvtárban!
Nem várt választ, de a férfi rögtön visszaszólt.
– Milyen tárgykör?
A könyvtár nagy volt, de nem annyira, hogy két ember ne találhassa meg egymást. Diana nem gondolkozott, csak kimondta ami eszébe jutott.
– Biológia.
A férfi nevetett.

Diana, fülében ezzel a nevetéssel lépett be a házba: ezzel a könnyed, meleg, fölszabadult hanggal; egy olyan ember nevetésének hangjával, aki szerette az életet, és jól érezte magát benne.
A ház üres volt. Mrs. Rollins, a bejárónő már elment, Mervyn pedig még nem érkezett haza. Diana leült a modern konyhában, és régimódi, szinte hagyományos gondolatai a jó kedélyű amerikai költő körül forogtak.
Másnap reggel, ahogy belépett a könyvtárba, rögtön meglátta a férfit. Egy asztalnál ült, a "csendet" feliratú tábla alatt. Amikor Diana köszönt, a férfi ujját ajkához érintette, némán rámutatott egy székre az asztal túloldalán, és egy papírdarabra írt valamit. Aztán odacsúsztatta. A papíron ez állt:
– Remek kalapja van.
A pillanatnyi divatnak megfelelően Diana olyan kalapot hordott, ami leginkább egy fölfordított virágcserépre emlékeztetett. Ezt is kackiásan félrecsapta, hogy szinte eltakarta bal szemét. Diana tollat vett elő táskájából, és ezt írta a papírra:
– Magának nem állna jól.
– De a muskátlimnak igen – volt az írott válasz.
Diana nevetett.
– Pszt! – mondta a férfi.
Bolond, vagy csak jó humora van? – gondolta Diana.
– Tetszik a vers, amit írt – firkantotta a papírra.
– Nekem meg maga tetszik.
Bolond, gondolta Diana és majdnem elsírta magát. Ezt írta:
– Még a nevét sem tudom.
A válasz egy névkártya volt. A férfit Mark Aldernek hívták, és Los Angelesben élt.
Ebédelni egy vegetáriánusvendéglőbe mentek, ahol zöldségeket, tejtermékeket és tojásételeket lehetett rendelni; itt ki volt zárva, hogy Mervyn véletlenül megjelenjen. Aztán, keddi nap lévén, a Houldsworth Hallban déli koncertet adott a város híres Hallé zenekara új karmesterével, Malcolm Sargenttel. Diana büszke volt, hogy városa ilyen nagyszerű szórakozással tud szolgálni a látogatóknak.
Diana azt is megtudta, Mark rádiójátékokat ír. Különböző színészeket sorolt fel, akikkel már együtt dolgozott, Diana ugyan nem hallott egyikről sem soha, de Mark szerint Amerikában híresek voltak: Jack Benny, Fred Allen, Amos és Andy. Saját rádióállomása is volt. Kasmírból szabott blézert hordott, szabadságát töltötte Angliában, családja eredetét kutatta.

Kiderítette, a család Liverpoolból vándorolt ki. Középtermetű férfi volt, Dianánál alig valamivel magasabb. Szeme sárgásbarna. Arcán néhány szeplő látszott.
És nagyszerű ember volt.
Intelligens, tréfás és elbűvölő. Modora kifogástalan, keze és ruházata mindig tiszta. Szerette Mozartot, de szerette Louis Armstrongot is. Legfőképpen pedig Dianát szerette. Különös, gondolta Diana, milyen ritka az a férfi, akit valóban érdekelnek a nők. A környezetében lévő férfiak udvaroltak, megérintették, néha ajánlatot tettek, ha Mervyn nem hallotta, és olykor, ha nagyon be voltak rúgva, szerelmet vallottak. Ennek ellenére nem érdekelte őket. Beszéltek, de nem figyeltek arra, amit esetleg Diana mondott, és nem is tudtak róla semmit. Mark egészen más volt, ahogyan az az elkövetkező napokban és hetekben kiderült.
A könyvtári találkozást követő napon autót béreltek, és a tengerpartra mentek, ahol szendvicseket ettek, és csókolóztak a homokdűnék árnyékában.
Mark lakosztályt bérelt a Midland Szállóban, de ott nem találkozhattak, mert Dianát mindenki ismerte. Ha valaki meglátja, hogy Diana ebéd után a szálló emeletére megy, teaidőre az egész város erről beszélt volna. Mark azonban megtalálta a megoldást. Az autóval elhajtottak Lytham St. Annes-be, egy tengerparti kisvárosba, vittek magukkal egy bőröndöt, s mint Mr. és Mrs. Alder szobát foglaltak egy szállóban. Megebédeltek, aztán gyorsan fölmentek a szobába és lefeküdtek.
Markkal szeretkezni is remek dolog volt.
Először is eljátszotta, hogy teljesen némán vetkőzik le, amin Diana annyit nevetett, hogy minden gátlása kiment a fejéből, és természetes mozdulatokkal vetette le ruháját. Nem tartott tőle, vajon Marknak tetszeni fog-e, mert nyilvánvaló volt, hogy Mark imádja; és nem volt ideges, mert Mark végtelenül kedvesen viselkedett.
A délutánt ágyban töltötték, aztán kifizették a szobát és távoztak. Mark az Altrincham előtti utolsó állomásig vitte el autón, és Diana a szokott időben, a szokott vonattal érkezett haza, mintha a délutánt Manchesterben töltötte volna.
Így ment ez az egész csodálatos nyáron át.
Mark azt mondta, augusztus elején vissza kell mennie Kaliforniába, hogy egy új rádiójátékán dolgozzon; ehelyett maradt, és az új Pan Am járat légipostájával hetente küldött tárcákat amerikai üdülési élményeiről az

Óhazában. Persze mindketten tudták, az idő fogy. Diana homályosan tisztában volt vele, Mark előbbutóbb visszatér az Államokba, de ma még itt volt, és holnap is itt lesz, s az ennél távolabbi jövőbe már nem tekintett. Olyan volt ez, mint a háború. Mindenki tudta, hogy lesz, és mindenki tudta, hogy szörnyű lesz, de senki sem tudta, mikor tör ki; s amíg el nem kezdődött, mit lehetett volna mást tenni, mint folytatni a mindennapokat, s megpróbálni örülni, aminek lehet.
A háború kitörésének másnapján mondta Mark, hogy hazamegy. Diana éppen az ágyban ült. A paplant fölhúzta, s az melléig takarta ültében. Mark nagyon szerette, ha Diana melle fedetlen marad. Azt mondta, gyönyörű melle van. Diana túl nagynak érezte őket.
Komoly beszélgetésbe merültek. Anglia hadat üzent Németországnak; még a boldog szerelmeseknek is erről kellett beszélniük. Diana az újságokban követte a kínai konfliktust egész évben, és egy európai háború gondolata megrémítette. Akár a spanyol fasiszták, a japánok is könnyedén bombázták a civil lakosságot, asszonyokat és gyerekeket.
– Szerinted mi történik? – tette föl a kérdést, amit azon a napon mindenki föltett valakinek.
Mark talán először nem viccelte el a választ.
– Szörnyű lesz – válaszolta. – Európán végigsöpör a pusztulás. Esetleg Anglia megmenekül, mert szigetország. Remélem legalábbis, hogy ez számít majd.
Diana hirtelen ijedtséget érzett. Az angolok egészen másként beszéltek. Az újságok harcra buzdító cikkeket közöltek, Mervyn valósággal örült a háborúnak. Mark azonban kívülálló volt, s józan, megfontolt véleménye nagyon is valószerűnek hatott. Még Manchestert is bombázni fogják?
– Előbb-utóbb Amerikának is be kell majd lépnie a háborúba vetette föl Diana, mert eszébe jutott, Mervyn ezt gyakran, hangoztatta.
– Jézus Mária! – mondta Mark –, remélem nem fogunk belépni. Ez egy európai csetepaté, semmi közünk hozzá. Azt még valahogy megértem, Anglia miért üzent hadat, de a fene egye meg, miért haljanak meg az amerikaiak ezrei, hogy a kurva lengyeleket védelmezzék?
Diana még sohasem hallotta Markot káromkodni. Néha szeretkezés közben mindenfélét suttogott a fülébe, de az más volt. Most dühösnek látszott. Talán egy .kicsit fél is, gondolta Diana. Mervynről tudta, hogy fél, de a félelem férje esetében határtalan optimizmus formáját öltötte. Mark félelme elzárkózásban és káromkodásban nyilvánult meg.

Hozzáállása elkedvetlenítette, bár megértette, Mark semmi okát nem látja annak, hogy amerikai katonák Lengyelországért, vagy akár Európáért harcoljanak.
– És mi lesz velem? – kérdezte erőltetett könnyedséggel. Szeretnéd, ha szőke, kék szemű, bőrcsizmás nácik erőszakolnának meg?
Mark a bőröndbe nyúlt és kivett egy borítékot, melyet átnyújtott Dianának. Diana belenyúlt, és úgy érezte, vége van.
– Hazamégy!? – kiáltotta.
– A borítékban két jegy van – mondta Mark egyszerűen.
– Két jegy – ismételte automatikusan Diana. Úgy érezte, a szíve megáll egy pillanatra.
Mark leült az ágyra és megfogta Diana kezét. Diana tudta, mi következik, és izgalom öntötte el.
– Gyere velem haza, Diana – mondta Mark. – Repüljünk New Yorkba. Onnan elmegyünk Kaliforniába. Ott elválhatsz, és elveszlek feleségül. Szeretlek.
New Yorkba repülni, át az Atlanti-óceánon. Mint egy mese. New York, felhőkarcolók, mulatók, gengszterek, milliomosok és hatalmas autók. És elválik Mervyntől. Megszabadul tőle. És aztán Kalifornia, ahol a filmeket csinálják, narancs nő a fákon, és mindig süt a nap. És mindig együtt lehet Markkal. Mindennap, minden éjjel.
Nem tudott szólni.
– Lehetnének gyerekeink – mondta Mark.
Diana sírni akart.
– Kérjél meg mégegyszer.
– Szeretlek – válaszolta Mark. – Szeretném, ha feleségül jönnél hozzám, és gyerekeket szülnél nekem. Akarod?
– Igen – mondta, és úgy érezte, mintha már repülne. – Igen, igen, igen!
Még aznap este meg kellett mondania Mervynnek. Hétfő volt, kedden indulnak Markkal Southamptonba. A *Clipper* szerdán délután két órakor indult. Ahogy Diana hazaérkezett, olyan boldog volt, hogy alig érezte a saját testét, de amint belépett a házba, örömmámora elszállt.
Hogyan fogja megmondani?
A ház szép volt, nagy fehér villa, piros cseréptetővel. Négy hálószobájából hármat szinte soha senki nem használt. A házban volt még egy hatalmas fürdőszoba, s egy nagy konyha, tele a legmodernebb mütyürökkel. Diana bizonyos nosztalgiával nézett, körül; ez volt öt éven át az otthona.

Mervynre saját maga főzött. Mrs. Rollins takarított és mosott. Ha Diana nem főz, nem lett volna semmi tennivalója. Nem beszélve arról, hogy Mervyn szívében még mindig a munkásosztály szokásai uralkodtak. Szerette látni, ahogy az asszony elébe teszi az ételt, amikor hazajött és asztalhoz ült.
Mit mondjon neki?
Ma a vasárnapi marhasült maradéka lesz vacsorára. Diana kötényt vett és krumplihámozásba fogott. Amikor arra gondolt, milyen szörnyű dühös lesz Mervyn, keze remegni kezdett, és véletlenül megvágta egyik ujját. A vágás nem volt Komoly. Diana megmosta a hideg csap alatt, megszárította egy tiszta konyharuhával és tapaszt tett rá. Mitől félek, kérdezte magától? Nem fog agyonütni. Nem is akadályozhat meg, elmúltam harmincegy éves, és szabad országban élek. Ezek a gondolatok azonban nem nyugtatták meg.
Megterítette az asztalt, aztán megmosott egy salátát. Mervyn keményen dolgozott, de ennek ellenére majdnem mindig ugyanabban az időben jött haza. Miért vagyok én a főnök, szokta mondani, ha dolgoznom kell, amikor mindenki más hazamehet? Mervyn mérnök volt és gyártulajdonos. Gyárában mindenféle dolgokat gyártott ventilátoroktól egészen óceánjáró hajók óriási hajócsavarjáig. Mervyn mindig jó üzletember volt, de a legnagyobb ötlete a légcsavarok gyártása volt repülőgépek számára. Mellesleg a repülés szenvedélyévé is vált, és saját repülőgépe volt egy reptéren a város mellett, egy *Tiger Moth* típusú gép. Amikor a kormány két évelőtt a légierő fejlesztésébe kezdett, kevesen akadtak az országban, akik értettek a hajlított forgóacél légellenállásának fizikájához. Mervyn e kevesek közé tartozott. Azóta az üzlet soha nem látott mértékben virágzott.
Diana a második felesége volt. Az első hét évvel ezelőtt elhagyta, és magával vitte két gyermeküket. Mervyn a lehető leggyorsabban elvált, és megkérte Diana kezét. Diana akkor huszonhat éves volt, Mervyn tíz évvel idősebb. Jóképű volt. férfias és gazdag. Jegyajándékul egy gyémánt nyakláncot adott Dianának.
Néhány hete, ötödik házassági évfordulójukra pedig egy varrógépet. Mervyn elhagyásának küszöbéről visszatekintve Diana szerint a varrógép lehetett az utolsó csepp a pohárban. Egy autót remélt. Mervyn könnyen megengedhette volna magának, Diana pedig tudott vezetni. Amikor meglátta a varrógépet, úgy érezte, türelme elfogyott. Öt éve éltek együtt, és Mervyn még nem vette észre, hogy Diana sohasem varrt.
Diana tudta, Mervyn szereti, de azt is tudta, hogy meg sem látja. Mervyn

világképében ő volt az asszonyföliratú jelenség. Szemrevaló volt, társasági szerepét kielégítően betöltötte, ételt tett elé, és az ágyban sohasem húzódozott: mi kell még? Tanácsát soha semmiben nem kérte ki. Miután Diana nem volt sem mérnök, sem pedig üzletember, Mervynben nem merült föl, hogy attól még esetleg nem teljesen hülye. A munkásaival értelmesebben beszélt, mint vele. Mervyn világában a férfiak autóra vágytak, a nők pedig varrógépre.
De Mervyn a maga módján rendkívül éles ésszel rendelkezett. Apja még esztergályos volt, Mervyn a manchesteri egyetemen fizikát tanult. Lehetősége nyílt rá, hogy utána Cambridge-ben tanuljon tovább, és magasabb akadémiai fokozatot szerezzen; de a lehetőség nem izgatta. Inkább állást vállalt egy nagy tervezőirodában. A szakirodalommal azonban lépést tartott, és apjának Dianának persze soha – órákig tudott lelkesen beszélni az atomokról, a sugárzásról és a maghasadásról.
Sajnos Diana valóban nem konyított semmit a fizikához. Jól ismerte a zenét és az irodalmat, s valamennyire a történelmet, de Mervyn érzéketlen volt a kultúra minden megnyilvánulása iránt, jóllehet kedvelte a mozit és a tánczenét. Sok közös témájuk tehát nem volt.
Talán másképp alakultak volna a dolgok, ha gyerekük lett volna, de Mervynnek már volt kettő az első feleségétől, és nem akart többet. Diana szeretett volna közel kerülni a két gyerekhez, szívesen szerette volna őket, de ezt anyjuk lehetetlenné tette. Azt hazudta a gyerekeknek, hogy apjukkal való házassága Diana miatt bomlott fel. Dianának volt azonban egy nővére Liverpoolban, két lánnyal, ikrekkel, akik lófarokban hordták a hajukat. Velük szemben Diana szabadjára engedhette anyai ösztöneit. Hiányozni fognak.
Mervyn élénken részt vett a város társadalmi életében, üzletembereket és politikusokat látott vendégül, s Diana egy darabig élvezte a háziasszony szerepét. Szerette a szép ruhákat, és tudott is öltözködni. De hát nem lehet, hogy csak ennyiből álljon az élet. Volt idő, amikor jólesett különcködni, sokkolni a társaságot. Ebben az időben Diana szivarozott, feltűnően öltözködött, a szabad szerelemről és a kommunizmusról társalgott. Manchester azonban sohasem volt túlságosan konzervatív város, Mervyn és barátai pedig mind liberális elveket vallottak: úgyhogy még komolyabb botrányt sem tudott kavarni.
Életével elégedetlennek érezte magát, de hajlott rá, talán ez az érzése nem is jogos. A legtöbb nő szerencsésnek tartotta: józan, megbízható és nagylelkű

ura van, mondták, szép háza, sok barátja. Maga is úgy gondolta, illene boldognak lennie. Mégsem volt az – és ekkor megjelent Mark.
Meghallotta Mervyn autóját. A hangot jól ismerte, de ma mintha egy veszélyes vadállat morgásaként hallotta volna. Reszkető kézzel tette a tűzre a serpenyőt.
Mervyn belépett a konyhába. Hajába már ősz szálak vegyültek, de ez jól állt neki. Lélegzetelállítóan jóképű férfi volt. Magas termetű, nem hízott el, mint a legtöbb kortársa. Semmi hiúság nem szorult belé, de szó nélkül tűrte, hogy Diana jól szabott, sötét öltönyökben, és drága, fehér ingekben járassa, hogy meglássék rajta, milyen sikeres üzletember.
Diana most attól félt, meglátja arcán a bűntudatot, és gyanút fog, magyarázatot követel. Mervyn szájon csókolta. Diana visszacsókolta, s közben majd elsüllyedt a szégyentől. Ilyenkor Mervyn néha magához szorította, keze Diana fenekére csúszott, és fölébredt bennük a vágy; akkor rohantak a hálószobába s odaégett az étel. Az utóbbi időben azonban már ritkán fordult elő ilyesmi, és a mai nap sem volt kivétel, hál' istennek. Mervyn megcsókolta feleségét, aztán elfordult. Levette zakóját, mellényét, nyakkendőjét és gallérját, aztán ingujját fölgyűrte, és a mosogatónál kezet mosott. Széles válla volt és erős karja. Nem vette észre, hogy bármi ne lenne rendjén. Az lett volna a csoda, ha észrevesz valamit. Még a feleségét sem igen vette észre; tudta, ott van, mint ahogyan ott van a konyhaasztal is. Dianának teljesen fölösleges volt aggódnia. Mervyn semmit sem vett észre, amíg nem közölték vele.
Még nem mondom meg, gondolta.
Ameddig sült a krumpli, Diana kenyeret vágott, megvajazta, aztán készített egy kancsó teát. Egy kicsit még mindig remegett, de teljesen feleslegesen. Mervyn az esti lapot olvasta, és rá sem nézett.
– Van egy bajkeverő a gyárban – mondta Mervyn, ahogy Diana elébe tette a tányért.
Mit érdekel engem? – gondolta Diana hisztérikusan. Mi közöm hozzád? Aztán azt gondolta: akkor miért készítettem el a vacsorádat?
– Londonból jött, és azt hiszem kommunista. Mindenesetre magasabb béreket követel az új fúrófejek gyártásáért. Tulajdonképpen van is valami igaza, de az eladási árat a régi bérek alapján kalkuláltam ki, úgyhogy bele kell törődnie.
Diana összeszedte bátorságát.
– Mervyn, valamit szeretnék mondani – s amint kimondta a szavakat, már

szerette volna visszaszívni őket.
– Mi történt az ujjaddal? – kérdezte Mervyn, aki észrevette a kötést.
A köznapi kérdéstől Diana elvesztette kezdeti lendületét.
– Semmi – válaszolta. – Megvágtam krumplihámozás közben.
Mervyn jó étvággyal evett.
– Jobban oda kellene figyelnem, kit veszek föl, csak az a baj, hogy nehéz ma jó szerszámkészítőt kapni.
Ha Mervyn a gyárról vagy üzletről beszélt, Dianának nem volt szabad válaszolnia. Nem azért volt ott, hogy válaszoljon, hanem csak hallgatni a férjét. Ha megkockáztatott egy megjegyzést, Mervyn dühödten bámult rá.
Így hát míg Mervyn a kommunista szerszámkészítőről és az új fúrófejről beszélt, Diana fölidézte magában azt a napot, amikor megesküdtek. Édesanyja még élt akkor. A manchesteri székesegyházban tartották az esküvőt, és az azt követő fogadás a Midland Szállóban volt. Zsakettben Mervyn Anglia legszebb férfiának tűnt. Diana úgy érezte, örök boldogság vár rá. Eszébe sem jutott, hogy ennek a házasságnak valaha vége szakadhat. Pedig sohasem ismert még elvált férfit Mervyn előtt. Ahogyan most föltolultak emlékei, ismét sírhatnékja támadt.
Azt is tudta, Mervynt össze fogja törni, ha elhagyja. Egyelőre fogalma sincs, mit forgat Diana a fejében. Annál rosszabb a dolog, mert az első felesége is lényegében ugyanígy hagyta el. Mervyn el fog keseredni. Persze először dühöng majd.
Mervyn befejezte a sültet, és újabb csésze teát töltött magának.
– Nem ettél sokat – jegyezte meg. Diana valójában egy falatot sem evett.
– Sokat ettem ebédre – hazudta Diana.
– Hol ettél?
Az ártatlan kérdéstől Diana ismét pánikba esett. Valójában szendvicset evett ebédre Markkal az ágyban, egy blackpooli szállodában. Semmi hihető hazugság nem jutott az eszébe. Agyán átvillantak a nagy manchesteri vendéglők, de nem kizárt, hogy Mervyn is ezek valamelyikében ebédelt. Kínos szünet után válaszolt.
– A Waldorf Caféban. – A Waldorf Cafe olcsó étkezdék láncolata volt, Manchesterben rengeteget lehetett találni belőlük. Olcsó, hizlaló ételeket kínáltak.
Mervyn azonban nem kérdezte meg, melyikben. Diana fölkelt, összeszedte a tányérokat. Térde annyira remegett, hogy attól tartott, elesik; de valahogy eljutott a mosogatóig.

– Kérsz édességet?
– Kérek szépen.
Diana a kamrába ment, ahol talált egy őszibarackkonzervet és egy doboz sűrített tejet. Mindkettőt kinyitotta, és az asztalra tette. Nézte,, ahogy Mervyn eszi az őszibarackot, és úgy érezte, szörnyű dologra készül. E pillanatban megbocsáthatatlannak tűnt. Akár a háború, mindent elpusztíthat. Tönkremegy az az élet, amit Mervyn és ő teremtettek maguknak ebben a városban.
Hirtelen úgy érezte, nem tudja megtenni.
Mervyn elővette apró zsebóráját.
– Fél nyolc – mondta.– Hallgassuk meg a híreket.
– Nem tudom megtenni – mondta Diana hangosan.
– Mi?
– Nem tudom megtenni – ismételte Diana. El kell felejteni az egészet. Holnap beszél Markkal, és megmondja neki, hogy mégsem hagyja ott a férjét.
– Miért ne hallgathatnád a rádiót? – kérdezte Mervyn türelmetlenül.
Diana rámeredt. Kísértést érzett, hogy mindent elmondjon férjének, de ehhez sem volt bátorsága.
– El kell mennem – hazudta. – Doris Williams beteg. Kórházban van. Meg kell látogatnom.
– Ki az a Doris Williams?
Doris Williams nem létezett.
–Találkoztál vele. Megoperálták szegényt.
– Nem emlékszem rá – válaszolta Mervyn, de egyáltalán nem gyanakodott. Tudta magáról, rossz a névmemóriája.
Dianának merész ötlete támadt.
– Nem akarsz velem jönni? – kérdezte.
– Naná, hogy nem – válaszolta Mervyn, teljesen megfelelve Diana elvárásának.
– Akkor elviszem az autót.
– Ne vezess túl gyorsan a sötétben. – Mervyn fölállt, és a nappaliba ment, ahol a rádió volt.
Diana utánabámult egy pillanatra. Sohasem fogja megtudni, gondolta, mennyire hajszálon múlt, hogy el nem hagytam.
Kalapot vett, kabátját karjára dobta és kiment. A kocsi szerencsére rögtön beindult. Kihajtott a garázsból és Manchesternek fordult.

Az út felért egy rémálommal. Rohanni, száguldani szeretett volna, ehelyett lépésben mászott előre, mert csak a helyzetjelző lámpát használhatta, melyek fénye csak néhány méternyire világította be a kocsi előtt az utat. A látási viszonyokon csak rontott, hogy Diana egész úton egyfolytában zokogott. Ha nem ismeri olyan jól az utat, bizonyosan karambolozik. A távolság kevesebb volt tíz mérföldnél, az út mégis több mint egy órát tartott.
Mikor végre megállt a Midland Szálló előtt, teljesen elcsigázottnak érezte magát. Néhány percig mozdulatlanul ült a kocsiban, hogy összeszedje magát. Aztán elővette púderes szelencéjét, eltüntetendő a sírás nyomait.
Tudta, most összetöri Mark szívét. Nem fog belehalni. Hamarosan úgy tekint majd vissza az egészre, mint egy könnyű nyári kalandra. Kisebb kegyetlenség véget vetni egy rövid, szenvedélyes viszonynak, mint egy ötéves házasságnak. Mark is, és ő is mindig boldogan fognak majd visszaemlékezni 1939 nyarára.
Ismét sírva.fakadt.
Semmi értelme a kocsiban ülni és bőgni, mondta végül magának. Legyünk túl az egészen. Ismét gyorsan rendbehozta az arcát és kiszállt az autóból.
Egyenesen keresztülment a szálló hallján, és föl a lépcsőn anélkül, hogy megállt volna a portás pultjánál. Tudta, Mark melyik szobában lakik. Persze ebből komoly botrány lehetett: egy férjes asszony, aki egy egyedülálló férfi szobáját keresi föl a szállodában. De nem törődött vele. Ha nem a szobájába megy, a szalonban, vagy a hallban kell vele beszélnie, és elképzelhetetlen volt, hogy ne négyszemközt közölje vele döntését. Diana körül sem nézett, így nem tudhatta, látta-e valaki ismerős.
Kopogott az ajtón. Imádkozott, hogy otthon találja. A kopogásra nem jött semmi válasz. Talán vendéglőbe ment? Vagy moziba? Hogy mehetne ilyenkor moziba? Ismét kopogott, erősebben.
– Hallom – szólt Mark hangja belülről.
– Én vagyok az – mondta Diana és újra kopogott.
Gyors léptek hangját hallotta, kinyílt az ajtó. Mark meglepettnek látszott, aztán boldogan elmosolyodott, behúzta Dianát, becsukta az ajtót, és megölelte a nőt.
Diana ugyanazt a bűntudatot érezte, amit kevéssel korábban Mervynnel szemben. Megcsókolta Markot és érezte, ahogy ereiben végigfut a vágy; de kibontakozott és azt mondta:
– Nem mehetek veled.

Mark elsápadt.
– Ne mondjál ilyet..
Diana körülnézett a lakosztályban. Mark éppen csomagolt, a szekrény és a fiókok nyitva, bőröndök a földön, és a szobában mindenütt összehajtogatott ingek, alsónemű és cipők.
– Nem mehetek veled – ismételte Diana.
Mark kézen fogta, és a hálószobába vitte. Leültek az ágyra.
– Ezt nem mondhatod komolyan.
– Mervyn szeret engem, és együtt vagyunk öt éve. Nem tehetem meg vele.
– És velem megteheted?
Diana ránézett. Mark halványpiros kardigánt viselt, csokornyakkendőt, szürkéskék gyapjúnadrágot, bőr félcipőt. Érezte, hogy kívánja.
– Mindketten szerettek engem, de ő a férjem.
– Mindketten szeretünk, de én téged szeretlek, személy szerint.
– És ő nem?
– Szerintem nem is ismer. Idehallgass, Diana. Harmincöt éves vagyok, voltam már szerelmes, és egyszer volt egy kapcsolatom, amely hat évig tartott. Sohasem voltam házas, de azért tudok egyet s mást. Tudom, nekünk együtt kellene lennünk. Gyönyörű vagy, remek humorod van, okos vagy, egyéniség vagy, és szeretsz szeretkezni velem. Én is helyes fiú vagyok, egyéniség vagyok, okos vagyok, és most szeretkezni akarok veled.
– Ne – válaszolta Diana őszintétlenül.
Mark magához húzta és gyengéden megcsókolta.
– Annyira illünk egymáshoz – kérlelte Mark. – Emlékszel, amikor levélben beszélgettünk a “csendet” felirat alatt? Rögtön vetted a lapot, minden külön magyarázat nélkül. A legtöbb nő azt hitte volna, hibbant vagyok.
Ez igaz, gondolta Diana. Amikor ő maga csinált bolondságokat: pipázott, alsónemű nélkül ment társaságba, vagy ellátogatott egy fasiszta gyűlésre, és bekapcsolta a tűzjelzőt; Mervyn mérges volt, de Mark csak nevetett ilyenkor.
Mark simogatta a haját, aztán az arcát, Diana lassan megnyugodott. Fejét Mark vállára hajtotta, s közben könnyedén a férfi nyakába csókolt. Érezte, hogy Mark a szoknyája alá nyúl, és combja belső oldalát simogatja ott, ahol a harisnya véget ér. Nem erről van szó, gondolta Diana erőtlenül. Mark gyengéden az ágyra nyomta. Dianának leesett a kalapja. Mark fölé hajolt, és megcsókolta. Diana érezte, ahogy a férfi ujjai följebb kúsznak. Összeborzongott a vágytól.

Mark mindig tudta, mit kell csinálni.
Egy nap, még a nyár elején, amikor egy szállodai szoba ágyán feküdtek meztelenül, és a nyitott ablakon behallatszott, ahogy a hullámok a partot ostromolják, Mark azt mondta.
– Mutasd meg mit csinálsz, amikor magadhoz nyúlsz.
Diana zavarba jött, és úgy tett, mint aki nem érti, miről van szó.
– Hogy érted?
– Tudod; hogy értem. Mikor önkielégítesz. Mutasd meg, és akkor tudni fogom, hogyan szereted.
– Nem szoktam – hazudta Diana.
– Mikor kislány voltál, mielőtt férjhez mentél biztosan csináltad. Mindenki csinálta valamikor. Mutasd meg, hogyan csináltad.
Éppen vissza akarta utasítani az ajánlatot, amikor rájött, milyenérzéki lenne.
– Azt akarod – kérdezte, s hangja elfátyolozódott a vágytól –, hogy érintsem meg magam lenn, és te nézed?
Mark csibészesen elvigyorodott és bólintott.
– Úgy érted, hogy amíg jó nem lesz?
– Úgy.
– Nem tudnám megtenni – válaszolta Diana. Aztán megtette.
Most Mark ujja hegye szakértőén érintette meg: ott ahol kellett, úgy ahogy kellett. Diana behunyta szemét, és átadta magát a gyönyör érzésének. Rövidesen nyögni kezdett, s csípője ritmikusan emelkedett. Érezte, Mark közelebb hajol hozzá, aztán mikor már majdnem elvesztette önuralmát, hallotta, amint a férfi azt mondja:
– Nézz rám, Diana.
Diana kinyitotta a szemét. Mark tovább simogatta, ugyanott, de egy kicsit gyorsabban. Ne csukd be a szemed, mondta. Diana tehát továbbra is a férfi szemébe nézett. Úgy érezte, ez valami nagyon bensőséges dolog, valami a meztelenségnél is nagyobb meztelenség, mintha legbelsőbb titkait is kiszolgáltatná a férfinak. A szabadság mámorító érzése fogta el: már nem volt mit takargatnia. Aztán jött az orgazmus, és Diana kényszerítette magát, hogy a gyönyör öntudatlan mozdulataiban is Mark szemébe nézzen. Mark elmosolyodott.
– Szeretlek, Diana. Nagyon szeretlek.
Mikor vége volt, Diana magához szorította a férfit, remegve az érzelemtől, mintha sohasem akarná elengedni. Sírt volna, de már nem maradt könnye.

Végül egyáltalán nem mondta meg Mervynnek. Mark találta meg a megoldást. Ahogy hazafelé ment, Diana próbálgatta magában a tervet. Most már nyugodt volt.
Mervyn pizsamában cigarettázott, és zenét hallgatott a rádión.
– Sokáig elvoltál – mondta.
– Nagyon lassan tudtam csak haladni – válaszolta Diana. Csak egy cseppet volt ideges. Aztán mély lélegzetet vett, és azt mondta:
– Holnap elmegyek.
Mervyn enyhén meglepődött.
– Hova?
– Szeretném meglátogatni Theát és az ikreket. Ki tudja, mikor lesz rá alkalmam. A vonatok már most is rendszertelenül járnak, és a jövő héten kezdődik a benzinkorlátozás.
Mervyn bólintott.
– Igaz. Addig menjél, amíg még lehet.
– Megyek és becsomagolok egy bőröndbe.
– Csomagolj be nekem is – mondta Mervyn.
Diana egy pillanatra megrémült. Csak nem akar vele jönni?
– Minek?
– Nem akarok az üres házban egyedül aludni – válaszolta Mervyn. – Elmegyek a klubba. Szerdára visszajössz?
– Igen – hazudta Diana.
– Helyes.
Diana fölment az emeletre. Elővette Mervyn kisebbik bőröndjét, alsóneműt, és zoknit tett bele. Arra gondolt: most utoljára csomagolok be neki. Összehajtogatott egy fehér inget, és kiválasztott egy ezüstszürke selyemnyakkendőt. Mervyn sötét hajához és barna szeméhez a szolid színek mentek legjobban. Diana megkönnyebbült, hogy Mervyn szó nélkül elhitte kitalált történetét, de ugyanakkor valami csalódásfélét is érzett. Megértette, hogy bár félt a közvetlen összecsapástól, mégis meg akarta neki magyarázni, miért hagyja el. Meg akarta mondani, úgy érzi: Mervyn hagyta el őt először, mert basáskodóvá és figyelmetlenné vált, és nem becsülte meg úgy, ahogyan házasságuk elején. De most már aligha mondhatja el mindezt. Ezért érezte magát csalódottnak.
Bezárta Mervyn bőröndjét, és saját holmija becsomagolásához fogott. Kozmetikumokat és tisztálkodószereket tett a táskájába. Furcsa vége egy ötéves házasságnak, gondolta; az ember fogkefét és zoknit csomagol.

Kisvártatva Mervyn is feljött az emeletre. Addigra Diana befejezte a csomagolást, és legkevésbé csábító hálóingében ült a toalettasztal tükre előtt. Mervyn mögé lépett, átölelte, és megragadta mellét.
Csak ma este ne, gondolta Diana.
Ennek ellenére teste azonnal reagált. Mervyn ujjai megszorították mellbimbóját, és Diana akarata ellenére is felkiáltott az élvezettől. Mervyn kézen fogta és fölhúzta a székről. Diana tehetetlenül követte férjét az ágyhoz. Mervyn eloltotta a villanyt. Vaksötétben feküdtek le. Mervyn olyan dühödt, elkeseredett erővel tette magáévá, mintha tudná, Diana elhagyja, s ő semmit sem tehet ez ellen. Dianát elárulta teste. Döbbenten vette tudomásul, hogy két órán belül két férfival volt orgazmusa. Megpróbált úrrá lenni a vágyain, de nem tudott.
Mikor elélvezett, sírt.
Szerencsére Mervyn ezt már nem vette észre.

Ahogy Diana az elegáns South-Western Szálló szalonjában ült a taxira várva, amely Markkal együtt a kikötőbe viszi, hogy fölszállhassanak a *Clipper*re, győztesnek és szabadnak érezte magát. A helyiségben mindenki őt nézte, vagy megpróbálta nem őt nézni. Egy kék öltönyös fiatalember, aki legalább tíz évvel lehetett fiatalabb nála, különös intenzitással bámulta. Diana hozzá volt szokva az ilyesmihez, mindig bámulták amikor csinos volt; ma pedig gyönyörűnek érezte magát. Krémszín selyemruhája frissen suhogott. Krémszín cipője és szalmakalapja tökéletesen mentek hozzá, ajkát és körmeit vörösessárgára festette; a szín megegyezett a selyemruha pöttyeinek színével. Fölmerült benne, hogy vörös cipőt húzzon, de elvetette az ötletet. Úgy érezte, az túl kurvás lenne.

Szeretett utazni. Szeretett kicsomagolni és becsomagolni, szeretett ismeretlenemberekkel találkozni, szerette, hogy a helyét is leporolják, ételt és pezsgőt hoznak elé. A repülés ugyan félelmet ébresztett benne, de az óceánt átrepülni csodálatos dolog lehet, és az út végén várja a csodákcsodája: Amerika. Alig várta, hogy már ott legyen. Amerikáról főleg a mozifilmekből alkotott képet. Egy Art Deco lakásban látta magát, ahol minden ablak meg tükör; a fehér kötényes szobalány fölsegíti fehér bundáját. Odakint hosszú, fekete autó áll, a motor halkan brummog, és a fekete sofőr éjszakai mulatóba szállítja, ahol martinit rendel, és táncol a

zenekar zenéjére, amelynek énekese természetesen Bing Crosby. Mindez képzelet; ezt jól tudta, de alig várta megismerni a valóságot.

Olykor felötlött benne, talán gyávaság itthagyni Angliát most, amikor háború van, de az utazás láza erősebb érzésnek bizonyult.
Diana sok zsidót ismert. Manchesterben nagy zsidó közösség élt, a manchesteri zsidók ezer fát ültettek Názáretben. Diana zsidó barátai rémülettel és félelemmel kísérték az európai eseményeket. És a fasiszták nem csak a zsidókat gyűlölték, hanem a cigányokat, a homoszexuálisokat, és mindenkit, aki nem értett egyet a fasizmussal. Dianának volt egy homokos nagybátyja, aki mindig jó volt hozzá, és úgy kezelte, mintha a lánya lenne.
Túl öreg hozzá, hogy beálljon a seregbe, gondolta, de talán mindenképpen Manchesterben kellene maradnia, és valami önkéntes munkát vállalnia, mondjuk a Vöröskeresztnél;
De hát ezéppúgy csak fantázia volt, minthogy Bing Crosby énekére táncol Amerikában. Tudta, a nélkülözés és az uniformis nem neki való.
Mindez,azonban nem bírt igazi jelentőséggel. Az egyetlen ami számít, hogy szerelmes, és követi Markot. A csatatér kellős közepére is követte volna, ha szükséges. Összeházasodnak, és gyerekeket szül neki. Mark hazamegy, s ő megy vele. Az ikrek persze hiányozni fognak. Talán mire legközelebb látja őket, parfümöt és melltartót viselnek, nem térdharisnyát. Meglehet, neki is lányai lesznek. És izgatta, hogy a *Clipper*en fognak utazni, amelyről a Manchester.Guardian hasábjain is olvasott. Soha nem álmodta, hogy utazni is fog rajta. New Yorkba alig több mint egy nap alatt: csodával határosnak tűnt.
Mervynnek egy levelet hagyott hátra. Nem írta meg benne mindazt amit el szeretett volna mondani, nem írta meg, hogyan veszítette el a szerelmét lassan és biztosan közönyösségével és figyelmetlenségével, még azt sem írta meg, hogy Mark csodálatos férfi. Ezt írta: *Kedves Mervyn, elhagylak, mert úgy érzem, elhidegültél tőlem, és mert beleszerettem valaki másba. Mikor ezt a levelet olvasod, már Amerikában leszünk. Sajnálom, ha fájdalmat okozok, de ez részben a te hibád.* – Nem akarta úgy aláírni, hogy szeretettel, s végül csak azt írta: *Diana.*
Először arra gondolt, a levelet a konyhaasztalon hagyja. Aztán felötlött benne, Mervyn esetleg meggondolja magát, és már kedden otthon alszik, megtalálja a levelet, s valami bajt kever, mielőtt Mark és ő elhagynák az

országot, így aztán föladta postán a gyárba, ahol ma fogja megkapni.
Karórájára pillantott. A karóra Mervyn ajándéka volt, aki szerette, ha Diana pontos. Tudta, Mervyn a délelőttöt a munkateremben tölti, és ebéd előtt megy föl az irodába, hogy átnézze a postát. Mindig volt egy halom posta: számlák, megrendelések, levelek. Mervyn körülbelül most olvashatja az ő levelét. A gondolat elszomorította, és bűntudatot ébresztett benne: ugyanakkor örült, hogy kétszáz mérföldre van férjétől.
– Megjött a taxi – mondta Mark.
Diana nyugtalan volt. Nemsokára átrepüli az óceánt!
– Indulnunk kell.
Diana úrrá lett idegességén. Letette a kávéscsészét, fölállt és elmosolyodott.
– Igen – válaszolta boldogan –, indulnunk kell.

Eddie mindig félt a lányoktól.
Amikor végzett Annapolisban, még nem ismert nőt. Amikor Pearl Harborban állomásozott, ellátogatott néhány bordélyba, de az élmény csak undort ébresztett benne. Miután leszerelt, magányosan élt. Ha társaságra vágyott, beült a kocsiba, és a legközelebbi bárba hajtott. Carol-Ann a Pan Americannél dolgozott, mint a földi kiszolgáló személyzet tagja, Port Washingtonban, Long Islandon. Szőke, kék szemű, napbarnított lány volt. Eddie sohasem mert volna találkát kérni tőle, de egyszer az egyik rádiós két jegyet adott neki egy broadwayi előadásra, s amikor Eddie azt válaszolta, nincsen kit magával vinnie, a rádiós egyszerűen odafordult a másik pulthoz, és megkérdezte Carol-Annt, nincs-e kedve elmenni. Volt.
Később kiderült, Carol-Ann borzasztóan magányosan érezte magát. Vidéki lány volt, aki nem érezte jól magát New York nagyvárosi légkörében. Érzéki nő volt, de nem tudta hogyan kell viselkednie, ha a férfiak közeledtek hozzá, ezért sértődötten mindenkit visszautasított. Hamarosan elkönyvelték a cég jégkirálynőjének, és nemigen közeledtek hozzá.
De Eddie erről semmit sem tudott akkor. Carol-Ann mellett királynak érezte magát. Elvitte vacsorázni, aztán taxival hazaszállította a lakásához. A küszöbön megköszönte, hogy vele töltötte az estét, és minden bátorságát összeszedve arcon csókolta, mire a lány zokogni kezdett és azt mondta, Eddie az első rendes ember, akivel New Yorkban találkozott. Eddie megkérdezte, találkozhatnak-e újra.
A második találkozás alkalmával beleszeretett. Kirándultak Coney Islandra egy forró júliusi napon. Carol-Ann fehér, bő nadrágot viselt, hozzá kék

blúzt. Eddie hitetlenkedve vette észre, a lány büszke a társaságára. Fagylaltot ettek, fölültek a hullámvasútra, papírcsákót vettek egymásnak, olykor fogták egymás kezét, és apró, szemérmes kis titkokat osztottak meg egymással. Mikor Eddie hazavitte a lányt, őszintén bevallotta, hogy még soha életében nem volt ilyen boldog. Legnagyobb meglepetésére a lány hasonló kijelentést tett.
Hamarosan kezdte elhanyagolni az öreg házat, és minden szabad idejét New Yorkban töltötte. Egy meglepett, de segítőkész kollégájánál aludt a díványon. Carol-Ann magával vitte Bristolba, New Hampshire-be, ahol bemutatta a szüleinek, két törékeny, idős embernek, akik szegények és dolgosak voltak. Eddie-t saját szüleire emlékeztették, de a bigott vallásosság nélkül. A szülők nem egészen értették, hogyan lehet ilyen gyönyörű lányuk: ami pedig Eddie-t illeti, ő azt nem értette, hogy egy ilyen csodálatos teremtés hogyan lehet őbelé szerelmes.
Ahogy a Langdown Lawn szálló kertjében állt, arra gondolt, mennyire szereti feleségét. A tölgyfa kérgét bámulta kétségbeesetten. Szörnyű rémálomban élt, ami talán nem is igaz; olyasféle állapotban, mint amikor az ember boldog, és biztonságban érzi magát, aztán csak úgy elkezd gondolkodni valami szörnyűségen, ami a következő pillanatban már meg is valósul.
Ráadásul Eddie és Carol-Ann veszekedtek az út előtt, s Eddie úgy indult el, hogy nem is békültek ki.
Carol-Ann éppen a díványon ült. Eddie egy öreg farmeringe volt rajta összesen, s kilátszottak hosszú, napbarnított lábai.
Vékony szálú, selymes haja mint egy finom sál omlott vállára. Egy magazint olvasott. Egyébként apró melle megduzzadt az utóbbi időben. Eddie hirtelen vágyat érzett, hogy megérintse felesége mellét. Arra gondolt: miért ne. Kezét becsúsztatta az ing alá, s megérintette a lány mellbimbóját. Carol-Ann fölnézett, rámosolygott, aztán tovább olvasott.
Eddie megcsókolta a fejebubját, és leült mellé a díványra. Eleinte mindketten szemérmesek voltak, de ahogy a mézeshetek után beköltöztek a házba, Carol-Ann egyre gátlástalanabbá vált. Először azzal állt elő, hogy ne oltsák el a villanyt, amikor szeretkeznek. Eddie először zavarban volt, de rájött, hogy tetszik neki a dolog. Aztán rájött, Carol-Ann nem zárja magára a fürdőszobaajtót, amikor fürdik. Ettől fogva ő se zárta be, s egy napon, míg fürdött, Carol-Ann besétált a fürdőszobába anyaszült meztelenül, és beült mellé a kádba. Ilyen zavarban Eddie még sohasem volt. Nem látta nő

meztelenül talán négyéves kora óta. Óriási erekciója volt, ahogyan nézte a mosakodó nőt. Igyekezett eltakarni, de Carol-Ann csak nevetett.
Aztán Carol-Ann elkezdett hiányos öltözékben mászkálni a házban. Mostani állapota szinte túlöltözöttnek volt mondható. Rendszerint kevesebb ruhát tűrt meg magán. A konyhában kávét főzött, és nem volt rajta más, mint alsónemű. Vagy mikor Eddie borotválkozott, megjelent bugyiban, melltartó nélkül, és így mosott fogat. Reggel esetleg teljesen pucéran jelent meg a hálószobában, kezében tálca, azon reggeli. Eddie-t mindez egy kicsit megdöbbentette, de ugyanakkor örült is neki. Szerencsésnek érezte magát. Ilyen gyönyörű feleségről soha nem álmodott; arról még kevésbé, hogy meztelenül fog mászkálni a házban.
Fölmerült benne, ebben lehet pszichésen valami abnormális, de úgy döntött, nem foglalkozik ezzel a kérdéssel. Carol-Ann és ő azt tesznek, ami jólesik. Mikor idáigeljutott gondolkodásában, hirtelen úgy érezte magát, mint a madár, ha kiengedték a kalitkából. Hihetetlen érzés volt, csodálatos: mintha a mennyországban lenne.
Ült a felesége mellett, és csak örült, hogy ott lehet, élvezte közelségét és az erdő illatát, ami a nyitott ablakon áramlott be.
Egy éye éltek együtt. Ez az év Eddie-t is megváltoztatta. Olyannyira elveszítette gátlásait, hogy a hálószobából meztelenül ment a fürdőszobába. Olykor még pizsamát sem vett, mielőtt ágyba bújt, s egy alkalommal a nappaliban szeretkeztek, a díványon.
Eddie bőröndje be volt csomagolva. Hamarosan indul a Port Washington-i hidroplánkikötőbe, s onnan New Yorkba. Carol-Ann föladta állását a Pan Americannél; nem dolgozhatott New Yorkban, ha Maine-ben élt. Bangorban vállalt állást egy üzletben. Eddie erről is beszélni akart vele, mielőtt el kellett indulnia. Carol-Ann fölnézett a Life magazinból, és azt mondta:
– Mi van?
– Nem szóltam semmit.
– De akartál valamit mondani, nem?
– Honnan tudod? – mosolygott Eddie.
– Hallom, ahogy gondolkozol. Mit akartál mondani?
Eddie felesége gömbölyödő hasára helyezte nagy, erős kezét.
– Szeretném, ha föladnád az állásodat.
– Még korai lenne.
– A pénz most nem gond. És szeretném, ha nagyon vigyáznál magadra.

– Vigyázok én magamra. Majd otthagyom az állásomat, amikor kell.
Eddie megsértődött.
– Azt hittem, örülni fogsz. Miért akarod tovább csinálni?
– Mert jól jön a pénz, és kell valami amit csinálhatok.
– Mondom, a pénz nem gond.
– Unatkoznék.
– A legtöbb férjes asszony nem dolgozik. Carol-Ann hangja megemelkedett.
– Eddie, miért akarsz a házhoz kötni?
Eddie nem akarta a házhoz kötni, és a vád földühítette.
– Miért kell mindenképpen ellentmondanod?
– Nem akarok ellentmondani. Csak nem akarok itt ülni egész nap, mint egy faszent.
– Nincs elég dolgod?
– Micsoda?
– Ruhákat köthetsz a gyereknek. Gyümölcsöt főzhetsz be. Délutánonként alhatsz egyet.
– Az isten szerelmére!
– Miért, mi nem tetszik? – kérdezte Eddie mérgesen.
– Erre mind lesz éppen elég idő, ha a gyerek megszületett. Szeretném még az utolsó néhány hétben élvezni a szabadságot.
Eddie megalázva érezte magát, bár nem egészen értette, miért. Mindenesetre nem akart itt lenni. Órájára nézett.
– Mennem kell, vagy lekésem a vonatot. Carol-Ann szomorúnak látszott.
– Ne légy mérges – mondta.
De Eddie mérges volt.
– Valószínűleg csak arról van szó, hogy nem értelek meg.
– Nem szeretek bezárva lenni.
– Én csak jót akartam. – Eddie fölállt és a konyhába ment, ahol az egyenruha zakója lógott egy fogason. Esetlennek és ostobának érezte magát. Nagylelkű akart lenni, és Carol-Ann úgy érezte, szabadságában akarj a korlátozni.
Carol-Ann a hálószobából előhozta Eddie bőröndjét, és a kezébe adta. Arcát férje felé fordította. Eddie futólag megcsókolta.
– Nem menj úgy el, hogy dühös vagy rám – kérte Carol-Ann.
De úgy ment el.

Most pedig egy idegen ország idegen kertjében állt, sok ezer mérföldre feleségétől; nehéz szívvel azon tűnődve, vajon látja-e még.

5

Nancy Lenehan életében először hízott.

A liverpooli Adelphi Szállóban bérelt lakosztályában állt, és rémülten meredt a tükörbe. Mellette fölhalmozott poggyásza, amit hamarosan fölraknak az *Orania* óceánjáróra.
Nancy Lenehan nem volt sem gyönyörű, sem csúnya. Kellemes arca volt, egyenes orra, sötét haja, s ha gonddal öltözködött, vonzó nőnek tartották. Ma pehelykönnyű flanelkosztümöt viselt szürke selyemblúzzal. A kabát derékban divatosan szűk volt, s éppen ez segítette a fölismeréshez, hogy hízik. Mikor a kabátot begombolta, az anyagon félreérthetetlen ránc jelent meg, és az alsó gombok megfeszültek. Erre egyetlen magyarázat lehetett: a kabát dereka szűkebb viselője derekánál.
Nemhiába evett egész augusztusban Párizs legjobb éttermeiben. Sóhajtott. A hajóúton szigorú fogyókúrára fogja majd magát, s mire New Yorkban kikötnek, minden rendbejön. Még soha nem fogyókúrázott. Szeretett enni, de nem volt falánk. Leginkább attól tartott, mostani súlytöbblete már a korral jár.
Ma volt negyvenéves, mindig karcsú volt, és a drága ruhákban jól nézett ki. A húszas évek bő divatját utálta, és örült amikor visszajöttek a szűkített, testhezálló ruhák. Sok időt és pénzt áldozott a ruhavásárlásra. Néha ürügyként fölhozta, hogy maga is a divatszakmában van, de az igazság az volt, szeretett a ruhákra pénzt költeni.
Apja építette a cipőgyárat Boston mellett, Nancy születésének évében, 1899-ben. Londonból drága cipőket hozatott, és olcsó utánzatokat gyártott. Hirdetésénegymás mellett volt látható a huszonkilenc dolláros londoni cipő és a tízdolláros utánzat, amelyet saját magáról Black cipőjének nevezett el. A hirdetmény ezt a kérdést tette föl a leendő vásárlónak: “Meg tudja őket különböztetni egymástól?” – Keményen dolgozott, és az üzlet jól ment mindaddig, amíg az első világháborúban nem kezdett el szállítani a hadseregnek. Attól kezdve nagyon jól ment.
A húszas években üzletláncot épített ki főleg New Englandben, ahol kizárólag a saját gyártmányú cipőket árulták. Amikor beköszöntött a nagy gazdasági válság, a különböző cipőfajták számát ezerről ötvenre csökkentette, és hat dollár hatvan centes egységárat vezetett be. Fogása

eredményesnek bizonyult, s a cég haszna nőtt, míg közel-távol mindenki más tönkrement.
Kedves mondása volt, hogy a rossz cipő előállítása semmivel sem olcsóbb, mint a jó cipőé, és nem járja, hogy a szegény ember rossz cipőt hordjon. Abban az időben, amikor a szegény emberek olcsó cipői hetek alatt tönkrementek, a Black's cipők tetszetősekés tartósak is voltak. Erre büszke volt, s ez a tudat engedte meg, hogy nagy házat vegyen, hatalmas autót tartson sofőrrel, partikat adjon, szolgákat vegyen föl, és jó ruhákra költsön. Vagyonát maga kereste meg, és így meg is tudta becsülni.
Sajnos a fiáról nem lehetett ugyanezt elmondani.
Peter harminchárom éves volt, amikor apjuk meghalt. Ennek öt éve. Mindkét gyerek negyven százalékot örökölt a társaságból. Tilly néni, a nagynénjük tíz százalékot kapott. A fennmaradó tíz százalék pedig Danny Rileynek jutott, a család öreg ügyvédjének.
Nancy mindig föltételezte, hogy apja halálával ő fogja átvenni a cég irányítását. Apja életébenúgy tűnt, alkalmasabbnak tartja erre, mint bátyját. Ritkaság volt, hogy egy céget nő vezessen, de előfordult, különösen a ruha- és cipőiparban. De apának volt egy helyettese, Nat Ridgeway, aki nem csinált titkot belőle, hogy önmagát tartja a legmegfelelőbb jelöltnek az igazgatótanács elnöki tisztének betöltésére.
Peter is a cég elnöke akart lenni. Nancy mindig érzett egy kevés bűntudatot, amiért ő volt apja kedvence. Tudta, Peter megalázva és kisemmizve érzi majd magát, ha nem ő ülhet elhunyt apja székében. Nancy nem akarta Petert ilyen csapásnak kitenni, tehát beleegyezett, vegye át a fiú a céget. Kettejüké volt a tulajdon nyolcvan százaléka, tehát egyetértésük esetén az történt, amit akartak.
Nat Ridgeway lemondott, és a New York-i General Textiles céghez ment dolgozni. Ez veszteséget jelentett az üzlet számára, de Nancy számára is, mert apja halála előtt Nat és Nancy járni kezdtek egymással.
Nancynek senkivél sem volt kapcsolata, mióta férje, Sean meghalt. Nem is vágyott sokáig semmiféle kapcsolatra. Nat azonban jól időzítette közeledését, mert Nancy öt évután kezdte úgy érezni, szívesen levetné özvegyi fátylát. Néhányszor együtt vacsoráztak, párszor színházban voltak, egyszer csókolóztak. Aztán Nancy apja meghalt, és a dolog annyiban maradt. Nat elhagyta a céget, s egyszersmind Nancyt is.
Azóta óriási karriert csinált a General Textilesnél, s jelenleg ő volt a cég elnöke. Meg is nősült, elvett egy csinos, szőke nőt, aki tíz évvel volt

fiatalabb, mint Nancy.
Ehhez képest Peternek nem nagyon ment az üzlet. Az az igazság, nem volt jó üzletember. Az öt év alatt, míg a céget vezette, az üzletmenet erősen romlott. A boltok már nem hajtottak hasznot; épp hogy nem veszítettek. Peter nyitott New Yorkban, a Fifth Avenue-n egy elegáns boltot, ahol drága női cipőket árultak. Minden idejét és figyelmét erre az egy üzletre összpontosította, de ráfizetett.
Csak a gyár működött haszonnal. A gyárat Nancy igazgatta. A harmincas évek közepe táján, amikor Amerika kezdett kikecmeregni a gazdasági válságból, Nancy olcsó női szandálokat gyártott, amelyek rendkívül népszerűek voltak, Nancy meg volt róla győződve, a jövő terméke a könnyű, színes lábbeli, amelyet olyan olcsón adnak, hogyha elkopott, nyugodtan el lehet dobni. A kereslet óriási volt, kétszer annyi cipőt el lehetett volna adni, mint amennyit a gyár elő tudott állítani. De a gyár minden hasznát fölemésztették Peter ráfizetéses üzleti megmozdulásai. Nancy tudta, valamit tenni kell, ha meg akarják menteni az üzletet.
Az üzlethálózatot el kell adni, talán éppen az üzletvezetőknek, hogy forgótőkéhez jussanak. A pénzzel aztán korszerűsíteni lehetne a gyárat, átállni arra a futószalagos termelésre, amire a legtöbb fejlődőképes cipőgyár átállt, vagy átállóban volt. Peternek át kell engednie a cég irányítását. Megmaradhat neki a New York-i üzlet, de ott is a körmére kell majd nézni. Ha akarja, megtarthatja elnöki címét, és persze a cég továbbra is állná az üzlet veszteségét: de a valódi irányító hatalmat át kell adnia Nancy neje.
Nancy leírta javaslatait, és bizalmas anyagként elküldte Peternek, aki megígérte, gondolkozni fog a dolgon. Nancy a lehető legtapintatosabban közölte vele, hogy az üzlet hanyatlását meg kell állítani, és amennyiben Peter nem egyezik bele a változásba, Nancy kénytelen lesz az igazgatótanács elé vinni a dolgot. Ebben az esetben Petert fölmentenék elnöki tiszte alól, és Nancy venné át helyét. Nancy őszintén remélte, Peter észre tér. Ha kenyértörésre viszi a dolgot, mindenképpen megalázó vereséget fog szenvedni, nem beszélve a családi törésről, amelyen talán sohasem tudnak segíteni.
Peter eddig nem sértődött meg, nyugodt, elgondolkozó és barátságos maradt. Elhatározták, együtt mennek Párizsba. Itt Peter cipőket vásárolt az üzlete számára, Nancy ruhákat vett saját magának. Imádta Európát, különösenPárizst, de Londont nem kevésbé. Ekkor tört ki a háború.
Úgy döntöttek, azonnal visszatérnek az Államokba. Ám mindenki más is

így dönthetett, mert szinte lehetetlen volt hajójegyet szerezni. Végül Nancynek sikerült egy Liverpoolból induló hajóra foglalnia két jegyet. Vonatra szálltak Párizsban, hajóval keltek át a csatornán, aztán ismét vonattal jutottak el tegnapra Liverpoolba. A hajó ma indul.
Nancyt idegesítette, ahogy Anglia fölkészült a háborúra. Tegnap a szálloda egy alkalmazottja elsötétítőfüggönyt szerelt föl lakosztálya ablakaira. Minden ablakot el kellett sötétíteni, hogy a város éjszaka láthatatlan legyen a levegőből. Az ablakok üvegtábláit ragasztószalaggal éktelenítették el keresztül-kasul, hogy bombázás esetén a szilánkok ne repüljenek szét. A szálló előtt homokzsákokat halmoztak föl, hátul pedig légoltalmi pincét ástak.
Nancy főleg attól félt, hogy Amerika is belekeveredik a háborúba, és két fiát, Liamet és Hugh-t behívják. Amikor Németországban Hitler hatalomra jutott, Nancy apja megjegyezte, most aztán vége a német kommunizmusnak. Azóta Nancy nem gondolt Hitlerre. Túl sok dolga volt, mintsem Európával törődjön. Különben sem érdekelte a nemzetközi politika, a hatalmi egyensúly,, a fasizmus megjelenése és fölemelkedése. Ezek elvont dolgok voltak, két fia élete azonban valóság. A lengyelek, az osztrákok, a zsidók és a szlovákok intézzék el a maguk dolgát. Az ő dolga az, hogy vigyázzon a fiaira.
Nem mintha nagyon vigyázni kellett volna rájuk. Nancy fiatalon ment férjhez, és szinte azonnal szült. A fiúk azóta felnőtt férfiak. Liam maga is nős, Hustonban él, Hugh pedig utolsó évét végezte a Yale Egyetemen. Nem tanult olyan szorgalmasan, mint kellene, és anyja nem kis aggodalommal fogadta a hírt, hogy egy gyors sportkocsit vásárolt; de Hugh már túl volt azon a koron, amikor érdekelte volna anyja véleménye.
Nancy azzal is tisztában volt, a háború jót tesz majd az üzletnek. Amerikában óriási konjunktúra lesz. Amerika akár belép a háborúba, akár nem, a haderőket meg fogják erősíteni, ami a kormánymegrendelések növekedését jelenti. Számításai szerint az elkövetkező pár évben a forgalom megkétszereződik, talán megháromszorozódik. Egy okkal több, hogy a gyárat bővítsék. Mindez azonban lényegtelen, eltörpül a szörnyű lehetőség mellett, hogy az ország belép a háborúba, és a fiúkat behívják, hogy valahol messze idegenben haljanak meg a csatamezőn.
Egy boy lépett be a szobába, elvinni Nancy poggyászát. Nancy megkérdezte, Peter holmiját levitték-e. A boy alig kivehető liverpooli kiejtéssel közölte, hogy Peter poggyászát már tegnap a hajóra vitték.

Nancy átment Peter szobájához, hogy megkérdezze, indulhatnak-e. Kopogására egy szobalány nyitott ajtót. Peter, mondta, már tegnap este elment.
Nancy nem értette a dolgot. Tegnap este együtt jöttek a szállodába. Nancy azt mondta, fáradt, fölhozatja a vacsorát a szobájába, és korán lefekszik aludni. Peter azt mondta, ő is ezt fogja tenni. Ha meggondolta magát, hova ment? Hol töltötte az éjszakát? És hol van most?
Lement a hallba, hogy telefonáljon, bár nem igazán tudta, kinek. Angliában egyikük sem ismert senkit. Liverpool egy ugrásra van Dublintói. Lehet, hogy Peter Dublinba ment? Meglátogatta az országot, ahonnan a család régen kivándorolt? Volt róla szó, de Peter tudta, hogy nem tudnának időben visszaérni. Végül Tilly néni számát kérte a központtól.
Angliából Amerikába telefonálni szerencse dolga volt. Kevés nemzetközi vonal működött még akkoriban. Ha az embernek szerencséjé volt, perceken belül kapcsolták. Ha nem, órákig is várhatott. A vonal rendszerint így is rossz volt, és üvöltözni kellett.
Bostonban most reggel hét óra van, de Tilly néni koránkelő. A nemzetközi vonalak nem voltak foglaltak, talán mert az amerikai üzletemberek nem voltak olyan koránkelők; a fülkében ötpercnyi várakozás után csörögni kezdett a telefon. Nancy fölvette a kagylót, és elképzelte, ahogy Tilly néni a konyha ragyogóan tiszta fapadlóján, selyem köntösben, és szőrmepapucsban evez a telefon felé.
– Halló.
– Tilly néni, Nancy vagyok.
– Jó isten, kislányom. Csak nincs valami baj?
– Velem nincs. Anglia hadat üzent Németországnak, de még nem lőnek, legalábbis itt még nem. Hallottál valamit a fiúkról?
– Jól vannak. Liam küldött egy lapot Palm Beach-ről, azt írja, Jacqueline napbarnítva még gyönyörűbb. Hugh elvitt kocsikázni az új autójával. Nagyon szép autó.
– Nagyon gyorsan vezet?
– Szerintem elég gondosan, óvatosan. És a vendéglőben nem ivott semmit, azt mondta, aki vezet, ne igyon alkoholt.
– Egész megnyugtattál.
– Boldog születésnapot, Nancy. Egyáltalán, mit csinálsz Angliában?
– Liverpoolban vagyok. Úgy volt, hogy hajóra szállunk, de Peter eltűnt. Gondolom, nem tudsz róla semmit.

– Dehogynem. Holnapután reggelre összehívta az igazgatótanácsot.
Nancy nem értette.
– Úgy érted, hogy péntek reggelre?
– Péntek reggelre. Nancy, drágám, még nem vagyok olyan öreg, hogy ne tudjam, mikor milyen nap van.
Nancy egyre kevésbé értette a dolgot. Minek összehívni az igazgatótanácsot, amikor se Peter, se ő nem tudnak ott lenni? A másik két tag Tilly néni, és Dan Riley, az öreg ügyvéd, akik ketten nem határozatképesek. Itt valami gyanús.
– Mi a napirend, Tilly néni?
– Épp most néztem meg, itt van a kezemben – mondta Tilly néni, és olvasta:
– A Black's Boots Inc. eladása a General Textilesnek, az elnök tárgyalásai alapján meghatározott áron.
Nancy nem hitt a fülének. Peter el akarja adni a céget az ő háta mögött! Egy pillanatig szóhoz sem jutott. Aztán remegő hangon mondta:
– Fölolvasnád még egyszer?
Tilly néni még egyszer fölolvasta.
Nancy valami hidegséget érzett. Hogy tehette ezt Peter? Mikor tárgyalt a másik féllel? Nyilván már akkor elkezdte a tárgyalásokat, amikor megkapta Nancy írásos javaslatát. Úgy tett, mint aki fontolóra veszi, s közben a háta mögött elkezdett tárgyalni a cég eladásáról. Mindig tudta, Peter gyenge jellemű ember, de árulást nem tételezett volna fel róla.
– Itt vagy még, Nancy?
Nancy nyeltegyet.
– Igen. Csak egy kicsit megdöbbentem. Én ugyanis nem tudtam erről. Peter nekem nem mondta meg.
– Nem mondta meg? Ez nem valami becsületes dolog.
– Nyilván el akarja intézni, amíg én nem vagyok ott. De ő sem lesz ott! Ma indul a hajó. Öt napig tart az út. Ugyanakkor Peter eltűnt. Nem értem a dolgot.
– Nincs ott valami repülőgép?
– A *Clipper*! – jutott hirtelen Nancy eszébe. Lehet, hogy Peter a *Clipper*en megy? Nancy olvasott róla az újságban. Egy nap alatt átrepüli az óceánt.
– Ez az – mondta Tilly néni. – A *Clipper*. Dan Riley is mondta, hogy Peter a *Clipper*en jön, hogy idejében itt legyen.
Nancyt megrázta, hogy testvére milyen szégyenletes módon hazudott. Egészen Liverpoolig együtt utaztak; végig abban a hiszemben tartotta,

másnap együtt szállnak hajóra, s abban a pillanatban, amint a szálló folyosóján elváltak, Peter sarkon fordult, és még az éjjel Southamptonba hajtott, hogy elérje a gépet. Hogyan lehetett így együtt vele napokon át, hogyan mászkálhattak, ehettek együtt, beszélgethettek a hajóútról, mikor Peter végig tudta, hogy át fogja verni.
– Miért nem jössz te is a *Clipper*en – kérdezte Tilly néni. Talán még nem késő? Peter nyilván gondosan kitervelte az egészet, számolt azzal is, hogy reggel, amikor Nancy hűlt helyét leli, érdeklődni fog. Nyilván úgy számította ki, hogy Nancy ne érhesse el a gépet, még ha rá is jön, hogy Peter azzal utazik. De az időzítés sohasem volt Peter erőssége.
– Megpróbálom – mondta Nancy hirtelen elhatározással, elköszönt és letette a kagylót.
Egy percig gondolkodott. Peter tegnap este ment el, és éjjel utazott Southamptonba. Mikor indul a *Clipper*? El tudja-e még érni?
Dobogó szívvel lépett a portás pultjához, és megkérdezte, hogy mikor indul a Pan American *Clipper*.
– Már lekéste, asszonyom – felelte a portás.
– Legyen szíves, nézze meg.
A portás egy menetrendben lapozgatott.
– Délután kettőkor – válaszolta végre.
Nancy órájára nézett. Pont dél volt. A portás azt mondta:
– Nem tudja elérni asszonyom, még akkor se, ha magánrepülőgépe van.
– Van bérelhető repülőgép a közelben?
A portás arca türelmes kifejezést öltött, ami – úgy vélte – elengedhetetlen kelléke a hülye külföldiekkel való tárgyalásnak.
– Van egy repülőtér a várostól talán tíz mérföldre, asszonyom. Általában lehet találni egy pilótát, aki a megfelelő árért bárhova elviszi. De ki kell előbb érnie a reptérre, meg kell találnia a pilótát, el kell repülni Southamptonba, le kell szállni, és be kell jutni a városba. Higgye el nekem, két óra alatt lehetetlen.
Nancy elkeseredetten elfordult.
Ha elveszíti a türelmét, az nem segít semmin. Erre az üzleti élet régen megtanította. Ha a dolgok rosszul állnak, nem dühöngeni kell, hanem megtalálni a megoldást. Ha nem tudok idejében Bostonba érni, gondolta Nancy, meg kell próbálnom távolról meghiúsítani a cégeladását.
Visszatért a telefonfülkébe. Bostonban épphogy elmúlt hét óra. Patrick MacBride, az ügyvédje, még otthon lesz. Megkérte a telefonközpontot,

hívja meg a számát.
Mac minden volt, aminek Peternek lennie kellett volna. Amikor Sean meghalt, Mac intézett mindent, a végrendeletet, a hagyatéki tárgyalást, Nancy személyes pénzügyeit. Gondját viselte a fiúknak, meccsre járt velük, elment az iskolába az amatőr diákelőadásokra, és bármilyen gondjuk volt, jó tanáccsal szolgált. Még nemi felvilágosításukat is ő intézte. Amikor Nancy és Peter apja meghalt, Mac nagyon ellene volt, hogy Peter vegye át a cég irányítását. Nancy nem fogadta meg tanácsát, de a tények Macet igazolták. Mellesleg Nancy sejtette, hogy Mac szerelmes belé. De ez az érzés szemérmes és veszélytelen érzésként élt a férfiban, aki buzgó katolikus levert hűséges volt dundi, csúf és ugyancsak hűséges feleségéhez. Nancy őszintén szerette, de Mac nem az az ember volt, akibe valaha is beleszeretett volna. Kissé kövér volt, kissé kopasz, kissé anyátlan; Nancy pedig mindig az erős, határozott férfiakat kedvelte: mint Nat Ridgeway például.
– Míg a kapcsolásra várt, volt ideje helyzete ironikus voltán tűnődni. Peter társa az összeesküvésben Nat Ridgeway volt, apja egykori jobbkeze, és Nancy egykori föllángolásának tárgya. Otthagyta a céget, ahol nem lehetett főnök, s most mint a General Textiles elnöke próbálta újra megszerezni.
Nancy tudta, Nat is Párizsban járt, amikor ő – a divatbemutatókra jött –, de nem találkoztak. De Peter nyilván belebotlott, aligha véletlenül, és üzleti megállapodást kötött vele, míg látszólag cipőket vásárolt. Nancy nem is gyanakodott. Mikor arra gondolt, milyen könnyen becsapták, féktelen haragot érzett Peter iránt; de saját maga iránt is.
A fülkében megszólalt a telefon. Ma szerencséje volt a távhívásokkal. Mac nyilván éppen reggelizett, tele szájjal szólalt meg
– Hm?
– Mac, itt Nancy beszél. Mac gyorsan lenyelte a falatot.
– Hála istennek. Egész Európát tűvé tettem érted. Tudod, mire készül Peter?
– Tudom. Épp most tudtam meg. Mi a megállapodás?
– Minden öt részvényre egy General Textiles részvény és huszonhét cent készpénz.
– Jézus Mária, hiszen ez semmi!
– Nagyon kicsi a cégünk haszna jelenleg...
– De hiszen a nyereség is több!
– Ne kiabálj velem, Nancy, én veled vagyok.
– Ne haragudj, Mac. Csak nagyon mérges vagyok.

– Értem én.
A kagylóban háttérzajként gyerekveszekedés hallatszott. Macneköt gyereke volt, öt lány. Nancy még egy rádió hangját is hallotta, s egy kukta fütyülését. Mac folytatta:
– Egyetértek, hogy az ajánlat nagyon alacsony. Csak a jelenlegi állapotot veszi számításba, de figyelmen kívül hagyja az aktívumot és a lehetőségeket.
– De még mennyire.
– Van még valami.
– Mondjad.
– A megállapodás értelmében Peter még öt évig elnök marad. Számodra azonban nincs állás a cégben.
Nancy behunyta szemét egy pillanatra. Ez volt a legdurvább ütés. Hányingert érzett. Peter, a lusta, ostoba Peter, aki majdnem tönkretette a céget, elnök marad, míg ő, aki valahogy a víz fölött tartotta, mehet a fenébe.
– Hogyan teheti ezt velem? – kérdezte Nancy. – A testvérem.
– Sajnálom, Nan.
– Kösz.
– Én sohasem bíztam Peterben.
– Az apám egész élete arra ment rá, hogy fölépítse ezt az üzletet. Nem szabad hagyni, hogy Peter tönkretegye.
– Mondd meg, mit tegyek.
– Nem tudjuk valahogy megállítani?
– Ha ide tudnál érni időben az ülésre, talán meg tudnánk győzni a nagynénédet és Danny Rileyt, hogy leszavazzák.
– Nem tudok odaérni. Nem tudod meggyőzni őket?
– Talán sikerülne, de nincsen semmi értelme. Peternek negyven százaléka van, nekik meg együttvéve van húsz.
– Te nem szavazhatsz a nevemben?
– Nincs rá hivatalos fölhatalmazásom.
– Szavazhatok telefonon?
– Érdekes ötlet..., de azt hiszem, ezt az igazgatótanácsnak kellene eldöntenie, és Peter leszavazná.
Egy darabig mind a ketten törték a fejüket. Közben Nancynek eszébe jutott az udvariasság, és azt kérdezte:
– Hogy van a család?
– Szutykos kis csibészek. És Betty terhes.

– Viccelsz?
– Sőt! Azt hiszem, rájöttem, mitől esik teherbe.
– Gratulálok!
– Köszönjük. Bár Betty nem egyértelműen örül.
– Miért? Fiatalabb, mint én.
– Ez igaz. De hat gyerek egy kicsit soknak tűnik.
– Megengedhetitek magatoknak.
– Az igaz. Biztosan nem tudod elérni a gépet?
– Liverpoolban vagyok. Southampton kétszáz mérföld, és a gép nem egészen két óra múlva indul. Lehetetlen odaérni.
– Liverpool? Az nincsen messze Írországtól.
– Átmentél idegenvezetőbe?
– A *Clipper* leszáll Írországban. Nancy szíve nagyot dobbant.
– Biztos?
– Az újságban olvastam.
Így már minden más. Van valami esélye arra, hogy beéri a gépet. Nancy hirtelen reménykedni kezdett.
– Hol száll le? Dublinban?
– Nem, valahol a nyugati parton. A hely nevére nem emlékszem, de biztosan idejébenoda tudsz érni.
– Rögtön utánanézek, és majd később fölhívlak.
– Nancy!
– Mi van?
– Boldog születésnapot.
– Mac... óriási vagy.
– Sok szerencsét.
– Viszlát. – Nancy letette a kagylót, és visszament a portáshoz. A portás leereszkedően rámosolygott. Nancy egy pillanatra úgy érezte, nem ártana a helyére tenni, de lemondott róla. Ettől nem lenne segítőkészebb.
– Úgy tudom, a *Clipper* leszáll Írországban.
– Így van asszonyom. A gép Foynesban száll le, a Shannon torkolatában.
Nancy szerette volna azt mondani: És ezt eddig miért nem közölte, maga marha? Ehelyett mosolygott, és így szólt:
– És mikor száll le?
A portás ismét a menetrendért nyúlt.
– Három harminckor száll le, és egy órával később száll újra föl.
– Oda tudok érni?

A portás elkomolyodott. Nagyobb tisztelettel nézett Nancyre.
– Erre nem is gondoltam, asszonyom. Foynes kétórás út repülővel. Ha talál egy pilótát, oda tud érni.
Nancy izgalma fokozódott. Úgy látszik, valóban lehetséges.
– Hívjon nekem egy taxit, ami kivisz a repülőtérre. A portás rákiáltott egy arra csámborgó boyra.
– Taxit a hölgynek! – Aztán ismét Nancyhez fordult. – És a poggyásza, asszonyom? Nem fog minden beférni egy kis repülőgépbe.
– Küldje őket a hajóra, legyen szíves.
– Igen, asszonyom.
– És kérem a számlámat. Amilyen gyorsan csak lehet.
– Azonnal, asszonyom.
Nancy a poggyászhalomból magához vette kézitáskáját, amelyben egy váltás fehérneműt, és tisztálkodószereket hordott. Kinyitotta az egyik bőröndöt, s kivett belőle egy tiszta, kék selyemblúzt, egy hálóinget, és egy fürdőköpenyt. Ezeket is a kézitáskába tette. Karjára könnyű, szürke kasmírkabátot fektetett. Szüksége lehet rá, ha a repülőn hideg van. Aztán becsukta a csomagokat.
– A számlája, asszonyom.
Gyorsan kiállított egy csekket, és átadta. Borravalót is adott.
– Nagyon kedves öntől, asszonyom – mondta a portás. – A taxi a kapu előtt várja.
Kisietett és betuszkolta magát az apró angol autóba. A portás az ülésre tette a kézitáskát, és közölte a sofőrrel az útirányt. Nancy hozzátette:
– Hajtson olyan gyorsan, ahogy csak bír.
A kocsi dühítően lassan haladt a városban. Nancy idegesen ütögette cipője orrával a kocsi padlóját. Az útfenntartó szolgálat alkalmazottjai fehér vonalakat festettek az útra, ez okozta a forgalom fennakadását. Nancy nem értette, minek festik az utat, míg rájött, az a vezetők tájékozódását segíti az elsötétített városban.
A külvárosban a taxi már gyorsabban ment. Itt nem volt semmi jele a háborúra való előkészületeknek; a németek nyilván nem fognak szántóföldeket és mezőket bombázni, hacsak nem véletlenül. Folyton az órájára pillantott: már fél egy volt. Ha a lehető leggyorsabban talál egy gépet és pilótát, és megállapodik az árban, akkor is lesz egy óra, mire elindulnak. A portás azt mondta, két órát tart az út. Ezek szerint háromkor érkeznek meg. Ezek után még a repülőtérről be kell menni Foynesba. De

Foynes apró hely, a reptér nem lehet messze a kikötőtől. Valószínűleg időben érkezik majd. Van taxi Foynesban? Nancy megpróbálta megnyugtatni magát; ennyire előre igazán nem kell izgulni.
Eszébe jutott az is, hogy a *Clipper*en esetleg nincsen szabad hely; a hajók is mind tele voltak. Elhárította ezt a gondolatot. Éppen meg akarta kérdezni a sofőrt, milyen messze kell még menniük, amikor hirtelen lefordultak az útról, és egy kapun keresztül körbekerített mezőre hajtottak be. Ahogyan az autó a göröngyös földúton bukdácsolt, Nancy egy apró hangárt pillantott meg. Körötte kis, színes repülőgépek álltak a fűben, mint pillangók a bársonyon. Örömmel látta, repülőgépben nincs hiány; de pilótára is szüksége volt, és embert nem látott a közelben.
A sofőr a hangár kapujánál állt meg.
– Várjon, legyen szíves – mondta Nancy. Nem akart ott ragadni, ha esetleg nem találna pilótát. Aztán gyorsan bement a hangárba. Három gépet látott, de egyetlen embert sem. Ismét kiment a napfényre. Muszáj valakinek itt lennie, gondolta. Ha végképp nem lenne itt senki, a hangár ajtaja is zárva lenne. Körbesétálta az épületet, és végre meglátott három férfit egy repülőgép körül.
A gép gyönyörű volt. Színe kanárisárga, még apró kerekei is sárgára voltak mázolva. Kétfedelű gép volt, orrában egy motorral. Úgy ült a hátsó felén, orrát az égnek emelve, mint egy kutyakölyök, aki arra vár hogy sétálni vigyék.
Éppen üzemanyaggal töltötték föl. Egy férfi, olajos, kék munkaruhában hordozható lépcsőn állt, s egy kannából az egyik szárny egy nyílásába töltötte a benzint. A földön jóképű, magas férfi állt, repülősisakban és bőrdzsekiben. Annyi idős lehetett, mint Nancy. Mély beszélgetésbe merült a harmadik férfival, aki durva gyapjúból készült öltönyt viselt.
Nancy köhintett, és azt mondta:
– Bocsánatot kérek.
A két férfi egy pillanatra feléje nézett, de a magasabbik tovább beszélt, és mindketten elfordultak. Kezdetnek ez nem volt jó.
– Elnézést kérek, ha zavarom önöket. Szeretnék repülőgépet bérelni.
– Nem tudok segíteni – mondta a magasabb férfi, egy pillanatra megszakítva beszélgetésüket.
– Életbevágóan fontos – mondta Nancy.
– Nem vagyok taxisofőr – felelte a férfi, és ismét elfordult.
Nancy megdühödött.

– De talán ennyire udvariatlannak sem kellene lennie.
A férfi végre felfigyelt. Érdeklődő pillantást vetett Nancy re, aki észrevette, hogy bozontos, fekete szemöldöke van.
– Nem akartam udvariatlan lenni – mondta a férfi szelíden –, de a gépemet nem lehet kibérelni, és engem sem.
– Kérem ne sértődjön meg – próbálkozott Nancy –, de ha esetleg pénzről van szó, hajlandó vagyok nagyon magas árat fizetni...
A férfi megsértődött. Arckifejezése fagyottá vált, és elfordult. Nancy észrevette, hogy a bőrdzseki alatt a férfi elegáns csíkos öltönyt viselt, és fekete, bőr félcipőt; igazit, nem annak olcsó utánzatát, amilyet például Nancy gyártott. Nyilvánvalóan gazdag üzletember volt, aki a saját gépén, mulatságból repült.
– Talán akkor van valaki más? – kérdezte Nancy.
A szerelő fölnézett a tank feltöltéséből.
– Nincs itt ma senki.
A magas férfi azt mondta társának.
– Nem azért vagyok üzletember, hogy kidobjam a pénzt az ablakon. Mondja meg Sewardnak, hogy nem emelem föl a bérét.
– Az a baj, hogy valahol igaza van – mondta a másik.
– Tudom. A következő megrendelésnél majd megállapodunk egy magasabb bérben.
– De ezzel nem éri be.
– Ebben az esetben már most elmehet az anyjába.
Nancy sikítani szeretett volna. Itt volt előtte egy repülőgép és egy pilóta, de nem lehetett rávenni őket, hogy elvigyék oda, ahova menni szeretne. Majdnem sírva mondta.
– De hát nekem muszáj eljutnom Foynesba.
A magas férfi megfordult.
– Azt mondta, Foynesba?
– Igen.
– Miért?
Legalább sikerült a figyelmét lekötni, gondolta Nancy.
– Be akarom érni a Pan American *Clipper*t.
– Vicces – válaszolta a férfi –, én is. Nancyban ismét fölébredt a remény.
– Maga Foynesba megy?
– Oda – felelte a férfi komoran. – A feleségem megszökött. Furcsa dolog az ilyesmit kimondani, gondolta Nancy. Ez a férfi vagy nagyon gyenge, vagy

éppenséggel nagyon magabiztos. A gépre nézett. Két pilótaülést látott, egymás mögött.
– Két ülés van a gépen? – kérdezte remegő hangon.
– Kettő.
– Kérem szépen, vigyen magával!
A férfi habozott, aztán vállat vont.
– Miért ne? – válaszolta.
Nancy majd elájult megkönnyebbülésében.
– Köszönöm. Nagyon hálás vagyok.
– Szóra sem érdemes. – Kinyújtotta nagy kezét. Mervyn Lovesey vagyok. Örülök a szerencsének.
– Nancy Lenehan. – Kezet ráztak. – Én örülök csak igazán.

Eddie hamarosan rájött, valakivel csak beszélnie kell. .
Valakivel, akiben teljességgel megbízhat, aki titokban tartja, amit elmond neki. Természetes körülmények között egy ilyen ember volt: Carol-Ann, aki nemcsak felesége, de első számú és egyetlen bizalmasa is volt Eddie-nek. Még a szülei iránt se volt olyan teljes bizalommal; különösen apja előtt szégyellte volna fölfedni gyengeségét. Kiben bízhat?
Először Baker kapitányra gondolt. Baker az a fajta pilóta volt, aki az utasok kedvence. Jóképű, szögletes állú, határozott föllépésű. Eddie kedvelte és tisztelte is egyben. De Baker elsősorban a gépért és az utasok biztonságáért volt felelős. Ragaszkodna hozzá, hogy azonnal forduljanak a rendőrséghez. Vele tehát nem lehet beszélni. Ki más jöhet számításba?
Steve Appleby.
Steve egy oregoni favágó fia volt, koldusszegény katolikus család gyermeke; magas fiú, olyan kemény izmokkal, mint a fa. Együtt voltak kadétok Annapolisban. Az első napon barátságot kötöttek. Míg a többi kadét szidta a menzakosztot, Steve tisztára törölte a tányérját. Eddie ezt csak akkor vette észre, amikor fölnézett saját tányérja tisztára törléséből. Látta, még egy fiú van az étkezőben, aki elég szegény ahhoz, hogy megbecsülje az ételt. Ez volt Steve Appleby. Egymásra néztek, és értettek mindent. Nem kellett semmit megbeszélni.
Barátok voltak az akadémián, s később mindketten Pearl Harborban állomásoztak. Amikor Steve feleségül vette Nellát, Eddie volt a vőfély. Később megfordítva is így történt. Mostanában ritkán találkoztak, de ez nem számított. Az a fajta barátság kötötte őket össze,, amelynek nem árt a

tartós távollét. Nem leveleztek, hacsak nem volt valami különleges megírnivalójuk. Ha mindketten New Yorkban találták magukat, együtt vacsoráztak, vagy elmentek egy meccsre, és olyan közel voltak egymáshoz, mintha előző nap váltak volna el. Eddie a lelkét eladta volna barátjáért. Azonkívül Steve mindent el tudott intézni. Egy hétvégi kimenőt, egy palack szeszt, két jegyet a nagy meccsre: mindent beszerzett a maga rejtélyes módján. Eddie elhatározta, megpróbálja telefonon megkeresni. Most, mikor kitalált valamit, egy cseppet jobban érezte magát, és visszasietett a szállóba.
A portán megadta annak a haditengerészeti támaszpontnak a számát, amelyen Steve állomásozott, és a szobájába ment. A portás majd szól, ha sikerült a számot kapcsolni.
Levette munkaruháját. Nem akart a fürdőkádból kiugrani, ha hívják, így csak alaposan megmosta arcát és kezét, aztán tiszta fehér inget öltött, és fölvette a Pan American egyenruha nadrágját. Lázas türelmetlenséggel várta, hogy beszélhessen barátjával. Nem tudta, mit fog Steve mondani, de előre érezte a hatalmas megkönnyebbülést, amit gondjának megosztása jelent majd.
Éppen nyakkendőjét kötötte, amikor a portás kopogott az ajtón. Lesietett, és fölvette a kagylót. A támaszpont telefonközpontjával beszélt.
– Steve Applebyvel szeretnék beszélni.
– Appleby hadnagy e pillanatban házon kívül van. Átadhatok neki egy üzenetet?
Eddie-t a hír elkedvetlenítette. Tudta, Steve sem képes rá, hogy megtalálja és kiszabadítsa Carol-Annt, de talán együtt kiötlöttek volna valamit.
– Kisasszony – mondta Eddie –, nagyon fontos ügyben keresem. Meg tudná mondani, hol van?
– Szabad tudnom, ki keresi?
– Eddie Deakin vagyok.
A hang rögtön barátságosabb lett.
– Szevasz, Eddie! Te voltál Steve tanúja az esküvőjén, igaz? Én Laura Gross vagyok, már találkoztunk. – Lehalkított hangon folytatta: – Köztünk maradjon, de Steve éjjelre ellógott a támaszpontról.
Eddie nyögött. Steve a legrosszabbkor játssza, ki a katonai fegyelmet.
– Mikor jön vissza?
– Hajnal előtt vissza kellett volna jönnie, de nincs sehol.
Ez még rosszabb: nem elég, hogy nincs ott, de talán bajban is van.
– Nellát tudom adni, ha akarod, bent ül a gépírószobában.

– Légy Szíves. – Nellának nem mondhatta el, mi baja, de talán megtud valami közelebbit Steve hollétéről. Türelmetlenül dobolt lábával a padlón, míg a kapcsolásra várt. Maga elé képzelte Nellát, kerek arcával, hosszú, hullámos hajával. Végre meghallotta a hangját.
– Halló!
– Halló, Nella, Eddie beszél.
– Szevasz Eddie! Honnan beszélsz? – Angliából. Nella, hol van Steve?
– Angliából? Te jó isten! Sajnos Steve nincs itt pillanatnyilag. Valami baj van?
– Mikor jön vissza?
– Ma délelőtt itt lesz valamikor. Talán egy-két órán belül. Nagyon furcsa a hangod, Eddie. Mi baj van?
– Jó lenne, ha Steve fölhívna, amikor visszaért. – Eddie megadta a szálló angliai számát.
Nella elismételte a számot, aztán újra megkérdezte:
– Nem akarod megmondani, mi baj van?
– Nem mondhatom meg. Csak kérd meg Steve-et, hívjon föl, ha idejében visszaér. Még egy órát vagyok ezen a számon, aztán megyek a géphez. Ma indulunk vissza New Yorkba.
– Ahogy akarod – mondta Nella bizonytalanul. – Hogy van Carol-Ann?
– Mennem kell – válaszolta Eddie, és letette a kagylót. Tudta, nem volt valami udvarias, de őszintén szólva túl volt azon, hogy ez érdekelje. Nem tudta, mitévő legyen. Végül ismét fölment a lépcsőn, be a szobájába. Az ajtót résnyire nyitva hagyta, hogy hallja, ha lent megszólalna a telefon. Leült az ágy szélére. Gyerekkora óta most először érezte úgy, rögtön sírva fakad. Fejét két tenyerébe hajtva suttogta:
– Mit csináljak?
Eszébe jutott a Lindbergh bébi elrablásának esete. Hét évvel ezelőtt történt, amikor ő Annapolisban tanult. Emlékezett az újságcikkekre: a gyereket megölték. Istenem, fohászkodott, vigyázz Carol-Annre.
Manapság ritkán imádkozott. Szülein se segített soha az ima. Eddie abban hitt, az ember segítsen önmagán. Megrázta fejét. Az imádkozásnak semmi értelme. Valamit ki kell találnia.
Az emberrablók nyilvánvalóan azt akarták, Eddie legyen rajta a gépen. Talán jobban teszi, ha nem száll föl. De ha nem száll föl, nem találkozik ezzel a Tom Lutherrel, és sohasem tudja meg, mit akarnak a gazemberek. Ha nem száll föl, talán meghiúsítja tervüket, de nem tehet semmit felesége

érdekében. Fölállt, és fölnyitotta kis bőröndjét. Nem tudott másra gondolni, csak a feleségére, de közben félig öntudatlan mozdulatokkal csomagolta be borotválkozókészletét, pizsamáját és szennyesét. Megfésülködött, bár oda se figyelt, és a fésűt is a bőröndbe ejtette.
Ahogy ismét leült az ágy szélére, a hallban megszólalt a telefon.
Két ugrással a lépcsőn volt, és lerohant a földszintre, de mire leért, valaki már fölvette a kagylót. Hallotta a portás hangját:
– Október negyedikére? Azonnal megnézem, van-e szabad szobánk.
Eddie szárnyaszegetten visszafordult. Steve úgysem tehetne semmit, mondogatta magának elkeseredetten. Senki sem tehet semmit. Carol-Annt elrabolták, és neki nincsen semmi választása, azt kell tennie, amit akarnak, ha viszont akarja látni. Senki sem szabadíthatja meg szorult helyzetéből.
Nehéz szívvel jutott ismét eszébe, hogy elválásuk előtt összekülönböztek. Ezt sohasem fogja megbocsátani magának. Inkább a nyelvét harapta volna le tőből. Egyáltalán, min veszekedtek? Megfogadta, soha többé nem veszekszik vele, ha most az egyszer épségben viszontlátja. Miért nem csörög az a rohadt telefon?
Az ajtón kopogtak, és Mickey lépett be, egyenruhában, kezében lóbálva bőröndjét.
– Indulhatunk? – kérdezte vidáman.
– Már mennünk kell?
– Mi az, hogy!
– Az istenit!
– Mi bajod, annyira jól érzed itt magad? Talán maradnál, hogy harcolhass a németek ellen?
Eddie úgy érezte, pár percet még várnia kell Steve hívására.
– Menj csak előre – mondta Mickeynek. – Én is mindjárt jövök.
Mickeyn látszott, bántja egy kicsit, hogy Eddie nem akar vele együtt menni. De nem szólt, csak köszönt, és kiment.
Miért nem telefonál Steve?
Eddie leült az ágyra, és újabb negyedórán át bámulta a falat:
Végre fölállt, kezébe vette bőröndjét, és elindult. A lépcsőn csigalassúsággal ment le, közbenúgy nézte a telefont, mintha sújtani készülő csörgőkígyó lenne. A hallban megállt, hátha megszólal.
A lépcsőn most Baker kapitány jött le. Meglepetten vette észre Eddie-t.
– El fogsz késni – mondta. – Most már gyere velem a taxival. A kapitány egyik kiváltsága volt, hogy taxi szállította a hangárhoz.

– Egy telefonhívást várok – mondta Eddie.
A kapitány homlokán bosszúság suhant át.
– Most már nem várhatsz rá. Indulunk.
Eddie egy pillanatra nem mozdult. Aztán rájött, ennek nincs semmi értelme. Steve telefonál, neki pedig mindenképpen a gép fedélzetén van a helye. Fölvette a bőröndöt, és elindultak. Az ajtó előtt beültek a várakózó taxiba. Közben Eddie rájött, hogy kapitányával szemben tiszteletlen volt. Nem akarta Bakert megsérteni: jó kapitány volt, és mindig jól kijöttek egymással.
– Elnézést kérek, kapitány úr – mondta. – Otthonról vártam hívást.
A kapitány megbocsátóan elmosolyodott.
– Holnap már ott leszel – mondta vidáman.
– Igen – válaszolta Eddie rosszkedvűen. Egyedül volt.

6

Ahogy a vonat Surrey fenyveseiből Southampton felé gördült, Elizabeth Oxenford meglepő bejelentést tett. Az Oxenford család a Pan American *Clipper* utasai számára fenntartott különkocsiban utazott. Margaret az ablaknál állt, és a tájat bámulta. Hangulata erősen ingadozott. Egyik pillanatban nyomorult árulónak érezte magát, aki elhagyja hazáját a szükség órájában, másik pillanatban elfogta a gyerekes lelkesedés, hogy repülőgéppel kel át az óceánon.
Elizabeth egy percre otthagyta a családot, Margarethez lépett, és azt mondta:
– Szeretlek, Margaret.
Margaret meg volt hatva. Az elmúlt néhány évben, mióta megértették, mi az eszmék harca,

állandóan ellentétes álláspontot képviseltek, s következésképpen eltávolodtak egymástól. De Margaretnek hiányzott nővére, s elidegenedésük elszomorította. Csodálatos lenne, ha ismét barátok lehetnének. Ezért ő is megölelte nővérét.

– Én is szeretlek, Elizabeth.
Elizabeth egy pillanat múltán így szólt:
– Én nem megyek Amerikába.

Margaret nagyon meglepődött.
– Hogy képzeled?
– Egyszerűen megmondom apának és anyának, hogy nem megyek. Huszonegy éves múltam. Nem

kényszeríthetnek semmire.
Margaret ebben nem volt olyan biztos, de egyelőre nem akart vitatkozni; túl sok kérdése volt.
– Hova akarsz menni?
– Németországba.
– De Elizabeth! Hiszen megölhetnek.
Elizabeth dacosan nézett a testvérére.

– Nem csak a szocialisták hajlandóak meghalni azért, amiben hisznek.
– De a nácizmusért!
– Nem egyszerűen a fasizmusról van szó – mondta Elizabeth, tekintetében furcsa tűzzel –, hanem

minden tiszta fajú fehér emberről, akiket fenyegetnek a niggerek és a korcsok. Az emberiségről van szó.

Margaretnek felfordult a gyomra. Éppen elégnek tűnt, hogy elveszíti nővérét; hogy egy ilyen őrültségért veszítse el, az már sok volt. De nem akart újabb politikai vitát, most sokkal jobban érdekelte nővére biztonsága.

– Miből fogsz élni?
– Van saját pénzem.
Margaretnek eszébe jutott, hogy nagyapjuktól mindketten örököltek egy kevés pénzt, amit

huszonegy éves korukban kapnak meg. Az összeg nem volt nagy, de valahogy meglehet élni belőle.

Azonban hamarosan újabb aggálya támadt.
– Hiszen minden poggyászodat föladták New Yorkba.
– Azokban a bőröndökben csak régi asztalterítők meg ilyesmik vannak. A saját holmimat külön

bőröndökbe csomagoltam.

Margaret újra meglepődött. Imponált neki, hogy nővére ilyen tökéletes titokban valósította meg tervét. Ehhez képest, gondolta, milyen meggondolatlan és gyerekes volt saját menekülési kísérlete. Amíg ő duzzogott, és nem evett egy falatot sem, Elizabeth jegyet foglalt, és föladta a poggyászát. Persze nővére már elmúlt huszonegy éves, ő pedig még csak tizenkilenc, de ez korántsem számított annyit, mint a gondos tervezés, és a józan kivitelezés. Szégyellte magát, hogy nővére, aki politikai kérdésekben olyan végtelenül ostoba tudott lenni, nálánál ennyire intelligensebben viselkedett.

Hirtelen úgy érezte, Elizabeth hiányozni fog. Jóllehet, már régen nem voltak barátok, megszokta, hogy a közelében van. Igaz, leginkább veszekedtek vagy gúnyolták azt, amiben a másik hitt, de talán még ez is hiányozni fog. És kapcsolatuk nemcsak veszekedésből állt. Elizabeth sokat szenvedett havi vérzésekor; ilyenkor Margaret ápolta, kakaót és képeslapokat hordott föl neki. Elizabeth átérezte húga gyászát, amikor Ian meghalt: annak ellenére, hogy a fiú neki nem volt rokonszenves.

– Nagyon fogsz hiányozni – mondta Margaret könnyes szemmel.
– Nehogy jelenetet csinálj itt nekem.
Margaret összeszedte magát.
– Mikor mondod meg?
– Az utolsó pillanatban. Addig te is viselkedj úgy, mintha nem tudnál semmit. Margaret mosolyt erőltetett az arcára.
– Rendben van – válaszolta. – Ugyanolyan utálatos leszek hozzád, mint mindig, akkor nem tűnik

fel, hogy valami nincs rendjén.
Erre aztán Elizabeth is majdnem elsírta magát.
– Menjél – mondta. – Menj és beszélgess velük, amíg megnyugszom.
Margaret megszorította nővére kezét, és visszatért a szüleihez. Lady Oxenford éppen a Vogue

képeslapot lapozgatta, és időnként fölolvasott belőle férjének egy-egy bekezdést. Nem vette észre, hogy őlordságát annyira nem érdekli a dolog, hogy oda se figyel.

– A csipke a divat – mondta a lady – legalábbis a lap szerint. Én nem vettem észre. Azt írják, a fehér ma a legdivatosab szín. Én nem szeretem. Úgy nézek ki benne, mint akit elöntött az epe.
Lord Oxenford továbbra sem figyelt feleségére. Önelégülten meredt maga elé. Elégedettségének fő oka Margaret lázadási kísérletének letörése, az atyai hatalom megszilárdítása volt. Nem tudta, hogy másik lánya mit tervez. De vajon lesz-e Elizabethnek elég bátorsága hozzá, hogy keresztülvigye tervét? Margaretnek megmondani egy dolog, apának megmondani már egy egészen más ügy. Elmúlt huszonegy éves, és van saját pénze, de apa könyörtelenember, aki mindent elkövet, hogy érvényesítse akaratát. Ha megakadályozhatja Elizabethet bármilyen módon, azt meg fogja kísérelni,

hogy nagyobbik lánya csatlakozni akar a fasisztákhoz, de a gyakorlat más: a gyakorlatban nem szokása eltűrni, hogy bárki ellenszegüljön akaratának.
Margaretnek volt alkalma apját megismerni erről az oldaláról. Lord Oxenford dühöngött, amikor Margaret az ő engedélye nélkül mégtanult autót vezetni, és szinte gutaütéses rohamot kapott, amikor megtudta, hogy kisebbik lánya elment Marie Stopesnak, a fogamzásgátlás egyik korai prófétájának egy előadására. Mikor Margaret tizenhat éves volt, apja nem engedte el sátorozni Catherine-nel és néhány barátjukkal, jóllehet, elment a plébános is a feleségével. Lord Oxenford azért nem engedte el gyermekét, mert a kiránduláson fiúk is részt vettek. A legnagyobb csatát azonban az iskoláztatással kapcsolatban vívták. Margaret könyörgött, duzzogott, sikítozott és zokogott, de apja hajthatatlan maradt.
– A lányoknak teljesen felesleges a tanulás – mondta. – Az a dolguk, hogy felnőjenek és férjhez menjenek.
Dehát örökké csak nem basáskodhat a gyerekei fölött! Margaret fölállt, és föl-alá sétált a vasúti kocsiban, csakhogy ne kelljen mozdulatlanul egy helyben ülnie. A *Clipper* többi utasa is hasonló hangulatban volt: félig izgatott, félig szorongó. Amikor a Waterloo pályaudvaron fölszálltak a különkocsiba, nevettek és beszélgettek. Lady Oxenford hajókoffere körül egy kis vita kerekedett, mert többszörösen meghaladta a megengedett súlyhatárt. Lady Oxenford azonban egyszerűen nem vette tudomásul, akármit mondtak neki a Pan American elkeseredett alkalmazottai. Végül belefáradtak, és a koffer maradt. Egyenruhába bújtatott fiatalember kezelte a jegyüket és vezette a vendégeket a különkocsihoz. Ahogy a vonat maga mögött hagyta Londont, az utasok hangulata megváltozott. Elcsendesedtek, mintha magukban csöndesen búcsúznának az országtól, amelyet talán sohasem látnak viszont.
Az utasok között volt egy világhírű amerikai filmsztár is: Lulu Bell. JelenlegPercy tartotta szóval. Úgy beszélgetett vele, mintha egész életében ismerte volna. Margaret is szívesen beszédbe elegyedett volna a színésznővel, de hiányzott belőle Percy pimaszsága.
Lulu Bell az életben idősebbnek és csúnyábbnak tűnt, mint a mozivásznon. Margaret megítélése szerint jó harmincas lehetett, bár a filmekben még mindig ártatlan gyermeklányokat alakított. Azért így is elég csinos volt, apró, életrevaló nő, aki Margaretet leginkább valami élénk kis madárra emlékeztette.
Margaret rámosolygott, mire Lulu azt mondta.

– A kisöccse szórakoztat.
– Remélem, nem udvariatlan – mondta Margaret.
– Egyáltalán nem. Éppen a dédanyjukról, Rachel Fishbeinről mesélt. Csodálatos asszony lehetett.
Margaret zavarba jött. Percy igazán csinálhatna valami okosabbat is, minthogy idegeneknek hazudozik összevissza. Miután nem tudta, mit tegyen, mosolygott, és gyorsan továbbment. Ezt a trükköt édesanyjától tanulta.
Percy gyerekkorában is csintalan volt, de ahogy nőtt, úgy lett egyre merészebb. Nőtt, hangja mélyült, és viccei egyre veszélyesebbek lettek. Apjától még mindig félt, és csak olyankor mert vele szembeszállni, ha Margaretet maga mellett tudta. Előbb-utóbb azonban fel fog nőni, és nyíltan szembefordul. Mit tesz majd Lord Oxenford, ha erre sor kerül? A fiával mégsem beszélhet majd ugyanazon a hangon, amit lányaival szemben enged meg magának.
A kocsi túlsó végében titokzatos alak állt, aki valahogyan mégis ismerősnek tűnt Margaretnek. A magas, vékony, égő szemű férfi elütött a kocsi jól táplált és jól öltözött utasaitól, testalkatában és ruházatában egyaránt. Durva, olcsó anyagból készült öltönyt viselt, s haja olyan rövid volt, mint az elítélteké. Feszültnek és izgatottnak látszott.
Margaret ránézett; a férfi elkapta pillantását, és Margaret abban a pillanatban megismerte. Sohasem találkoztak személyesen, de fényképét eleget láthatta az újságokban. A férfi Carl Hartmann volt, német atomfizikus és szocialista. Margaret elhatározta, merész lesz, akár Percy. Hartmann a Hitler-ellenességegyik hősének számított nemzedéke szemében. Körülbelül egy éve tűnhetett el nyomtalanul, és mindenki a legrosszabbtól tartott. Margaret feltételezte, most sikerült megszöknie Németországból. Hartmann úgy nézett ki, mint aki megjárta a pokol néhány bugyrát.
– Az egész világ az ön sorsán aggódott – mondta neki Margaret.
A tudós hibátlan angolsággal, de erősen idegenszerű kiejtéssel válaszolt:
– Házi őrizetben voltam, de folytathattam a tudományos munkámat.
– És aztán?
– Aztán sikerült megszöknöm – válaszolta Hartmann egyszerűen, majd a mellette álló férfi felé fordult, hogy bemutassa Margaretnek.
– Engedje meg, hogy bemutassam barátomat, báró Gabont. Margaret hallott már a báróról. Philippe Gabon francia bankár volt, aki hatalmas vagyonával

olyan zsidó mozgalmakat támogatott, mint például a cionizmus, amiért az angol kormány szemében nem volt éppen népszerű. Sokat utazott, és a világ legkülönbözőbb országaiban próbálta rávenni a felelős politikusokat, hogy fogadják be a nácik elől menekülő német zsidókat. Alacsony, kövérkés ember volt a báró, elegáns fekete öltönyt viselt, galambszürke mellényt, és ezüstszürke selyemnyakkendőt, Margaret sejtette, hogy ő fedezi Hartmann útiköltségét. A báró udvariasan kezet fogott a lánnyal.
– A szökéséről nem számoltak be a lapok.
– Nem akartuk nagydobra verni – mondta Gabon –, amíg Carl biztonságban ki nem jutott Európából.
Margaretnek ez elég romantikusan hangzott; mintha a nácik még mindig Hartmann nyomában lennének, gondolta.
– És mit fogcsinálni Amerikában? – kérdezte.
– A princetoni egyetemen, a fizika tanszéken fogok dolgozni válaszolta a tudós. Arca keserű kifejezést öltött. – Nem akartam elhagyni a hazámat, de ha maradok, akkor tudományos munkám a nácik győzelmét szolgálhatta volna.
Margaret nem értett a tudományhoz, csak azt tudta, hogy Hartmann a fizika valamilyen ágával foglalkozik. Ő elsősorban politikai kiállásáért tisztelte Hartmannt. Emlékezett rá, Ian mindig lefordította neki Hartmann beszédeit amikor még élt, s amikor Hartmannak még szabad volt beszédeket tartania.
– Olyan sokan merítetteköntől erőt – mondta a tudósnak.
Hartmannt mintha zavarba hozta volna a dicséret.
– Bárcsak folytathattam volna. Sajnálom, hogy föl kellett adnom.
– De nem adtad föl, Carl – vetette közbe a báró. – Ne vádold magad. Azt tetted, amit tehettél.
Hartmann bólintott, és Margaret érezte, bár a fejével igazat ad barátjának, szívében úgy érzi, cserbenhagyta hazáját. Szeretett volna mondani valatni kedveset és biztatót, de nem jutott eszébe semmi. Kínos helyzetéből a Pan American kocsikísérője szabadította meg, aki megjelent és közölte, az ebéd a szomszéd étkezőkocsiban tálalva van. Margaret fölállt.
– Nagy megtiszteltetés, hogy személyesen is megismerhettem. Remélem, még lesz alkalmunk beszélgetni – mondta Hartmannak.
– Biztos vagyok benne – válaszolta Hartmann, és most mosolyodon el először. – Háromezer mérföldet fogunk együtt utazni.
Margaret átment az étkezőkocsiba, és leült szülei asztalához. Az egyik oldalon ült a két szülő, velük szemben a három gyerek. Margaret lopva

Elizabethre nézett. Mikor akarja bejelenteni?
A pincér vizet töltött a poharakba. Lord Oxenford egy palack német fehérbort rendelt. Margaret hallgatott. Elizabeth kibámult az ablakon, és szintén nem szólt semmit. Lady Oxenford megérezte a feszültséget.
– Mi bajotok van, lányok? – kérdezte.
Margaret továbbra is hallgatott. Elizabeth azonban nagy levegőt vett, és így szólt:
– Valami fontosat akarok nektek mondani.
A pincér megérkezett a gombakrémlevessel. Elizabeth megvárta, amíg elment. Margaret lélegzet-visszafojtva figyelt.
– Úgy döntöttem, nem megyek veletek Amerikába.
– Mit locsogsz összevissza? – válaszolta Lord Oxenford. Persze, hogy jössz Amerikába. Mindannyian úton vagyunk, együtt, Amerikába.
– Én azonban nem szállók föl veletek a repülőgépre – mondta Elizabeth. – Hangja nyugodt volt, de arca fehér mint a fal. Margaret szíve összeszorult.
– Ne bolondozz, kedvesem – mondta Lady Oxenford. – Apád megvette a jegyedet.
– Talán visszakapjuk a pénzt – vélte Percy.
– Hallgass, fiam – mondta apja.
– Ha kényszeríteni akarnál – folytatta Elizabeth apja felé fordulva –, nem leszek hajlandó fölszállni a gépre. Rá fogsz jönni, a gép személyzete nem nézi majd jó szemmel, ha sikítozom és rugdalok, miközben te a fedélzetre hurcolsz.
Mennyi esze van, gondolta Margaret. Tökéletesen időzítette. Apjuk valóban nem kényszerítheti tettleg hogy fölszálljon a gépre, de nem maradhat le maga sem, ha nem akarja, hogy börtönbe zárják fasiszta múltjáért.
De Lord Oxenford ilyen könnyen nem adta föl. Végre megértette, nagyobbik lánya komolyan beszél, és letette kanalát.
– És mihez kezdesz? Beállsz a hadseregbe, mint a félnótás húgod?
Margaret elvörösödött, de ajkába harapott és nem szólt semmit.
– Németországba megyek – válaszolta Elizabeth.
Egy pillanatra apja nem tudott mit mondani.
– Nem gondolod, hogy túlzásba viszed az egészet? – kérdezte Lady Oxenford.
– Ez az eredménye – szólt közbe Percy, apjuk hangját utánozva –, ha a lányoknak megengedjük, hogy beleártsák magukat a politikába. Szerintem ez is annak a Marie Stopesnak a bűne.

– Hallgass, Percy – kiáltotta Margaret, és oldalba vágta a fiút. A pincér ismét megérkezett. A család némaságba süppedt, míg összeszedte az érintetlen levesestányérokat. Margaret látta, apja elbizonytalanodott. Margaret ellen, aki a fasisztákkal szembeszállni akart, egyszerűbb volt föllépni; Elizabeth azonban a fasiszták mellett volt. Ezen azonban hamarosan túltette magát, és a pincér távozásával azt mondta:
– A leghatározottabban megtiltom.
– Sajnos nem tilthatod meg, édesapám – válaszolta Elizabeth meglepő gyöngédséggel hangjában. – Huszonegy éves elmúltam, és azt teszek, amit helyesnek látok.
– Nem teszed azt mindaddig, ameddig anyagi függőségben vagy tőlem.
– Ebben az esetben megpróbálok majd boldogulni anyagi támogatásod nélkül. Van egy kis pénzem.
Lord Oxenford gyorsan ivott egy kortyot.
– Nem engedélyezem és kész.
Ez elég üres kijelentésnek tűnt, és Margaret kezdte úgy érezni, Elizabethnek sikerülni fog. Örült, hogy valaki végre sikeresen szembeszáll apjával. Ugyanakkor föl volt háborodva, hogy nővére a nácikhoz akar csatlakozni.
A pincér fölszolgálta a következő fogást, a halat. Csak Percy látott hozzá. A többiek mozdulatlanul ültek. Elizabeth sápadt volt az ijedtségtől.
– Hát, ha nem jössz Amerikába, miért szálltai föl velünk a vonatra? – kérdezte Percy evés közben.
– Mert Southamptonban szállók hajóra.
– Angliából nem megy hajó Németországba – mondta Lord Oxenford.
Elizabeth nem zavartatta magát.
– Lisszabonba megy. Onnan pedig megy Németországba is.
– És aztán? – kérdezte anyja.
– Aztán Berlinbe megyek. Barátaim vannak ott, de ezt te is jól tudod.
– Nekem is vannak barátaim Berlinben – mondta a lord hangosan.
Több asztaltól is odanéztek.
– Csendesebben, drágám – mondta a lady. – Nagyon jól hallunk úgy is.
Lord Oxenford csendesebben folytatta.
– Vannak barátaim Berlinben, akik fölraknak a hazafelé tartó első vonatra abban a pillanatban, mikor leszállsz a pályaudvaron.
Margaret megijedt ettől a lehetőségtől. Apának természetesen vannak Berlinben barátai, és egy fasisztaországban a kormány azt csinál, amit akar. Lehet, hogy Elizabethet valami kis határállomáson egy szürke bürokrata

nagy fejcsóválások közepette visszafordítja, és nem engedi be Németországba?
– Nem fognak fölrakni a vonatra – válaszolta Elizabeth.
– Majd meglátjuk. – De Lord Oxenford hangja nem volt túl magabiztos.
– Örülni fognak nekem, apa – mondta Elizabeth, és fáradt hanghordozása valahogy még meggyőzőbben hatott. – Újságcikkeket fognak közölni róla, hogy csatlakoztam hozzájuk, mint ahogyan az angol lapok is állandóan cikkeznek, ha valami kiváló német zsidó megszökik Németországból.
– Remélem nem szereznek tudomást Fishbein nagyiról mondta Percy.
Elizabeth felkészült, hogy apjának ellenálljon, de Percy támadása váratlanul érte.
– Fogd be a szádat – mondta neki, és sírva fakadt.
A pincér ismét megjelent, és ismét elvitte az érintetlen ételt. A következő fogás báránybús volt zöldségkörettel. A pincér bort töltött ki. Lady Oxenford fölemelte poharát, és ivott egy kortyot. Csak olyankor ivott bort, ha nagyon földúltnak érezte magát.
Lord Oxenford megragadta a kést meg a villát, és igyekezett dühét a bárányhúson kitölteni. Margaret elnézte apja arcát, és meglepetten látta, a haragba egy kis ijedtség is keveredik. Margaret rájött, az apja mindent elveszített, és ez csak most tudatosul benne. Valamikor azt hitte, Anglia fasiszta állam lesz, s ő maga államfő. Ehelyett Anglia a fasiszta Németország ellen fordult, és ő maga száműzetésbe kényszerült.
Anglia persze már a harmincas évek derekán kivetette magából a fasizmust, de Lord Oxenford mindeddig ezt nem volt hajlandó megérteni, s egyre abban a hiszemben élt, hogy az ország nagyjai egy napon fölkeresik, s megkérik, álljon a nemzet élére. Ezért lett ilyen szörnyű ember: hazugságban élt. Nemzetmentő lelkesedése monomániává, vad kényszerképzetté fejlődött, önbizalmából hetvenkedés lett, és miután nem lehetett az ország diktátora, családjánélte ki ez irányú hajlamait. Most azonban kénytelen volt elhagyni Angliát, s szembe kellett néznie az igazsággal.
Ráadásul abban a pillanatban, amikor politikai reményei mind összeomlottak, gyerekei is ellene fordultak. Percy zsidónak tetteti magát. Margaret megpróbált elmenekülni, s most Elizabeth lázad nyíltan, eddig egyetlen hűséges követője. Margaret sokáig úgy érezte, örülne apja vereségének, de e pillanatban bizonytalanságot érzett. Apja önkényuralma élete egy állandó vonását jelentette. Most olyasféle bizonytalanság fogta el,

mint egy országot, ha forradalom küszöbén áll.
Megpróbált enni valamit, de nem tudott nyelni. Anyja sem evett; egy paradicsomot tologatott ide-oda tányérján, s végül megkérdezte:
– Van valakid Berlinben, Elizabeth?
– Nincs – válaszolta Elizabeth, és Margaret hitt neki. Ennek ellenére anyjuk kérdése nem volt ostobaság. Margaret pontosan érezte, nővére nem csupán ideológiai meggondolásokból vonzódik a náci Németországhoz. Mélyebben éppúgy vonzották a magas, szőke katonák makulátlan egyenruhájukban és csillogó, fekete csizmájukban. A londoni társaság köreiben Elizabethet egy különc család nem különösebben szép leányaként tartották számon. Berlinben különlegesség lenne: egy angol arisztokrata, ráadásul fasiszta arisztokrata lánya, külföldi, aki a fasizmus feltétlen csodálója. Átállása szenzációszámba fog menni, a nácik hősként ünneplik majd. Hamarosan beleszeret egy törekvő, ifjú pártfunkcionáriusba, egybekelnek, és Elizabeth szőke gyerekeket szül, akik németül beszélnek majd.
– Nagyon veszélyes dologba akarsz kezdeni, kedvesem mondta Lady Oxenford. – Apád és én csak a biztonságodért aggódunk.
Anyjuk valóban aggódik, gondolta Margaret, de apjuk elsősorban dühös, amiért ellenszegülnek akaratának. Bár talán még benne is van valahol mélyenegy kevés gyöngédség. Margaret még emlékezett, az apja nem mindig volt ilyen. Kisgyerekkorából fölmerült néhány vidám, kedves emlék. A gondolatsor végtelenül elszomorította.
– Tudom, veszélyes – válaszolta Elizabeth –, de ebben a háborúban dől el az én jövőm is. Nem akarok egy olyan világban élni, amelyben zsidó bankárok és kommunisták uralkodnak.
– Micsoda marhaság – vetette közbe Margaret, teljesen feleslegesen, mert senki sem figyelt rá.
– Akkor gyere velünk – győzködte Lady Oxenford. – Amerika jó ország.
– A Wall Street tele van zsidókkal...
– Szerintem ez túlzás – válaszolta anyja, és úgy tett, mint aki nem veszi észre férje rászegeződő tekintetét. – Való igaz, az amerikai üzleti életben sok a zsidó és az egyéb kellemetlen figura, de a rendes emberek messze többségben vannak. Ne felejtsd el, nagyapádnak is bankja volt.
– Hihetetlen – szólt Percy –, hogy vándorköszörűsből milyen gyorsan vedlettünk bankemberré.
Senki nem vette tudomásul közbeszólását. Anyjuk folytatta:
– Tudod, elméletben egyetértek veled, de ha az ember hisz valamiben, még

nem kell feltétlenül feláldoznia az életét. Nincsen olyan cél, ami többet érne az életnél.
Margaret ismét megdöbbent. Anyja szinte kimondta, hogy a fasizmusért nem érdemes meghalni, ami apjuk szemében felért egy istenkáromlással. Margaret és Elizabeth mindketten apjukra néztek. A márki elvörösödött, és morgott valamit, de ennél többet nem tett. Ez volt a legmeglepőbb.
A pincér kávét szolgált föl. A vonat Southampton külvárosában járt már, perceken belül megérkeznek. Mit tesz Elizabeth?
A vonat lassítani kezdett.
Elizabeth a pincérhez fordult.
– Az állomáson leszállók a vonatról. Legyen szíves hozza elő a bőröndömet a poggyászkocsiból. Vörös bőrtáska. Rá van írva a nevem. Lady Elizabeth Oxenfordnak hívnak.
– Igenis, milady – válaszolta a pincér.
A vonat ablaka előtt egyforma vörös téglás külvárosi házak suhantak, mint megannyi katona. Margaret az apját figyelte. A lord feszesre fölpumpált léggömbhöz hasonlított leginkább e pillanatban, amelybe gáz helyett dühöt töltöttek. Lady Oxenford férje térdére helyezte kezét.
– Nagyon kérlek, ne csinálj jelenetet – mondta. Férje nem válaszolt.
A vonat megállt. Megérkeztek a pályaudvarra.
Elizabeth eddig az ablaknál ült. Most fölállt. Percy is fölállt, hogy kiengedje, aztán visszaült. Lord Oxenford is fölállt.
Az utasok megérezték a feszültséget. Többen rájuk néztek, csodálkozó szemek fordultak az állókép felé. Elizabeth és Lord Oxenford végre valóban szemben álltak egymással.
Margaretnek megint az jutott eszébe, Elizabeth milyen remekül időzített. Az adott körülmények között apjuk aligha alkalmazhat erőszakot; s ha mégis megpróbálná, a többi utas valószínűleg közbelépne. Mindazonáltal nagyon félt.
Lord Oxenford arca vörös volt, szemei kigúvadtak. Orrán keresztül jól hallhatóan vette a levegőt. Elizabeth remegett, de összeszorított szája elárulta határozottságát. Apja azt mondta:
– Ha most leszállsz a vonatról, többet az életben nem kerülhetsz a szemem elé.
– Ne mondd ezt – kiáltotta Margaret, de már későn.
Lady Oxenford sírni kezdett.
– Szervusztok – mondta Elizabeth.

Margaret átölelte, és a fülébe súgta:
– Sok szerencsét.
– Neked is – válaszolta nővére.
Elizabeth arcon csókolta Percyt, aztán áthajolt az asztalon és megcsókolta anyját, akinek arcán peregtek a könnyek. Végül apja felé fordult.
– Szeretnék veled kezet fogni – mondta.
Lord Oxenford arcát eltorzította a gyűlölet.
– Nem vagy a leányom – válaszolta.
Anyjuk kétségbeesetten fölkiáltott.
A vasúti kocsiban mély csönd lett. Mindenki számára világos volt, valami családi tragédia tanúi e pillanatban.
Elizabeth megfordult, és elment.
Margaret legszívesebben megragadta volna apját, s megrázta volna minden erejével. Miért nem engedhet soha? Miért az állandó, értelmetlen hajthatatlansága? Elizabeth felnőtt ember. Nem kötelessége, hogy egész életében szülei parancsai szerint éljen. Apjuknak semmi joga nem volt hozzá, hogy kitagadja. Dühében, bosszúból és teljesen értelmetlenül cselekedett. Margaret gyűlölte ebben a pillanatban. Szerette volna megmondani neki, hogy rosszindulatú, igazságtalan és ostoba, ahogy ott áll dühödten és harciasan. De mint rendesen, nem mondott semmit, csak állt, és az ajkát harapdálta.
Az ablak alatt most sétált el Elizabeth, kezében a vörös táskával. Fölnézett, és félénken, szomorúan elmosolyodott. Szabad kezét fölemelte, és tétován búcsút intett. Lady Oxenford könnyei ismét eleredtek, Percy és Margaret visszaintegettek. Aztán Elizabeth eltűnt.
Lord Oxenford leült. Margaret követte példáját. Hosszú füttyszó hallatszott, s a vonat ismét elindult.
– Csodálatos dolog a családi élet – mondta Percy, de ezúttal hangjában csak keserűség csengett.
Lady Oxenford batisztzsebkendőjével szemét törölgette, de a sírást nem tudta abbahagyni. Margaret sohasem látta még sírni anyját, arra sem emlékezett, hogy valaha kijött volna a sodrából. Még Percyt is megviselte a dolog. Margaretet elkedvetlenítette, amiért nővére pont a fasizmust választotta lelkesedése tárgyául, mindazonáltal átjárta a győzelem érzése: nővérének sikerült érvényesítenie akaratát apáéval szemben. Szembeszállt, megküzdött vele, és győzött.
Ha Elizabeth meg tudta tenni, akkor ő is.

A vonat a kikötőbe ért. Az ablakokon beáramlott a tenger szaga. Mólók, daruk és hajók látszottak. Nővére elvesztése fölött érzett szomorúsága mellett Margaretet elfogta a várakozás izgalma.
A vonat megállt egy nagy, kerek épület előtt, melynek homlokzatán ez állt: Imperial House. A házat úgy tervezték, hogy egy hajóra hasonlítson, a sarkait lekerekítették. Emeletén óriási veranda látszott, amelyet fehér hajókorlát vett körül.
Az utasok leszálltak, és magukhoz vették kézipoggyászukat. Aztán mindenki bement az épületbe, hogy eleget tegyen az utazással kapcsolatos adminisztrációs formaságoknak.
Margaret valósággal elkábult a világ gyors változásától. Elhagyták otthonukat, az ország háborúban áll, elveszítette nővérét, és éppen indul Amerikába. Ez egyszerre egy kicsit sok.
Lord Oxenford elmagyarázta, Elizabeth nem utazik velük. A Pan American hivatalnoka nem csinált nagy gondot az ügyből.
– Semmi baj – mondta. – Úgyis van itt valaki, aki szeretne fölszállni a gépre, örülni fog, hogy fölszabadult egy hely.
Margaret észrevette, Hartmann professzor egy sarokban áll, idegesen cigarettázik, és apró, gyanakvó pillantásokkal méregeti maga körül az embereket. Olyan emberek tették ilyenné, mint a nővérem, gondolta Margaret. A fasiszták tették üldözötté, és ők csináltak belőle idegroncsot. Nem csodálom, hogy ki akar jutni Európából.
A váróteremből nem lehetett látni a gépet, úgyhogy Percy felfedezőútra indult. Kisvártatva visszatért.
– Kettőkor indulunk – mondta. Margarétán ismét átfutott az izgalom. Percy folytatta: – Másfél órával később szállunk le először Foynesban. Fél négykor. Egy órát állunk, amíg feltöltik a gépet benzinnel és kidolgozzák a végérvényes repülési tervet. Úgyhogy fél ötkor indulunk tovább.
Margaret új arcokat is látott. Nyilván nem mindenki Londolból jött, voltak akik egyenesen Southamptonba érkeztek, vagy egy helyi szállóban töltötték az éjszakát. Míg ezen tűnődött, egy feltűnően szép asszony érkezett taxin. Körülbelül harmincéves lehetett, gyönyörű, szőke nő, és csodálatos, krémszínű, piros pöttyös selyemruhát viselt. Kísérője egy mosolygós férfi volt, kasmirblézerben. Mindenki őket nézte egy pillanatig, annyira nyilvánvaló volt, hogy szerelmesek egymásba és boldogok.
Néhány perccel később megkezdődhetett a beszállás.
Az Imperial House kapuja egyenesen a rakpartra nyílt. Ahogy az utasok

kitódultak, meglátták a *Clipper*t amint könnyedén lebegett a hullámok hátán, és testén csúszkált a napsugár. .
Hatalmas volt. Margaret fele ekkora repülőgépet sem látott még soha. Orrán nagy amerikai zászló lengett a szélben. A szárnyak magasan, a géptest legfelső részével egy szinten nyúltak ki. Négy hatalmas motor légcsavarját látta, amik legalább öt méter hosszúak voltak.
Tud egy ekkora alkotmány repülni?
– Könnyű a gép? – kérdezte Margaret.
– Negyvenegy tonna – válaszolta Percy. Mintha egy ház akarna a levegőbe emelkedni.
A rakpart széléről hajóhíd vezetett a mólóra. Lady Oxenford a korlátba kapaszkodva, óvatosan, lépegetett; az elmúlt órában mintha húsz évet öregedett volna. Mindkettőjük csomagját Lord Oxenford vitte. Lady Oxenford sohasem cipelt csomagot saját kezűleg.
A mólóról újabb hajóhíd ívelt a gép alsó, zömök szárnyára.
– Hidrostabilizátor – mondta Percy tudálékosan. – Tengeri szárnynak is nevezgetik. Ez akadályozza meg, hogy a gép fölboruljon a vízben.
A víziszárny felülete enyhén domborodott, s Margaret attól tartott, elcsúszik. A nagyobbik szárny árnyékában járt. Szeretett volna fölnyúlni megérintve a légcsavart, de nem érte volna el. Hamarosan elérte a repülő bejáratát; enyhén meg kellett hajtania a fejét, hogy beléphessen. Az ajtóból három lépcsőfok vezetett a gépbe. Apró, előszobaszerű helyiségbe jutott: vörösesbarna terrakotta padlószőnyeg, nyers gyapjúszín tapéta, kék huzatú székek. A falak nem követték a géptest hajlított vonalát, olyan egyenesek voltak, mintha az ember nem egy repülőgép, hanem egy ház előszobájába lépett volna be.
Ebből a szobából két ajtó nyílt. Az utasok egy részét a gép hátsó traktusa felé irányították, de az Oxenfordcsaládot előre. Megjelent egy alacsony, kövérkés légikísérő, aki Nicky néven mutatkozott be és felajánlotta, a családot elvezeti a kabinjukba.
A család hálóhelye az előszobánál valamivel kisebb helyiségnek bizonyult. A padlószőnyeg türkizkék, a falak halványzöldek voltak. Ahogy Margaret belépett, jobb felől két nagy támlás díványt látott, amelyeken három-három ember kényelmesen ülhetett; közöttük apró ablak, alatta asztalka. Baloldalt két kisebb kerevet állt.
Nicky a nagyobb kerevethez vezette a családot. A szülők az ablak mellett ültek le, a gyerekek a másikra. A szemben lévő ülőhelyek szabadon

maradtak. Margaret kíváncsi volt, kik lesznek útitársaik a helyiségben. Jó lenne a gyönyörű, selyemruhás nő. Vagy Lulu Bell. Főleg, ha Fishbein néniről akar beszélni. De a legjobb Carl Hartmann lenne.
Margaret érezte, ahogy a gép könnyedén emelkedik és süllyed a hullámok mozgásával. Alig érezhető mozgás volt, mintegy emlékeztetőül, a tengeren vannak. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy a négy motor a levegőbe emelje ezt a tömeget, gondolta Margaret. Inkább úgy működhet, mint a mesebeli repülőszőnyeg; más magyarázat aligha lehetséges.
Percy fölállt.
– Körülnézek – mondta.
– Ne menj sehova – válaszolta apja. – Mindenkinek csak láb alatt leszel, ha elkezdesz rohangálni.
Percy nyomban leült. Apjuk nem veszítette el minden tekintélyét.
Lady Oxenford bepúderezte orrát. Már kicsit jobb állapotban volt.
Margaret hirtelen egy amerikai kiejtéssel beszélő férfi hangját hallotta.
– Inkább a menetiránnyal szemben ülnék.
Margaret fölnézett, és látta amint Nicky egy szőke, kék öltönyös férfit vezet a helyére. A férfi háttal állt Margaretnek. Nicky azt mondta:
– Rendben van, Mr. Vandenpost, akkor foglaljon helyet itt. A férfi megfordult. Margaret kíváncsian ránézett. Rögtön megismerte. Nem volt amerikai, és egészen biztosan nem volt Vandenpost. A fiatalember kék szeme figyelmeztetőleg a lányra villant, de már későn.
– Jó isten! Harry Marks! – szaladt ki Margaret száján.

7

Harry Marks az ilyesféle helyzetekben volt leginkább formában. Miután megszökött a tárgyalás elől, fölszállt a gépre hamis amerikai útlevéllel, és amerikainak tetteti magát; pont most kell belebotlania ebbe a lányba, aki tudja mi az igazi neve; tudja, mi az igazi foglalkozása, magyarán: tudja, hogy tolvaj, és ráadásul hangosan ki is mondja a nevét.

Egy pillanatra szinte pánikba esett. Ebben a pillanatban látta maga előtt mindazt, ami elől menekült, a tárgyalást, a börtönt, s a katonai szolgálatot. Aztán eszébe jutott, hogy ő a világ legszerencsésebb embere, és elmosolyodott. Megpróbálta fölidézni a lány nevét. Megvan. Lady Margaret Oxenford. Újra rámosolygott a lányra.

– Harry Vandenpost a nevem – mondta. – És fogadjunk, nekem jobb a memóriám. Magát Margaret

Oxenfordnak hívják, igaz? Hogy van?
– Köszönöm, jól – válaszolta Margaret, és Harry megnyugodva látta, kettejük közül a lány van
nagyobb zavarban, következésképpen kezelhetővé enyhült a helyzet, így aztán kinyújtotta a kezét,
mire Margaret is kinyújtotta az övét. Az utolsó pillanatban Harry meggondolta magát, s különös ihlet
hatására nem rázta meg a lány kinyújtott kezét, hanem ajkához emelte, és megcsókolta. Míg egy
pillanatra egészen közel volt hozzá, a fülébe súgta:
– Tegyen úgy, mintha sohasem látott volna a rendőrségen, és cserébe én is megteszem magának
ugyanezt.
Aztán kiegyenesedett, és Margaret szemébe nézett. Most tűnt csak fel neki, milyen gyönyörű,
sötétzöld szeme van a lánynak.
Margaret egy pillanatig még zavarban volt, aztán elmosolyodott és bólintott.
– Milyen bolond vagyok – mondta. – Hát persze, Vandenpost.

Harry megnyugodott. Nem véletlenül ő a legszerencsésebb ember a világon, gondolta.
– Tulajdonképpen – folytatta Margaret mosolyogva –, hol is találkoztunk?
– Nem a Matchingham bálon? – kérdezte Harry.
– Nem is mentem el.
Harry ráébredt, tulajdonképpen nagyon keveset tud a lányról. Londonban él vagy vidéken? Mi lehet
a hobbija? Talán vadászni szeret, talán jótékonykodni, lehet hogy a női egyenjogúság bajnoka,
esetleg fest vagy mezőgazdasági kísérleteket végez apja birtokán. Elhatározta, megpróbálkozik a
szezon egyik nagy eseményével: az ascoti lóversennyel.
– Akkor biztosan Ascotban találkoztunk.
– Hogyne, már emlékszem is.
Harry megelégedetten mosolygott. A lány készséges bűntársnak bizonyult. Margaret folytatta.
– De azt hiszem, a szüleimmel még nem találkozott. Édesanyám, engedd meg, hogy bemutassam
Vandenpost urat...
– Pennsylvaniából – bökte ki Harry, és rögtön meg is bánta. Azt se tudom, hol a pokolban van
Pennsylvania, gondolta.
– Édesanyám, Lady Oxenford. Apám, a lord. Ez pedig az öcsém, Lord Isley – mutatott Percyre. Harry persze hallomásból ismerte őket mind, az Oxenford családról mindenki hallott Angliában.
Mindegyikükkel kezet rázott, azzal a túlságosan barátságos közvetlenséggel, amiről feltételezte,
amerikai voltát bizonyítja.
Lord Oxenford annak nézett ki, ami volt: túltáplált, rosszkedvű, öreg fasisztának. Barna öltönyt
viselt mellénnyel, amelynek gombjai megfeszültek hasán. Kalapját a fején tartotta. Harry Lady Oxenfordhoz fordult.
– Nagy megtiszteltetés számomra, hogy megismerhetem, asszonyom. Nekem ugyanis a legfőbb
hobbim a régi ékszerek gyűjtése, és önről mindenki tudja, milyen csodálatos antik ékszerei vannak.
– Milyen kedves – válaszolta a lady.– Valóban szeretem az antik darabokat.

Harry összerezzent, amikor meghallotta, Lady Oxenford amerikai kiejtéssel beszél. Azt hitte, angol.
Csak most ködlött fel emlékezetében az Oxenford családról egy időben keringő pletyka, hogy a
márki, mint annyi más angol nagybirtokos, kis híján tönkrement, amikor a háború után a
mezőgazdasági termékek ára lezuhant. Volt, aki eladta birtokait, és Nizzába vagy Firenzébe települt,
ahol még így is többé-kevésbé úri módon élhetett. De Algernon Oxenford feleségül vette egy
dúsgazdag amerikai bankár leányát, és a hozományból sikerült folytatnia ősei életmódját. Ez azt jelentette, Harry kénytelen lesz egy valódi amerikait megtéveszteni, ami jóval nehezebb
feladat. Harminc órán át tökéletesen kell játszania szerepét. Elhatározta, elbűvöli az asszonyt;
föltételezte, hogy nincsen ellenére, ha jóképű fiatalemberek bókokkal halmozzák el. Jól megnézte
Lady Oxenford brosstűjét, amelyet narancsszínű utazókosztümjén hordott. Az ékszer smaragdokból,
zafírokból, rubintokból és gyémántokból készült, s egy pillangót ábrázolt, amint éppen egy rózsára
száll le. Harry szerint francia mester készíthette 1880 körül.
– Nem Oscar Massin készítette ezt a brosst véletlenül?
– De igen.
– Gyönyörű darab.
– Köszönöm szépen.
Az asszony nagyon szép volt. Harry értette, Oxenford miért vette feleségül; azt már kevésbé, hogy a
nő miért ment hozzá. Talán húsz évvel ezelőtt még jobban nézett ki ólordsága.
– Azt hiszem, ismerem a philadelphiai Vandenpostokat – mondta Lady Oxenford. Remélem nem, gondolta Harry.
– Az én családom a Glencarry família, Stamfordból, Connecticutban – jelentette ki a lady l
– Valóban? – kérdezte Harry, mint akire a kijelentés nagy hatást gyakorolt. Mit is mondott magáról,
tűnődött, honnan jön? Philadelphiából vagy Pennsylvaniából? A fene

emlékszik rá. Különben lehet,
hogy a kettő ugyanaz. Az amerikaiak mindig két szóval válaszolnak, ha az ember megkérdezi,
honnan jönnek: Huston, Texas vagy San Francisco, California. Ez a Pennsylvania, Philadelphia is
ilyesmi lehet.
– Engem Percynek hívnak – mondta Percy.
– Engem meg Harrynek. – Örült, hogy a keresztnevén szólíthatja a fiút. Percy címe Isley lordja volt, aminek nem volt más értelme, mint hogy legyen valami címe, míg apja halálával nem lesz ő Oxenford lordja. De ezek az emberek sokszor túlságosan is büszkék voltak a hülye címeikre. Harry egyszer találkozott egy hároméves gyerekkel, aki Portrait báróként mutatkozott be. Percy azonban
egészen normálisnak tűnt.
Harry leült. A mellette levő helyen ült Margaret, köztük csak a keskeny folyosó. Beszélgethetnek,
és a többiek nem hallják őket. A gépben olyan csend volt, mint egy templomban. Mindenki az útra
gondolt.
Harry megpróbálta elengedni magát. Nem lesz könnyű út. Margaret tudja kicsoda, bár elég
készségesen a kezére játszik.
De mi van, ha meggondolja vagy elszólja magát. Jóban kell vele lenni. Ha nem kelt semmi
feltűnést, könnyen eltűnhet Amerikában, de ha nagyon megnézik az útlevelét, abból komoly baj
lehet.
Még egy utast vezettek be, s ültettek le Harryval szemben. Magas férfi volt kemény kalapban,
szürke öltönyben, amely jobb napokat is láthatott. Erős, de kissé kitaposott fekete cipőt viselt, vastag
gyapjúzoknit, vörös mellényt, s nyakkendője azt a benyomást keltette, hogy tíz éve mindennap csak
meglazítják, és reggel újra összehúzzák. Ha nem tudnám, gondolta Harry, mennyibe kerül egy jegy
ezen a gépen, azt hinném, ez az alak rendőr.
Még leszállhat. Senki sem akadályozná meg. De kifizetett kilencven fontot.

Ha leszáll, talán hetekig
nem talál hajót, ami Amerikába vinné, s ezalatt az idő alatt biztosan újra letartóztatják. Talán
megpróbálhatna eltűnni Angliában. Ezt a gondolatot elvetette. Szinté lehetetlen. Háború van,
mindenki állandóan kémekre fog vadászni, és különben is elviselhetetlen élet lenne. Olcsó
lebujokban lakni, mindig továbbmenni, mindig máshová.
Ha a szemben ülő férfi valóban rendőr, nem őt keresi, különben már nyakon foghatta volna. Ha
rendőr, hát rendőr. Inkább a saját helyzetén kell gondolkoznia. Az igazi veszély Margaret. A lány eddig a kezére játszott, mert jó tréfának tűnt. Nincs rá semmi biztosíték, hogy holnap is így
fogja gondolni. Ám, ha közelebb kerülnének egymáshoz, ha sikerülne benne vonzalmat ébresztenie,
akkor biztosan nem árulná el. Mindentől függetlenül sem lenne kellemetlen feladat foglalkozni vele.
Harry elnézte a lány vörös haját, halvány bőrét, zöld szemét. Alakját nem tudta megítélni;
mindenesetre bokája formás, a lába kicsi. Egyszerű, vörösesbarna ruhát viselt és teveszőr felöltőt.
Öltözéke drága volt, de nem olyan stílusos mint anyjáé; az majd később jön, ahogy idősebb lesz és
megnő az önbizalma. Nyakán gyöngysort viselt, ez volt rajta az egyetlen ékszer. Vonásai rendesek,
álla határozottságra vall. Tulajdonképpen nem az ő esete, általában kevésbé határozott lányokat
szedett föl, lévén azok igen könnyen kezelhetők. Margaret túl szép volt ahhoz, hogy könnyen le
lehessen venni a lábáról, de Harry érezte, tetszik a lánynak. Kezdetnek ez is valami. Megpróbálja
elcsábítani.
Nicky, a steward lépett a kabinba. Húszas éveiben járó, alacsony, kövérkés ember volt. Harry úgy
gondolta, talán egy kicsit homokos is lehet. Megfigyelte, a pincérek között ez elég gyakori. Nicky
géppel írt utaslistákat osztott ki.

Harry érdeklődéssel tanulmányozta a listát. Báró Gabonról, a gazdag cionistáról már hallott.
Hartmann professzor neve is ismerősencsengett. Lavinia Bazarovhercegnőről nem hallott, de a név
alapján valószínűnek tartotta, egy emigráns orosz arisztokratáról van szó, aki a forradalom alatt
elmenekült Oroszországból, és nyilván vagyona egy részét is sikerült kimentenie, különben mit
keresne a *Clipper*en. Lulu Bellről természetesen hallott. Épp egy hete, mikor Rebecca
Maugham-Flint társaságában megnézték legújabb filmjét. Harry kíváncsi volt rá, milyen életben.
– Bezárták az ajtót – mondta Percy, aki a helyéről belátott az előtérbe.
Harry megint ideges lett. Most először érezte, ahogy a gépet mozgatják a hullámok. Halk hang hallatszott, mint egy nagyon távoli csata ágyúdörgése. Harry aggódva nézett ki az
ablakon. Ahogy a tengert leste, a zaj erősödött, majd a légcsavarok megmozdultak. Hallotta, amint
beindítják a második, a harmadik, a negyedik motort. Jóllehet, a helyiséget hangszigetelték
amennyire lehetett, a motorok vibrálása érezhető volt.
Néhány ember a parton lecsavarta a rögzítőköteleket. Harryúgy érezte, a kötelekkel együtt minden
biztonságérzetétől is megfosztották. Miután nem akarta, hogy félelmét észrevegyék, elővett egy
újságot, és keresztbe vetett lábakkal olvasni kezdett.
Margaret megérintette Harry térdét.
– Én is félek – mondta a fiúnak.
Harry megdöbbent. Azt hitte, nem látszik meg rajta a félelem.
A gép megmozdult. Harry megragadta a karfát, aztán szégyenkezve elengedte. Naná, hogy észre
lehet venni rajta a félelmet. Valószínűlegolyan fehér mint az újság, amit maga előtt tart. Margaret összeszorított térdekkel ült, kezét szorosan összefonta ölében. Arcán izgalom és félelem
tükröződött egyszerre, mintha a hullámvasútra készülne fölülni. Arca kipirult, szemét nagyra nyitotta.
Kissé szája is kinyílt. Nagyon csinos volt. Harry minden félelme közepette

azon tűnődött, milyen
lehet a lány teste.
Ránézett a többiekre. A szemben ülő férfi nagy nyugalommal kapcsolta be biztonsági övét.
Margaret szülei kibámultak az ablakon. Lady Oxenford nyugodtnak látszott, de férje folyvást a torkát
köszörülte. Percy olyan izgatott volt, alig bírt megülni, de ő látszott a legkevésbé ijedtnek. Harry az újságba pillantott, de miután képtelen volt olvasni, ölébe ejtette, és ő is kibámult az
ablakon. A hatalmas hidroplán méltóságteljesen úszott a vízen. Az ablakon át látta a nagy óceánjáró
hajókat; de már eléggé távolról. Ahogy a *Clipper* a torkolat közepére ért, a hullámverés
megerősödött. Harry még sohasem volt tengeribeteg, de most kezdte kényelmetlenül érezni magát. A
kabin lakószobára emlékeztetett, de a mozgás hajóra, amely a hullámok hátán lovagol. A torkolat közepén a *Clipper* lassan megfordult. Harry föltételezte, szembefordul a széllel; így talán
könnyebb fölszállnia. Aztán mintha a gép megállt volna, mintha tétovázna, mintha hatalmas
bálnaorrával szimatolgatna. A feszültség szinte elviselhetetlenné nőtt. Hányt egy hajszál választotta
el attól, hogy fölpattanjon és üvöltve követelje, engedjék kiszállni.
Hirtelen felbőgtek a motorok, és a gép előrelendült. Bámulatosan gyorsult, az ablak előtt rohantak a
fehér tarajú hullámok. Harry szerette volna becsukni a szemét, de nem merte. Meg fogok halni,
gondolta hisztérikusan.
A *Clipper* egyre gyorsabban és gyorsabban rohant. Ilyen sebességre a leggyorsabb motorcsónak
sem volt képes. Talán nyolcvan, száz, száztíz mérföldes óránkénti sebességgel száguldottak a
hullámok taraján. Harry minden pillanatban várta, a gép fölrobban, szétesik, vagy orrát a vízbe fúrja
és elsüllyed.
Egyszerre valami újabb, másfajta remegés járta át a *Clipper*í, olyasmi, mint amikor az autó

keréknyomokkal teli, rossz úton halad. Mi lehet ez? Harry biztos volt benne, valami szörnyűségről
van szó, és a gép pillanatokon belül dajabokra törik. Fölmerült benne az a lehetőség is, hogy a gép
emelkedni kezdett, és most úgy ugrált a hullámok tetején, mint egy rohamcsónak. Hirtelen mintha a víznek kisebb ereje lett volna. A víz szintje megdőlt, és Harry rájött, a gép orra
nyilván a levegőbe emelkedett. Hányni szeretett volna, ehelyett nyelt néhányat.
A remegés ismét megváltozott. Most úgy mozogtak a vízen, mint a víz színén kacsázó kő. A
motorok süvítettek, a légcsavarok a levegőt kavarták. Talán nem is tud repülni, gondolta Harry. Talán
utóvégre kiderül, csak a víz színén tud siklani, mint egy kövér delfin. Aztán hirtelenúgy érezte,
mintha a gép megszabadult volna valamilyen nagy tehertől. A víz elmaradt alattuk, a tenger megdőlt,
eltűnt, aztán ismét megjelent, de már mélyen a gép alatt. Az istenit! Hiszen repülünk! Ez a hatalmas
dög repül!
Most, mikor a gép a levegőbe emelkedett, a félelem érzése eltűnt, átadva helyét valami féktelen,
felszabadult vidámságnak. Harry úgy érezte, mintha a gép levegőbe emelkedése személyes sikere
lenne, és éljenezni szeretett volna. Mindenki máson is ezt az érzést látta tükröződni a kabinban.
Közben arra is rájött, arca verejtékben úszik. Gyorsan előkapta fehér zsebkendőjét, lopva megtörölte
arcát, s a kendőt visszacsúsztatta zsebébe.
A gép közben egyre emelkedett. Az ablakból látható volt, amint elhagyják Anglia déli partvonalát,
aztán feltűnt Wight szigete. Egy idő után a gép egyenesbe fordult, és a motorok zaja lehalkult. Nicky jelent meg fehér zakóban és fekete csokornyakkendőben. A motorok már olyan csöndben
dolgoztak, hogy nem kellett felemelnie a hangját.
– Parancsol egy koktélt, Vandenpost úr? – kérdezte.
– Dupla whiskyt – válaszolta Harry gondolkodás nélkül, majd eszébe jutott,

ő most amerikai, s
gyorsan hozzátette: – És sok jeget bele.
Nicky fölvette az Oxenford család rendelését is, aztán eltűnt.
Harry türelmetlenül dobolt ujjával a karfán. A puha padlószőnyeg, a megnyugtató színek, a
hangszigetelés olyan érzést keltettek benne, mintha gumiszobában lenne. Egy pillanat múlva
kioldotta a biztonsági övet és fölállt.
Kiment a kabinból azon az ajtón, amelyen keresztül Nicky tűnt el az imént. Folyosón találta magát,
balra apró konyha nyílt, melyben – úgy tetszett – minden rozsdamentes acélból készült, a faltól a
vízcsapig, s amelyben egy pincér éppen az italok elkészítésével foglalatoskodott. Jobbra egy “Urak”
föliratú ajtót látott, és föltételezte, mögötte van a mellékhelyiség. Azon túl csigalépcső vezetett
valahová, nyilván a pilótafülkébe. Odébb egy másik kabin utasok számára, más színösszeállítású
berendezéssel, most a gép legénységének néhány tagja ült bent. Harry egy pillanatra nem értette mit
keresnek ott, aztán rájött, egy harmincórás úton a legénységnek is pihennie kell.
Visszafelé indult. Áthaladt saját kabinjukon, aztán az előszobán, és továbbment a gép hátsó része
felé. Még három kabin nyílt a folyosóról, amelyekben a színek más és más összhangot alkottak. A
kabinok között lépcsőket talált. A gép hátsó része magasabban volt, mint az orra, s a padló
emelkedett. Ahogy elsétált a kabinok előtt, barátságosan bólintott olykor a többi utas felé, ahogy azt
egy gazdag amerikai ifjútól el is lehet várni.
Volt még egy valamivel kisebb kabin, aztán jött a “Hölgyek” feliratú ajtó. Mellette létra vezetett
egy, a mennyezetbe vágott csapóajtóhoz. Itt a folyosó véget ért, egy ajtó nézett szembe Harryval.
Emögött lehet a híres “nászutasok kabinja”, amiről annyit írtak annak idején a lapok. Az ajtó zárva

volt.
Harry kényelmesen visszasétált saját kabinja felé, s közben újra szemügyre vette utastársait.
Föltételezte, az elegáns francia öltözékű férfi lesz Gabon báró. Mellette egy másik férfi ült, aki nem
hordott zoknit. Különös. Talán ez a híres Hartmann professzor. Rettenetes öltönyt viselt, és úgy
nézett ki, mint akinek két hete nem volt meleg étel a hasában.
Lulu Bellt is megismerte, és megdöbbenve állapította meg, legalább negyvenéves. A filmeken
körülbelül tizenkilencnek nézett ki. Elég jó, bár ha modern ékszereket viselt: téglalap alakú
fülbevalókat, nagy karpereceket és egy kristálybrosst, amelyet valószínűleg Boucheron tervezett. Ismét látta a gyönyörű szőke nőt, akit a szálló szalonjában is megbámult. Kalapját levette, szőke
haja vállára omlott. A mellette ülő amerikai férfi mondott valamit, amin hosszan, boldogan nevetett.
Egyértelműen szerelmesek egymásba, gondolta Harry, bár a férfi közel sem olyan remek, mint a nő;
de a nők szeretik azokat a férfiakat, akik megnevettetik őket.
Az a vén szatyor a Fabergé gyémántnyaklánccal biztosan Lavinia hercegnő. Úgy ült, fölhúzott orral,
mint aki rangon aluli társaságba keveredett.
A nagyobb kabin, amelyen keresztül beléptek a gépbe, üres volt, amíg fölszálltak, de most lassan
közös helyiséggé alakult át. Négyen-öten is ültek benne, köztük az a férfi, akit Harry rendőrnek
nézett. Ketten kártyáztak. Harry agyán átfutott, egy hivatásos kártyás szép summát gombolhatna le
egy-egy ilyen úton az előkelő társaságról. Aztán visszatért saját kabinjába, és leült a helyére. Nicky
jelent meg a whiskyvel.
– Félig üresnek tűnik a gép – mondta neki Harry. Nicky megrázta fejét.
– Minden hely foglalt – válaszolta. Harry körülnézett.
– De hiszen ebben a kabinban is van négy üres hely.
– Nappal. Nappal tízen férnek el, de csak hat hálóhely van. Majd meglátja este, amikor átalakítjuk

az ülőhelyeket ágyakká. Addig is: egészségére.
– Egészségére – válaszolta Harry, és kortyolt az italból. Nicky udvarias volt, de közel sem olyan
alázatos, mint egy angol pincér. Harry remélte, az amerikai pincérek általában ilyenek. Londonban
mindig enyhén zavarba hozta, hogy a pincérek állandóan "uram"-nak szólítják.
Elérkezettnek látta az időt, hogy Margarettel való ismeretségét is ápolja egy kevéssé. A lány egy
pohár pezsgőt szopogatott, s közben valami színes képeslapot nézegetett. Harrynak elég tapasztalata
volt az ismerkedés fokozataiban. Habozás nélkül megszólította.
– Londonban él?
– Van egy házunk az Eaton téren, de főleg vidéken lakunk válaszolta Margaret. – Berkshire-ben. És
apának van egy vadászháza is Skóciában. – Margaret elég unottan válaszolt, mint akinek a kérdés
nincsen túlságosan ínyére.
– Szeret vadászni? – Ez a kérdés is általában bevált. A Margaret társadalmi rétegéhez tartozó lányok
rendszerint imádtak vadászni, és még inkább beszélni róla.
– Nem nagyon – válaszolta Margaret.
– Gondolom, sok hódolója van?
– Mondja, miért kérdez tőlem ilyen hülyeségeket? – kérdezte hirtelen Margaret.
Harry nem értette a dolgot. Ezek jól bevált, kipróbált kérdések voltak, eddig még senki sem reagált
rájuk így.
– Hülyeségek? – kérdezte vissza.
– Egyáltalán nem érdekli, hol élek, vagy hogy szeretek-e vadászni.
– Lehet, de erről szokás beszélgetni a maga köreiben.
– De maga nincs az én köreimben – mondta Margaret egyszerűen.
– A fene egye meg – mondta Harry és nevetett –, maga nem kerülgeti a forró kását. Margaret is nevetett.
– No, látja – mondta. – Tudtam én, egész jól el fogunk beszélgetni.
– Egészen összezavarodom ezzel a sokféle kiejtéssel.
– Rendben van. Elviselem az amerikai kiejtését ha megígéri, békén hagy

ezekkel a hülye “társasági”
témákkal.
– Rendben – válaszolta Harry, úgy is mint Vandenpost. Ezt a lányt nem lesz könnyű levenni a
lábáról, gondolta. Ez nem olyan, mint a többi: tudja, mit akar. De ettől csak érdekesebb.
– Nagyon jól utánozza a különböző kiejtéseket – mondta Margaret. Gondolom ez is része a modus
operandijának.
Harry utálta, ha latinul beszélnek hozzá. Most aztán kereshet más témát, mert fogalma nincs, mit
jelenthet, amit a lány az imént mondott. Vajon hogyan nyerhetné meg a lányt? Flörtölni nem lehet
vele, ennyi már kiderült. Lehet, a lelkiző lányok közül való, akik asztaltáncoltatással foglalkoznak?
– Hisz a szellemekben? – kérdezte.
– Minek néz engem? És miért kell megváltoztatni a témát?
Harry őszintén válaszolt, és alig hitt a saját fülének.
– Mert nem értek latinul.
– Nem értem, miről beszél.
– Az előbb valami modus operandiról beszélt. Az ilyesmihez én túl korán kimaradtam az iskolából. Margaret elpirult szégyenében.
– Ne haragudjon. Nagyon tapintatlan voltam.
Harry újra meglepődött. A legtöbb lány, akit eddig ismert, szerette villogtatni műveltségét. Épp elég
baja származott belőle. Margaret úgy látszik ebben is elütött tőlük. Harry hálásan elmosolyodott.
– Igazán nem történt semmi.
– Pontosan meg tudom érteni, mert én se jártam soha iskolába.
– Nem járt iskolába? Ilyen gazdag, és nem járt iskolába?
– Sajnos, nálunk a lányok nem járhattak.
Harry nem tudott hova lenni a csodálkozástól. A londoni munkásosztály köreiben szégyennek
számított, ha a gyerekek nem jártak iskolába, majdnem olyan nagy szégyennek, mintha kiszállt a
rendőrség, vagy ha az embert kitették a lakásából, mert nem fizette a lakbért. Már az is egyfajta

szégyen volt, ha a gyerekek egy napra kimaradtak, mert a cipőjük a suszternál volt, és mezítláb nem
mehettek iskolába.
– De a gyerekeknek iskolába kell járni, erre törvény van.
– Nálunk ostoba nevelőnők voltak. Ezért nem mehetek egyetemre se. Nincsen szabályos iskolai
végzettségem – Margaret szomorúnak látszott. – Azt hiszem, az egyetemen jól éreztem volna
magam.
– Én azt hittem, a gazdagok azt csinálnak, amit akarnak.
– Nem olyan apával, mint az enyém.
– És az öccse? – kérdezte Harry, fejével Percy felé intve.
– A fiúkkal más, természetesen. Percy Etonba jár. Harry gondolkozott.
– Úgy értsem, esetleg más dolgokban sem ért egyet az apjával? Például a politikában?
– Még csak az kéne, hogy egyetértsek vele! Én szocialista vagyok.
Megtaláltam a kulcsot, gondolta Harry.
– Valamikor tagja voltam a kommunista pártnak – mondta. Ez igaz is volt. Tizenhat éves korában
lépett be, és három hétig volt tagja a testületnek.
Margaret megélénkült.
– És miért lépett ki?
Harry azért lépett ki, mert halálra unta magát, de ezt nem akarta a lány orrára kötni.
– Nehéz ezt pontosan megfogalmazni – válaszolta.
– Biztosan tudja, miért lépett ki.
– Nohát azért léptem ki, mert nem szeretem a vasárnapi iskolát –válaszolta Harry ismét őszintén. Margaret nevetett.
– Azt meg tudom érteni – válaszolta.
– Mindenesetre – folytatta Harry –, jóval többet tettem a javak újraelosztása érdekében, mint a
kommunisták.
– Hogyhogy?
– A gazdag negyedekből a szegénynegyedekbe hordom a pénzt.
– Úgy érti, csak a gazdagokat rabolja ki?
– Nincs értelme a szegényeket kirabolni. Nincs semmijük.
Margaret újra nevetett.

– Azért gondolom, nem osztja szét minden ebül szerzett jószágát, mint Robin Hood. Harry egy percre elgondolkozott. Mit mondjon? Keltse azt a benyomást, népmesei hős, aki a
gazdagokat kirabolja, hogy segítsen a szegényeken? A lány intelligens és naiv, de talán nem ennyire
naiv.
– Nem vagyok jótékonysági intézmény – mondta végül vállát vonogatva –, de előfordul, hogy
segítek valakin, ha rászorul.
– Csodálatos – mondta Margaret. Szeme ragyogott a lelkesedéstől. Gyönyörű volt ebben a
pillanatban. – Mindig gondoltam, vannak ilyen emberek, de sohasem hittem volna, hogy egyszer
találkozhatok is egy olyan emberrel, mint maga.
Ne vidd túlzásba, kislány, gondolta Harry. Idegesítették azok a nők, akik túlságosan lelkesedtek
érte, mert rendszerint legalább ennyire elkezdték utálni, amikor rájöttek, ő sem más, mint egy hús-vér
ember.
– Nincs ebben semmi csodálatos – mondta őszinte zavarában. Csak annyi az egész, a világnak egy
olyan sarkából származom, amit maga nem ismer.
Margaret tekintete azonban elárulta, hogy továbbra is csodálatosnak tartja. Harrynek hirtelen elege
lett ebből.
– Nagyon zavarba hoz – mondta.
– Ne haragudjon, nem akartam megbántani. – Egy pillanatra a lány tétovázni látszott, aztán
megkérdezte: – Miért megy Amerikába?
– Hogy megszabaduljak Rebecca Maugham-Flinttől.
Margaret nevetett.
– De tényleg.
Olyan ez a lány, mint egy foxi, gondolta Harry. Ha egyszer belekapaszkodik valamibe, nem ereszti
többé. Nem nehéz kezelni: lehetetlen. Éppen ezért veszélyes.
– Azért megyek Amerikába, hogy ne csukjanak börtönbe.
– És mit fogcsinálni?

– Szeretnék pilóta lenni a kanadai légierőnél.
– Csuda izgalmas lesz.
– És maga? Miért megy Amerikába?
– Menekülünk – mondta Margaret undorral.
– Hogyhogy?
– Tudja, az apám fasiszta.
– Olvastam róla eleget az újságban.
– Szóval apám azt hiszi, a nácik a legcsodálatosabb emberek, és nem akar ellenük harcolni.
Mellesleg, ha Angliában marad, lecsukják.
– Ezek szerint Amerikában fognak élni?
– Az anyám családja Connecticutban van.
– És mennyi ideig maradnak?
– A szüleim legalább a háború időtartamára. De talán soha nem mennek haza.
– És maga nem megy szívesen Amerikába?
– Egyáltalán nem. Én maradni akartam, hogy harcolhassak. A fasizmus borzasztó dolog. Ez egy
nagyon komoly háború lesz, és nekem ki kellene vennem a részemet a harcból. – Margaret a spanyol
polgárháborúról kezdett beszélni, de Harry erre már csak fél füllel figyelt. Valami eszébe jutott,
amitől szíve erősebben vert: amikor valaki kivándorol, magával viszi az értékeit is. Egyszerű a dolog. Amikor a parasztok menekülnek az ellenséges hadsereg elől, maguk előtt hajtják
az állatokat. A zsidók aranypénzeket varrtak a kabátjukba, amikor a nácik elől menekültek. Az orosz
forradalom után a menekülő orosz arisztokraták Fabergé tojásaikat szorongatva érkeztek meg Európa
fővárosaiba.
Lord Oxenford nyilván gondolt rá, esetleg sohasem térhet vissza Angliába. Ráadásul az angol
kormány intézkedéseket foganatosított annak megakadályozására, hogy a gazdagok bankokon
keresztül menekítsék ki pénzüket az országból. Oxenford nyilván magával hozta, amit csak magával
tudott hozni. Persze kockázatos vagyont érő ékszereket bőröndbe pakolni,

de nemigen lehetett más
választása. Mennyivel lenne kevésbé kockázatos, ha föladja postán? Vagy hagyja otthon? Hogy
elkobozza a kormány? Vagy elrabolja a megszálló hadsereg? Esetleg a háború után forradalom tör ki,
s valaki elemeli az ékszereket.
Nem. Lord Oxenford magával hozza a családi ékszereket.
És köztük vannak a híres Delhi-ékszerek.
Erre a gondolatra Harryben elállt a műértő lélegzet.
Delhi-ékszerek voltak Lady Oxenford híres gyűjteményének legértékesebb darabjai. Három
darabról volt szó, mindhárom aranyból készült, és óriási rubintokat meg gyémántokat foglaltak bele.
Egy nyaklánc, két fülbevaló, egy karperec. Négy darab. A hatalmas rubintok Burmából származtak,
Robert Clive tábornok hozta őket Angliába a tizennyolcadik században, és a király ékszerészei
foglalták őket aranyba.
A négy darab negyedmillió fontot ért. Több pénz, mint amennyit egy életben el lehet költeni, még
ha az ember kanállal eszi is a pénzt. És szinte biztosan itt van, ezen a gépen.
Nincs olyan hivatásos tolvaj, aki hajón vagy repülőgépen lopna. A gyanúsíthatok száma túlságosan
kicsi. Harry hamis útlevéllel utazott, amerikainak adta ki magát, a börtön elől szökött, és a kabinban
szemben ülő úr minden valószínűség szerint rendőr. Őrültség lenne még gondolni is arra, hogy
ellopja az ékszereket.
Ugyanakkor ilyen lehetőség egyszer adódik az életben. Ebben a pillanatban Harry úgy vágyott a
Delhi-ékszerekre, mint a fuldokló a levegőre.
Persze negyedmillióért nem lehet eladni. Legfeljebb a tizedéért. De az is huszonötezer font; több
mint százezer dollár. Egész életébenúri módon megélhetne ennyi pénzből. A pénz gondolatától a
nyál összefutott a szájában, de igazából most nem is a pénz számított. Látott az ékszerekről

fényképfelvételeket egy képeslapban. Leírhatatlanul csodálatosak voltak. A rubintok a gyémántok
mellett, mint könnycseppek egy csecsemő piros arcán. A fülbevalók és a karperec tökéletesen illett a
nyaklánchoz. Egy szép nő testén a világ legszebb látványa lenne. Harry tudta, ilyen közel sohasem
kerül többet ilyen gyönyörű ékszerekhez. Soha.
El kell lopni őket.
A kockázat szörnyű. Nem számít. Ő a világ legszerencsésebb embere.
– Maga nem is figyel arra, amit mondok – szólt Margaret. Harry fölébredt.
– Ne haragudjon – mondta, és mosolygott. – Az imént mondott valamit, s én álmodozni kezdtem.
– Tudom – válaszolta Margaret. – Az arcán láttam, olyan valakire gondol, akit nagyon szeret.

8

Nancy Lenehan türelmetlenül várt, míg Mervyn Lovesey sárga repülőgépét felkészítik az útra. Mervyn még mindig a gyapjúruhás férfinak osztogatta utasításait. Úgy látszott, a férfi lehetett az üzemvezető Mervyn gyárában. Nancy a beszélgetésből kitalálta, hogy a gyárban baj van a szakszervezettel, lehet, hogy a munkások sztrájkolni fognak.

Mikor Mervyn befejezte, Nancyhez fordult.
– Tizenhét szerszámkészítő dolgozik nálam, és az egyik nagyobb egyéniség, mint a másik.
– Mit gyárt? – kérdezte Nancy.
– Ventilátorokat. Légcsavarokat. Hajócsavarokat. Mindent, ami fémből van, hajlított és forog. De a

mérnöki rész a legkönnyébb az egészben. Az emberekkel van bajom. De hát nem hiszem, hogy nagyon érdekelnék egy gyáros gondjai.
– Dehogynem – mondta Nancy. – Nekem is gyáram van.
– Nocsak. És mit gyárt?
– Naponta ötezerhétszáz pár cipőt.
Mervynen látszott, imponál neki a dolog, de az is látszott, úgy érzi letromfolták. Biztos kisebb a gyára az enyémnél, azért érzi így, gondolta Nancy.
– Bár talán inkább azt kellene mondanom, naponta ötezerhétszáz cipőt gyártottam. Az öcsém a hátam mögött el akarja adni a gyárat. Aggódó pillantást vetett a gépre. – Ezért kell beérnem a *Clippert.*
– Be fogja érni. Még egy órával előbb is leszünk ott, mint kellene.
Nancy remélte, tényleg így lesz. A szerelő leugrott a gépről.
– Minden rendben, Mr. Lovesey – jelentette.
Mervyn Nancyre nézett.
– Hozzon neki egy sisakot – mondta a szerelőnek. – Ebben a hülye kalapban nem lehet repülni.
Nancy meghökkent, mert a férfi visszatért korábbi, kellemetlen modorához. Úgy látszott szívesen beszél vele amíg nincs jobb dolga, de amint van, már nem érdekli. Nem volt hozzászokva, hogy a férfiak lekezeljék. Nem volt feltűnően csábító nő, de elég vonzó ahhoz, hogy a férfiak megforduljanak

utána, és tisztelettel beszéljenek vele. Most azonban igazán nem engedhette meg magának a sértődékenységet. Ennél jóval több modortalanságot is szívesen elvisel, ha ezen az áron beérheti Petert, áruló testvérét.
Megszökött a feleségem mondta Mervyn meglepő nyíltsággal, s ezzel fölébresztette Nancyben a kíváncsiságot. Úgy érezte, meg tudja érteni az asszonyt. Mervyn nagyon jóképű férfi, semmi kétség, de önelégült és érzéketlen. Ezért tűnt annyira furcsának, hogy a felesége után megy. Inkább olyan férfinak tűnt, aki ha hírét veszi, a felesége elhagyta, csak annyit mond: Menjen a pokolba.
Kíváncsi volt arra is, milyen lehet a felesége. Csinos? Kívánatos? Vagy önző és elkényeztetett? Ijedt kisegér? Hamarosan megtudja, ha beérik a *Clipper*t.
A szerelő visszatért a pilótasisakkal, amit Nancy fölvett. Lovesey fölmászott a gép orrába, és leszólt a szerelőnek:
– Dobd föl! – Márhogy a szerelő Nancyt.
A szerelő udvariasabb volt gazdájánál. Fölsegítette Nancy kabátját, és közben azt mondta:
– Hideg van odafönn, még ha süt is a nap. – Azzal fölsegítette a szárnyra, ahonnan Nancy bemászott a hátsó ülésre. A szerelő föladta a táskáját, amit Nancy lábához tett.
Ahogy Mervyn beindította a motort, Nancynek eszébe jutott, végeredményben egy teljesen ismeretlen emberre bízta rá magát. Meglehet, Lovesey rossz pilóta, vagy a gép nincsen rendesen karbantartva. Talán Mervyn valójában nem légcsavarokat gyárt, hanem rabszolga-kereskedő, és meg se állnak egy török bordélyházig. Bár ahhoz talán ő már túl öreg. Akárhogy is, semmi oka nem volt rá, hogy megbízzon Loveseyben. Csak annyit tudott róla: angol, és van egy repülőgépe,
Nancy repült már néhányszor, de mindig nagyobb, zárt gépekben. Ilyen kis szöcskében még soha. Kicsit hasonló élmény lehet, mint nyitott autóban utazni. Mervyn csinált valamit, a gép nekilódult a kifutópályának. Nancy fülét betöltötte a motor zúgása, sisakját verte a szél.
Azok a gépek, amelyekben Nancy repült, könnyedén és simán emelkedtek a levegőbe. Mervyn gépe úgy hagyta el a földet, mint a ló, amikor akadályt ugrik át. Nancy rémülten kapaszkodott, attól félt, kiesik a gépből. Van Loveseynek egyáltalán pilótaigazolványa?
A kis gép gyorsan emelkedett, aztán vízszintes pályára állt. Valahogy természetesebbnek tűnt a repülés, mint a nagy utasszállító gépek esetében.

Nancy látta a szárnyakat, érezte a szelet, hallotta a kis motor hangját és érezte, a légcsavar hogyan hajtja a szárnyak alá a levegőt, mint ahogyan az ember is érzi a madzagon, hogyan röpül a papírsárkány. Egy nagy, zárt gépben mindez érthetetlenebbnek és ezért csodálatosabbnak tűnt.
Ugyanakkor azt is érezte, hogyan küszködik a kis gép a széllel, amitől összeszorult a gyomra. A szárnyak fából és vászonból készültek, a légcsavar eltörhet vagy lepottyanhat, a szél ellenük fordulhat, jöhet köd, villám vagy jégeső. Ám mindez valószínűtlennek tűnt, ahogy a gép fölemelkedett a napsütésbe a ritkás felhők fölé, és orrát bátran Írország partjai felé fordította. Nancy úgy érezte, mintha egy nagy, sárga szitakötő hátán repülne. Izgalmas volt és kicsit ijesztő, mint a hullámvasút a vidámparkban.
Hamarosan elmaradt Anglia. A tenger fölött repültek. Nancy egy percre diadalittasan gondolt rá, milyen képet vág majd Peter, amikor fölszáll a *Clipperre*, és meglátja nővérét, akit szerinte olyan végtelenül ügyesen rázott át. Korai az öröm, Peter. Még nem győztél.
Persze azzal sem győz még, ha beéri a *Clipper*t. Nem elég csak időben odaérni az igazgatótanács ülésére. Meg kell győznie Tilly nénit és Dan Rileyt, hogy jobban teszik, ha mellette maradnak, és nem adják el a részvényeket.
Azt akarta, hogy mindenki előtt fölfedhesse Peter viselkedését. Mindenki lássa, elárulta a.testvérét, a háta mögött el akarta adni a céget, röviden: hogy egy mérgeskígyó. És mégsem; ez nem lenne okos dolog: Ha kimutatja indulatait, a többiek azt hihetik, nem üzleti, hanem érzelmi okokból ellenzi a cég eladását. Helyesebb ha hűvös lesz és nyugodt, Peterrel való ellentétét pusztán üzleti ügynek állítja be. Úgyis mind tudják, Nancyben több az üzleti érzék, mint Peterben.
Különben érvelése egyszerűés átlátható volt. A cégért ajánlott árat a jelenlegi haszon alapján ajánlották, a jelenlegi haszon pedig azért olyan alacsony, mert Peter rossz igazgató. Már akkor többet kereshetnének, ha csak az üzletláncot eladnák,, de a legjobb az lenne, ha Nancy tervei szerint átszerveznék az egész vállalatot, hogy megint komoly hasznot hajtson.
Még egy oka volt rá, hogy várjanak: a háború. A háború általában jó üzlet, és kivételesen jó üzlet azoknak, akik a katonaságnak szállítanak. Amerika valószínűleg nem fog részt venni a háborúban, de a hadsereget mindenképpen meg fogják erősíteni. A cég haszna feltétlen nőni fog. Nem csoda, hogy Nat Ridgeway meg akarja venni.

Ilyesmiken gondolkozott míg az Ír-tenger fölött repültek, és igyekezett megfogalmazni beszédét, amelyet az igazgatótanácsnak tart majd. Bízva benne, hogy a szél elkapja szavait, hangosan gyakorolta érveit, kifejezéseit. Annyira elmerült az elképzelt igazgatótanácsi ülésben, hogy először nem is vette észre, amikor a motor köhögni kezdett. Éppen azt mondta hangosan a levegőnek: Az európai háború következtében a haszon megkétszereződik, és ha Amerika is belép a háborúba, ismét megkétszereződik...
Mikor a motor másodszor is kihagyott, Nancy fölébredt álmodozásából. A motor hangja kihagyott, aztán gurgulázni kezdett mint a vízcsap, ha levegő szorult bele. Rövid ideig ismét normálisan járt, aztán megint akadozni kezdett. A gép veszített valamit repülési magasságából.
– Mi történt? – üvöltötte Nancy. Mervyn azonban vagy nem hallotta meg a széltől, vagy meghallotta, de nem akart válaszolni.
A motor hangja ismét magasabbra váltott, mintha Mervyn gázt adott volna. A gép ismét egyenesen repült. Nancy megijedt. Csak nem volt valami komoly baj? Szerette volna látni Mervyn arcát, de a férfi nem fordult meg.
A motor hangja már percenként változott. Időnként egészségesnek tűnt, aztán hirtelen megint köhögött és akadozott egy darabig. Nancy előrehajolt, a légcsavart leste, hogy annak mozgásában föl tud-e fedezni valami rendellenességet. Semmit sem látott, a csavar egyenletesen forgott, de valahányszor a motor köhögni kezdett, a gép mindig egy kicsit alacsonyabban repült tovább. Nancy nem bírta már a feszültséget. Kikapcsolta biztonsági övét, előrehajolt, és megkopogtatta Lovesey vállát. A férfi oldalt fordította a fejét, és Nancy a fülébe süvített:
– Mi baj van?
– Nem tudom – kiáltotta Mervyn.
Nancy nem elégedett meg ennyivel.
– Akkor mi történik a motorral? – üvöltötte.
– Kihagy az egyik henger.
– Hány hengere van?
– Négy.
A gép ismét magasságot vesztett. Nancy gyorsan visszaült, és ismét bekapcsolta a biztonsági övet. Azt tudta, egy autó akkor is megy, ha az egyik henger leáll. De az ő Cadillacjének tizenkét hengere volt. Tud egy négyhengeres gép repülni három hengerrel? Borzasztó volt ez a bizonytalanság.
A gép egyre veszített magasságából. Nancy arra gondolt, biztosan tudnak

három hengerrel repülni, csak nem túl sokáig. Előbb-utóbb a tengerbe fognak zuhanni. A távolban szárazföldet látott. Megint kioldotta magát, és Mervyn fülébe ordított:
– El tudjuk érni a földet?
– Nem tudom!
– Maga nem tud semmit! – sikított Nancy. – Legalább azt mondja meg, mit gondol.
– Fogja be a száját, mert így nem tudok koncentrálni. Nancy ismét visszaült. Meg fogok halni, gondolta. Szerencsére a fiúkat már fölneveltem. Persze így is meg fogja őket viselni, főleg miután az apjuk autóbalesetben halt meg. De felnőtt, erős emberek, és pénzben sohasem fognak hiányt szenvedni. Nem lesz semmi bajuk.
Bárcsak lett volna egy szeretőm. Tíz éve, hogy Sean meghalt, azóta senki..., ennyi erővel kolostorba is vonulhattam volna. Le kellett volna feküdnöm Nat Ridgewayel, nem lehetett volna rossz.
Mielőtt Párizsba jött, néhányszor randevúzott.egy magakorabeli udvarlójával, de igazán nem tetszett neki. A férfi kedves volt, de gyenge, mint a legtöbb férfi, aki körülvette. Azt hitték, ő az erős, és gyenge partnerre vágyik. Pedig én vagyok az, akinek egy erős társra lenne szükségem. Ha most túlélem ezt a repülőutat, nem halok meg míg nem szerzek be egy szeretőt, határozta el.
Ha meghalok, Peter nyer. Igazságtalanság. Az üzlet az egyetlen, ami megmaradt apjukból, s most be akarják olvasztani a General Textiles hatalmas, alaktalan tömegébe. Apa egész életében keményen dolgozott, hogy fölépítse a céget. Peternek elég volt öt év, hogy tönkretegye, öt henye, önző év.
Nancynek néha még mindig hiányzott apja. Okos ember volt; bármilyen probléma merült föl, akár a nagy gazdasági válság, akár egy családi csetepaté, akár a cég ment rosszul, akár a gyerekek rossz jegyeket hoztak haza az iskolából, apa mindig megtalálta a megoldást. Értett a cipőkészítéshez is, nemcsak a cégvezetéshez, és a gyár tervezői gyakran kikérték a tanácsát. Nancy fő erénye abban állt, hogy meg tudta jósolni a divat alakulását. Sohasem érezte, hogy apja árnyékában él. Peter érezte így. Nancynek egyszerűen hiányzott az apja.
Hirtelen nevetségesnek érezte a halál gondolatát. Olyan lenne, mint amikor a darab vége előtt megy le a függöny, a főszereplő monológja kellős közepén. A dolgok általában nem így történtek. Ez a gondolat reményt

ébresztett benne, és vidámságot: mégsem fog most meghalni.
Írország partja közeledett, de a gép egyre alacsonyabban repült. Hamarosan láthatóvá váltak a smaragdzöld mezők és a barna mocsarak. Innen származik a család, gondolta Nancy izgatottan.
Mervyn Lovesey válla és karja mozogni kezdett, mintha küszködne a kormánnyal. Nancy jókedve azonnal eltűnt. Imádkozni kezdett. Római katolikusnak nevelték, de Sean halála óta nem volt misén, ami azt illeti, utoljára a temetésen járt templomban. Nem is tudta, hívő embernek tartja-e magát vagy sem, mindenesetre imádkozott: ártani nem árthat. Elmondta a Miatyánkot, és arra kérte Istent, engedje élni legalább amíg Hugh megnősül, hogy láthassa az unokáit; és engedje élni, hogy megmenthesse a céget, és ne kelljen szélnek ereszteni az alkalmazottakat, és hogy továbbra is jó, olcsó cipőket gyárthasson egyszerű embereknek, és ő maga is megélhessen egy kis boldogságot. Úgy érezte, életében eddig túl nagy szerepet játszott a munka.
Már olyan alacsonyan jártak, hogy Nancy tisztán látta a hullámok fehér taraját. A távoli part is kivehetővé vált, látta a homokot, a sziklákat, s túl a zöld mezőket. Vajon ki tud-e úszni, ha Mervyn a vízen teszi le a gépet? Jó úszónak tartotta magát, de a tenger hullámaival megküzdeni egészen más, mint a medence nyugodt vizében róni a hosszokat. A víz nyilván jéghideg. Hogy is szokták mondani? “A tengerbe veszett.” Ez az. A Boston Globe majd cikket közöl: Nancy Lenehan gépe lezuhant és utasa a tengerbe veszett. Nancy megborzongott kasmírkabátjában.
Ha a gép lezuhan, valószínűleg nem fogja érezni, milyen hideg a víz. Vajon milyen gyorsan repülhetnek? Lovesey azt mondta, óránként kilencvenöt mérföldes sebességgel tud repülni a gép, de amióta a motor elromlott, sokkal lassabban repülnek. Mondjuk ötvennel. Sean is ötvennel ment, amikor karambolozott és meghalt.
A part közeledett. Talán imája meghallgattatott, talán sikerül leszállniuk a szárazföldön. A motor most egészségesebb hangon zakatolt, körülbelül úgy, mint egy sebesült dongó. Nancy most azon kezdett aggódni, hol tudnak leszállni. A homokos parton? Vagy inkább a kavicsokon? A mezőn biztosan, de a tőzeg mocsaras talaján aligha. A part most már csak néhány száz méterre volt és Nancy tisztán látta, milyen sziklás. Erős hullámverés is volt. A sziklák fölött sima mező feküdt, talán ott le tud Lovesey szállni.
A kis, sárga repülő bátran küzdött az elemekkel, bár egyre alacsonyabban szállt. Most már érezni lehetett a tenger sós szagát. Még mindig jobb lenne

a vízen leszállni, mint megpróbálni átrepülni a sziklákat. Ha nem sikerül, az éles kövek darabokra tépik a kis gépet. Remélem, gondolta, rögtön meghalok.
Amikor a part már csak száz méterre volt, Nancy rájött, Lovesey megpróbálja elérni a mezőt. De a gép most már alig magasabban repült a szikláknál, és folyton veszített magasságából. A szikláknak fognak ütközni. Nancy szerette volna behunyni a szemét, de képtelen volt rá. Megbabonázva meredt a közeledő sziklákra, mint egér a csörgőkígyóra.
A motor beteg állatként üvöltött. A szél sós permetet hajtott Nancy arcába. A juhok rémülten menekültek a közelgő repülőgép útjából. Nancy görcsösen szorította a gép peremét. A sziklák vészesen közeledtek. Egy szélroham kissé megemelte a gépet, majd ismét leejtette. Nancy behunyta szemét és sikított.
Egy pillanatig nem történt semmi.
Aztán nagy döccenést érzett és előrebukott. A biztonsági övtartotta vissza attól, hogy kiessen a gépből. Nancy úgy érezte, itt a vég. Aztán a gép ismét fölemelkedett. Nancy abbahagyta a sikítást és kinyitotta a szemét.
Még mindig a levegőben voltak, talán egy méterrel a mező fölött. Épphogy átrepülték a sziklákat. A gép ismét a földre döccent, s ez alkalommal már nem emelkedett újra a levegőbe, fékezve rohant a göröngyös mezőn, majd a lelkét rázva ki Nancynek. Egyenesenegy bozótos felé rohantak, de Mervyn csinált valamit, s a gép kikerülte az újabb veszedelmet. A rázkódás csillapodott, a gép lelassult, aztán megállt. Nancy alig hitte el, hogy még életben van.
Most, mikor vége volt, most tört ki rajta a feszültség. Egész testében remegett, aztán erőt vett magán. Vége van, mondogatta magának, vége, vége, túléltem.
Lovesey szó nélkül kimászott, kezében a szerszámosládával. Nancyre egy pillantást sem vetett, a motorházhoz ment és fölnyitotta.
Megkérdezhetné, jól vagyok-e, gondolta Nancy.
Furcsa módon Lovesey udvariatlansága megnyugtatta. Körülnézett. A juhok is megnyugodtak, s folytatták a legelészést. Most, amikor a motor elhallgatott, Nancy hallotta, amint a hullámok a partot ostromolják. Sütött a nap, hűvös, nedves szél fújt a tenger felől.
Néhány pillanatig még ült, aztán amikor úgy érezte lábra tud állni, lassan kimászott a gépből. Életében először állt ír földön. Majdnem elsírta magát. Innen vándorolt ki a család valamikor régen, az angol elnyomás, a

protestánsok üldözése és a krumplivész okozta éhínség elől, fából ácsolt hajókba zsúfolódva, tele reménnyel, ki Amerikába. Tipikusan ír dolog, hogy majdnem belehal az első alkalomba, amikor hazalátogat.
Hanem elég az érzelgősségből. Életben maradt; most el kell érnie a *Clipper*t. Karórájára nézett: negyed három volt. A *Clipper* negyedórája indult el Southamptonból. Időben elérhetnek Foynesba, ha a gépet meg lehet reparálni, és ha lesz bátorsága újra beleülni.
Odasétált Loveseyhez, aki éppen egy csavart próbált meglazítani.
– Meg tudj a javítani?
Lovesey nem nézett föl.
– Még nem tudom.
– Mi baja a motornak?
– Nem tudom.
– Azt hittem, maga mérnök.
Mervyn ránézett.
– Matematika és fizika szakot végeztem. A szakterületem a hajlított formák légellenállása. Nem szerelő vagyok.
– Akkor talán keríthetnénk egy szerelőt.
– Itt? Írország még mindig a kőkorszakban van.
– Mert az angolok századokon át elnyomták!
Mervyn kihúzta fejét a motorházból, és ránézett.
– Hogy jön ide a politika? – kérdezte.
– Még azt se kérdezte meg, jól vagyok-e.
– Látom, jól van.
– Majdnem megölt!
– Szerintem megmentettem az életét.
Micsoda lehetetlen alak!
Nancy a látóhatárt fürkészte. A távolban mintha egy utat látott volna, s azon túl zsúpfedeles kunyhókat. Talán szerezhetne egy autót, s azzal mehetne Foynesba.
– Hol vagyunk? És ne mondja azt, hogy nem tudja!
Mervyn nevetett, ami meglepte Nancyt.
– Azt hiszem néhány kilométerre lehetünk Dublintől.
Nancy elhatározta, nem áll ott tétlenül, amíg a férfi szerel és udvariatlankodik.
– Megyek és hozok segítséget. Mervyn a nő lábára nézett.
–Ebben a cipőben nem jut messzire.

Majd én megmutatom neked, gondolta Nancy. Fölhúzta szoknyáját, és kioldotta harisnyáját. Mervyn elvörösödött zavarában. Nancy legöngyölítette a harisnyát, és levette a cipőjével együtt. Roppantul élvezte, hogy megbotránkoztatja a férfit. Cipőjét kabátzsebébe tette.
– Nemsokára itt leszek – mondta, és nekiindult mezítláb. Néhány lépés után elégedetten elmosolyodott. Hogy megdöbbent! De meg is érdemelte. Fennhéjázó, ronda disznó.
Öröme hamarosan megcsappant, ahogy lába egyre jobban fázott, és egyre mocskosabb lett. A kunyhók messzebb voltak, mint gondolta volna. Azt sem tudta, mit tesz, ha odaért. Talán sikerül egy kocsit találnia, ami beviszi Dublinba. Loveseynek valószínűleg igaza lehetett abban, hogy Írországban kevés a szerelő.
Húsz percig tartott, amíg a faluba ért. Az első ház mögött egy asszonyra lelt, aki facipőben ásott a konyhakertben.
– Jó napot kívánok – mondta Nancy.
Az asszony felkiáltott meglepetésében.
– Elromlott a repülőgépem – folytatta Nancy.
Az asszony úgy nézett rá, mint aki marslakót lát. Nancy maga is érezte, hogy furcsán festhet így, kasmírfelöltőbenés mezítláb. Erezte azt is, az asszony számára nincs nagy különbség egy marslakó és őközötte, aki azzal a váratlan hírrel állít be, hogy elromlott a repülőgépe. Az asszony kinyújtotta kezét, és óvatosan megérintette Nancy kabátját, mint egy ókori görög paraszt, ha az ismeretlenben valami istent sejt. Nancy zavarba jött.
– Én is ír vagyok – mondta Nancy, abban a reményben, hogy ettől emberibbnek tűnik.
Az asszony mosolyogva rázta a fejét. Ilyen könnyen nem dőlt be.
– Szeretnék eljutni Dublinba.
Ezt már megértette az asszony. Sőt, ebben még valami értelem is fölcsillant számára: az ilyen jelenségeknek biztosan a nagyvárosban van a helyük.
– Igen, értem – válaszolta.
Nancy megkönnyebbült, amikor az asszony angolul válaszolt; nagyon tartott tőle, hogy esetleg csak gaelül tud.
– Milyen messze van Dublin?
– Jó lovon másfél óra – mondta az asszony dallamos hangon. Ez nem hangzott jól. Két óra múlva a *Clipper* fölszáll Foynesból, ami az ország másik szélén van.
– Nincs a faluban valakinek autója?

– Autója? Az nincs.
– A fene egye meg.
– De a kovácsnak van egy motorbiciklije.
– Nagyszerű! – Nancy arra gondolt, Dublinban biztosan tud autót bérelni, ami elviszi Foynesba. Nem tudta ugyan mekkora távolságról van szó, de úgy érezte, mindenképpen meg kell próbálnia.
– Hol lakik a kovács?
– Megmutatom. – Az asszony a földbe ütötte az ásót.
Megkerülte a házat, Nancy követte. Az út földes volt, ezen motorkerékpárral se lehet nagyon gyorsan menni. Ráadásul az is eszébe jutott míg a falu házai között sétáltak, hogy a motorkerékpár csak egy személyt tud elvinni a vezetőn kívül. Ez baj. Az volt a terve, visszamegy Loveseyért, ha sikerült autót szereznie. De egy motorkerékpáron csak egyikük utazhat; hacsak a kovács el nem adja nekik. Akkor egyenesen Foynesba mehetnének, gondolta Nancy izgatottan.
Közben elérkeztek a falu utolsó házához. A ház oldalához fészer támaszkodott. Nancy egy pillantást vetett a fészerbe, és minden reménye szertefoszlott. A motorkerékpár ott volt, de darabokban. A kovács éppen szétszedte. Valami baj lehetett vele.
– Ó, az istenit – szaladt ki Nancy száján.
Az asszony gaelül beszélt a kovácshoz. A kovács fiatal ember volt, fekete hajjal és kék szemmel. Láthatóan mulattatta a történet. Bólintott, aztán Nancyhez fordult.
– Hol van a repülőgépe?
– Egy mérföldre innen, a mezőn.
– Talán megnézhetném.
– Ért hozzá?
A kovács vállat vont.
– Motor, motor – mondta szűkszavúan.
Valóban, gondolta Nancy, ha meg tud javítani egy motorkerékpárt, biztosan meg tud javítani egy repülőgépet is.
– Bár úgy hallom – folytatta a kovács –, erre már nem lesz szükség.
Nancy először nem értette, mit akar a kovács mondani, aztán ő is meghallotta a gép hangját. Kirohant a fészerből, és meglátta a sárga repülőt a falu fölött. Lovesey megjavította, és fölszállt nélküle. Hitetlenkedve bámult a magasba. Hogy tehette? Hiszen még a táskája is a gépen van!
A gép leírt egy kört a falu fölött, mintha Nancyt gúnyolná. Nancy öklét

rázta dühében. Mervyn vidáman visszaintegetett, aztán a gép a magasba emelkedett és távolodott.
Nancy nem tudta levenni szemét a távolodó gépről. Az asszony és a kovács ott álltak mellette.
– Maga nélkül megy el – jegyezte meg a kovács.
– Mert egy lelketlen vadállat – válaszolta Nancy.
– A férje?
– Még csak az kéne!
Nancyt a rosszullét környékezte. Egy nap két férfi árulta el. Akár föl is adhatja. A *Clipper*t nem tudja beérni. Peter eladja a céget, és ezzel be van fejezve.
A gép megfordult a levegőbeli. Nyilván most veszi föl az irányt Foynes felé, gondolta Nancy. Megy a felesége után. Hát remélem, az asszony nem megy vissza hozzá.
A gép azonban folytatta a fordulatot, mígnem megint a falu felé fordult. Mit csinál?
Az út vonalát követve ereszkedett. Mit akar? Talán megint elromlott a motor? A gép leszállt az úton, és a kovács háza mellett álló három ember felé közeledett.
Nancy szinte elájult a megkönnyebbüléstől. Érte jött vissza!
A gép előtte állt meg. Mervyn kiabált valamit, amit nem lehetett érteni.
– Mi? – kiáltotta Nancy. Mervyn kihajolt, úgy kiabált.
– Mire vár? Szálljon már be!
Nancy ismét órájára pillantott. Háromnegyed három. Még mindig idejébenodaérhetnek. Újra elöntötte a lelkesedés. Még nincs vége, gondolta boldogan.
A fiatal kovács lépett hozzá, szemében vidámság csillogott.
– Segítek beszállni – mondta, és két kezét össze fonva hátát a gépnek támasztotta. Nancy egyik lábát a fiú kezébe helyezte, föllépett a gépbe, és bekászálódott az ülésbe.
A gép azonnal elindult. Néhány pillanattal később a levegőbe emelkedtek.

9

Mervyn Lovesey felesége igen boldog volt.

Amikor a *Clipper* felszállt, éppúgy megrémült mint a többiek, de most csak felszabadult boldogságot érzett.
Még sohasem repült. Mervyn sohasem gondolt arra, hogy magával vigye, bár a gépet ő festette sárgára, hosszú napok munkájával. Most, mihelyt a fölszállás idegességén túljutott, remek érzés volt ebben a repülő luxusszállodában lenni. Az ablakból látta az angol mezőket, házakat, utakat és vasutakat. Szabadnak érezte magát. Szabad is volt, megszabadult Mervyntől, és elszökött Markkal.
A felszállás előtti utolsó éjszakát a South-Western Szállóban töltötték. Mr. és Mrs. Alderként jelentkeztek be, és kapcsolatukban először az egész éjszakát együtt töltötték. Szeretkeztek, aztán aludtak; reggel fölébredtek és megint szeretkeztek. Valóságos fényűzésnek tűnt három hónap lopott pásztorórái után.
A *Clipper*en repülni olyan érzés volt, mintha moziban ülne. Gazdag berendezés, elegáns emberek, kiváló pincérek, s akárhová nézett az ember, mindenütt híres arcokat látott. Ott volt Gabon báró, a gazdag cionista, aki folyton ösztövér társával beszélgetett; itt volt Oxenford márki, a híres fasiszta és családja. Lavinia Bazarovhercegnő, a párizsi társasági élet egyik vezéralakja Diana kabinjában ült, az ablak alatt. A hercegnővel szemben foglalt helyet Lulu Bell, a híres filmsztár. Diana rengeteg filmjét látta. De a legnagyobb meglepetés az volt, hogy Mark jól ismerte a színésznőt. Ahogy elhelyezkedtek a kabinban, egy amerikai hang így kiáltott:
– Mark! Mark Alder! Csak nem te vagy az személyesen? – És mikor Diana megfordult, látta amint egy apró, szőke nő karvalyként csap le barátjára.
Kiderült, Mark és Lulu évekkel ezelőtt együtt dolgoztak a chicagói rádiónál, még mielőtt Luluból sztár lett. Mark bemutatta egymásnak a hölgyeket, és Lulu nagyon kedves volt. Dicsérte Diana szépségét, és azt mondta, Mark szerencsés, hogy rátalált. De természetesen Mark jobban érdekelte, és a felszállás óta egyfolytában egymással beszélgettek; emlékeket idéztek föl a régi szép időkből, amikor fiatalok voltak, szegények, és rossz lakásokban laktak, s csempészett szeszt ittak hajnalig.
Dianát meglepte, Lulu milyen alacsony. A filmekben magasabbnak látszott.

Azt is észrevette, a haja nem termesztésen szőke, hanem festett. És a filmekben fiatalabbnak is látszott. De személyisége ugyanaz volt a filmvásznon, mint az életben: csiripelő, magabiztos kis nőszemély, aki mindig a figyelem középpontjában áll. Most is, Markkal beszélgetett, de mindenki őt nézte: Diana, Lavinia hercegnő, és a kabinban ülő másik két utas.
Éppen egy történetet mesélt, melynek lényege az volt, hogy egy rádiójáték kellős közepén az egyik színész fölkelt és eltűnt.
– Éppen mondtam: Ki ette meg a húsvéti tojást? – és vártam a választ, de George nem volt sehol. – Megállt a történetben, körülnézett, hogy a hatást vizsgálja, aztán folytatta: – Senki nem szólt semmit, úgyhogy megismételtem: Ki ette meg a húsvéti tojást? Aztán, hogy erre se jött válasz, így csináltam – azzal Lulu Bell hihetetlenül mély férfihangon fejezte be történetét: – Biztosan a macska ette meg.
Mindenki nevetett.
Ezzel vége is volt a rádiójátéknak – mondta Lulu.
Dianának eszébe jutott, egyszer a rádióban hallotta, amint a bemondó úgy meglepődött valamin, hogy élő adásban azt mondta: Jézus Mária!
– Egyszerén is hallottam egy bemondót káromkodni – kezdte, de Mark leintette.
– Az állandóan előfordul.
Valami újabb történet jutott eszébe, amin Luluval együtt harsogva nevettek. Diana is mosolygott, de kezdte úgy érezni, kicsit kívül rekedt a nagy mulatságon. Arra gondolt, eddig el volt kényeztetve; három hónapig Mark csak és kizárólag az övé volt, nem kellett megosztania senkivel. Ez persze nem tarthat így örökké. Hozzá kell majd szoknia, hogy Mark másokat is ismer. Inkább a hercegnőhöz fordult.
– Szokta a rádiót hallgatni, hercegnő?
– Közönséges találmány – válaszolta az agg arisztokrata. Diana találkozott már néhány gőgös öregasszonnyal.
– Milyen érdekes – folytatta –, tegnap sikerült egy állomást fognunk, ahol Beethoven vonósnégyeseket játszottak.
– A német zene gépies – válaszolta a hercegnő.
Vannak emberek, akiknek semmi sem elég jó, gondolta Diana. A hercegnő valamikor a világ leggazdagabb, legkiváltságosabb osztályához tartozott, és természetesen ezt úgy tudathatta mindenkivel a legegyszerűbb módon, ha mindenre fölhúzta az orrát. Nem lesz könnyű vele beszélgetni.

A hátsó traktust ellátó utaskísérő jelent meg, és megkérdezte, ki mit inna. Davynek hívták. Törékeny, szőke fiatalember volt, rokonszenves, kecses járással. Diana egy martinit kért. Fogalma sem volt, mi az a száraz martini, de a filmekből emlékezett, Amerikában ez a koktél a legdivatosabb.
Míg az italra várt, a kabin két másik utasát tanulmányozta. Egyikük jóképű fiatalember volt, kicsit talán ízléstelen öltönyben. Kisportolt, izmos fiú, de a kezén túl sok ízléstelen gyűrű csillog. Bőre enyhén sötétnek tűnt. Talán dél-amerikai, gondolta Diana. Vele szemben furcsa teremtés ült, aki nem tudni hogy keveredett ide. Ruhája túl nagy volt, gallérja kopott; nem úgy nézett ki, mint aki csak úgy kifizet kilencven fontot a jegyért. Ráadásul kopasz is volt, mint a biliárdgolyó. A két férfi nem beszélt egymással, nem is néztek egymásra, Diana mégis biztosan érezte, együvé taroznak.
Hirtelen Mervyn jutott eszébe. Vajon mit csinálhat most? A levelet már biztosan megkapta. Talán sír, gondolta bűntudattal telve. Bár ez nem valószínű. Inkább dührohamot kap. S kin tölti ki a dühét? Valószínűleg szegény munkásain. Most már sajnálta, amiért olyan rövid és kimért levelét írt, de nem volt képes többre. Mervyn nyilván felhívja Theát, a testvérét abban a hiszemben. talán tudja, Diana hova ment. Thea persze nem tudja, s a hír amúgy is meg fogja döbbenteni. Mit fog mondani majd az ikreknek? Ez a gondolat elkedvetlenítette Dianát. Unokahúgai hiányozni fognak.
Davy jött vissza a rendeléssel. Mark először Lulu felé emelte föl a poharát, csak aztán Diana felé. Mintha utólag jutott volna eszébe, hogy én is itt vagyok, gondolta Diana keserűen. Belekóstolt az italba és kis híján kiköpte.
– Hiszen ez tiszta gin! Mindenki nevetett.
– Majdnem tiszta gin – mondta Mark. – Nem ittál még száraz martinit?
Diana megalázva érezte magát. Nem tudta, mit rendel; akár egy bakfis, ha a kocsmába téved. Itt volt ez a sok kiművelt kozmopolita, biztosan azt hiszik, egy ostoba vidéki lány.
– Szívesen hozok valami mást, asszonyom – mondta Davy.
– Egy pohár pezsgőt kérek – mondta Diana duzzogva.
– Rögtön.
– Még sohasem ittam száraz martinit – fordult Diana mérgesen Markhoz. – Gondoltam, kipróbálom. Remélem nincs ellene kifogásod.
– Már miért lenne? – válaszolta Mark, és megsimogatta Diana térdét.
Lavinia hercegnő elégedetlen volt.
– Ez a konyak rettenetes, fiatalember. Hozzon nekem egy csésze teát!
– Azonnal, asszonyom.

Diana úgy érezte, ki kell mennie. Fölállt, elnézést kért, és elindult a gép hátsó része felé. Két ajtót talált. Az egyiken ez a felirat díszelgett: “Hölgyek”. Ide nyitott be.
A mellékhelyiség olyan szép volt, hogy szinte fölvidította. Az egyik fal mentén fésülködőasztalka állt, mellette két székkel. A székeket türkizkék bőrrel vonták be. A falakat sárgás tapéta bontotta. Diana leült a tükör elé, hogy rendbe hozza arcát. Vagy, ahogy Mark mondaná, átírja az arcát. Az asztalkán papírkendők, és mindenféle kenceficék sorakoztak.
De amikor a tükörbe nézett, egy boldogtalan arc nézett rá vissza. Lulu Bell felhőként jött, ami eltakarja a napot. Mark minden figyelmét és figyelmességét magára vonta, mígnem szerelme már úgy tekintett rá, mint egy enyhén kellemetlen mellékszereplőre. Persze Lulu korban is jobban illett Markhoz, aki harminckilenc éves volt. Diana csak harmincegy. Vajon Mark tudta, Lulu hány éves? A férfiak néha meglepően ostobák ebben a tekintetben.
Az igazi baj nem ez volt, hanem hogy Marknak és Lulunak annyi közös élménye volt; mindketten amerikaiak, mindketten a szórakoztatóiparban dolgoznak, ráadásul együtt csinálták végig a rádió hőskorát. Diana semmi ilyesmivel nem büszkélkedhetett. Egyáltalában, mit csinált egész életében azon kívül, hogy egy vidéki városban úriasszonyt játszott?
És Mark? Most már mindig ilyen lesz? Amerikába tartottak, az ő hazájába. Mostantól kezdve Mark lesz az, aki mindenkit ismer, és ő az, aki számára minden új és ismeretlen lesz. Csak Mark barátaival fognak találkozni, mert Dianának Amerikában nem voltak barátai. Hányszor fogják még kinevetni valamiért, amit mindenki tud, csak ő nem? Hogy a “dry martini” lényegében, hideg gin?
Talán hiányozni fog a világ, melyet maga mögött hagyott? A jótékonysági bálok és a manchesteri szállodák, ahol mindenkit és mindent ismert: az embereket, a koktélokat, az étlapokat. Unalmas világ volt, de biztonságos.
Nem. Megrázta fejét, amitől szőke haja szétterült a levegőben. Nem szabad így gondolkoznia. Halálra untam magam abban a világban, kalandra és izgalomra vágytam, s most hogy megkaptam, élvezni akarom.
Elhatározta, visszahódítja Markot. Mit tegyen? Nem akart veszekedni vele, ezzel gyöngének tüntetné föl magát. Ugyanazt fogja tenni, mint Mark: keres valakit, akivel állandó lelkes beszélgetésbe merülhet. Ott van az a jóképű fiú, aki a másik oldalonül. Fiatalabb mint Mark, és izmosabb. Mark olyan féltékeny lesz, mint egy megvadult mór.

Füle mögé,és mellei közé parfümöt tett, aztán elhagyta a helyiséget. A szükségesnél kissé határozottabban ringó léptekkel ment végig a gépen és élvezte, hogy a férfiak kéjes pillantásokkal, a nők pedig irigykedő tekintettel méregetik. Én vagyok a legszebb nő a gépen, gondolta. Ezt Lulu Bell is jól tudja.
Mikor saját kabinjába ért, nem ült le, hanem a másik ülés felé fordulva kihívóan rámosolygott a fiatalemberre. A fiatalember visszamosolygott.
– Csodálatos út – jegyezte meg Diana.
– Óriási – mondta a fiataembert, egy aggódó pillantást vetve, mintha attól félne, rosszallja, ha Dianával beszélget.
– Együtt vannak? – kérdezte Diana.
– Olyasmi – mondta a kopasz röviden. Aztán, mint aki maga is érzi, hogy udvariatlan, fölállt és kezet nyújtott.
– Ollis Field vagyok.
– Diana Lovesey. – Diana nem szívesen fogott kezet a kopasszál, mert piszkos volt a körme. A fiatalember felé fordult.
– Engem Frank Gordonnak hívnak.
Mindketten amerikaiak voltak, de egyebekben egyáltalán nem hasonlítottak egymáshoz. Frank Gordonelegánsan öltözködött, nyakkendőtűt viselt, és szivarzsebéből selyemzsebkendő csücske kandikált ki. Göndör haján hajolaj csillogott, és az egész ember enyhe kölniszagot árasztott.
– Még mindig Anglia fölött repülünk? – kérdezte.
– Diana úgy hajolt a férfi fölött az ablakhoz, hogy az érezhesse parfümjét.
– Most vagyunk Devon fölött – válaszolta, bár a valóságban fogalma sem volt, mi fölött repülnek éppen.
– Maga hova valósi?
Diana leült a fiatalember mellé.
– Manchesterbe. – Gyorsan Markra pillantott; látta, amint, megrökönyödötten figyeli a jelenetet, aztán figyelmét ismét Frankra fordította. – Az egy nagyváros az ország északnyugati részén.
Ollis Field rosszallóan rágyújtott. Diana keresztbe vetette lábát.
– Az én családom eredetileg olasz – mondta Frank.
– Gondolja, Olaszország részt fog venni a háborúban? – kérdezte Diana. Tudta, az olasz kormány fasiszta.
– Az olasz emberek nem akarnak háborút – rázta a fejét Frank.
– Az emberek sehol sem akarnak háborút.
– Akkor miért tör ki mégis?

Dianának Frank Gordon rejtélyes jelenségnek tűnt. Annyi biztosnak látszott, hogy tehetős, de az is, hogy iskolázatlan. A legtöbb férfi örült, ha magyarázhatott, de Frank Gordon ennek semmi jelét nem adta. Diana most a kopaszhoz fordult.
– Magának mi a véleményé, Mr. Field?
– Nincs véleményem – morogta a megkérdezett. Diana visszafordult a fiatalemberhez.
– Talán a háború az egyetlen megoldás a fasiszták számára, ha .meg akarják tartani az uralmukat.
Lopva ismét Markra nézett, és csalódottan látta, hogy újra elmerülten beszélget a színésznővel. Miért ilyen pipogya fráter? Mervyn már régen orrba vágta volna Franket.
Újra Frankre nézett. Éppen azt akarta mondani: meséljen magáról, amikor megjelent Davy a pezsgővel, és egy tálca kaviáros szendviccsel. Diana felhasználta az alkalmat és csalódottan visszaült a helyére.
Egy darabig rosszkedvűen hallgatta Mark és Lulu csevegését, aztán gondolatai elkalandoztak. Talán bolondság bosszankodnia. Mark őt szereti, Lulu csak régi ismerőse és természetes, hogy beszélgetnek a régi időkről. Amerikától sem szabad félnie. A kocka el van vetve. Mervyn már biztosan elolvasta levelét. Bolondság ha hagyja, hogy negyvenöt éves, festett hajú színésznők felbosszantsák. Amerikában is gyorsan beletanul majd a szokásokba. Hamarosan rengeteg barátja lesz, több is mint Marknak. Tudta magáról, hogy vonzódnak hozzá az emberek.
Inkább annak kell örülnie, hogy a *Clipper*en utazik, a világ legromantikusabb, legszebb gépén. Írország és Új-Fundland, a következő állomás kétezer mérföld, több mint háromezer kilométer, s a gép ezt egyhuzamban teszi meg; tizenhét órát tölt a levegőben. Az ember megvacsorázik, lefekszik, fölébred, és még mindig a levegőben vannak. Helytelennek érezte, hogy ugyanabban a hálóingben feküdjön le, amit még Mervyn mellett is viselt, de az út előtt már nem volt ideje új holmikat vásárolni. Szerencsére vele volt gyönyörű, tejeskávé színű hálóinge, ami még sohasem volt rajta, Kétszemélyes ágy nem volt a gépen, még a nászutasok lakosztályában sem. Emeletes ágyak vannak, és Mark fölötte fog aludni. Izgalmas gondolat volt, hogy egész éjszaka a levegőben lesznek. Talán aludni sem tudok, gondolta Diana. A motorok ugyan akkor is működni fognak, ha ő alszik, de ennek ellenére: félni fog, hogy álmában történik valami. Kipillantott az ablakon és látta, víz fölött repülnek. Ez lesz

az Ír-tenger. Azt mondják, a hidroplán nem tud leszállni a nyílt tengeren, mert túl nagy a hullámverés; de hát mégis inkább képes rá, mint egy szárazföldi repülőgép.
A gép most felhők között repült, s az ablakon nem lehetett látni semmit. Kis idő múltán a gép megremegett. Az utasok idegesen néztek egymásra, a pincérek körbejártak és mindenkit megkértek, kapcsolja be a biztonsági övét. Lavinia hercegnő a karfát markolászta. Mark és Lulu tovább csevegtek, mintha mi sem történt volna. Frank Gordon és Ollis Field igyekeztek nyugodtnak látszani. Mindketten rágyújtottak, és nagyokat szívtak a cigarettájukból. Lulu éppen azt mondta:
– Muriel? Muriel hozzáment egy milliomoshoz – amikor a gép huppant egyet, mintha zuhanna. Diana gyomra a torkába szaladt. Egy másik kabinban valaki sikoltott. Aztán a gép megint normálisan repült.
– Viccelsz – mondta Mark. – Muriel Fairfield?
– Ha mondom! Hozzáment egy milliomoshoz.
– De amikor olyan csúnya volt mindig!
– Mark, félek – mondta Diana.
Mark rámosolygott.
– Nem történt semmi. Néha hirtelen megváltozik a légnyomás.
– Azt hittem, lezuhanunk!
– Dehogy zuhanunk le. Ez gyakran előfordul, teljesen normális jelenség.
Már vissza is fordult Luluhoz. Lulu egy pillanatra Dianára nézett, mint aki azt várja, talán akar még valamit mondani. Diana dühösen elfordította a fejét.
– És hogy szerezte be a milliomosát?
– Nem tudom – válaszolta Lulu egy pillanatnyi szünet után –, de Hollywoodban élnek, és Muriel férje filmeket pénzel.
– Hihetetlen!
De még milyen hihetetlen, gondolta Diana. Csak maradjon egyedül Markkal, majd meglátja, milyen hihetetlen. Félelmét fokozta, hogy Mark egyáltalán nem törődött vele. Éjszaka pedig már nem az Ír-tenger, hanem az Atlanti-óceán fölött fognak repülni. Akkor fél majd csak igazán! Hideg, sötét, kegyetlen, végtelen víztömeg. A manchesteri napilapok elbeszélése szerint egy-egy jéghegyen kívül nincs is benne semmi. Még ha szigetek lennének. De nincsen semmi: csak a víz, meg a hold, meg a repülőgép. A tengertől hasonlóképpen félt, mint Amerikától. Tudta, nincs semmi félnivaló, de az ismeretlenség mégis megriasztotta.

Másra kell gondolnia. A vacsora hét fogásból áll majd. Diana szerette a hosszú, elegáns vacsorákat. Emeletes ágyban fognak aludni, mint a gyerekek a kiránduláson: ebben is van valami izgalmas. S az út végén várják a New York-i felhőkarcolók. Kiitta a pezsgőt és újat rendelt, de az ital sem nyugtatta meg. Szerette volna, ha már szárazföldet érezhet a lába alatt. Ha arra gondolt, milyen hideg lehet a víz, összeborzongott. Ha egyedül lett volna, kezébe temette volna arcát félelmében. Rosszindulatúan meredt Markra és Lulura, akik egymásba feledkezve beszélgetnek, és fogalmuk sincs róla, ő közben milyen félelmektől szenved. Szeretett volna jelenetet rendezni, hisztérikusan kiabálni, vagy hangosan zokogni; ehelyett nyelt és nyugodt maradt. Hamarosan leszállnak Foynesban, s akkor sétálhat egyet a szárazföldön.
De aztán ismét föl kell szállnia a gépre. A gondolat elviselhetetlennek tűnt. Nem bírna ki még egy órát itt. Mit tehet? Persze senki sem kényszeríti, hogy újra fölszálljon a repülőgépre. És ez a baj. Ha kényszerítenek, mégcsak fölszállna valahogy.
Mit tegyen?
Fölhívja Mervynt telefonon.
Hihetetlennek tűnt, de álma így semmivé foszlik, persze tudhatta volna, hogy így lesz. Markot egy festett hajú, kikent-kifent nő a szeme láttára veszi el tőle. Ő pedig majd felhívja Mervynt, és azt mondja neki: Ne haragudj! Tévedtem. Haza szeretnék jönni.
Mervyn biztosan meg fog bocsátani. Szégyen, hogy megbántotta. De biztosan megbocsát. Megöleli, és boldog lesz, hogy visszakapta.
De nem akarok visszamenni hozzá, gondolta. Amerikába akarok menni Markkal, és Kaliforniában akarok élni. Szeretem Markot.
A következő pillanatban már azt gondolta, ez csak egy bolond álom. Én Diana Lovesey vagyok, Thea húga, az ikreknek Diana néni. Sohasem fogok egy olyan házban élni, ahol a kertben pálmafák vannak, meg uszoda. Feleségül mentem egy hűséges és ingerlékeny emberhez, akit a gyára jobban érdekel, mint én. Minden asszony így él; akit csak ismerek. Egyik sem volt igazán boldog, de mind szerencsésebbnek érezte magát annál a néhány társánál, akiknek a férje iszákos vagy semmirekellő ember volt. Megállapították, életük rosszabb is lehetne, és közben könnyedén költötték férjük nehezen megkeresett pénzét az áruházakban és a testápoló szalonokban. Sohase mentek Kaliforniába.
A gép ismét huppant egyet a levegőben. Dianának ismét hányingere volt.

De már nem félt. Tudta, mit tartogat a jövő, és biztonságban érezte magát. Csak sírni szeretett volna.

10

Eddie Deakin, a fedélzeti mérnök mindig úgy képzelte el a *Clipper*t, mint egy gyönyörű, törékeny szappanbuborékot, amelyet végtelenül óvatosan kell átvinnie a tenger fölött, úgy, hogy a gép gyomrában ülő, vidáman szórakozó emberek ne tudják meg, milyen vékony fal választja el őket a halálos éjszakától. Az út veszélyesebb volt, mint az utasok gondolták, mert a gép eleddig ismeretlen technológiát alkalmazott, és mert az óceán fölötti légtér bizonyos fokig ismeretlen területnek számított, tele esetleges váratlan veszélyekkel. De Eddie mindig büszkén gondolt rá, hogy a kapitány, a jól kiképzett legénység és az amerikai gépek megbízhatósága révén biztonságban hazaérnek.

Ezen az úton azonban rettegett.
Az utaslistán szerepelt egy Tom Luther. Míg az utasok beszálltak, Eddie a pilótafülke ablakából figyelte őket, s próbálta fölismerni az emberét, de csak a megszokott kép tárult elé: jól öltözött, jól

táplált milliomosok, filmsztárok és arisztokraták.

A felszállás perceiben alig tudott Carol-Annre gondolni. Állandóan ellenőriznie kellett a műszereket, bemelegítenie a négy hatalmas motort, beállítania a fékszárnyakat, a benzin és levegő keverékét meg a sebességet, de amint a gép elérte a repülési magasságot, már nem volt annyi dolga. A keverési arányt kellett olykor utánaállítania, ellenőriznie a motorok hőmérsékletét, s hogy a négy motor azonos teljesítménnyel működjön. Gondolatai ismét elkalandoztak.

Érthetetlen módon azt szerette volna leginkább tudni, milyen ruha van Carol-Annen. Úgy gondolta, nem erezné ilyen rosszul magát, ha felesége a nagy báránybőr kabátot hordaná; nem mintha fázna amúgy, hiszen meleg szeptember volt, hanem mert a kabát elrejtené alakját. Sajnos, sokkal valószínűbb, hogy a levendulaszínű, ujjatlan ruha volt rajta amikor elrabolták, amelyet Carol-Ann éppen azért szeretett annyira, mert jól mutatott benne. Ebben a ruhában lesz összezárva egy csomó gazemberrel.

Ki tudja, mi történik, ha berúgnak? A gondolat elviselhetetlen fájdalmat ébresztett benne.

Mi azt istent akarnak tőle?
Remélte, a legénység többi tagja nem veszi észre, milyen állapotban van. Szerencsére mindenkinek volt éppen elég dolga, és a *Clipper* pilótafülkéje sokkal nagyobb volt, mint a legtöbb gépé. Baker kapitány és Johnny Dott, a másodpilóta elöl ültek magas ülésükön, szemben a műszerfallal. Éjszaka nehéz függönyt húztak el a hátuk mögött, hogy a kabin fényei ne zavarják őket az éjszaka kémlelésében. A kabin középső részében állt a majd két méter hosszú navigációs asztal, amelyre Jack Ashford, a navigátor teregette ki térképeit. Ezután egy kisebb tárgyalóasztal következett, amelynek fejénél a kapitány ült, ha éppen nem vezette a gépet. Az asztal magasságában csapóajtó nyílt, mögötte alacsony folyosó vezetett a szárnyba; a *Clipper* különlegessége az volt, hogy a motorokat repülés közben is el lehetett érni. Eddie egyszerűbb javításokat repülés közben is el tudott végezni.
Jobboldalt, a másodpilóta ülése mögött vezetett le a csigalépcső az utastérbe. E mögött ült a rádiós, Ben Thompson, és rögtön mellette következett Eddie műszerfala. Jobbján volt a másik csapóajtó, amely a másik szárnyba vezető folyosót zárta el. A pilótakabin leghátsó részéből vezetett az ajtó a csomagtérbe.
Az egész kabin hét méter hosszú és három méter széles volt, s mindenütt föl lehetett egyenesedni benne. A padlót szőnyeg borította, a falakat puha, zöld tapéta. A székek és ülések mind bőrből készültek. Amikor Eddie először meglátta a kabint, nem hitt a szemének.
Most csak kollégái hátát és profilját látta, amint mindenki saját feladatára összpontosít. Eddie megkönnyebbülten látta, senki sem vette észre mennyire fél.
Miután képtelen volt fölfogni, miért történik ez az egész szörnyűség, valahogy meg akarta ismerni a titokzatos Mr. Luthert. A fölszállás után valami ürügyet keresett, hogy lemehessen az utastérbe. Nem tudott jobbat kitalálni, minthogy megy és megnézi a kormányvezérlő kábeleket. S ha valaki megkérdezi, mi a fenének, azt mondja: megérzés.
Lassan sétált át az utasok kabinjain. A két légikísérő éppen koktélokat szolgált föl. Az utasok mindenféle nyelven társalogtak, a szalonban néhányan kártyáztak. Eddie látott néhány ismerős arcot, de most a híres emberek érdekelték a legkevésbé. Több utasra ránézett, hosszan,

provokatívan, abban a reményben, hogy az egyik fölfedi magát. Elért a gép végébe, ahol egy létra vezetett föl a kormányhoz. A legénységi szinten is eljuthatott volna ide, ha átmegy a poggyásztéren. Felületesen ellenőrizte a kábeleket, aztán becsukta a csapóajtót, és lemászott ismét a létrán, melynek aljában egy tizenöt éves forma fiú állt, és kíváncsian figyelte. Eddie mosolyt erőltetett magára. Ezen a fiú fölbátorodott.
– Folmehetek megnézni a pilótafülkét?
– Természetesen – válaszolta Eddie automatikusan. A pokolba kívánta ezt a kölyköt, de a legénységnek udvariasnak kellett lennie az utasokkal. Pláne a.*Clipper*en.
– Óriási! Köszönöm szépen – mondta a fiú lelkesen.
– Ülj most vissza a helyedre, aztán hamarosan érted jövök.
A fiú elsietett.
Visszafelé Eddie még lassabban ment, hátha valaki elébe áll, és megszólítja. Semmi sem történt. Luther nyilván valami más alkalomra vár. Tulajdonképpen bármelyik légikísérőtől megkérdezhette volna, melyik utas Tom Luther, de nem tette, mert nem akarta fölkelteni a kíváncsiságukat.
A fiút a kettes kabinban találta meg a családjával együtt.
– No, gyere kölyök – mondta, és rámosolygott a szülőkre, akik meglehetősen fagyosan bólintottak. Csak egy vörös hajú, magas lány, biztos a fiú nővére mosolygott rá hálásan.
– Hogy hívnak? – kérdezte Eddie, ahogy fölmentek a csigalépcsőn.
–Percy Oxenfordnak.
– Én Eddie Deakin vagyok, a fedélzeti mérnök.
Fölértek a lépcső tetejére. Eddie eltökélte, vidámságot erőltet magára.
– A legtöbb pilótakabin nem ilyen szép – mondta.
– Milyen szokott lenni?
– Hideg, csupasz, hangos. És mindenütt kiáll valami a falból, amibe az ember folyton beleütközik, ha fölállt, vagy megfordul.
– És mit csinál a fedélzeti mérnök?
– Én ügyelek a motorokra, hogy elvigyenek minket Amerikáig.
– És mi az a sok óra meg fogantyú?
– Lássuk csak..., ez a fogantyú szabályozza a légcsavarok sebességét, ez a motor hőmérsékletét, ez meg a benzin-levegő keveréket. Mindegyikből négy van, mert négy motorral megyünk. Ülj csak le ide a helyemre! – Percy lelkesen leült. – Nézd ezt az órát! Láthatod rajta, hogy a kettes motor kétszázöt fokon dolgozik. Ez egy kicsit túl közel van a megengedett

maximumhoz, ami kétszázharminc fok. Úgyhogy most lehűtjük egy kicsit.
– Hogyan?
– Ezt a fogantyút egy leheletnyit leengedjük, így. Most a ventilátor egy kicsit több hideg levegőt enged be, és látni fogod, hogy pár pillanat múlva a hőmérséklet is csökken. Tanulsz fizikát?
– Elég régimódi iskolába járok – válaszolta Percy. – Rengeteg latint meg görögöt kell tanulni, de a természettudományokkal nem sokat törődnek.
Eddie-nek úgy tűnt, hogy latinnal meg göröggel Anglia elég nehezen fogja megnyerni a háborút, de nem szólt semmit.
– És a többiek mit csinálnak? – kérdezte Percy.
– Nohát, a legfontosabb a navigátor. Jack Ashfordnak hívják, ott áll az asztalnál. – Jack fölnézett, és barátságosan bólintott a fiú felé. – Neki mindig tudnia kell, éppen hol vagyunk, ami az óceán fölött nem is olyan könnyű feladat. Ehhez egy szextánst használ, amivel a nap állásából, éjszaka meg a csillagokból tudja bemérni a pontos helyzetünket.
– Ami azt illeti, úgy hívják hogy buborékos oktáns – mondta Jack.
– Az mi?
Jack elővette a műszert és megmutatta a fiúnak.
– A buborék csak arra van, hogy megmutassa, amikor az oktáns vízszintesen áll. Az ember bemér egy csillagot, aztán megnézi a tükrön keresztül, és addig igazítja a tükröt, amíg a csillag a láthatáron van. Aztán leolvassa a tükör szögét, és fölcsapja a táblázatot, így derül ki, hogy a föld felszínén éppen hol vagyunk.
– Ez elég egyszerűnek hangzik – mondta Percy.
Jack nevetett.
– Elméletben egyszerű is – mondta. – Csak az a baj, hogy rendszerint felhős az ég, és egy fia csillagot nem talál az ember.
– Nem értem – mondta Percy. – Ha a gép tartja a kezdeti irányt, akkor nem lehet eltévedni.
– Ez akkor lenne igaz, ha a szél nem fújna oldalról.
– És honnan lehet tudni, mennyire téríti el a gépet?
– Van a szárnyon egy kis csapóajtó. Onnan ledobok egy nyomjelzőt, és figyelem. Ha egyvonalban haladunk vele, tudom, hogy egyenesen megyünk. Ha egy idő után oldalt látom, tudom, hogy a szél nyom bennünket valamelyik irányból.
– Elég primitívmódszer – vélte Percy.
Jack újra nevetett.

– Az is. Ha nem tudom bemérni magunkat a csillagok állása alapján, akár száz kilométerrel is eltérhetünk a helyes iránytól.
– És akkor mi történik?
– Amint egy rádióállomás hatósugarán belül vagyunk, pontosan megtudjuk, hogy mennyivel kell az irányt korrigálni.
Eddie nézte a fiú arcát, amelyen kíváncsiság és értelem tükröződött. Egy nap, gondolta, én is így fogok magyarázni a saját fiamnak. Erről azonban ismét eszébe jutott Carol-Ann, és az egész szörnyűség. Legalább tudná, melyik utas Tom Luther. Legalább tudná.,, mit akarnak tőle. Valamennyire már az is megnyugtatná.
– Benézhetek a szárnyba is? – kérdezte Percy.
– Persze – mondta Eddie. Kinyitotta a csapóajtót. A motorok hangja azonnal erősebben hallatszott. Forró olaj szagát lehetett érezni. A szárnyfolyosó belmagassága olyan kicsi volt, hogy csak négykézláb lehetett benne közlekedni, de mindkét motor mellett volt egy szerelőállás, ahol fölegyenesedhetett az ember. Innen már hiányzott a tapéta és a padlószőnyeg: csak csavarokat, merevítőket és kábeleket zsúfoltak össze.
– Így néz ki a legtöbb pilótakabin is – kiáltotta Eddie, hogy túlharsogja a motor zúgását.
– Bemehetek? – kérdezte Percy.
Eddie megrázta a fejét, és becsukta a csapóajtót.
– Utasok nem léphetnek be a szárnyba. Sajnálom.
– Gyere, megmutatom a megfigyelőállásomat – mondta Jack.
Hátravitte a fiút a kabin hátsó ajtaján keresztül. Eddie ellenőrizte az órákat. Minden rendben volt. Ben Thompson, a rádiós, a loynesi időjárásról tett jelentést.
– Nyugati szél, huszonkét csomó, erős hullámverés. Eddie még egyszer ellenőrizte a műszereket.
– Készen vagyunk a leszálláshoz – mondta. A műszereket azért kellett újra ellenőrizni, mert a motorok megsérülhetnek, ha túl gyorsak fékezik le őket.
Eddie kinyitotía a hátsó ajtót. Kétoldalt a poggyászok találtak helyet maguknak, de középen keskeny folyosó vitt egy létrához, amely Jack megfigyelőállésához vezetett. Percy ott állt, és az oktánson nézett éppen át. A poggyásztárolókon túli üres részben négy ágy állt; elméletileg a legénységnek, de sohasem használták őket. Aki átadta a szolgálatot, lement az egyes utaskabinba.
– Leszállunk, Jack – mondta Eddie.

Jack Percyhez fordult.
– Ideje visszamenned a kabinba!
Percyolyan engedelmesen ment le, hogy Eddie egy pillanatra azt hitte, valami turpisságban töri a fejét. A motor hangot váltott, a gép ereszkedni kezdett. A legénység a leszállás manőverének sokszorosan begyakorolt rutinmunkáját végezte. Eddie szerette volna elmondani nekik szörnyű gondját. Ezek az emberek mind kollégái és barátai voltak; megbíztak egymásban, többször átrepülték együtt az óceánt. Tanácsot akart kérni tőlük, de túl kockázatos lett volna.
Egy percig az ablakon bámult ki. Kisvárost látott, biztosan Limerick. A várostól kissé délre, a Shannon folyó torkolata mentén nagy repülőteret építettek éppen, amelyen hidroplánok és szárazföldi gépek egyaránt leszállhatnak majd. Amíg a reptér el nem készült, a hidroplánok a torkolat déli végében szálltak le, egy kis falu mellett. Ezt a falut hívták Foynesnak.
Miután északkeleti irányban repültek, Baker kapitánynak negyvenöt fokos fordulatot kellett leírnia a géppel, hogy a nyugati széllel tudjanak leszállni. A torkolat vizét egy különleges hajó többször is átvizsgálta, és megtisztította mindentől, ami a gépet akadályozhatná. A tartályhajó is készenlétben áll, fedélzetén üzemanyaggal. És nyilván tömegbe verődve várják a gépet a bámészkodók, akik azért jöttek, hogy saját szemükkel lássák a repülő hajó csodáját.
Ben Thompson a rádión beszélt. Ha néhány kilométernél messzebb voltak, a morzerendszert kellett használnia, de ilyen közel már a rádió is működött. Eddie nem értette a szavakat, de Ben nyugodt hangjából tudta, minden rendben van.
A gép állandóan ereszkedett. Eddie nem vette le szemét a műszerekről. Egyik legfontosabb feladata volt, hogy összehangolja a motorok működését, ami nem volt könnyű, amikor a pilóták hol gázt adtak, hol meg gyorsan visszavettek belőle.
Nyugodt vízen szinte észrevétlenül tudtak leszállni; a *Clipper* úgy ért vizet, ahogy a kés hatol a vajba. Eddie, aki ilyenkor megfeszültén figyelte a műszereket, gyakran maga sem vette észre, hogy már a vízen vannak. Most azonban erős hullámverésre kellett számítaniuk. A törzs legalacsonyabb pontja, az úgynevezett lépcsőért vizet először, és jellegzetes hanggal szelte a hullámokat. Ez csak pár másodpercig tartott, aztán a géptest mélyebbre ereszkedett. Eddie tapasztalata szerint a hidroplán mindig simábban szállt le, mint a szárazföldi gépek, amelyek erősen nekiütődtek a

leszállópályához, és gyakran nem is egyszer. A pilótakabinhoz alig csapódott föl permet. A kapitány visszavette a gázt, és a gép lelassult, ismét hajóként úszott a vízen.
Eddie megint kinézett az ablakon, ahogy a hidroplán a kikötőhely felé úszott. Az egyik oldalon látszott a sziget; egy fehér épület állt rajta, körötte néhány juh legelészett. A másik oldalon Írország nyugati partja. Eddie nagy kőgátat látott, amely mellett egy halászhajó horgonyzott. A parton néhány olajtartály, azokon túl szürke házak egy csoportja. Ez volt Foynes.
Southamptonnal ellentétben Foynesban nem volt a *Clipper* számára speciálisan épített kikötőgát. A hajó a vízen horgonyoz, az utasok egy kisebb, motoros hajóval mehetnek a partra. A lehorgonyzás a fedélzeti mérnök felelőssége volt. Eddie fölnyitotta a pilótaülések közötti csapóajtót, és lemászott a *Clipper* orrába. Ott ismét kinyitott egy csapóajtót, és kidugta fejét. Nagy lélegzetet vett a sós és friss tengeri levegőből.
Jött a motoros. Az egyik matróz integetett Eddie-nek. Kezében bójához erősített kötelet tartott, amelyet a vízbe vetett. A *Clipper* orrába összecsukható orsót építettek. Eddie fölállította, aztán egy csáklyával kihalászta a víz színén úszó kötelet, és hozzáerősítette az orsóhoz. Ezzel a hidroplán lehorgonyzott. Eddie fölnézett, és a pilótafülke üvegablakán keresztül hüvelykujját fölmutatta a kapitánynak annak jeleként, minden rendben van. Közben egy másik motoros is elindult a hajó felé, hogy az utasokat és a legénységet partra vigye. Eddie becsukta a csapóajtót és visszament a pilótakabinba. A rádiós és a kapitány még a helyükön voltak, de a másodpilóta a navigátorral beszélgetett a térképasztalnál. Eddie visszaült a helyére, és leállította a motorokat. Mikor mindennel végzett, fölvette egyenruhája fekete zubbonyát, és fejébe húzta fehér sapkáját. A legénység levonult a csigalépcsőn, át a kettes kabinon, majd az előszobán keresztül kilépett a szárnyra, s onnan a várakozó motoros fedélzetére. Csak Mickey Finn, Eddie helyettese maradt a gépen, hogy ellenőrizze az üzemanyagtartályok feltöltését.
A nap sütött, de a torkolat fölött hűvös, sós szél fújt. Eddie a hajó fedélzetén ismét az utasokat figyelte, és próbálta kitalálni, melyik lehet Tom Luther. Egy nő arcát megismerte, s eszébe jutott, hogy utoljára a mozivásznon látta; Lulu Bell az, a filmsztár. Egy blézeres férfival beszélgetett. Lehet, hogy ő Tom Luther? Mellettük egy gyönyörű, selyemruhás asszony állt, és láthatóan nagyon rosszul érezte magát. Jó néhány ismerős arcot látott még, de az utasok zöme mégis ismeretlen volt. Férfiak öltönyben, kalapban, és

drága prémekbe öltözött nők. Ha Luther nem fedi föl magát rövidesen, döntötte el magában Eddie, sutba dobja a diszkréciót és megkeresi. Nem bírja tovább a várakozást.
Ahogy a motoros hajó a part felé igyekezett, Eddie elbámult a víz fölött, de képzeletében újra meg újra azt a jelenetet látta, ahogy a rablók betörnek a házba. Carol-Ann talán éppen tojást vert föl a konyhában, vagy kávét készített, vagy öltözködött hogy munkába menjen. Vagy éppen a kádban volt? Eddie nagyon szerette fürdés közben elnézni feleségét. Carol-Ann föltűzte haját, miáltal láthatóvá vált hosszú, kecses nyaka; renyhén elnyúlt a vízben, és hosszú, napbarnított lábát szappanozta. Örült, ha Eddie ilyenkor a kád szélére ül, és beszélgetnek. Mielőtt találkoztak, Eddie számára az ilyen jelenetek csak erotikus álmokban fordultak elő. És talán éppen ekkor tört be három erős férfi, nagy kalapban, és megragadták Carol-Annt.
Ahogy Eddie átérezte az asszony rémületét, szinte palástolhatatlan düh fogta el. Szédülni kezdett. Alig tudott egyenesen állni a hajó fedélzetén. A legrosszabb az volt, hogy tehetetlennek érezte magát. Carol-Ann szörnyű bajban van, ő pedig nem tehet semmit, egyszerűen semmit. Csak most vette észre, öklét mindeddig görcsösen összeszorította.
A hajó parthoz ért. Kikötötték egy pontongáthoz, amelyről híd vezetett a szárazföldre. A legénység segített az utasoknak kiszállni, aztán maguk is végigsétáltak a hídon. Innen valamennyiüknek a vámhivatalhoz kellett menniük, ami puszta formalitásnak bizonyult.
Az utasok szétszóródtak a faluban. A legénység a kocsma felé tartott. Ahogy Eddie – utolsóként – kijött a vámhivatal kunyhójából, elé lépett az egyik utas, és azt kérdezte:
– Maga a fedélzeti mérnök?
Eddie-nek minden izma megfeszült. A férfi harmincöt éves lehetett, alacsonyabb nála, de zömök és erős. Világosszürke öltönyt hordott, nyakkendőjében tű csillogott, fején szürke puhakalap.
– Igen. Eddie Deakin vagyok.
– Engem Tom Luthernek hívnak.
Eddie előtt minden vörös lett. A düh úgy öntötte el, mint tűzhányó oldalát a láva. Megragadta Luthert a zakójánál fogva, megfordította és hozzácsapta a kunyhó falához.
– Mit csináltatok a feleségemmel? – sziszegte.
Luthert meglepetésként érte a támadás; ijedt, együttműködésre mohó áldozatra számított. Eddie ezzel szemben úgy rázta, mint kutya a patkányt.

Luthernek a foga is összekoccant.
– Te szemét, utolsó, csibész gazember, hol a feleségem? Luther azonban hamarosan magához tért. Egy ügyes fogással elütötte Eddie karját, és arca felé sújtott. Eddie félrehajolt, az ütés feje mellett zúgott el. Válaszként kétszer gyorsan gyomorba vágta. Luther összegörnyedt a fájdalomtól. Eddie megragadta Luther torkát és megszorította.
Luther kigúvadt szemmel meredt rá. Egy pillanat múlva Eddie rájött, hamarosan megfullad. Meglazította szorítását, majd elengedte a másik nyakát. Luther nekiesett a falnak kezét nyakára tapasztotta. Lecsúszott a földre, levegőért kapkodott.
Az ír vámos kidugta fejét a kunyhóból, nyilván meghallotta, ahogy Luther a falnak esett.
– Mi történt? – kérdezte.
Luther nehézkesen föltápászkodott.
– Semmi – válaszolta. – Elestem, de nem történt semmi bajom.
A vámos lehajolt, fölemelte Luther kalapját. Különös tekintetet vetett a két férfira ahogy átadta a kalapot, de nem szólt semmit. Visszament hivatalába.
Eddie körülnézett. A verekedésnek nem volt más tanúja, a többiekeltűntek a vasútállomás mögött. Luther föltette a kalapját.
– Ha nem tud uralkodni magán, magát is megölik, és engem is maga elmebeteg, a feleségéről nem is beszélve.
Eddie legszívesebbenújra nekiment volna. Luther megérezte ezt, és figyelmeztetőleg emelte föl az egyik karját.
– Nyugodjon meg! Így nem szerzi vissza a feleségét. Értse meg, szüksége van rám!
Eddie megértette. Egy lépést tett hátrafelé, és jól megnézte magának Luthert. A férfi elegánsan öltözött, kiművelten beszélt. Világos szeméből gyűlölet sugárzott. Eddie egyáltalán nem bánta meg, hogy megütötte. Valamit meg kellett ütnie, s Luthernál alkalmasabb célt aligha találhatott volna.
– Mit akar tőlem, maga rohadék?
Luther a belső zsebe felé nyúlt. Eddie egy pillanatig azt hitte, fegyvert fog előhúzni, de amikor kivette kezét, csak egy képes levelezőlap volt benne, amely a Maine állambeli Bangor város látképét ábrázolta. Átadta Eddie-nek.
– Mi ez?
– Fordítsa meg!

– A másik oldalon ez állt: *44.70É, 67.00Ny*
– Mik ezek.a számok? Térkép-koordináták?
– Igen. Itt kell lehoznia a gépet.
– Lehozni a gépet? – kérdezte Eddie ostobán.
– Igen. Pont itt.
– Szóval ezt akarják tőlem?
– Ezt. Hozza le a gépet, és itt hozza le.
– Dehát miért?
– Mert szeretné visszakapni a szemrevaló feleségét.
– És hol van ez a pont?
– Nem messze a maine-i parttól.
Az emberek gyakran feltételezték, egy hidroplán bárhol le tud szállni, de valójában viszonylag nyugodt vízen volt csak képes rá. A Pan American biztonsági előírások szerint a hullámok nem lehetnek egy méternél magasabbak. Ha viharos tengeren kísérlik meg a leszállást, a gép darabokra törhet.
– Nem tudunk nyílt tengeren leszállni.
– Azt mi is tudjuk.
– Ez még nem jelenti, hogy...
– Nézzen utána! Meg fogja látni, ez olyan hely, ahol le lehet hozniahidroplánt.
Luther olyan magabiztosan beszélt, hogy Eddie érezte, valóban megfelelő helyet választottak. De nem ez volt az egyetlen gond.
– Hogy tudom lehozni a gépet? Nem én vagyok a kapitány.
– Alaposan utánanéztünk mindennek. A kapitány elméletben leviheti a gépet, de milyen ürüggyel? Maga a fedélzeti mérnök, maga tudja úgy intézni, hogy valami elromoljon, és le kelljen szállni.
– Azt akarja, hogy lezuhanjon a gép?
– Aligha, miután én is a fedélzeten vagyok. De valami elromolhat, aminek következtében a kapitánynak kényszerleszállást kell végrehajtania a vízen – ujjával a képeslapra írt számokra mutatott
–, itt.
Ez lehetséges volt, valami valóban elromolhat, vagy a fedélzeti mérnök elronthat valamit. De az ilyen helyzetet könnyebb előidézni, mint kézben tartani.
– Ez nem lesz könnyű.
– Tudom, hogy nem lesz könnyű, Eddie. De nem is lehetetlen.

Utánanéztem.
– Hol nézett utána? És ki maga egyáltalán?
– Ilyeneket ne kérdezzen!
Az első pillanatban Eddie majdnem megfojtotta Luthert, de azóta valahogy fordult a kocka, s most már megfélemlítve érezte magát. Elrabolták Carol-Annt, Eddie a hatalmukban volt. A képeslapot zsebre tette, és elfordult.
– Megteszi?– kérdezte Luther aggodalmasan.
Eddie hideg pillantást vetett rá és szó nélkül elment. Tudta, legyőzték, hiába játssza meg a keményfiút. Nem értette miért csinálják. Megfordult a fejében, hogy a németek el akarják lopni a gépet, de akkor Európában tennék, nem az amerikai partok mentén. Az a tény, hogy egy pontosan meghatározott helyen akarták levinni a gépet, arra engedett következtetni, ott egy hajóval fogják várni. De miért? Talán Luther csempész, aki ópiumot vagy fegyvert, esetleg valakit akar becsempészni az Államokba? Egy kommunista agitátort, vagy egy náci kémet? Valami nagyon fontos dolog lehet, ha megéri ezt az egész felhajtást.
Legalább annyit megértett, miért őt választották. Csak a fedélzeti mérnök intézhette úgy a dolgokat, hogy a gépnek le kelljen szállnia. Sem a navigátor, sem a rádiós nem tehette. A pilóta sem tehette meg a másodpilóta segítsége nélkül; de a fedélzeti mérnök saját maga leállíthatja a motorokat.
Luther valahogyan nyilván szert tett a Pan American alkalmazásában álló mérnökök listájára. Ez nem lehetett túl nehéz. Elég egy éjszaka betörni az irodába, vagy még egyszerűbb, ha megvesztegetnek egy titkárnőt. Kiválasztották ezt a járatot valamilyen okból, aztán megkérdezték magukat: hogyan lehet rávenni Eddie Deakint, hogy együttműködjön. A válasz is egyszerű: el kell rabolni a feleségét.
Eddie gyűlölte a gengsztereket. Henye alakok, akik képtelenek dolgozni a megélhetésért mint a rendes emberek, akiktől loptak, akiket megraboltak, akiktől pénzt csaltak ki, hogy dőzsölhessenek. Mások meggörnyedve szántottak vagy arattak, napi tizennyolc órát dolgoztak, hogy fölépítsenek egy üzletet, vagy a földből bányászták a szenet, dolgoztak arcuk verejtékében; a gengszterek meg dologtalanul csámborogtak elegáns öltönyeikben és nagy autóikban, rettegésben tartották, ütötték-verték az egyszerű, becsületes embereket. Túl jó volt nekik még a villamosszék is.
Apja is így gondolkodott. Eddie emlékezett, mit mondott amikor azzal jött haza, hogy az iskolában van néhány fiú, aki kegyetlenkedik a többiekkel. Kegyetlenek, de ostobák mondta apja. Nehéz szembeszállni velük, de

könnyű túljárni az eszükön. De Tom Luther nem látszott ostobának. Gondosan dolgozta ki tervét, ami eddig hiba nélkül működött.
Eddie a fél karját odaadta volna, ha túljárhat Luther eszén. De semmit sem tehetett. Carol-Ann a kezükben volt, s ha még sikerülne is meghiúsítani tervüket, Carol-Ann bánná. Egyszerűen nem volt választása, azt kellett tennie, amit kívánnak tőle. Eddie szinte őrjöngött magában a tehetetlen dühtől ahogy elhagyta a kikötőt, és a kocsma felé tartott.
A kocsma valójában nem is annyira kocsma volt. Mióta a Pan American járata beindult, felső emeletét teljesen elfoglalta a legénység, és gyakorlatilag átalakította a Pan American helyi irodájává. Eddie fölment az emeletre, ahol már ott ült Baker kapitány, Johnny Dott, az első tiszt, és a Pan American helyi megbízottja. Egy nagy asztalt ültek körül, amelyen kusza összevisszaságban hevertek a térképek, az időjárás-jelentések, félig üres kávéscsészékés hamutartók. Itt hozzák meg a végleges döntést, nekivágnak-e az óceánnak.
A döntő tényező a szél ereje volt. Amikor a gép nyugatra repült, állandóan erős széllel kellett megküzdenie; a pilóták gyakran váltottak repülési magasságot, hogy a legkedvezőbb széljárást kifogják, ezt hívták “szélvadászatnak”. Minél alacsonyabban repült a gép, annál enyhébb volt a szél, de túl alacsonyan nem repülhettek, mert fönnállt a veszély, hogy hajókba vagy jéghegyekbe ütköznek. Ahhoz, hogy az erős széllel megküzdjenek, rengeteg üzemanyagra volt szükség, s ha a széljárás túl erős volt, gyakran nem lehetett elindulni, mert az üzemanyag nem tartott volna ki. Ilyenkor el kellett halasztani a felszállást, s megvárni, amíg az időjárás megváltozik. Az utasokat ilyenkor elszállásolták egy hotelben. Ha erre most sor kerül, gondolta Eddie, mi lesz Carol-Ann-nel?
Futó pillantást vetett a kiteregetett időjárás-jelentésekre. A szél erős volt, s az óceán közepe fölött vihar tombolt. Következésképpen nagyon gondos számítást kell végezni, hogy a gép fölszállhasson. A vesztegelés gondolata megsokszorozta Eddie aggodalmát. Ha napokra itt ragadnak Írországban, mi lesz a feleségével? Mit művelnek majd vele azok a gazemberek? Adnak neki enni? Van hol lepihennie? Elég meleg van, ahol tartják?
Az Atlanti-óceán falon függő térképéhez lépett, és megkereste a Luther által kijelölt helyet. Jól választották ki. Pár mérföldre a kanadai határtól, egy védett csatornában, a part és egy nagy sziget között, a Fundy-öbölben. Ha valaki tud egy keveset a hidroplánokról, tökéletes leszállóhelynek hiheti. Nem volt valójában tökéletes, mert a *Clipper* még ennél is védettebb

vizeken szeretett leszállni, de nyilvánvalóan nyugodtabb mint a nyílt tenger, és a *Clipper* különösebb kockázat nélkül le tud szállni. Eddie megkönnyebbülést érzett. Megértette azt is, érdeke, hogy Luther terve sikerüljön. Szájában keserű ízt érzett.
De hogy hozza le a gépet? Ha azt hazudja, az egyik motor nem működik, vagy elrontja: a *Clipper* három motorral is jól repült. Ráadásul ott van Mickey Finn, a segédmérnök, akit tartósan nem lehet átverni. Nem talált jó megoldást. És becsapni Baker kapitányt, meg a többieket! Ezek az emberek vakon bíztak benne. De hát mi mást tehet!
Volt egy még nagyobb veszély. Mi lesz, ha Tom Luther nem tartja be ígéretét? Miért tartaná be? Gazember! Eddie lehozza a gépet, és talán nem kapja vissza Carol-Annt.
Jack, a navigátor jött be, újabb időjárás-jelentéseket hozott. Kutató pillantást vetett Eddie-re, aki ráeszmélt, senki sem szólt hozzá, amióta bejött a szobába, és ő sem szólt senkihez. Csak nem tűnt föl nekik, mennyire foglalkoztatja valami? Erőt kell vennie magán, úgy kell, viselkednie, mintha minden a legnagyobb rendbenlenne.
– Remélem, ez alkalommal nem fogsz eltévedni – mondta Jacknek. Öreg, elkoptatott tréfa volt, de mindenki nevetett, és a hangulat megenyhült. Baker kapitány átnézte az újabb időjárásjelentéseket.
– A vihar egyre rosszabb – mondta aztán. – Ki kell kerülnünk. A kapitány és a másodpilóta együttesen kidolgoztak egy útvonalat, amely elkerüli a vihart, és a legerősebb ellenszeleket. Mikor ezzel megvoltak, Eddie leült az időjárás-jelentésekkel, és elkezdett számolni. A rendelkezésére álló adatokból, a szél erejéből és irányából különböző repülési magasságokban: ezer, négyezer, nyolcezer és tizenkétezer láb, Eddie ki tudta számolni a várható átlagsebességet. Aztán táblázatok segítségével állapította meg, hogy a *Clipper* jelenlegi megterhelése mellett mennyi üzemanyagra van szüksége az út megtételéhez. Az üzemanyagfogyasztást az úgynevezett “Hogymegy”-görbén ábrázolta. Az elnevezés a legénységtől származott. Eddie általában kiszámította a szükséges
üzemanyag-mennyiséget, aztán hozzáadta a biztonsági többletet.
Mikor számításai végére ért, megdöbbenve látta, több üzemanyagra lenne szükség, mint amennyi elfér a *Clipper* tartályaiban. A különbség egészen kicsi volt, csak néhány kilóval nagyobb súly, csak néhány tíz literrel kevesebb benzin. Carol-Ann vár valahol, és retteg az életéért. Meg kellene mondania Baker kapitánynak, hogy el kell halasztani a fölszállást, hacsak

nem dönt úgy, hogy egyenesen átrepüli a vihart, ahelyett, hogy megkerülné. De a különbség olyan elenyésző. Hazudjon? Ha a dolgok nem mennek rendben, még mindig átrepülhetnek a viharon.
Nem akarta megtéveszteni a kapitányt. Tudta, Baker felelős az utasok életéért, és bízott Eddie számításaiban. Ugyanakkor döntése nem volt végleges. Repülés közben óránként össze kellett hasonlítania a valós fogyasztást a “Hogy megy“-görbével, s ha túl soküzemanyag fogyott el, egyszerűen vissza is fordulhatnak.
Ha rájönnek, hogy meghamisítja a görbét, vége a pályafutásának. De mit számít az, amikor a felesége és még meg nem született gyermeke élete forog veszélyben.
Ismét elvégezte a számításokat, de ezúttal két hibás adattal. Kisebb súllyal számolt, így az eredmény biztatónak tűnt. De még mindig tétovázott; nem tudta rávenni magát, hogy hazudjon kapitányának. Végül Baker türelmetlen lett, és megkérdezte:
– No, mi lesz, Eddie? Megyünk vagy nem?
Eddie megmutatta neki a hamis számításokat. Nem mert a kapitány szemébe nézni, idegesen köszörülte torkát, aztán igyekezett biztos, határozott hangon válaszolni:
– Éppen hogy elég lesz, kapitány úr. Megyünk.

11

Diana Lovesey szinte szánalmas hálával érezte ismét a szárazföldet lába alatt. Szomorú volt, de nyugodt..Döntött: nem száll fel újra a *Clipper*re, nem repül Amerikába, és nem megy feleségül Mark Alderhez.

Térde úgy remegett, hogy egy pillanatig attól tartott, elesik; de a pillanat elmúlt. Diana karon fogta Markot, és együtt mentek a vámhivatal felé.

Amint kettesben maradnak, megmondja neki. Tudta, összetöri a férfi szívét, de ezen már késő változtatni.
Az utasok mind kiszálltak, kivéve a jóképű Frank Gordont, és a kopasz Ollis Fieldet. Lulu Bell még mindig egyfolytában beszélt Markhoz. Diana nem vett róla tudomást. Lulu kellemetlen, erőszakos teremtés, de hozzásegítette a tisztánlátáshoz.
Amikor kijöttek a vámhivatalból, a falu egyetlen utcáján találták magukat. Éppen egy csorda tehenet hajtott el két paraszt, mindenki megállt, és megvárta, amíg az állatok elhaladnak.
– Mit keresek én ezen a farmon? – kérdezte Lavinia hercegnő.
Dayy udvariasan karon fogta:
– Átkísérem – mondta megnyugtató hangon. – A földszinten van egy bár, ahol kényelmesen leülhet. Nagyszerű ír whiskyt mérnek.
A tehenek elhaladtával a legtöbb utas átvágott az utcán, hogy betérjen a “váróba”.
– Sétáljunk egyet a faluban – mondta Diana Marknak. Szerette volna, ha minél előbb kettesben maradnak. Mark mosolyogva bólintott. Sajnos más utasoknak is kedve szottyant a sétához, és Lulu Bell is közöttük volt.
Végül egy kis csoport utas együtt vágott neki Foynes főutcájának.
Volt egy vasútállomás, egy posta, egy templom, ezenkívül két sor szürke zsindellyel fedett apró ház. Sok lovas kocsit lehetett látni, de teherautó csak egy akadt. A házilag szőtt ruhába öltözött falusiak gyerekes kíváncsisággal bámulták a selyembe és szőrmékbe öltözött idegeneket. Még nem szokták meg, hogy a nagyvilág krémje időnként ellátogat hozzájuk.
Diana remélte, a csoport előbb-utóbb felbomlik, de együtt maradtak mint a sarkkutatók, akik attól félnek, hogy külön-különeltévednének. Az idő pedig múlt. Éppen egy másik kocsma mellett haladtak el. Diana hirtelen Markhoz

fordult.
– Menjünk be.
– Micsoda nagyszerű ötlet – vélte Lulu.
Dianának egyszerre elege lett a nőből.
– Ha nem haragszol, kettesben akarok lenni Markkal.
– De Diana! – mondta Mark döbbenten.
– Semmi gond – válaszolta Lulu –, megyünk tovább. Magukra hagyjuk a szerelmeseket. – Vidáman beszélt, de szeme hideg volt, mint a jég.
– Ne haragudj, Lulu – mondta Mark.
– Szóra sem érdemes – válaszolta a színésznő.
Dianának nem tetszett, hogy Mark bocsánatot kér a nőtől. Sarkon fordult, és bement a kocsmába. Mark majd utána jön, ha akar.
Kellemes, hűvös homály fogadta. A helyiség felét magas bárpult foglalta el, a falon polcokon palackok sorakoztak, alattuk hordók álltak. A deszkapadlón néhány faasztal és szék. Két öregember iddogált az egyik sarokban. Amikor Diana belépett, fölnéztek, megbámulták selyemruháját és narancsvörös selyemkabátját, aztán ismét beszélgetni kezdtek.
A bárpult mögött apró asszony jelent meg. Kötényt hordott.
– Egy konyakot kérek – mondta Diana, megfordult és leült az egyik asztalnál.
Most érkezett meg Mark. Biztos még párszor bocsánatot kért Lulutól, gondolta Diana keserűen. Mark leült az asztalhoz.
– Ez mire volt jó? – kérdezte.
– Elegem volt Luluból.
– És miért kellett ilyen udvariatlannak lenned?
– Nem voltam udvariatlan. Egyszerűen kettesben akartam veled maradni.
– Nem lehetett volna tapintatosabban a tudomására hozni?
– Nem hiszem, hogy képes megérteni bármilyen célzást.
Mark bosszúsnak látszott.
– Véletlenül nincsen igazad. Nagyon érzékeny ember, ha egy kicsit hebehurgyának is tűnik.
– Nincsen jelentősége.
– Hogyne lenne. Megsértetted az egyik legrégibb barátomat.
Az asszony érkezett meg a konyakkal. Diana gyorsan belekortyolt, úgy érezte, szüksége van rá. Mark egy pohár guimesst rendelt.
– Azért nincs jelentősége, mert meggondoltam magam. Nem megyek veled Amerikába.

Mark elsápadt.
– Ezt nem mondod komolyan.
– Meggondoltam. Nem akarok Amerikában élni. Visszamegyek Mervynhez, ha visszafogad.
– Nem szereted. Te magad mondtad, és tudom, így is van.
– Mit értesz te ehhez. Sohasem voltál nős. – Markon látszott, Diana szavai fájdalmat okoznak. Diana megenyhült. Kezét Mark térdére tette. – Igazad van. Nem szeretem Mervynt úgy, ahogyan téged szeretlek. De ennek nincsen semmi értelme.
– Túl sokat foglalkoztam Luluval – mondta Mark bűnbánóan. – Ne haragudj! Azért beszéltünk ennyit, mert nagyon régen nem találkoztunk. Alig vettem rólad tudomást. Ez a mi kettőnk nagy kalandja, és egy órára elfelejtkeztem erről. Bocsáss meg.
Milyen kedves, amikor úgy érzi, hibázott; gondolta Diana. Egészen kisfiús lesz. De Dianának eszébe jutott, hogy érezte magát egy órával ezelőtt.
– Nemcsak Luluról van szó. Azt hiszem, meggondolatlan voltam.
Megérkezett Mark söre, de a férfi nem nyúlt hozzá.
– Mindent magam mögött hagytam, amit ismerek. A házamat, a férjemet, az otthonomat, a barátaimát. Átrepülök az óceánon, ami már magában is elég veszélyes, és egy teljesen ismeretlen országba megyek, ahol nincsenek barátaim, nincsen pénzem, semmim sincs.
Mark egyre bűnbánóbb képet öltött.
– Szerelmem, most már értem az egészet. Magadra hagytalak, amikor a leginkább szükséged lett volna rám. Nagyon figyelmetlen voltam, óriási szamárnak érzem magam. Soha többet nem fog előfordulni.
Talán megtartja ígéretét, talán nem, gondolta Diana. Kétségtelen, hogy szereti, de az is kétségtelen, hogy hajlamos könnyedén felfogni a dolgokat. Nem volt következetes. Most nyilván komolyan gondolja amit mond, de mi történik, ha legközelebb belebotlik egy régen látott jó barátba? Éppen könnyedsége volt az, ami annyira vonzóvá tette Diana szemében, s most ugyanez a tulajdonsága ébresztett benne kétségeket. Mervyn legalább megbízható. Nem jó, nem rossz, de legalább a szokásain nem változtat soha.
– Úgy érzem, nem tudok benned megbízni – mondta Diana.
Mark hirtelen mérges lett.
– Miért? Becsaptalak valaha?
Erre valóban nem volt példa.

– Nem, de fogsz – válaszolta.
– Különben is, mindazt amit magad mögött hagysz, magad mögött is akarod hagyni. A férjeddel boldogtalan vagy. A hazád háborút visel. Az otthonod és a barátaid untatnak. Ezt mind te mondtad el nekem.
– Unalmasak, igen. De nem félek tőlük.
– Nincs mitől félned. Amerika ugyanolyan, mint Anglia. Az emberek ugyanazt a nyelvet beszélik, ugyanazokat a filmeket játsszák a mozikban, ugyanazokat a jazz-számokat hallgatják. Hidd el, nagyon fog tetszeni. Én pedig vigyázni fogok rád.
Bár tudnék neked hinni, gondolta Diana.
– És még valami – folytatta Mark. – Gyerekeink lehetnének. Ez talált. Diana borzasztóan vágyott az anyaságra, de Mervyn hallani sem akart róla. Mark jó apa lenne, gyöngéd, megértő; szeretné a gyerekeket. Határozottsága veszített erejéből; már csak zavarodottságot érzett. Talán mégis föladhat mindent. Végtére mit ér az otthonés a biztonság, ha nem lehet gyereke?
Ugyanakkor mi lesz, ha Mark félúton meggondolja magát, és otthagyja? Megjelenik egy másik Lulu, két perccel azután, hogy Diana elvált Mervyntől, és Mark lelép, őt meg otthagyja. Ott áll majd Kaliforniában: se otthon, se férj, se pénz, se gyerek.
Jobb lett volna, ha nem borul olyan gyorsan a karjába, ha gondosabban tervezik meg közös jövőjüket, ha valami biztosítékot kér, ha mást nem, hát egy jegy árát haza arra az esetre, ha a dolgok nem úgy jönnek össze, ahogy szerették volna. Persze lehet, ezt Mark sértőnek találta volna, és egyébként is, ha komolyan kitör a háború, egy hajójegy nem lesz elég hozzá, hogy valaki átkeljen az óceánon. Nem tudom, mit kellett volna tennem, gondolta Diana kétségbeesetten, de most már nem gondolhatom meg magam újra. Döntöttem, és nem hagyom magam lebeszélni.
Mark megfogta a kezét, de Diana túl szomorú volt hozzá, hogy visszahúzza.
– Egyszer már meggondoltad magad – mondta a férfi kérőn. Hát gondold meg magad még egyszer. Légy a feleségem! Szeretném, ha gyerekeink lennének. Hány gyereket szeretnél? Kettőt? Hármat? Hatot?
De Diana ismét erősnek érezte magát.
– Hagyd, Mark. Hazamegyek.
Látta a férfin, most komolyan veszi. Egy pillanatra egyikük sem szólt, csak szomorúan nézték egymást.
Ekkor lépett be Mervyn.

Diana nem hitt a szemének. Úgy meredt férjére, mint aki kísérteiét lát.
– Szóval itt vagy – mondta az ismerős, mély hang.
Dianát százféle érzés rohanta meg egyszerre: döbbenet, izgalom, zavar, szégyen, ijedtség, megkönnyebbülés. Ráeszmélt, még mindig fogja Mark kezét, a férje szeme láttára. Gyorsan visszahúzta.
– Mi az? Mi baj van? – kérdezte Mark.
Mervyn odajött az asztalhoz, megállt, és csípőre tett kézzel nézte őket.
– Ki ez a bohóc? – kérdezte Mark.
– Mervyn – válaszolta Diana.
– Jézus Mária!
– Hogy kerülsz ide? – kérdezte Diana.
– Repültem – felelte Mervyn szokott szűkszavúságával.
Diana csak most vette észre, hogy Mervyn bőr pilótakabátot, visel, és kezében sisak van.
– De honnan tudtad, hol vagyok?
– Azt írtad, Amerikába repülsz, ez pedig csak egyféleképpen lehetséges – válaszolta Mervyn diadalittasan.
Láthatóan nagyon meg volt magával elégedve. Diana nem is gondolt rá, hogy Mervyn kitalálhatja, hol tudja beérni; ráadásul be is éri saját repülőgépével. Gyengeséget és hálát érzett, amiért Mervynnek elég fontos volt ahhoz, hogy utána jöjjön.
Mervyn leült az asztalhoz.
– Hozzon egy ír whiskyt! Nagyot! – kiáltotta a pult mögött álló asszony felé.
Mark fölemelte söröspoharát, és idegesen kortyolt. Diana ránézett. Az első pillanatokban úgy tűnt, mintha Mark megijedt volna; de most, amikor nyilvánvalóvá vált, Mervyn nem kezd el verekedni, csak kínosan érezte magát. Székét egy pár centiméterrel önkéntelenül hátratolta, mintha tudat alatt el akarna távolodni Dianától, vagy mintha ő is szégyellne, hogy éppen egymás kezét fogták, amikor Mervyn megjelent.
Diana ismét kortyolt a konyakból, hogy erőt merítsen. Mervyn fürkészve figyelte. Arcán annyi zavar és fájdalom tükröződött, hogy Diana legszívesebben a karjaiba vetette volna magát. Idejött anélkül, hogy tudta volna, milyen fogadtatásban részesül. Diana bátorítóan megérintette a karját.
Meglepte, hogy Mervyn is láthatóan kínosan érezte magát, és aggodalmas pillantást vetett Markra, mintha zavarná, hogy feleségét a szeretője a szeme

láttára érinti meg. A whisky megérkezett, Mervyn egy hajtásra kiitta. Mark is megbántóttnak látszott; székét ismét közelebb húzta az asztalhoz.
Diana nyugtalan volt. Még sohasem került ilyen helyzetbe. Mindkét férfi szerette. Mindkettővel lefeküdt – s ezzel mindkettő tisztában volt. Végtelenül zavarba ejtő helyzetnek érezte. Szerette volna mindkettőt megnyugtatni, de nem volt hozzá bátorsága. Miután úgy érezte, védekező álláspontra kell helyezkednie, hátradőlt, hogy nagyobb távolságba kerüljön mindkettőjüktől.
– Mervyn – mondta –, nem akarok neked fájdalmat okozni.
– Elhiszem – válaszolta férje tompa hangon.
– Meg tudod... meg tudod érteni, mi történt?
– Úgy nagyjából igen, akármilyen egyszerű lélek vagyok válaszolta Mervyn gúnyosan. – Leléptél a szeretőddel. – Agresszívan Mark felé hajolt. – Egy amerikaival, amolyan tutyirnutyi alakkal, aki mindig mindenben engedni fog neked.
Mark is hátradőlt. Nem szólt semmit, csak áthatóan rámeredt a másik férfira. Nem látszott sértettnek, inkább kíváncsinak. Bár sohasem találkozott Mervynnel, gondolatban éppen eleget foglalkozott vele, éppen eleget próbálta elképzelni azt a férfit, aki minden éjjel együtt aludt Dianával. Most, mikor alkalma nyílt végre megismerni, kíváncsian tanulmányozta; ellentétben Mervynnel, aki a legkisebb érdeklődést sem mutatta Mark iránt.
Diana figyelte a két férfit. Jobban már nem is különbözhettek egymástól. Mervyn magas volt, agresszív, keserű és ideges; Mark viszonylag alacsony, nyílt eszű, éber. Dianának az jutott eszébe, Mark egy napon biztosan fölhasználja ezt a jelenetet egy rádiójátékban.
Szeme megtelt könnyel. Elővette zsebkendőjét, és kifújta az orrát.
– Tudom, meggondolatlan voltam – mondta.
– Meggondolatlan? – csapott le Mervyn. – Meggondolatlan? Hülye vagy, fiam, nincs rá más kifejezés.
Diana összerezzent. Mervyn mindig tudta, hogy kell megaláznia, és ráadásul ebben az esetben meg is érdemli.
A kötényes asszony és a két iddogáló öregember lebegő fülekkel hallgatták a beszélgetést. Mervyn az asszony felé intett.
– Hozna nekem néhány szendvicset?
– Nagyon szívesen – válaszolta az asszony. A pincérnők mindig első látásra beleszerettek Mervynbe.

– Nagyon rosszul éreztem magam az utóbbi időkben – mondta Diana. – Csak egy kis boldogságot akartam.
– Boldogságot. Amerikában. Ahol nincsen se barátod, se rokonod, se otthonod... hova tetted az eszedet?
Diana örült, hogy Mervyn utánajött, de szerette volna, ha egy kicsit kedvesebb. Vállán megérezte Mark kezét.
– Ne hallgass rá – mondta Mark. – Miért ne lehetnél boldog? Nincsen abban semmi szégyellnivaló.
Diana félve nézett Mervynre, nem akarta még jobban megbántani. Talán vissza se fogadná, s milyen megalázó lenne, ha ez Mark előtt derülne ki. Márpedig Mervyn képes erre, ilyesmire képes csak igazán. Most már bánta, hogy utánajött. Olyan helyzetbe hozta magát, amelyben gyorsan kell döntenie. Ha több idő lenne, gondolta Diana, többet tehetnék, hogy megnyugtassam sértett önérzetét, de így ez az egész túl gyorsan történik. Ismét ajkához emelte a poharat, belekóstolt, aztán letette.
– Nem ízlik ez a konyak.
– Talán igyál egy csésze teát – javasolta Mark.
Diana pontosan egy csésze teára vágyott.
– Az nagyon jó lenne.
Mark a bárpulthoz ment és teát rendelt. Mervyn ezt sohasem tette volna meg. Szerinte teáért a nő megy. Megvető pillantást vetett Mark után.
– Ez a bajod velem? Hogy nem rohangálok, hogy egy csésze teát tegyek eléd? Cseléd is legyek? Nem elég, hogy én keresem a kenyeret?
Megjöttek a szendvicsek, de Mervyn nem nyúlt hozzájuk. Diana nem tudta, mit feleljen.
– Semmi szükség arra, hogy veszekedjünk – mondta végül.
– Ne veszekedjünk? Mikor veszekedjünk, ha nem most? Elhagysz ezzel a paprikajancsival, se jó napot, se kezit csókolom, csak ezt a kis hülye levelet hagyod hátra... – Mervyn egy darab papírt vett elő zakója zsebéből, amelyben Diana fölismerte levelét. Arcát vörös pír öntötte el: megalázva érezte magát. Sírt, amikor azt a levelet írta; hogyan lobogtathatja Mervyn hányaveti módon a kocsmában? Haragosan húzódott odébb.
Mark jött vissza csészékkel és a teáskannával. Ránézett Mervynre.
– Szeretné, ha egy paprikajancsi töltene magának egy csésze teát?
A két iddogáló öreg harsányan fölnevetett, de Mervyn nem szólt semmit, csak fagyosan maga elé meredt. Diana kezdett dühös lenni.
– Lehet, hogy hülye vagyok Mervyn, de nekem is jogom van a

boldogsághoz.
Mervyn rászegezte a mutatóujját.
– Amikor hozzám jöttél feleségül, fogadalmat tettél. Nincsen jogod hozzá, hogy elhagyjál.
Diana egyre mérgesebb lett. Miért ilyen hajthatatlan ez az ember? Mintha egy darab fából faragták volna. Miért nem lehet vele emberi módon beszélni? Miért mindig olyan biztos benne, hogy igaza van, és mindenki más téved? Ráébredt, nem először érzi ezt. Öt éve állandóan érzi. A gépen, az elmúlt pár óra rémületében és sértődöttségében elfelejtette, milyen kibírhatatlan ember is a férje, és mennyire boldogtalanná tudja tenni. Most hirtelen minden újra felidéződött benne.
– Diana azt tesz, amit akar – mondta Mark. – Nem kényszerítheti semmire. Felnőtt ember. Ha magával akar hazamenni, megteheti, és ha velem akar jönni Amerikába és hozzám akar jönni feleségül, azt sincs joga megakadályozni.
Mervyn öklével az asztalra vágott.
– Nem mehet magához feleségül, amikor az én feleségem!
– El is válhat.
– Milyen alapon?
– A mi törvényeink szerint nem kell különösebb alap.
Mervyn dühösen fordult Dianához.
– Nem fogsz elmenni Amerikába. Hazajössz velem Manchesterbe. Diana Markra nézett. Mark elmosolyodott.
– Senkinek sem kell engedelmeskedned – mondta. – Azt teszel, amit jónak látsz.
– Eredj, vedd föl a kabátodat – mondta Mervyn.
A maga otromba módján Mervyn hozzásegítette Dianát a tisztánlátáshoz. Belátta, a repüléstől való félelme, és Amerikával kapcsolatos aggodalmai eltörpültek a nagy kérdés mellett: kivel akar élni? Szerette Markot, Mark viszontszerette, és minden más megfontolás mellékes volt. Ahogy sikerült döntenie, a megkönnyebbülés hatalmas érzése kerítette hatalmába. Mély lélegzetet vett.
– Sajnálom, Mervyn – mondta. – Markkal megyek.

12

Nancy Lenehan diadalmasan nézett le a kis sárga gép üléséből a kikötőben horgonyzó Clippene. Minden kedvezőtlen körülmény ellenére sikerült beérnie a gépet, s ezzel legalábbis részben meghiúsította Peter tervét. Nagyon korán kell ahhoz fölkelni, hogy valaki túljárjon Nancy Lenehan eszén, gondolta az elégedettség egyik ritka pillanatában. Peter élete legnagyobb meglepetése lesz, amikor meglátja.

A kis, sárga masina körözött, míg Mervyn leszállásra alkalmas helyet keresett. Nancy önelégült hangulatát a testvérével való várható találkozás feszültségének előérzete váltotta föl. Még mindig nehezen tudta elhinni, hogy saját testvére ilyen cinikusan, ilyen kegyetlenül akarta és akarja megtéveszteni. Hogyan tehet ilyet? Gyerekkorukban egy kádban fürödtek. Ha Peter megsérült játék közben, Nancy kötözte be, ő mondta meg neki, hogy a gyereket nem a gólya hozza, és mindig megengedte neki, hogy kölcsönkérje a rágógumiját. Mikor már nagyobbak voltak, mindig tapintattal volt Peter önérzetére – amiből sok volt neki –, sohasem éreztette vele, hogy ő az okosabb, ami pedig már régen mindenki számára nyilvánvaló volt.

Egész életében gondját viselte. Amikor apa meghalt, egy szava sem volt az ellen, hogy Peter legyen az igazgatótanács elnöke. Pedig sokba került ez a cégnek. Nemcsak saját magát tolta háttérbe, hogy Peter érvényesülhessen, de véget vetett egy ígéretes kapcsolatnak; Nat Ridgeway, apa helyettese lemondott, amikor Peter lett az elnök, és elment. Ha a dolgok másként alakulnak, Nancy azóta talán már Nat Ridgeway felesége.

Mac McBride, Nancy ügyvédje és.barátja nagyon ellene volt Peter kinevezésének, de Nancy nem hallgatott rá és nem vette figyelembe saját érdekeit sem, pusztán azért, hogy Peter büszkesége ne szenvedjen csorbát. Amikor arra gondolt, mennyi mindent tett meg érte, s Peter milyen alamuszi módon akarja most kisemmizni, legszívesebben sírt volna elkeseredettségébenés dühében. Szeretett volna már előtte állni. Kíváncsi volt, Peter mit mond vagy tesz, amikor szemben találja magát nővérével.

Tele volt harci kedvvel. Az, hogy beérte Petert, csak az első lépés. A repülőgépre is föl kell valahogy jutnia. Talán könnyen megy, de lehet az is, hogy a gép tele van, és meg kell majd próbálnia megvenni valaki másnak a jegyét, vagy elbűvölni a kapitányt, vagy akár megvesztegetni valakit,

csakhogy a fedélzetre jusson. Amikor New Yorkba ér, meg kell még győznie a részvényeseket. Rá kell vennie Tilly nénit és Dan Rileyt, ne adják el részvényeiket Nat Ridgewaynek. Elég biztosnak érezte, hogy ez sikerülni fog; de persze Peter nem fogja könnyen föladni a harcot, Nat Ridgeway pedig félelmetes ellenfél tud lenni.
Mervyn végül egy földútra szállt le a falu szélén. Teljesen váratlan udvariassági rohama lehetett, mert segített Nancynek kiszállni a gépből. Nancy most másodszor lépett ír földre. Apja jutott ismét eszébe, aki mindig arról beszélt, hogy ellátogat az óhazába, de valójában sohasem tette meg. Nancy ezt szomorúnak érezte. Apa örült volna, ha tudja, a gyerekei eljutottak Írországba. De ha azt is látja, hogy a céget, aminek fölépítésére életét áldozta, fia néhány évalatt tönkreteszi, a szíve szakadt volna meg. Jobb is, hogy nem érte meg.
Mervyn kipányvázta a gépet. Nancy örült, hogy otthagyhatja. Kedves, szép, sárga repülőgép, mégis majdnem meghalt benne. Még mindig összeborzongott, valahányszor eszébe jutottak a part közeledő sziklái. Úgy döntött, soha életében nem ül bele többé ilyen apró repülőgépbe.
Gyors léptekkel tartottak a falu felé. Előttük krumplival megrakott szekér haladt a földúton. Nancy érezte, Mervynben is keveredik a diadal és a szorongás érzete. Őt is megtévesztették és elárulták, és ő sem adta meg magát, számára is megelégedést jelent, hogy meglepetést szerezhet azoknak, akik azt hiszik, megszabadultak tőle. De az igazi küzdelem még mindkettőjüknek hátravan.
Foynesnak csak egy utcácskája volt, ami a falu közepén vezetett. Félúton jól öltözött férfiak és nők egy csoportjával találkoztak, akik csak a *Clipper* utasai lehettek. Mervyn hozzájuk lépett; és azt mondta:
– Diana Loveseyt keresem. Azt hiszem, a *Clipper*en utazik.
– De még mennyire! – válaszolta egy nő, akiben Nancy fölismerte Lulu Bellt, a filmsztárt. A válasz hangsúlyából az is, kiderült, Lulu nem kedveli túlságosan a szóban forgó hölgyet. Nancyben ismét föltámadt a kíváncsiság: vajon milyen asszony lehet Mervyn felesége?
– Mrs. Lovesey és a... kísérője – folytatta Lulu nem minden epe híján –, éppen betértek abba a bárba az utca másik oldalán.
– Meg tudná mondani – kérdezte Nancy –, merre találom a jegyirodát?
– Ha valaha egy idegenvezető szerepét kell eljátszanom szellemeskedett Lulu, nem lesz szükségem előtanulmányokra. A társaság nevetett. – A légitársaság épülete az utca végén van, túl a vasútállomáson, szemben a

kikötővel.
Nancy megköszönte az útbaigazítást, és továbbindult. Mervyn már az előbb nekiindult, s Nancynek ugyancsak igyekeznie kellett, hogy beérje. Mervyn azonban hirtelen megállt. Az utcán két beszélgetésbe merült férfi közeledett. Nancy kíváncsian nézett rájuk, nem értette, Mervyn miért állt meg, amikor megpillantotta őket. Az egyik férfi galambszürke mellényt viselt, fekete öltönyt, haja olyan rövid, mintha nullásgéppel nyíratta volna le, arckifejezése pedig azt súgta, éppen most kezd fölébredni egy szorongásos rémálomból. Mervyn azonban egyenesen a madárijesztőhöz ment, és azt mondta:
– Bocsásson meg, uram. Ön ugyebár Hartmann professzor?
A másik reakciója ijesztő volt. Egy lépést hátrált, és védekezően maga elé emelte kezét, mintha azt hinné, valaki meg akarja támadni. Társa azonban megnyugtatólag mondta:
– Nincsen semmi baj, Carl. Nyugodj meg!
Mervyn így szólt:
– Nagy megtiszteltetésnek venném, ha kezet szoríthatnék önnel.
Hartmann leeresztette védekezőleg fölemelt kezét, de még mindig gyanakodott. Végre kezet fogtak.
Nancyt nagyon meglepte Mervyn viselkedése. Eddig úgy tűnt, Mervyn mindenkivel szemben felsőbbrendű lénynek tartja magát, most pedig úgy viselkedett, mint egy kisiskolás, ha egy híres futballistától autogramot kér. Mervyn folytatta:
– Roppantul örülök, uram, hogy sikerült kiszabadulnia Németországból. A legrosszabbtól tartottunk, amikor eltűnt. Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Mervyn Lovesey vagyok.
– Ez az úr – mutatott a professzor köpcös társára – báró Gabon, aki segített megmenekülnöm.
Mervyn a báróval is kezet rázott, aztán azt mondta:
– Még egyszer elnézésüket kérem a tolakodásért. Jó utat, uraim!
Ez a Hartmann valami nagyon különleges ember lehet, gondolta Nancy, ha Mervynt kizökkentette flegmájából, és egy pillanatra még felesége üldözéséről is elfelejtkezett a találkozás hatására. Ahogy továbbmentek a falu utcáján, meg is kérdezte:
– Ki volt ez?
– Ez Carl Hartmann professzor, a legnagyobb fizikus a világon – válaszolta Mervyn. – A maghasadás problémájával foglalkozik. Politikai elvei miatt

meggyűlt a baja a nácikkal, és mindenki halottnak hitte.
– Maga honnan ismeri?
– Fizika szakos voltam az egyetemen. Szerettem volna elméleti fizikus lenni, de nem volt hozzá türelmem. A szakirodalommal azért még mindig lépést tartok. Az utóbbi tíz évben hihetetlen eredmények születtek.
– Például?
– Van egy osztrák nő, Lise Meitnernek hívják és Koppenhágában dolgozik, akinek sikerült az urániumatomot két kisebb atomra fölbontania: báriumra és kryptonra.
– Azt hittem, az atom már nem osztható tovább.
– Nem olyan régen még mindenki azt hitte. Éppen ezért olyan óriási fölfedezés. A maghasadáskor óriási robbanás történik, hatalmas energiák szabadulnak föl. Ezért érdekli a dolog annyira a katonaságot. Ha kézben tudják tartani a maghasadás folyamatát, minden eddiginél pusztítóbb bombákat fognak gyártani.
Nancy visszanézett a rosszul öltözött, ösztövér, égő szemű emberre. Minden eddiginél pusztítóbb bomba, mondta magában, és megborzongott.
– Csodálom, csak úgy hagyják egyedül mászkálni?
– Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy nem őrzik válaszolta Mervyn.
– Nézze meg azt a fickót!
Mervyn tekintetét követve Nancy egy magas, erős embert látott, aki kemény kalapot és borvörös mellényt viselt, s látszólag nem csinált semmit.
– Az a férfi lenne a testőre?
Mervyn vállat vont.
– Szerintem nagyon úgy néz ki, mint egy rendőr. Lehet persze, hogy Hartmann sem tud róla, de az az alak a negyvenhatos cipőjében úgy fest nekem, mint egy őrangyal.
Nancy nem gondolta volna, hogy Mervyn ilyen jó megfigyelő.
– Azt hiszem, ez lesz az a kocsma – mondta hirtelen Mervyn, a tudomány kozmikus magasságaiból egy csapásra leszállva a földre. Megállt az ajtónál.
– Sok szerencsét – mondta neki Nancy őszintén. Furcsa mód megkedvelte Mervynt, annak minden kétségkívül idegesítő tulajdonsága ellenére. Mervyn elmosolyodott.
– Köszönöm – válaszolta. – Sok szerencsét magának is!
Mervyn bement. Nancy folytatta útját.
Az utca végén, szemben a kikötővel, borostyánnal befuttatott házat talált, amely méreteiben messze fölülmúlta a falu többi épületét. Mikor belépett,

hevenyészve fölállított irodát talált, a Pan American légitársaság egy fiatal, jóképű, egyenruhás alkalmazottjával, aki rögtön rámosolygott, bár legalább tizenöt évvel fiatalabb volt Nancynél.
– Szeretnék jegyet váltani New Yorkba – mondta Nancy.
A fiatalember meglepődött. Kíváncsian nézett a nőre.
– Jegyet? Itt nem szoktunk jegyeket árulni, s ami azt illeti, nincs is szabad hely a gépen.
Ez nem tűnt leküzdhetetlen problémának. Nancy rámosolygott a fiatalemberre; tapasztalata szerint egy jól irányzott mosoly gyakran átsegíti az embert a bürokrácia korlátain.
– Végül is egy jegy csak egy darab papír – kezdte. – Ha kifizetem a viteldíj át, csak fölengednek a gépre.
A fiatalember már nyíltan vigyorgott. Nancy érezte, ha rajta múlik, nem lesz semmi gond.
– Ez igaz – válaszolta –, de sajnos a gép tele van.
– A fenébe! – mormogta Nancy. Ezért ment át annyi mindenen? Majd bolond lesz most föladni.
– Valami megoldás csak van. Nincs szükségem ágyra, elleszek egy széken is, akár egy legénységi ülésen.
– A legénységi ülés ki van zárva. Az egyetlen lehetőség a nászutasok lakosztálya.
– Kivehetem? – kérdezte Nancy reménykedve.
– Még azt sem tudom, mi az ára.
– De ezt ki tudná deríteni, nem?
– Hát legalább kétszer annyi mint a rendes jegy, vagyis legalább hétszázötven dollár. De lehet, hogy több.
Nancy nem hétszáz, de hétezer dollárt is kifizetett volna.
– Kerül amibe kerül – mondta. – Adok egy üres csekket, azt ír rá, amit akar.
– Nahát, maga aztán tényleg velünk akar repülni! – Holnap New Yorkban kell lennem. Nagyon fontos.
– A kapitánytól kell engedélyt kérnünk – mondta a fiatalember. – Erre parancsoljon velem jönni, asszonyom!
Nancy követte, s közben azon tűnődött, nem pazarolta-e olyasvalakire csáberejét, aki amúgy sem dönthet az ügyben.
Az emeletre vezették. Egy asztal körül a legénység hat-hét tagja ült ingujjban; dohányoztak, kávéztak, és térképeket tanulmányoztak. A fiatalember bemutatta Nancyt Baker kapitánynak, és azt mondta:

– Mrs. Lenehan nagyon szeretne New Yorkba menni, és hajlandó lenne kivenni a lakosztályt. El tudjuk vinni, kapitány úr?
Válasz helyett Baker kapitány egy újabb kérdést szegezett az izgatott Nancynek.
– A férjével együtt utazik, Mrs. Lenehan?
Nancy meglebegtette szempilláit. Ezt is hasznos módszernek találta mások meggyőzéséhez.
– Özvegy vagyok, kapitány.
– Elnézést kérek. Poggyásza van?
– Csak ez a kézitáska.
– Szívesen látjuk a gépen, Mrs. Lenehan – mondta Baker.
– Hála istennek – sóhajtott Nancy. – El sem tudom mondani, milyen fontos ez nekem. – Egy pillanatra gyengeséget érzett térdében, és gyorsan leült a legközelebb eső székre. Szégyellte, amiért ennyire elárulta izgalmát. Hogy nyugodtabbnak lássák, elővette táskájából a csekk-könyvét, s egy kitöltetlen csekket aláírt. Átadta a fiatalembernek.
Most már megkeresheti Petert.
– Láttam néhány utast, amint a faluban sétáltak – mondta. – A többiek vajon hol vannak?
– A legtöbben a bárban lesznek – válaszolta a fiatalember. – Az is itt van az épületben, a földszinten. Oldalt találja meg az ajtót.
Nancy fölállt. A remegés megszűnt..
– Mindent nagyon köszönök.
– Örültem, hogy segíthettem.
Nancy kiment.
Ahogy becsukta az ajtót, hallotta, egyszerre többen is beszélni kezdenek, és sejtette, sikamlós megjegyzéseket tesznek az özvegyre, aki megengedheti magának, hogy kitöltetlen csekkeket irkáljon alá.
Kiment az épületből. A délután kellemes, bár enyhén meleg volt, a tenger felől sós szellő fújt. Nancy elindult megkeresni áruló testvérét. Megkerülte az épületet, és bement a bárba.
Tipikusan az a hely volt, ahová normális körülmények között soha nem tenné be a lábát: kicsi, sötét, durva bútorzattal, és hasonló törzsvendégekkel. Eredetileg parasztok és halászok söröztek itt; a véletlen úgy hozta, hogy egy ideje inkább milliomosoknak szolgáltak fel drága koktélokat. A helyiség levegőtlen volt, sokféle nyelvbábeli csevegése töltötte be. Talán csak Nancy képzelte, de a nagy vidámság mintha kicsit

hisztérikusan hangzott volna. Talán az óceán átrepülése keltette szorongást vezették le így az utasok.
Végignézte az arcokat, mígnem meglátta Petert.
Peter nem vette észre.
Nancy egy percig bámulta testvérét, s közben gyűlt benne a harag. Legszívesebben arcul ütötte volna. De erőt vett magán; nem fogja kimutatni az érzelmeit. Sokkal okosabb, ha hűvös és kimért lesz.
Peter az egyik sarokban ült, s mellette foglalt helyet Nat Ridgeway. Ez újabb meglepetés volt. Nancy ugyan tudta, hogy Nat is Párizsban járt a divatbemutatókon, de az nem merült föl benne, hogy Peterrel együtt tér vissza Amerikába. Nem örült annak, hogy itt találja. Egy régi fellángolás, egy régi szerelem csak bonyolítja a dolgokat. El kell felejtenie, hogy egyszer csókolózott vele.
Átvágta magát a tömegen, míg az asztalukhoz nem ért. Először Nat nézett föl. Arcát azonnal elöntötte a bűntudat, ami már magában is elégtételnek számított Nancy számára. Peter először Natra nézett, aztán ő is fölkapta a fejét.
Egymás szemébe néztek.
Peter elsápadt, és fölugrott a székből.
– Jó isten! – kiáltotta, és látszott rajta, halálosan megijedt.
– Mitől ijedtél meg annyira, Peter? – kérdezte Nancy megvetően.
Peter nyelt egy nagyot, és visszaült. Nancy folytatta:
– Jegyet váltottál a hajóra, amikor tudtad, hogy nem fogsz rajta utazni. Szobát nyittattál velem Liverpoolban, amikor tudtad, hogy nem fogsz ott megszállni, s mindezt csak azért, mert nem merted megmondani, hogy a *Clipper*rel jössz haza.
Peter falfehérenült és nem szólt semmit.
– Kilógtál a szállodából, és lélekszakadva rohantál Southamptonba, és azt remélted, nem fogok rájönni. – Nancy Peter felé hajolt, aki valósággal hátrahőkölt. – Mitől tartasz úgy? Nem fogom leharapni a fejedet.
Nancy igazán nem törődött azzal, hallják-e mások vagy sem. A körülállók elhallgattak. Peter kínos arckifejezéssel nézett körül a helyiségben.
– Nem csodálom – folytatta Nancy –, hogy kényelmetlenül érzed magad e pillanatban. Éveken át megvédtelek, eltussoltam a hibáidat és hagytam, hogy a cég elnöke legyél, bár egy piaci kofában több üzleti érzék van, mint benned. És ezek után megpróbálod a hátam mögött ellopni a céget? Hogy tehetsz ilyet? Nem érzed magad egy kicsit féregnek?

Peter bíborvörös lett.
– Sohasem védtél meg! Mindig csak a magad érdeke volt a fontos. Mindig te akartál főnök lenni, de nem lettél! Én lettem az elnök, s azóta másban se mesterkedsz, mint hogy kitúrjál!
Ez olyan égbekiátó hazugság volt, hogy Nancy nem is tudta nevessen-e, vagy egyszerűen szembeköpje édestestvérét.
– Te hülye – mondta végül. – Te szegény agyalágyult, éppen azon igyekeztem, hogy megtarthasd az állásodat.
Peter egy paksaméta papírt rántott elő a zsebéből.
– Például ezzel? – kérdezte. Nancy megismerte jelentését.
– Például ezzel. Ez az egyetlen megoldás, hogy megmaradj elnöknek.
– Közben meg te veszed át az irányítást – sziszegte az öccs. Rögtön átláttam rajtad! Ezért készítettem elő a saját tervemet.
– Ami azonban nem jött össze – válaszolta Nancy diadalmasan. – Sikerült jegyet vennem a gépre, és ott leszek az igazgatótanács ülésén. – Most fordult először Nat Ridgewayhez: – Sajnos egyelőit nem fogod fölvásárolni a céget, Nat.
– Ne legyél olyan biztos a dolgodban – mondta Peter.
Nancy ránézett. Peter agresszív volt, mint a sértődött gyerek. Vagy még lenne egy aduja? Annyi esze nincsen.
– Neked is negyven százalékod van, és nekem is – mondta Nancy. – Tilly néni és Dan Riley tíz-tíz százaléka dönt, ha mi nem tudunk egyetérteni. Eddig mindig rám hallgattak. Ismernek engem, és szerencsére ismernek téged is. Tudják, én keresem a pénzt, te pedig elköltőd. Ezt tisztán látják, még akkor is, ha udvariasságból nem közlik veled. Úgy fognak szavazni, ahogyan én kérem.
– Riley mellettem fog szavazni – erősködött Peter. Csökönyösségében volt valami aggasztó.
– Miért szavazna melletted, amikor gyakorlatilag tönkretetted a céget? – Nancy megvetően beszélt, bár kicsit elbizonytalanodott.
– Érzed, hogy valami nem stimmel, igaz? – kérdezte Peter gúnyosan, mert megérezte Nancy szavaiban a bujkáló bizonytalanságot.
És sajnos, valami igaza volt is. Nancy érezte, valami nem egészen úgy van, ahogyan ő képzeli. Peter nem úgy viselkedett, mint akit legyőztek. Milyen trükköt titkolhat még?
– Hiába blöffölsz nekem – mondta Nancy.
– Nem blöffölök.

Ha egy kicsit még bosszantja, Peter már csak hiúságból is ki fogj a bökni, miről van szó.
– Peter, te mindig úgy csinálsz, mintha tudnál még valamit, de rendszerint kiderül, hogy csak ostoba blöff az egész.
– Riley megígérte, mellettem fog szavazni.
– Riley ígérete körülbelül annyit ér, mint egy csörgőkígyóé.
– Kivéve, ha anyagi érdeke fűződik valamihez.
Szóval erről van szó. Dan Rileyt megvesztegették. Ha van megvesztegethető ember, az Dan Riley. A gondolat kellemetlenül érintette Nancyt. Vajon mennyit ígért neki Peter. Ha az összeget is ki lehetne szedni belőle, Nancy ráígérhetne. Ezért azt mondta:
– Ha te Dan Riley megbízhatóságára építesz, nekem nincs mitől tartanom.
– Dan Riley kapzsiságára építek – mondta Peter.
Nancy Nat Ridgewayhez fordult.
– A te helyedben nem bíznék annyira ebben a tervben.
– Nat tudja, hogy igazat beszélek – mondta Peter önelégülten. Nat nyilvánvalóan nem kívánt részt venni a beszélgetésben, de most hogy belevonták, bólintott.
– Nat komoly részt ad Rileynak a General Textiles jogi ügyeiből.
Nancynek elállt a lélegzete. Ezt már komolyan kell venni. Dan Riley mind a két nagymamáját odaadná, ha egy olyan óriáscégnél, mint a General Textiles, jogászként megvethetné a lábát. A hozzá hasonló zugügyvédnek ilyen lehetőség egyszer adódik az életben.
Peter és Riley együtt a részvények felét mondhatják magukénak. Nancyé és Tilly nénié a másik ötven százalék. Ilyen esetekben az elnök szava dönt. Az elnök Peter.
Peter úgy érezte, győzött, s ennek megfelelő mosolyt engedett meg magának.
Nancy azonban még nem akarta elfogadni a vereséget. Kihúzott egy széket, s ő is leült az asztalhoz. Figyelmét most Natra fordította; érezte, hogy Nat nem ért egyet Peter viselkedésével. Talán arról sem volt tudomása, hogy Peter Nancy háta mögött szervezi a cég eladását. Elhatározta, megkérdezi:
– Mondd Nat, te tudtad, hogy Peter hazudik nekem?
Nat szótlanul, összeszorított szájjal ült. Nancy is így tett. Elhatározta, kivárja amíg válaszol. Végül Nat szólalt meg.
– Nem érdeklődtem. A családi ügyeitekhez semmi közöm. Nem vagyok szárazdajka. Üzletember vagyok.

De volt idő, gondolta Nancy, amikor örültél, ha a kezemet foghatod, amikor megcsókoltál, és egyszer megsimogattad a mellemet.
– És becsületes üzletember vagy?
– Tudod, hogy az vagyok.
– Ebben az esetben nyilván nem helyesled, ha az üzleti érdekeidet más becstelen módszerekkel képviseli.
Nat Ridgeway egy pillanatig gondolkozott.
– Egy cég fölvásárlásáról van szó, nem egy teadélutánról.
Talán folytatta volna, de Nancy közbevágott.
– Ha kész vagy rá, hogy élvezd Peter tisztességtelenségének az előnyeit, akkor magad is tisztességtelen vagy. Megváltoztál, Nat. Már nem az az ember vagy, aki apám helyetteseként dolgozott. – Még mielőtt Nat válaszolhatott volna, Nancy Peterhez fordult: – Képtelen vagy fölfogni, hogy a részvények értéke kétszeresére nőne, ha pár évig az én terveim szerint vezetnénk a céget?
– Nekem nem tetszenek a te terveid.
– Még ha nem is szerveznénk át, – pusztán a háború miatt is nőni fog a részvények értéke. Mindig is szállítottunk a hadseregnek. Ha Amerika belép a háborúba, óriási konjunktúra lesz.
– Amerika nem fog belépni ebbe a háborúba.
– És ha nem? Az európai háború is konjunktúrát jelent. Nancy ismét Natra nézett: – De ezt te is nagyon jól tudod. Nem véletlenül akarod fölvásárolni a céget.
Nat nem válaszolt.
Nancy újra Peter felé fordult.
– Jobban tennénk, ha várnánk. Figyelj, Peter! Tévedtem már valaha ilyesmiben? Vesztettél valaha pénzt, ha az én tanácsomat követted? Vagy megfordítva: jövedelmezett egy fillért is, ha a tanácsom ellenére cselekedtél?
– Nem érted, miről van szó – mondta Peter.
Nancy képtelen volt fölfogni, ez mit jelenthet.
– Hogyhogy nem értem?
– Hogy miért akarom eladni a céget.
– Rendben van, nem értem. Miért akarod eladni a céget?
Peter némán nővére szemébe nézett, és Nancy végre megértette.
Peter gyűlölte.
Nancy megmerevedett a megdöbbenéstől. Úgy érezte magát, mintha

téglafalba ütközött volna. Nem akart hinni a szemének, de Peter arcát félreismerhetetlenül a gyűlölet torzította el. Mindig volt közöttük némi feszültség, ez természetes testvérek között, akik versenyeznek egymással; de nem. Ez szörnyű volt, hihetetlen, beteges gyűlölet. Nancy sohasem gyanította az igazságot: szeretett kisöccse szívből gyűlölte nővérét.
Ilyen érzés lehet, gondolta, ha az ember férje húszéves házasság után azzal jön haza, hogy viszonya van a titkárnőjével, és már nem szereti. Szédült, mint akit fejbevertek. Kell egy kis idő, hogy ezt földolgozza. Peter nem egyszerűen buta, önző, és rosszakaratú. Hajlandó maga alatt is vágni a fát, ha az ág agyonüti nővérét. Színtiszta gyűlöletből.
Valamennyire elmebetegnek kell lennie ehhez.
Nancy úgy érezte, gondolkoznia kell. Elhatározta, kimegy ebből a füstös, zsúfolt kocsmából. Fölállt és köszönés nélkül távozott.
Az utcán egy kicsit jobban érezte magát. A torkolat felől fújó szél fölüdítette. Átvágott az úton, és a kikötőben sétára indult. Hallgatta a sirályok vijjogását.
A *Clipper* a torkolat közepén ringatózott. Nagyobb volt, sokkal nagyobb, mint amekkorának Nancy képzelte. Körötte picike alakok sürgölődtek: üzemanyaggal töltötték föl. A hatalmas légcsavarok látványa megnyugtatólag hatott Nancyre. Ezen a gépen nem lesz ideges, miután egy zümmögő szöcskén átkelt az Ír-tengeren.
De mit tesz, ha hazaért? Petert nyilván nem lehet sehogy lebeszélni tervéről. Túl sok évelnyomott gyűlölete talált kiutat üzletinekálcázott elképzelésében. Tulajdonképpen sajnálta öccsét: annyi éven át boldogtalanná tette a gyűlölet. Ettől még nem fogja átengedni neki a győzelmet. Elsőszülöttjog is van a világon.
Danny Riley volt a gyenge pont Peter tervében. Akit egyvalaki megvesztegethet, azt megvesztegetheti más is. Talán kigondolhat valamit, amivel ráveheti Rileyt, hogy az ő oldalára álljon. Bár Peter ajánlatára nehéz lesz ráígérni.
Ugyanakkor, ha nem tud jobb ajánlatot tenni, esetleg a másik végén is megfoghatja a dolgot. Mondjuk, valamilyen módon ráijeszthetne. De hogyan? Megvonhatja ügyvédi megbízását a cégnél. De ez nem sokat számít, ha Riley megkapja a General Textiles jogi képviseletét. Persze Danny egy dolgot szeret igazán a világon: a készpénzt. Nancy gazdag volt, de vagyona a cégben feküdt. Pár ezer dollár készpénzt esetleg össze tudna szedni, de Rileynak ez aligha lenne elég. Jóval többet akarna, legalább

százezret. Ennyi készpénzt nem tud holnapig előteremteni.
Míg ezen tűnődött, valaki a nevén szólította. Megfordult, és meglátta a Pan American fiatal alkalmazottját, akivel a jegyirodában találkozott. A fiatalember integetett.
– Telefonon keresik – kiáltotta. – Egy bizonyos McBride úr Bostonból.
Nancyben hirtelen remény ébredt. Talán Macnek lesz valami jó ötlete. Mac ismerte Danny Rileyt. Mindketten ír bevándorlóktól származtak, akár Nancy, állandóan hozzájuk hasonló emberek társaságában voltak, és gyanakvással tekintettek a protestánsokra, még ha azok is írek voltak. Mac becsületes ember volt, mint ahogy Dan becstelen, de egyebekben nagyon is hasonlítottak egymásra. Nancy apja is becsületes volt, alapjában véve, de hajlandó volt szemet hunyni egy kis ügyvédi tisztességtelenség fölött, ha ezzel egy honfitárson segíthet.
Apa egyszer megmentette Danny Riley ügyvédi karrierjét, gondolta Nancy. Ennek még csak néhány éve. Danny egy fontos perben vesztésre állt, végső elkeseredésében megkereste a bírót, akivel egy klubban golfoztak, és megpróbálta megvesztegetni. A bíró azonban olyannyira nem mutatkozott megvesztegethetőnek, hogy rövid úton közölte Dannyvel, vonuljon vissza a magánéletbe, különben kizáratja a kamarából. Apa közbelépett, és meggyőzte a bírót, hogy Danny nem rossz fiú, csak egy pillanatra elment az esze. Nancy jól ismerte a történetet, mert apja sok mindent elmondott neki, mielőtt meghalt.
Ilyen volt Danny Riley: megbízhatatlan, következetlen, megingatható, kicsit aljas talán. Az ilyen ember szava nem szentírás, tehát Peternek tett ígérete sem az.
De csak két napja van, hogy kitaláljon valamit.
Visszament a légitársaság épületébe, ahol a fiatalember megmutatta, hol találja meg a telefont. Fölvette a kagylót. Jólesett Mac hangját hallani.
– Szóval sikerült beérned a *Clipper*t – mondta büszkén.
– Igen. Ott leszek az ülésen. A baj az, hogy Peter szerint Danny Riley mellette fog szavazni.
– És te elhiszed neki?
– Sajnos igen. Cserébe ugyanis beveszik a General Textiles jogászának.
Mac hangja már nem volt olyan diadalittas.
– Ez igaz?
– Nat Ridgeway is ott van Peterrel.
– A kígyó!

Mac sohase kedvelte Nat Ridgewayt, de maradék rokonszenve is szertefoszlott, amikor Nat járni kezdett Nancyvel. Mac ugyan boldog házasságban élt, de ha Nancyhez bárki férfiként közeledett, fölébredt benne a zöldszemű szörny.
– Nem irigylem a General Textilest, ha Danny lesz a jogászuk.
– Valószínűleg nem fognak komolyabb ügyet rábízni. Mac, mondd, nem törvénytelen az adott körülmények között ez az ajánlat?
– De az, csak nagyon nehéz lenne az összefüggést bizonyítani.
– Akkor bajban vagyok.
– Úgy néz ki. Sajnálom, öreglány.
– Nem a te hibád. Figyelmeztettél, ne engedjem át Peternek az elnökséget.
– Valóban figyelmeztettelek.
Eső után köpönyeg, ebből nem élünk meg, gondolta Nancy.
– Figyelj, Mac. Ha történetesen nekünk kellene megbízni Rileyban, nem éreznénk magunkat Ábrahám ölében, igaz?
– Enyhén szólva.
– Attól tartanánk, átáll a másik oldalra, ha jobb ajánlatot kap. Hát tegyünk egy jobb ajánlatot. Szerinted mit ígérjünk?
Néhány pillanatig csend volt.
– Semmi sem jut eszembe – mondta végül Mac.
Nancynek eszébe jutott a vesztegetési ügy.
– Emlékszel rá, amikor Danny megpróbált megvesztegetni egy bírót. Apa mentette meg. A Jersey Rubber perben.
– Persze, emlékszem. De a részleteket talán ne a telefonon.
– Jó. Nem tudnánk valahogy ezt fölhasználni?
– Hogy gondolod?
– Megfenyegethetnénk.
– Már hogy föltárjuk az esetet?
– Pontosan.
– Van bizonyítékunk?
– Nem tudok róla. Hacsak nincs valami apa iratai között.
– Azok a papírok mind nálad vannak, Nancy.
Nancy bostoni házának padlásán ládaszám álltak az apja után
maradt papírok.
– Sohase néztem át őket.
– Most már nem is lenne rá idő.
– De tehetnénk úgy, mintha lett volna...

– Nem egészen követlek.
– Csak hangosan gondolkozom. Figyelj, Mac. Azt a látszatot kell keltenünk, hogy apa papírjai között vannak iratok, amelyek bizonyítják, hogy Danny megpróbált egy bírót megvesztegetni, és módunkban áll kitálalni az egészet.
– Nem egészen értem, mit segít ez rajtunk.
– Dehogynem. Ide hallgass! Mac – Nancy hangja egyre izgatottabb lett, ahogy a megoldás körvonalai kibontakoztak előtte. Tegyük föl, hogy az ügyvédi kamara vagy akárhogy hívják, úgy döntene, újra kell tárgyalni a Jersey Rubber pert.
– Miért döntenének így?
– Mert valaki azt mondja nekik, hogy nem volt tiszta ügy.
– Jó, tegyük fel. És?
Nancy kezdte úgy érezni, ezzel az ötlettel érdemes foglalkozni.
– Tegyük föl, valaki azt mondaná nekik, hogy apám iratai között perdöntő bizonyítékok vannak.
– Akkor fölkérnének, hogy engedd át a releváns iratokat.
– És megtagadhatom a kérésüket?
– Ha egyszerű vizsgálatról van szó, igen. Ha bűnvádi eljárást indítanak, akkor bírói végzést küldenének, s akkor mindenképpen oda kellene adnod.
Nancy agyában a tervgyorsabban bontakozott ki, mint ahogy szavakba tudta volna önteni.
– Figyelj, Mac. Hívd föl Dannyt, és kérdezd meg szó szerint a következőt...
– Várjál, hozok egy ceruzát. Mondjad.
– Tedd föl neki ezt a kérdést: Ha a kamara újratárgyalná a Jersey Rubber pert, átadjam-e apa papírjait?
Mac nem értette.
– Úgy gondolod, nemmel fog válaszolni?
– Mac, ne legyél olyan nehézfejű! Danny halálra fog rémülni! Fogalma sincs, mit hagyhatott apa maga után, naplót, leveleket, följegyzéseket...
– Kezdem azt hinni, ennek van valami értelme – mondta Mac, és az ő hangjából is kiérzett a remény. – Danny azt fogja gondolni, van a papírok között valami, ami terhelő rá nézve.
– Danny azt fogja kérni, védjem meg: ne engedjem át az iratokat. Én pedig bele fogok egyezni, azzal a feltétellel, ha mellettem szavaz az igazgatótanács ülésén.
– Várj egy pillanatot. Még azért ne bonts pezsgőt. Danny egy kicsit aljas, de

nem hülye. Gyanítani fogja, csak kitaláltuk az egészet.
– Persze, gyanítani fogja. De neki sincs sok ideje, és nem tud semmiféle bizonyságot szerezni.
– Igaz. És akárhogy is, jelen pillanatban ez az egyetlen esélyünk.
– Próbáljuk ki.
– Rendben.
Nancy sokkal jobban érezte magát. Reményével akarata is visszatért. Győzni kell.
– Hívjál föl a következő leszállóhelyen.
– Hol van?
– Botwood, Új-Fundland. Tizenhét óra múlva leszünk ott.
– Van ott telefon?
– Biztosan, ha repülőtér is van. Foglald le előre a vonalat.
– Helyes. Bejegyeztetem a hívást. Addig is, utazz jól.
– Szevasz, Mac.
Nancy visszatette a kagylót. Madarat lehetett volna vele fogatni. Lehet, hogy Danny nem dől be, de a tervakkor is megéri a kipróbálást.
Negyed öt múlt öt perccel, ideje fölszállni a gépre. Ahogy átment az irodán, meglátta Mervynt, aki egy másik telefonon beszélt; de ahogy megpillantotta Nancyt, kinyújtotta karját, hogy megállítsa. Közben azt mondta a kagylóba:
– Nem tudok most ezzel foglalkozni. Add meg a magasabb bért, ha annyira akarja a sok marhája, és dolgozzanak tovább.
Nancy csodálkozott. Annyi már eddig is világos volt számára, Mervyn gyárában sztrájkhangulat van; inkább azt csodálta, hogy Mervyn beadja a derekát. Ez nem volt rá jellemző.
A telefonvonal másik végén is meglepődhetett valaki, mert Mervyn így folytatta:
– Ahogy mondtam, túl sok a dolgom, hogy tizenhét rohadt szerszámkészítővel vitatkozzam. Viszontlátásra. – És letette a kagylót. – Éppen magát keresem – mondta Nancynek.
– Sikerrel járt? – kérdezte a nő. – Visszajön a felesége?
– Nem. Rosszul fogtam meg a dolgot.
– Sajnálom. Hol van most?
Mervyn kimutatott az ablakon.
– Ő az, a piros kabátban.
Nancy egy harmincas éveiben járó szőke asszonyt látott.
– Dehát gyönyörű, Mervyn – kiáltotta önkéntelenül. Valahogy nem képzelte

ilyen szépnek. – Megértem, hogy nem akarja elveszíteni. – A nő egy blézert viselő férfiba karolt, feltehetőleg ez volt a barátja. Közel nem olyan jóképű, mint Mervyn, állapította meg Nancy. Középtermetű, alig észrevehetően már kopaszodik is. De kellemes, könnyed ember benyomását keltette. Nancy világosan látta, a férfi pontosan az ellentéte Mervynnek, talán az asszony éppen ezért szeretett bele. Rokonszenvet érzett az elhagyott férj iránt.
– Sajnálom, Mervyn – mondta.
– Még nem adtam föl – válaszolta a férfi. – Jövök New Yorkba.
Nancy mosolygott.
– Miért ne? – mondta. – Ezért az asszonyért érdemes átkelni az óceánon.
– Magától függ a dolog. A gép ugyanis tele van. Nancy nevetett.
– Csak nem képzeli, hogy megosztom magával a lakosztályt. Tisztességes özvegy vagyok, nem kóristalány.
– Tartozik nekem egy szívességgel – erősködött Mervyn.
– Egy szívességgel igen. De nem a jó híremmel.
Mervyn szép arca csökönyös kifejezést öltött.
– Akkor nem beszélt a jó híréről, amikor át akarta velem repülni az Ír-tengert.
– De nem is kellett együtt töltenünk az éjszakát! – Nancy szeretett volna segíteni Mervynnek; volt valami megható abban, ahogy mindenáron vissza akarja szerezni a feleségét.
Igazán sajnálom, Mervyn, de az én koromban nem keveredhetek ilyen botrányba.
– Figyeljen. Érdeklődtem erről a nászutasok marhaságáról, és nem sokban különbözik a többi kabintól. Két külön ágy van. Ha éjjel nyitva hagyjuk az ajtót, pontosan úgy leszünk együtt, mint a többi kabinban az utasok, akik szintén vadidegenek egymásnak.
– De mit mondanak majd az emberek!
– Mit törődik vele? A férje nem él, a szülei se élnek. Kit érdekel, hogy mit csinál?
Mervyn elég egyszerűen tudta előadni kívánságait.
– Van két húszéves fiam – védekezett Nancy.
– Szerintem nekik nagyon tetszene a dolog.
Lehet, ebben még igaza is van, gondolta Nancy.
– De aggaszt az is, mit szólnak Bostonban. Nem olyan nagy város; az ilyesféle hír hamar eljut mindenki fülébe.
– Hallgasson ide. Amikor hozzám fordult, nagy bajban volt, és én

segítettem magán. Nem látja, hogy most én vagyok ugyanolyan bajban?
– De látom.
– Bajban vagyok, és kérem, segítsen rajtam. Ez az utolsó esélyem rá, hogy megmentsem a házasságomat. Most segíthetne rajtam. Mibe kerül? Legföljebb egy kisebb botrányt kavar. Abba még nem halt bele senki. Segítsen Nancy.
Nancy a kis botrányra gondolt. Valóban, olyan nagy jelentősége van annak, mit csinál egy özvegy negyvenedik születésnapján? Nem fog belehalni. A bostoni úri társadalom talán fölhúzza egy kicsit az orrát, de lesznek elegen, akik még bámulni is fogják a bátorságáért. Nem mintha szüzességi fogadalmat tettem volna, gondolta.
Nézte Mervyn fájdalmas, de így is határozott arcát, és megsajnálta. A fenébe a bostoni úri társasággal, gondolta. Ez az ember bajban van. Segített rajtam, amikor én szorultam segítségre. Nélküle nem lennék most itt. Igaza van, tartozom neki ennyivel.
– Segítsen, Nancy – könyörgött Mervyn. – Megteszi?
Nancy mély lélegzetet vett.
– Nem bánom – mondta.

13

Harry Marks Európából utoljára azt a világítótornyot látta, amely a Shannon torkolatának északi partján állt büszkén, és az óceán mérges hullámai nekiverődtek talapzatának. Néhány perccel később már sehol sem lehetett földet látni: ameddig a szem ellátott, csak a végtelen tenger terült el.

Mire Amerikába érek, gazdag ember leszek, gondolta.
A Delhi-ékszerek közelsége olyan erős kísértés volt, ami fölért a nemi vággyal. Ezen a gépen, valahol pár méternyi távolságra tőle, egy bőröndbe rejtve vagyont érő ékszerek hevertek. Harrynek minden ujja viszketett.
Egymillió dollár értékű ékkő bármelyik orgazdának megér százezret. Ebből vesz egy remek lakást, egy szép autót. Talán vidéken vesz házat, olyat, ahol a parkban teniszpálya van. Esetleg befekteti, és úri módon él a kamatokból.
Egyelőre azonban valahogy rá kell tennie a kezét.
Lady Oxenford nem viselte az ékszereket, következésképpen vagy itt van a kézipoggyászban vagy a csomagtérben valamelyik bőröndben. Ha az enyém lenne, gondolta Harry, amennyire csak lehet, a közelemben tartanám; leginkább a kézipoggyászban, mert annyira félnék, hogy lába kel. Persze nem az enyém. Egyelőre.
Mindenesetre először; a kézipoggyászban kell megnézni. Lady Oxenford kézitáskája az ülése alá volt gyömöszölve; vörös bőrtáska sárgaréz sarkokkal. Hogy lehetne belepillantani? Esetleg éjjel, amikor mindenki alszik.
Valamit majd csak kitalál. Kockázatos lesz, dehát a lopás nem életbiztosítás. Valahogy mindig megúszta a legkellemetlenebb helyzeteket is. Tegnap, gondolta, elkaptak, majdhogynem tetten értek, a zsebemben megtalálták a lopott kézelőgombokat, az éjszakát börtönben töltöttem. Ma a világ legdrágább repülőjáratán New York felé tartok. A szerencse erre nem jó kifejezés.
Egyszer hallott egy viccet. Valaki kiugrik a tizedik emeletről, s az ötödik emeletnél megjegyzi: eddig rendben mennek a dolgok. Nem azonosította magát a vicc főszereplőjével.
Nicky jelent meg, átnyújtotta az étlapot, és megkérdezte, inna-e valamit. Nem kívánt semmit, de rendelt egy pohár pezsgőt, mert így tűnt illendőnek. Ez aztán az élet, öregem, mondta magának. A pezsgő megérkezett, és

eloszlatta az óceán átrepülésével kapcsolatos maradék szorongását is.
Meglepte, hogy az étlap angolul van. Úgy látszik az amerikaiak nem tudják, hogy minden jobb vendéglőben franciául írják az étlapot. Talán egyszerűen nem látják be, miért ne az anyanyelvükön írják le az ételeket. Szimpatikus ország, gondolta.
Az étkezőben egyszerre csak tizennégyen férnek el, magyarázta Dicky, ezért aztán a vacsora három turnusban történik. Vandenpost úr hatkor, fél nyolckor vagy kilenckor óhajt vacsorázni?
Ezen gondolkozni kellett. Ha az Oxenford család nálánál előbb vagy később vacsorázik, alkalma nyílhat, hogy kézipoggyászukba pillantson. De mikor vacsoráznak? Harry magában elátkozta a pincért, amiért őt kérdezte meg először. Egy angol pincér gondolkodás nélkül Lord Oxenfordot kérdezte volna elsőként, de ezek a demokratikus amerikaiak valószínűleg ülésszám szerinti sorrendben haladnak. Nincs más hátra: meg kell próbálni kitalálnia, mikor táplálkozikőlordsága és a család. Nézzük csak. Tapasztalata szerint a gazdag emberek későb étkeztek. Aki dolgozott, reggel hétkor reggelizett, délben ebédelt és öt felé vacsorázott. Egy lord inkább kilenc felé evett reggelit, kettőkor ebédelt, és vacsoráját talán ha fél kilenckor kezdte elkölteni. Oxenfordék tehát későn esznek. Akkor leghelyesebb, ha ő hamar túlesik a vacsorán.
– Elég éhes vagyok – mondta. – Hatkor szeretnék vacsorázni.
Nicky Lord Oxenfordhoz fordult. Harry visszafojtott lélegzettel figyelt.
– Azt hiszem, kilenckor – mondta Lord Oxenford.
Harry boldog volt. Ellenben Lady Oxenford megszólalt.
– Percynek túl késő lenne.
Rendben van, rendben van, gondolta Harry, csak nehogy fél nyolc is túl késő legyen annak a kölyöknek.
– Akkor legyen fél nyolc – mondta Lord Oxenford.
Harry ismét boldog volt. Egy lépéssel közelebb érezte magát a Delhi-ékszerekhez.
Nicky most a vörös mellényes férfihoz fordult, aki úgy nézett ki, mintha rendőr lenne. Egyébként Clive Memburynek hívták, vagy legalábbis ezen a néven mutatkozott be. Mondd azt, hogy fél nyolc, kérlelte Harry gondolatban, hadd maradjak egy kicsit egyedül a kabinban. Sajnos Membury nem volt különösebben éhes. Kilenc órakor akart vacsorázni.
A fene egyen meg, gondolta Harry. Ezek szerint Membury a kabinban marad, amíg Oxenfordék vacsoráznak. Talán nem ül bent végig, elmegy pár

percre. Nyugtalan embernek látszik, akinek folyton mászkálnia kell. De ha magától nem megy, ki kell találnia valamit, amitől eltávozik pár percre. Ha nem repülőgépen vannak, nem is lenne bonyolult a dolog. Harry azt mondaná neki, hogy várják valahol, vagy telefonon keresik, vagy nicsak, odakint egy meztelen nőt lehet látni. Ezek a lehetőségek az adott helyzetben kiesnek.
– Vandenpost úr – mondta Nicky –, a fedélzeti mérnök és a navigátor fognak önnel egy asztalnál ülni, ha nincsen ellene kifogása.
– A legkevésbé sem – válaszolta Harry. Biztosan érdekes lesz a legénységgel beszélgetni.
Lord Oxenford még egy whiskyt rendelt. Jó ivónak látszott. Felesége sápadt és csöndes volt; kedvetlennek tűnt. Ölében nyitott könyvet tartott, de sohasem lapozott.
Percy kiment, hogy beszélgessen a legénység tagjaival, akik éppen nem voltak szolgálatban. Margaret Harry mellé ült. Parfümjét Harry gyakorlott orra azonnal fölismerte: Tosca. Kabátját végre levetette, úgyhogy Harry nyugodtan legeltethette szemét. Megállapította, az anyja alakját örökölte. Egyenes válla, nagy melle és hosszú lába volt. Ruhája drága volt de túl egyszerű, nem mutatott előnyösen. Harry elképzelte nagyestélyiben, mély dekoltázzsal, vörös hajával, fülében smaragdfüggő, nyakán smaragdlánc, mondjuk Louis Cartier indiai periódusából... gyönyörű lenne. De Margaret láthatóan szégyellte, hogy Anglia egyik legelőkelőbb és leggazdagabb családjának sarja, s ezért úgy öltözködött, mint a plébános felesége, ha nem akar feltűnést kelteni.
Azért félelmetesen szép lány, gondolta Harry egy kicsit megszeppenve. Ugyanakkor látta azt is, hogy érzékeny és sebezhető, s ez gyöngédséget ébresztett benne. Gyöngédség! – gondolta. Csak ne felejtsd el, milyen veszélyt jelent számodra, mert ő tudja, ki vagy valójában.
– Most repül először? – kérdezte.
– Egyszer már repültem anyámmal. Párizsba mentünk.
Csak Párizsba, anyámmal, gondolta Harry. Az én anyám mikor jut el Párizsba?
– És milyen volt?
– Nem éreztem jól magam. Folyton unalmas angolokkal kellett teázni, amikor szívem szerint füstös vendéglőkbe mentem volna, hogy a néger zenekarokat hallgassam.
– Anyám engem tengerpartra vitt nyaranta – mondta Harry. Eveztem a

tengerben, fagylaltot kaptam, és sült halat ettünk újságpapírból, hasábburgonyával.
Már ahogy kimondta ezeket a szavakat, érezte, nem kellett volna őszintén beszélnie. Hazudnia kellene inkább, homályos hazugságokkal traktálni a lányt, valami jó iskoláról, egy vidéki birtokról; ahogy szokta, ha a gazdag lányok gyerekkoráról érdeklődtek. De Margaret amúgy is tudta titkát, és a motorok zúgásától más nemigen hallhatta, amit beszélnek. Mégis, szokatlan élmény volt számára az őszinte beszéd, s olyasféleképpen érezte magát, mintha kiugrott volna a repülőgépből, s most várná, mikor nyílik már ki az ejtőernyő.
– Mi sohase mentünk a tengerpartra. Apa azt mondta, csak közönséges emberek járnak oda. A nővéremmel együtt mindig irigyeltük a szegény gyerekeket. Azt csináltak, amit akartak.
Hányt mulattatta a dolog, íme, újabb bizonyíték, milyen szerencsés flótás. A gazdagok, akik gyerekkoruktól nagy fekete autókban jártak, bársonygalléros kabátot viseltek, és mindennap húst ehettek, irigyelték őt, amiért mezítláb rohangálhatott a tengerparton, és olajban sült halat ehetett hasábburgonyával.
– Csak a szagokra emlékszem – folytatta Margaret. – A pékségek szagára sütéskor, meg a vidámparkra, ahogy kinn is lehetett érezni az olajozott gépek szagát, és emlékszem a sör és a dohány szagára, ami a kocsmákból jött ki. Az emberek mindig vidámak voltak odabenn, legalábbis kívülről úgy tűnt. Én sohasem voltam még kocsmában.
– Nem vesztett sokat – válaszolta Harry, aki maga se rajongott a kocsmákért. – A Ritzben jobb a koszt.
– Gondolom, mindenki a másik életmódjára vágyik – jegyezte meg Margaret.
– Én mind a kettőt kipróbáltam. Én tudom, melyik a jobb.
Margaret egy pillanatra elgondolkozott.
– És mit akar kezdeni az életével?
Furcsa kérdés.
– Élvezni akarom – válaszolta Harry.
– De nem, komolyan kérdezem.
– Akkor nem értem a kérdést.
– Mindenki élvezni akarja az életet. De mihez akar kezdeni?
– Folytatni akarom, amit eddig csináltam. – Harry hirtelen úgy döntött, elárul valamit magáról. – Olvasta valaha Hornungnak az “Amatőr betörő”

című könyvét? – Margaret fejét rázta. – Nohát, egy Raffles nevű úri tolvajról szól, aki a legjobb cigarettát szívja és gyönyörű ruhákat hord, és mindenféle úri házakba bejáratos, ahol ékszert lop. Én is így szeretnék élni.
– Micsoda hülyeség – mondta Margaret.
Harry enyhén megsértődött. Ez a lány egyenesen megmondja, ha nem tetszik neki valami. Ez azonban nem hülyeség volt, hanem élete álma. Most, mikor megnyitotta szívét, szükségét érezte, hogy meg is győzze őszinteségéről.
– Ez egy általán nem hülyeség – mondta mérgesen.
– Dehát nem maradhat egész életében tolvaj – vélte Margaret. – A végén börtönben fog megöregedni. Még Robin Hood is megnősült a végén, és békés életet élt. Mihez szeretne igazából kezdeni az életével?
Erre a kérdésre Harry rendszerint azt válaszolta volna, hogy szeretne egy lakást, egy jó autót, jó nőket, társaságot, elegáns ruhákat és szép ékszereket. De tudta, ez a válasz nem lenne Margaret ínyére. Kicsit mérges volt a lányra, de be kellett látnia, ő maga sem olyan anyagias, mint amilyennek szeretné hinni magát. Szerette volna, ha Margaret is hisz az ő álmában, és saját legnagyobb meglepetésére olyan dolgokat mondott el a lánynak, amiket nem állt szokásában beismerni.
– Szeretnék egy nagy házat vidéken, aminek a falait teljesen befutja a borostyán – mondta.
Elhallgatott. Zavarban volt, úgy érezte, kiadja érzelmeit, de ugyanakkor ellenállhatatlan erővel élt benne a kívánság, hogy elmondja a lánynak.
– Olyan házat szeretnék, ami mellett teniszpálya is van és istálló, és minden csupa rododendron – folytatta. Szeme előtt megjelent a ház képe, a világ legbiztonságosabb, legkényelmesebb háza. – Én csizmában mászkálnék a parkban, és beszélgetnék a kertészekkel, meg az istállófiúkkal, nyáron kerti ünnepségeket rendeznék, ahol eper lenne tejszínhabbal; és öt lányom lenne, mindegyik olyan szép, mint az anyjuk. És mindenki azt hinné, hogy igazi úr vagyok, és biztos helyre fektetném a pénzemet, és a jövedelmemnek a felét se költeném el.
Margaret elnevette magát.
– Öt lány! Jó erős alkatú nőt kell elvennie. – De aztán elkomolyodott. – Nem azért nevettem – mondta. – Nagyon szép álom. Remélem, valóra is válik.
Harry hirtelen nagyon közel érezte magát ehhez a lányhoz. Úgy érezte, bármit megkérdezhet.

– És magának? Magának mi az álma?
– Szeretnék részt venni a háborúban. Szeretnék harcolni.
Harrynak első pillanatban furcsa volt elképzelni, hogy harcolhat egy nő, de persze manapság nőket is bevettek a hadseregbe.
– És hogy akar harcolni?
– Autót vezetnék. Szükség van futárokra és mentőautó-sofőrökre.
– Veszélyes.
– Tudom. Nem számít. Csak ki akarom venni a harcból a részemet. Ez az utolsó lehetőség a fasizmus megállítására.
Ebben a pillanatban nagyon bátor lánynak látszott. Harry meg is jegyezte.
– Úgy látom, eltökélte magát.
– Volt egy... barátom, akit megöltek a fasiszták Spanyolországban. Szeretném ott folytatni, ahol ő abbahagyta. – Margaret most hirtelen szomorú lett.
Harry ösztönösen megkérdezte.
– Szerelmes volt bele?
Margaret bólintott.
Harry látta, a lány majdnem elsírja magát. Megérintette a karját.
– Még mindig szereti?
– Egy kicsit mindig is fogom. – Margaret most suttogóra fogta a hangját. – Iannak hívták.
Harry úgy érezte, mintha gombóc lenne a torkában. Legszívesebben átölelte volna, hogy megvigasztalja, s meg is tette volna, de ott ült szemben a vörösképű apja, whiskyt ivott, és a Timest olvasta. Meg kellett elégednie azzal, hogy titkon megszorítja a lány kezét. Margaret hálásan elmosolyodott.
Nicky lépett be.
– A vacsora tálalva van, Mr. Vandenpost.
Harry csodálkozott. Már hat óra van? Sajnálta, hogy félbe kell hagynia a beszélgetést Margarettel. Margaret kitalálta a gondolatát.
– Még rengeteg időnk van beszélgetni – mondta Harrynek. – A következő huszonnégy órán keresztül végig együtt leszünk.
– Igaz – mosolygott Harry. Újra megérintette Margaret kezét, és kiment.
Emlékeztetnie kellett magát: azért kezdett el barátkozni a lánnyal, hogy megóvja inkognitóját. Néhány órával később már minden titkát megosztotta vele. S ami a legrosszabb, még jól is esett neki.
Átment a szalonba, amelyet meglepetésére teljesen átalakítottak, tökéletes

étkezőhelyiség lett belőle. Három egyenként négyszemélyes asztal állt benne, mellettük kisebb felszolgálóasztalokkal. Az asztalok szépen voltak megterítve, a legjobb vendéglőben se különben: vászon asztalkendő, porcelánedények, amelyeket a Pan American szárnyas emblémája díszített. Ugyanez az embléma látszott a falon, amelynek tapétája egy nagy világtérkép volt.
A pincér leültette az egyik asztalhoz, szemben egy zömök, erősnek tűnő férfival, akinek halványszürke öltönye fölkeltette Harry irigységét. A nyakkendőtűje is, amelybe igazgyöngyöt foglaltak. Harry bemutatkozott, mire a másik is kinyújtotta a kezét, és azt mondta, Tom Luthernek hívják. Kézfogáskor Harry megfigyelte, Luther úr kézelőgombjait is igazgyöngyök díszítik. Luther úr nyilvánvalóan nem sajnálta a pénzt, ha ékszerről volt szó.
Harry leült és kiteregette asztalkendőjét. Asztaltársa amerikai kiejtéssel.beszélt, de nem tisztán; mintha egy kis külföldi akcentus is keveredett volna hanglejtésébe.
– Hova valósi, Tom?
– Providence, Rhode Island. És maga?
– Philadelphia. – Előbb-utóbb ki kell deríteni, hol van ez a Philadelphia. – De éltem már mindenfelé. Az apámnak biztosítótársasága volt.
Tom Luther biccentett; láthatóan nem különösebben érdekelte a dolog. Harry ezen távolról sem sértődött meg. Minél kevesebbet kérdeznek, annál kevesebb marhaságot válaszolhat véletlenül.
Megérkezett, és bemutatkozott a legénység két tagja. Eddie Deakin a fedélzeti mérnök, széles vállú, szőkésbarna, kellemes arcú ember. Harrynek az volt a benyomása, a mérnök szívesen meglazítaná a nyakkendőjét és levenné a zakóját. Jack Ashford, a navigátor, sötét hajú férfi, akin úgy állt az egyenruha, mintha abban született volna. Amint leültek, Harry megérezte: Tom Luther és a fedélzeti mérnök között erős feszültség van. Érdekes.
Előételnek valami tengeri herkentyű volt. A mérnök és a navigátor kólát ittak, Harry egy pohár fehér bort kért, Luther egy martinit. Közben Harry még mindig Margareten és a szerelmén gondolkozott. Kibámult az ablakon, azon tűnődött, mennyire lehet a lánynak még mindig fontos a fiú. Egy évnagy idő, különösen Margaret korában.
Jack Ashford is kinézett az ablakon, s félreértve Harryt, megjegyezte:
– Eddig elég szerencsések voltunk az időjárással.
Harry csak most vette észre, az ég tiszta, és a szárnyakon ragyog a

napsugár.
– Nem ilyen szokott lenni? – kérdezte udvariasan.
– Néha egész úton zuhog – mondta Jack. – Jégeső, hó, villám és mennydörgés, minden előfordul.
Harry homályosan emlékezett valamire az újságcikkekből.
– A jég veszélyes, nem?
– Úgy tervezzük meg az utat, hogy elkerüljük a fagypont alatti hőmérsékletet. Mindenesetre föl vagyunk szerelve fagytalanító csizmákkal.
– Csizmákkal?
– Úgy hívják. Valójában egyfajta gumiborító, ami a szárnyak legérzékenyebb részét védi a fagy ellen.
– És mi az előrejelzés?
Jack egy pillanatig tétovázott. Harry látta, az időjárás nem volt szerencsés téma.
– Vihar van az óceán fölött – válaszolta a navigátor.
– Nagy vihar?
– A közepén elég nagy, de mi csak a szélét kapjuk el. – Jack nem úgy beszélt, mint aki teljesen biztos a dolgában.
– Milyen viharban repülni? – kérdezte Luther. Mosolygott, de Harry látta rajta, fél.
– Mintlja kicsit göröngyös lenne a kocsiút – felelte Jack. Nem részletezte válaszát, de ekkor fölnézett Eddie, a fedélzeti mérnök. Egyenesén Lutherre nézett, úgy mondta:
– Olyan, mint amikor egy musztángot akar betörni az ember.
Luther arcából kiszaladt a vér. Jack rosszallólag nézett Eddiere. Megjegyzését tapintatlannak találta.
A következő fogásként teknőclevest tálaltak fel. Nicky és Davy voltak a pincérek. Harry megítélése szerint mind a kettő homokos.
A fedélzeti mérnökön látszott, valami nagyon foglalkoztatja. Harry titkon arcát figyelte: kellemes, jóindulatú, nyílt tekintete volt. Hogy megkísérelje bevonni a társalgásba, megkérdezte:
– Ki vezeti a gépet, amíg eszik, Eddie?
– Mickey Finn, a helyettesem látja el a szolgálatot – válaszolta Eddie. Kellemes hangon beszélt, de nem mosolygott. – Összesen kilenc főből áll a legénység, ha Nickyt és Davyt nem számítom. A kapitány kivételével mindenki négyórás szolgálatot lát el, négy órát pihen, aztán megint átveszi a munkáját. Jack meg én kettőkor kezdtünk, még Southamptonban, úgyhogy

most hatkor adtuk át a szolgálatot, pár perccel ezelőtt.
– És a kapitány? – kérdezte Luther aggodalmasan. – Valami gyógyszert szed, hogy ne tudjon aludni?
– Amikor tud, alszik pár percet – válaszolta Eddie. – Valószínűleg pihen egy nagyot, amikor elérjük az úgynevezett visszatérési pontot.
– Vagyis úgy fogunk repülni, hogy közben a kapitány alszik? – kérdezte Luther, egy kicsit túl hangosan.
– Bizony – vigyorgott Eddie.
Lutheren látszott, hogy egészen meg van rémülve. Harry megpróbálta nyugodtabb vizekre kormányozni a beszélgetést.
– Mi az a visszatérési pont? – kérdezte.
– A műszerekkel állandóan ellenőrizzük az üzemanyagkészletet. A visszatérési pontot akkor lépjük át, amikor már nincs elég benzin, hogy visszatérjünk Foynesba – Eddie nyersen beszélt. Harry most már bizonyos volt benne, hogy készakarva ijesztgeti Luthert.
A navigátor közbeszólt, hogy megnyugtassa a felborzolt kedélyeket.
– Egyelőre elég üzemanyagunk van hozzá, hogy visszarepüljünk, vagy elérjük Új-Fundlandot.
Luthert nem volt olyan könnyű megnyugtatni.
– És mi van akkor, ha nincs elég üzemanyag?
Eddie előrehajolt.
– Bízzon bennem, Mr. Luther – mondta.
– Ez nem fordulhat elő – sietett közbevetni a navigátor. – Ha észrevesszük, hogy kevés a benzin, rögtön visszafordulunk. És a nagyobb biztonság kedvéért külön kiszámoljuk a fogyasztást három motorra, arra az esetre, ha valami elromlana.
Jack igazán csak megnyugtatni akarta Luthert, de a motorok témája csak fokozta rémületét. Megpróbált beleinni csészéjébe, de keze annyira remegett, hogy a leves nyakkendőjére csordult. Eddie látható elégedettséggel dőlt hátra. Jack és Harry mindent megtettek, hogy semleges témákról csevegjenek, de a hangulat nem javult meg. Mi lehet Luther és a mérnök között, tűnődött Harry.
A helyiség közben gyorsan megtelt. A gyönyörű, selyemruhás nő, blézeres kísérőjével leült a mellettük levő asztalhoz. Harry időközben megtudta, a hölgyet Mrs. Loveseynek, a férfit pedig Mark Aldernak hívják. Margaretnek is így kellene öltözködnie, mint ennek a hölgynek. Még ennél is jobban nézne ki. Bár, ami azt illeti, Mrs. Lovesey nem látszott

különösebben boldognak, sőt úgy tűnt, egyenesen nyomorultul érzi magát.
A kiszolgálás jó volt, az étel kitűnő. Hamarosan kihozták a főételt: szűzérméket spárgával és krumplipürével. Harry nem ette meg az egészet, és nemet mondott, amikor újra akarták tölteni a poharát borral. Józan és éber akart maradni. Utóvégre el fogja lopnia Delhi-ékszereket. Izgalmas, de kockázatos vállalkozás. Ez lehetne pályafutása utolsó és feltétlenül legnagyobb munkája. Ebből megvehetne magának a borostyánnal befuttatott házat, teniszpályával a parkban.
A főétel után szolgálták föl a salátát. Ez meglepte Harryt. Londoni vendéglőkben ritkán szolgáltak föl salátát, és sohasem külön fogásként a főétel után.
Édesség, kávé és aprósütemény következett gyors egymásutánban. Eddie mintha megérezte volna, hogy eddig nemigen vett részt a társalgásban, és erőt vett magán.
– Megengedi, hogy megkérdezzem, Vandenpost úr, miért utazik Amerikába?
– Nem akarok belebotlani Hitlerbe – válaszolta Harry. Legalább addig, amíg be nem lépünk a háborúba.
– Gondolja, sor kerül erre? – kérdezte Eddie.
– A múltkor megtörtént.
– Semmi bajunk a nácikkal – vetette közbe Tom Luther. – A nácik a kommunisták ellen vannak, akárcsak mi.
Jack beleegyezőleg bólintott.
Harry azonban meglepődött. Angliában mindenki úgy gondolta, Amerika be fog lépni a háborúba, de itt, az asztal körül erről szó se volt. Talán az angolok hiába hitegetik magukat, gondolta Harry csalódottan. Talán az amerikaiák nem is fognak segíteni Angliának. A mama ezt nagyon rossz néven fogja venni.
– Én azt hiszem, harcolnunk kellene a nácikkal – szólt közbe Eddie. Hangjában harag csengett. Egyenesen Lutherre nézve beszélt. A nácik olyanok, mint a gengszterek. Ki kell őket irtani, mint a patkányokat.
Jack hirtelen fölállt.
– Ha befejezted, Eddie – mondta aggodalmasan – azt hiszem jó lenne, ha pihennénk egy keveset. Eddie döbbenten nézett föl, de egy pillanatnyi gondolkodás után bólintott, és mindketten távoztak.
– Ez a mérnök faragatlan alak – jegyezte meg Harry.
– Igen? Én nem vettem észre.

Nem a fenét, gondolta Harry. Hazudsz te, barátom. Ez a mérnök szinte nyíltan gengszternek nevezett.
Luther még egy konyakot rendelt. Harry azon tűnődött, hátha tényleg gengszter. Bár a londoni gengszterek másképp festettek. Azok sok gyűrűt hordtak, szőrmekabátot, meg kalapot. Luther inkább olyan milliomosnak nézett ki, aki maga küzdötte föl magát a szegénységből; húskereskedő, hajóépítő vagy valami ilyesmi lehetett. Mindenesetre megkérdezte:
– Mi a foglalkozása, Tom?
– Üzletember vagyok Rhode Islandon.
A válasz szűkszavú volt. Néhány pillanattal később Harry fölállt, udvariasan meghajolt, és visszament a kabinjába. Ahogy belépett , Lord Oxenford megkérdezte :
– Milyen a vacsora?
Harry ugyan roppantul élvezte a vacsorát, de őlordsága társadalmi köreiben nem volt szokás túlzottan lelkesedni.
– Nem rossz – válaszolta tehát. – És iható fehérboruk van. Lord Oxenford morgott valamit, és ismét újságjába temetkezett. Senki se olyan modortalan, mint egy modortalan főnemes, gondolta Harry. Margaret mosolygott, látszott rajta örül, hogy újra látja a fiút.
– Tényleg, milyen a vacsora? – kérdezte halk, bizalmas hangon.
– Remek – felelte Harry, és mindketten nevettek. Margaret egészen megváltozott, ha nevetett. Arca kipirult, szája megnyílt, hófehér fogak kettős sövényét tárva föl; haját hátravetette. Harry nagyon vonzónak találta. Megint szerette volna megérinteni. Már éppen megtette volna, amikor elkapta a szemben ülő Clive Membury pillantását, erre letett szándékáról.
– Vihar van az óceán fölött – közölte a lánnyal.
– Akkor rossz utunk lesz?
– Azt hiszem, megpróbálnak úgy repülni, hogy csak a szélét kapják el, de így sem lesz valami kellemes.
Nem volt könnyű beszélgetni, mert közöttük állandóan sürögtek a pincérek, megrakott és üres tálakkal, ahogy a konyha és az étkező között közlekedtek. Harrynek imponált, hogy két pincér el tudja végezni mindezt a munkát. Fölvette az ülésről a Life magazint , amelyet Margaret már kiolvasott , és lapozgatni kezdte . Közben türelmetlenül várta, hogy Oxenfordék elinduljanak vacsorázni. Harry nem hozott magával se könyvet, se újságot; nemigen volt kenyere az olvasás. Újságot még csak-csak, mert érdekelték a hírek, de ha szórakozni akart, rádiót hallgatott vagy moziba ment.

Végre az Oxenford család elment vacsorázni, és Harry kettesben maradt Clive Memburyvel. Membury az út elején a szalonban kártyázott, de most, mikor a szalon átalakult étkezővé, inkább a kabinban üldögélt. Talán kimegy vécére, gondolta Harry reménykedve.
Ismét azon gondolkozott, Membury valóban rendőr-e, s ha igen, mit keres a *Clipper*en. Ha egy gyanúsítottat követ, elég nagy bűne lehet a nyomorultnak, ha az angol rendőrség leperkálta a jegy árát. Talán Membury egyike azoknak a különc embereknek, akik évekig spórolnak, hogy aztán néhány napig valamilyen fényűző utazást élvezhessenek: hajókirándulást a Níluson, vagy fölülhessenek az Orient expresszre. Lehet, hogy a repülés a mániája, és élete nagy eseményeként átrepüli az óceánt. Ha így van, remélem jól érzi magát, gondolta Harry. Kilencven font nagy pénz egy zsarunak.
A türelem sohasem volt Harry erős oldala, ezért amikor Membury már fél órája ült egy helyben, elhatározta, kézbe veszi a dolgot.
– Látta már a pilótafülkét, Membury úr? – kérdezte.
– Nem.
– Azt mondják érdemes megnézni. Állítólag olyan nagy, mint egy Douglas DC-3 egész belső tere, ez pedig már valami.
– Ne mondja.
Membury úr nem ment tovább udvarias érdeklődésnél. Ezek szerint nem mániája a repülés.
– Menjünk föl és nézzük meg – javasolta Harry.
Megállította Nickyt, aki éppen egy tál levessel kezében az étkező felé tartott.
– Fölmehetnek az utasok a pilótafülkébe?
– Természetesen, uram.
– És nem zavarnánk ebben az órában?
– Egyáltalán nem, Vandenpost úr. Csak akkor zavarnak az utasok, ha le- vagy fölszállunk, vagy éppen váltják egymást, vagy nagyon rossz az időjárás. Ha föl akar menni, keresve sem találhatna alkalmasabb pillanatot.
Harry nagyon remélte, ezt a választ fogja kapni. Fölállt és várakozásteljesen tekintett Memburyre.
– Akkor fölmegyünk?
Egy pillanatig úgy tűnt, Membury nemet mond. Nem sok kedve – volt fölmenni, de talán illetlenség visszautasítania a másik ajánlatát. Membury úr nem akart illetlennek mutatkozni. Rövid tétovázás után fölállt.

– Kiváló gondolat – mondta.
Harry ment elöl. Elhaladtak a mellékhelyiség és a konyha mellett, aztán nekivágtak a csigalépcsőnek. Hamarosan a felső szinten találták magukat. Harry körülnézett. Nem erre számított. A helyiség tiszta volt, csöndes és kényelmes, úgy nézett ki, mint egy jól berendezett, modern iroda. Harry asztaltársai persze nem voltak itt, mert nem voltak szolgálatban. A kapitányt azonban itt találták, egy asztal mögött ült a kabin hátsó traktusában. Fölnézett, mosolygott, és azt mondta:
– Jó estét, uraim. Szeretnének körülnézni?
– De még mennyire – válaszolta Harry. – Hanem én lent hagytam a fényképezőgépemet. Szabad itt fényképezni?
– De még mennyire.
– Akkor mindjárt itt vagyok.
Lesietet a lépcsőn. Meg volt magával elégedve, Memburytől sikerült megszabadulnia, de nagyon kevés ideje van átkutatni a kézipoggyászt.
Visszatért a kabinba. A két pincér közül az egyik a konyhában, a másik az étkezőben tartózkodott. Jobb lett volna, ha mindketten felszolgálnak; így nem állna fönn a veszély, hogy az egyik végigmegy a folyosón. De minden nem jöhet össze, s az idő kevés. Cselekednie kell.
Előhúzta Lady Oxenford táskáját. Túl nagy és nehéz volt kézipoggyásznak, de nyilván nem saját maga cipelte. Az ülésre tette és felnyitotta. Nem volt bezárva, amit rossz jelnek vett. Az ember bezárja a táskáját, ha a családi ékszereit tartja benne. Gyorsan átkutatta, míg a szeme sarkából a folyosót figyelte. Illatszer, arcfesték, púder, ezüst hátú kefék, egy gesztenyebarna fésülködőköpeny, egy hálóing, papucs, selyem alsónemű, harisnya, és egy puha zacskó, amelyben tisztálkodószerek lapultak. Egy könyv: Blake versei. Ékszer egy szál se.
Harry csendben káromkodott. Ez lett volna a legvalószínűbb rejtekhelye az ékszereknek. Talán egész elmélete rossz.
Talán húsz másodpercig tartott, míg átnézte a táska tartalmát.
Gyorsan becsukta, és visszatolta az ülés alá.
Lehet, hogy férjét kérte meg az ékszerek biztonságos becsomagolására?
Lord Oxenford táskája is az ülés alatt állt. A pincérek még mindig el voltak foglalva. Meg kell próbálni.
Kihúzta a táskát. Bőrből készült, tetején cipzárral, melynek végén kis lakat fityegett. Harry elővette zsebkését, amelyet az ilyen és ehhez hasonló alkalmakra hordott magánál. Fölpattintotta a lakatot, és kinyitotta a táskái.

Ahogy átkutatta tartalmát, Davy ment végig a folyosón, kezében poharakkal megrakott tálcával. Harry fölnézett és rámosolygott. Davy a táskára nézett. Harry tovább vigyorgott, mint egy fakutya. Davy továbbment; föltételezte, Harry a saját táskájában keres valamit.
Harry ismét lélegzetet vett. Mestere volt a gyanakvás eloszlatásának, de minden alkalommal halálra rémült.
Lord Oxenford táskjában ugyanaz volt férfiban, ami a lady táskájában női holmi; borotválkozó készség, hajolaj, csíkos pizsama, alsónemű és Napóleon életrajza. Harry behúzta a cipzárt, és bekattintotta a lakatot. A lakat azonban nem volt a régi, törötten fityegett. Lord Oxenford csodálkozik majd, ha észreveszi. Talán meg is nézi, nem hiányzik-e valami a táskájából. Miután semmi sem hiányzik majd, föltételezni fogja, hogy rossz volt a lakat.
Visszatette ezt a táskát is az ülés alá.
Eddig megúszta, de a Delhi-ékszerekhez nem jutott közelebb.
Tegyük föl, gondolta, hogy Lord Oxenford ravasz, és valamelyik gyerek poggyászába tette az ékszereket. Inkább Percyébe, aki élvezné a titkolózást, mint Margaretébe, aki hajlamos ellenszegülni az apai tekintélynek. Nézzük Percy táskáját. Kihúzta hát azt is, és az ülésre tette, remélve, amennyiben Davyt megint a folyosón eszi a fene, azt fogja hinni, ugyanazt a táskát látja. Gyorsan kinyitotta.
A táskában olyan rend volt, hogy Harry biztosra vette: az inas csomagolt a fiatalúrnak. Nincs olyan kamasz, aki összehajtogatja a pizsamáját, és ráadásul papírba csavarja. Talált még egy fogkefét és egy tubus fogkrémet, egy sakktáblát, néhány képregényt, és egy csomag csokoládés kekszet, amit nyilván egy melegszívű alkalmazott csempészett be a táskába. Harry kinyitotta a sakk-készletet, fölbontotta a kekszes-dobozt. Ékszer sehol.
Ahogy visszatette a táskát, egy utas sétált végig a folyosón a mellékhelyiség felé. Harry nem vett róla tudomást.
Nem tudta elhinni, hogy a család nem hozta magával az ékszereket. Nem hagyhatták otthon, egy olyan országban, amelyet esetleg heteken belül megszállnak. Dehát nem viselte, és nem volt a kézipoggyászban. Ha Margaret táskájában sincs, csak a csomagtérben utazó bőröndök egyikében lehet, de oda már bajos bejutni. Talán lehetséges, talán nem. Ha nem, még mindig követheti az Oxenfordcsaládot New Yorkban...
A kapitány és Clive Membury már biztosan nem értik, hol késik annyit.
Kézbe vette Margaret táskáját. Krémszínű bőrből készült, sarkán gyönyörű

vörösréz vasalással. Mikor kinyitotta, ismét megcsapta a lány parfümjének illata: Tosca. Pamut hálóinget talált, virágmintásat, rögtön megpróbálta elképzelni benne, de úgy érezte, túl kislányos. Alsóneműje is egyszerű, fehér pamutból készült. Valószínűleg még szűz. Talált egy bekeretezett fényképet, amely egy huszonéves, hosszú sötét hajú és sötét szemű fiút ábrázolt, diákos, nagy felleghajtó köpönyegben. Ez lesz Ian, aki meghalt Spanyolországban. Vajon együtt aludtak-e? Harry ezt minden kislányos alsóneműellenére elképzelhetőnek tartotta. Egy könyvet is talált, Margaret D. H. Lawrence egy regényét olvasta. Fogadok, az anyja nem tud erről, gondolta Harry. Ezen kívül csak egy tucat M. O. monogramos zsebkendőt talált.
Az ékszerek itt sincsenek. Hogy az a magasságos...!
Az egyik zsebkendőt mindenesetre magához vette, csak úgy, szuvenír gyanánt. Ahogy kiemelte a táskából, Davy ismét végigment a folyosón. Tálcáján ezúttal leveses csészék sorakoztak.
Harryre pillantott, aztán összeráncolt szemöldökkel megállt. Margaret táskáját már nem lehetett Lord Oxenfordéval összekeverni. Nyilvánvaló volt, nem lehet mind a két táska Harryé, következésképpen Vandenpost úr valaki más táskájában turkál. Davy gyanakodva nézte Harryt, de az is látszott rajta, nem szívesen vádolna meg egy utast ilyesmivel. Végül azt dadogta:
– Bocsásson meg, uram, öné ez a táska?
Harry fölmutatta a női zsebkendőt.
– Gondolja, ilyenbe fújom az orromat? – kérdezte, s azzal becsukta a táskát, és visszatette a helyére. Davy még mindig gyanakodott, ezért jónak látta hozzátenni:
– A kisasszony megkért, vigyek neki egy zsebkendőt.
Davy arckifejezése azonnal megváltozott. Most már láthatóan csak zavarban volt.
– Elnézést kérek, uram. Remélem, nem értett félre...
– Ugyan, ugyan – válaszolta Harry. – Ellenkezőleg: örülök, ha mindenütt ott van a szemük. Az ember sohasem tudhatja.
Megveregette Davy vállát. Most aztán viheti a zsebkendőt Margaretnek, nehogy kiderüljön a turpisság. Bement az étkezőbe. Margaretet családjával együtt megtalálta az egyik asztalnál. Kinyújtotta a zsebkendőt.
– Ezt elejtette a folyosón.
– Tényleg? – mondta Margaret meglepetten. – Észre se vettem. Köszönöm

szépen,
– Nincs mit – mondta Harry, és gyorsan távozott. Vajon Davyben maradt annyi gyanakvás, hogy megkérdezze Margaretet, valóban megkérte-e Harryt: hozzon neki egy zsebkendőt? Valószínűtlen.
Visszatért a folyosóra, átment saját kabinján, aztán elhaladt a konyha mellett, ahol Davy a piszkos edényt rakta éppen toronyba, és ismét fölmászott a csigalépcsőn. Hogy a fenébe fog bejutni a csomagtérbe? Még azt sem tudja, merre van. Mindegy. Mindenre lehet megoldást találni.
Baker kapitány éppen azt magyarázta Clive Memburynek, hogyan navigálnak az óceán fölött.
– Leginkább a rádióállomásokra támaszkodunk, meg a csillagokra, már amikor látjuk őket.
Membury Harryre nézett.
– Hol a fényképezőgépe? – kérdezte. Most már biztosan rendőr, gondolta Harry.
– Elfelejtettem filmet tenni bele – válaszolta Harry. – Ostoba dolog, mi? – Körülnézett. – És hogy lehet innen látni a csillagokat?
– A navigátor időnként kimegy egy kicsit – mondta fapofával a kapitány. Aztán vigyorogni kezdett.
– Csak vicceltem. Van egy megfigyelőállás, jöjjön, megmutatom. – Kinyitott egy ajtót a hátsó falnál, és kilépett rajta. Harry követte. Keskeny folyosón találta magát. A kapitány fölfele mutatott: – Az ott a megfigyelő kupola. Harry szórakozottan nézett föl, esze még mindig az ékszereken járt. A gép tetején apró üvegkupola látszott, amelyhez összecsukható létra vezetett.
– A navigátor fölmászik az oktánssal, ahányszor a csillagok láthatóvá válnak – magyarázta a kapitány. – Egyébként itt van a csomagtér rakodónyílása is.
Harry fölfigyelt.
– Itt rakják be a poggyászt?
– Itt – mulatott a kapitány a csapóajtóra.
– És aztán hol tárolják?
A kapitány két ajtóra mutatott.
– Azok nyílnak a csomagtérre.
Harry alig hitt a fülének. Mégiscsak szerencsés ember.
– És ott van minden bőrönd?
– Ahogy mondja, uram.

Harry szórakozottan lenyomta az egyik kilincset. Az ajtó nem volt bezárva. Harry benyitott, és benézett. Bőröndöket és utazókofferokat látott, gondosan egymás mellé állítva és lekötözve, hogy ne mozdulhassanak el a helyükről.

Valamelyik bőröndben ott vannak a Delhi-ékszerek, valahol ott van Harry Marks jómódban eltöltendő életének záloga. Clive Membury is bekukkantott, mint macska a köcsögbe.

– Csodálatos – jegyezte meg.

– Meghiszem azt – válaszolta Harry.

14

Margaretnek jó kedve volt. Lépten-nyomon kiment a fejéből, hogy tulajdonképpen nem is akar Amerikába menni. Alig tudta elhinni, hogy sikerült megismerkednie egy tolvajjal. Egy igazi tolvajjal! Ha valaki azt mondta volna neki, nézzen meg jól, tolvaj vagyok, nem hitte volna el. De Harry tényleg az, látta a rendőrségen, és tudta, lopással vádolták.

Mindig elbűvölték azok az emberek, akiknek élete kívül esett saját társadalmi körein, a bűnözők, művészek, anarchisták, prostituáltak, csavargók. Persze nem tehettek meg mindent; nem rendelhettek pezsgőt egy jobb vendéglőben, és gyerekeiket nem járathatták egyetemre – annyira nem volt naiv, hogy ne tudta volna, mi az: a társadalom kitaszítottjának lenni. De az olyan embernek, mint Harry, sohasem kellett semmit csak azért megcsinálnia, mert ezt parancsolták neki; ez pedig csodálatos dolognak tűnt. Álmában Margaret partizán harcos volt, a hegyekben élt, nadrágban járt, a csillagos ég alatt aludt, lopta a betevő falatot, és sohasem vasalta ki a ruháját.

Sohasem találkozott még ilyen emberekkel, vagy ha igen, nem ismerte fel őket. Nem olyan régen London leghírhedtebb utcáján szajhának nézték, mert leült egy küszöbre. Nem olyan rég? Hiszen alig huszonnégy órája.

Harry ismeretsége élete eddigi legérdekfeszítőbb eseményének számított. Harry minden volt, ami Margaret szeretett volna lenni. Ma reggel úgy döntött, Amerikába megy: délután már a repülőgépen ült. Ha egész éjszaka táncolni akart, s utána egész nap aludni, megtehette. Azt evett és ivott, amit akart, akkor, amikor akart, ott, ahol akart, a Ritzben, egy füstös kiskocsmában, vagy a Pan American *Clipper* fedélzetén. Belépett a kommunista pártba, de unta, hát kilépett, és senkinek sem tartozott magyarázattal. Ha pénzre volt szüksége, lopott egy keveset azoktól, akiknek úgyis jóval több van, mint amennyit megérdemelnek. Egy szabad ember!

Szeretett volna még többet megtudni róla, és sajnálta az időt, amit a vacsora miatt távol kellett tőle töltenie.
Az étkezőhelyiségben három asztal volt. Oxenfordék ültek az egyiknél, a

másik asztalt Gabon báró és Hartmann professzor foglalták el. Lord Oxenford egy undorodó pillantást vetett rájuk, amikor bejött, feltehetőleg azért, mert zsidók voltak. Velük ült még Frank Gordon és Ollis Field is. Frank Gordonegy kicsit lehetett idősebb Harrynél, veszélyesen jóképű fiúnak látszott, bár a szája körül volt valami kegyetlen vonás. Ollis Field kiábrándult, kedélybeteg úr benyomását keltette.
A harmadik asztalnál Lavinia hercegnő éppen arról panaszkodott, hogy a tengeriherkentyűt elsózták. Ugyanitt ült Lulu Bell, Mr. Lovesey és Nancy Lenehan. Percy értesülései szerint közösen vették ki a nászutasok kabinját, bár nem voltak házasok. Margaret csodálta, hogy a Pan American társaság engedélyezi az ilyesmit. Talán csak azért voltak ilyen engedékenyek, mert annyi ember akart Amerikába jutni.
Percy fekete sábeszdzsekliben ült az asztalhoz. Margaret hangosan nevetett. Honnan szerezte? Lord Oxenford azonnal mérgesen lekapta a fia fejéről.
– Ostoba kölyök – hörögte.
Lady Oxenford még mindig ugyanabban a szomorú lelkiállapotban volt, ami egyfolytában hatalmában tartotta Elizabeth távozása óta.
– Milyen korán vacsorázunk – mondta, hogy mondjon valamit.
– Fél nyolc van – válaszolta férje.
– Miért nem sötétedik?
– Angliában sötétedik – mondta Percy –, de mi háromszáz mérföldre nyugatra vagyunk Írországtól. Megyünk a nap után.
– Előbb-utóbb be fog sötétedni?
– Kilenc körül, azt hiszem – vélte Percy.
– Helyes – mondta Lady Oxenford.
– Tudod, ha elég gyorsan mennénk és lépést tartanánk a nap pályájával, sohasem lenne este?
– Alig hinném, hogy valaha ilyen gyors repülőgépeket fognak gyártani – felelte Lord Oxenford leereszkedőleg.
Nicky jelent meg az első fogással.
– Én nem kérek, köszönöm szépen. Ez a fogás nem kóser.
Nicky meglepett pillantást vetett Percyre. Lord Oxenfordelvörösödött. Margaret jobbnak látta, ha gyorsan témát vált.
– Mikor érünk a következő állomáshoz, Percy? – Percy mindig tudta az ilyesmit.
– Botwoodig tizenhat és fél óra a menetidő. Angol idő szerint reggel kilenckor fogunk odaérni.

– És Új-Fundlandban hány óra lesz?
– Három és fél órával vannak a greenwichi idő mögött.
– Három és fél? – csodálkozott Margaret. – Nem tudtam, hogy fél órákban is számolnak.
– Botwoodban is éppen nyári időszámítás van még érvényben, úgyhogy helyi idő szerint hajnali öt harminckor fogunk megérkezni.
– Nem fogok tudni fölkelni – mondta Lady Oxenford.
– Dehogynem – válaszolta Percy. – Úgy fogod magad érezni, mintha kilenc óra lenne.
– Nagyon értesz ezekhez a dolgokhoz – mondta Lady Oxenford.
Margaret rendszerint mérges volt, amikor anya hülyének tettette magát, de Lady Oxenford úgy gondolkozott, hogy egy úrihölgy részéről a technikai ismeretek illetlenségszámba mennének. Anyja többször is mondta Margaretnek: a férfiak nem szeretik, ha a nők túlságosan okosak. Margaret ma már nem vitatkozott vele, de nem is értett egyet. Szerinte az ostoba férfiak szerették a buta nőket. Okos férfiak okos nőket szerettek.
A szomszéd asztalnál Gabon báró és Carl Hartmann szenvedélyes vitába bonyolódtak, amelynek asztaltársaik néma tanúi maradtak. Margaret úgy érezte, érti a dolgot: ha az ember a világ egyik legnagyobb koponyájával beszélget, nem fecsérli az időt üres csevegésre. Kihallotta ezt a szót: Palesztina. Nyilván a cionizmusról beszélgettek. Ideges pillantást vetett apjára. Lord Oxenford is elkapott néhány szót a vitából, és különlegesen morózusan bámult maga elé de mielőtt bármit mondhatott volna, Margaret megjegyezte:
– Viharon fogunk átrepülni. Kicsit zötyögős utunk lesz.
– Honnan tudod? – kérdezte Percy féltékenyen. Elvégre ő volt a szakértő repülési dolgokban, nem Margaret.
– Harry mondta.
– És ő honnan tudja?
– Együtt vacsorázott a navigátorral meg a fedélzeti mérnökkel.
– Én ugyan nem félek – mondta Percy, de hangja elárulta, igenis fél.
Margaretben nem merült föl, hogy a vihartól félni kellene. Talán kényelmetlen lesz, de biztosan nem komolyan veszélyes.
Lord Oxenford kiitta borát és ingerülten felszólította a pincért, töltsön újra. A szokásosnál is többet ivott. Arca kivörösödött, szeme kissé kigúvadt. Csak nem ideges? Vagy talán még mindig Elizabeth távozása dühíti?
– Margaret – szólt Lady Oxehford –, többet kellene beszélgetned Membury

úrral.
– Miért – kérdezte Margaret meglepetten. – Nekem úgy tűnik, annak örül, ha békén hagyják.
– Biztosan csak szemérmes.
Lady Oxenfordra általában nem volt jellemző szemérmes férfiak gyámolítása, különösen ha azok egyértelműen alacsonyabb társadalmi osztályhoz tartoztak.
– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Margaret.
– Nem akarom, hogy az egész úton azzal a Vandenposttal beszélgess.
– Miért ne? – kérdezte Margaret, akinek feltett szándéka volt, hogy annyit legyen együtt Harryvel, amennyit csak lehet.
– Azért, mert veled egykorú fiatalember, és nem tetszene, ha közeledne hozzád.
– Miért ne? Nagyon jóképű fiú.
– Nem, kedvesem – mondta anya határozottan. – Nagyon jóképű, de van benne valami, ami nekem nem tetszik. – Ezen azt kellett érteni, nem a megfelelő társadalmi osztályhoz tartozik. Lady Oxenford, mint sok más gazdag amerikai lány, aki arisztokrata férjet fogott magának, sznob volt. Ezek szerint Harrynak nem sikerült tökéletesen megjátszania a gazdag amerikai aranyifjút. Lady Oxenford társadalmi érzékszervei tévedhetetlenek voltak.
– De hiszen azt mondtad, ismered a Vandenpost családot Philadelphiában – védekezett Margaret.
– Valóban ismerem a családot, de egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy ez a fiatalember is ismeri őket.
– Már csak azért is beszélgetni fogok vele. Olyan sznob vagy, anya.
– Ez nem sznobság, kislányom – válaszolta a lady –, ez neveltetés kérdése.
Margaret föladta. Anyja fensőbbségérzete sérthetetlen volt. Vitatkozni egyszerűen nem lehetett. Sokkal egyszerűbb, ha nem mond ellent, s aztán azt csinál, amit akar.
– És mi lehet Mr. Membury? – kérdezte Percy. – Nem úgy néz ki, mint aki rendszeresen a *Clipper*en utazik.
– Esetleg a légitársaság alkalmazottja – mondta Lord Oxenford.
– Inkább valami hivatalnokfélének nézem – jegyezte meg Lady Oxenford. Ilyesmiben csalhatatlan szeme volt.
A pincérek megérkeztek a főétellel. Lady Oxenford azonnal visszaküldte a magáét.

– Sohasem eszem főtt ételt – mondta. – Hozzon zellert és kaviárt!
A mellettük levő asztalnál Gabon báró éppen azt mondta:
– Saját ország kell. Nincs más megoldás.
– De magad is beismerted – vetette ellene Hartmann professzor –, ez katonai állam lenne.
– Hogy megvédje magát a szomszédos államok rosszindulatával szemben.
– És azt is elismerted – folytatta Hartmann –, hátrányosan kell majd megkülönböztetnünk az arabokat a zsidókkal szemben, így aztán a katonai állam és a rasszizmus együtt fasizmust alkotnak, pontosan olyan fasizmust, ami ellen harcolunk.
– Ne olyan hangosan – mondta a báró.
Margaretet rendes körülmények között nagyon érdekelte volna a vita; Iannal is beszéltekerről. A szocialisták kétféle véleményt vallottak Palesztinával kapcsolatban. Egyesek szerint az eszményi állam megteremtésének lehetőségét rejtette magában, mások úgy gondolták, Palesztina azoké, akik ott élnek, és nem lehet csak úgy odaadni a zsidóknak. Ennyi erővel odaadhatnák Hongkongot, Írországot vagy Texast. A kérdést csak bonyolította, hogy a szocialisták között annyi zsidó volt. A kérdés érdekelte Margaretet, de most inkább azt szerette volna, ha a másik kettő halkabban vitatkozik, és apja nem hallja, amit beszélnek.
Sajnos ezzel a kívánságával már ejkésett. Hartmann és Gabon báró ismét izgatott vitába keveredték, és hallani lehetett, amint Hartman azt mondja:
– De én nem akarok egy rasszista államban élni.
Lord Oxenford hangosan megjegyezte:
– Nem tudtam, hogy egy halom zsidóval utazunk együtt.
– Ojvé! – tette hozzá Percy.
Margaret elkeseredett pillantást vetett apjára. Volt idő, amikor Lord Oxenford elképzeléseinek még valami értelme is akadt. Amikor emberek milliói munka nélkül éheztek, bátor kijelentésnek tűnt az, hogy szocializmus és kapitalizmus egyaránt kudarcot vallottak, és hogy a demokrácia nem segít az egyszerű emberek gondjain. Akkoriban még vonzónak is tűnt az elképzelés, amely szerint egy teljhatalmú állam jóakaratú diktátora vezetése alatt a lakosság javára irányítja a gazdaságot. De Lord Oxenford valahavolt eszméi régen lélektelen rögeszmékké torzultak.
Margaret úgy látta, a másik asztalnál vitázó két férfi annyira elmerülten beszélget, talán nem is hallották apja legalábbis modortalan megjegyzését.

Hogy valahogy befejezzék ezt a témát, lelkesen föltette a kérdést:
– Mikor fekszünk le aludni?
– Én korán szeretnék – válaszolta Percy. Szokatlan kívánság volt ez részéről, de most izgatottan várta, milyen lesz a repülőgépen aludni.
– Akkor fekszünk le aludni, amikor szoktunk – mondta anyja.
– De milyen idő szerint? Fél tizenegykor angol idő szerint, vagy fél tizenegykor új-fundlandi idő szerint?
– Amerika is rasszista – jelentette ki Gabon báró. – Franciaország, Anglia, a Szovjetunió, mind, mind rasszista államok.
– Ami sok, az sok – mondta Lord Oxenford.
– Én fél tízkor szeretnék aludni menni – szólt közbe Margaret.
– És akkor minek megalapítani még egy fajvédő államot? – kérdezte Hartmann szenvedélyesen. – Ha már úgyis elegen vannak.
Lord Oxenfordnak ennyi már sok volt. Mielőtt bárki megakadályozhatta volna, megfordult, és vörös képpel fröcsögte a másik asztal f elé:
– Hé, zsidók! Igen, maguk! Halkabban, ha szabad kérnem.
Hartmann és Gabon elhallgattak és döbbenten meredtek rá.
Margaret érezte, elpirul. Lord Oxenford elég hangosan beszélt ahhoz, hogy szavait mindenki tisztán hallja a helyiségben. Nagy csönd lett egyszerre. Margaret azt kívánta, bárcsak megnyílna a padló és elsüllyedhetne. Inkább, mintsem az emberek ránézzenek és lássák, hogy ennek az iszákos, erőszakos embernek a leánya. Elkapta Nicky pillantását. Látta, Nicky megérti és sajnálja, de ettől csak rosszabbul érezte magát.
Báró Gabon elsápadt. Egy pillanatig úgy tűnt, válaszolni fog, aztán meggondolta magát és elfordult. Hartmann furcsánelmosolyodott. Margaretnek átsuhant a fején, hogy valószínűleg enyhének találja ezt a megjegyzést a náci Németországban töltött évek után.
Lord Oxenford azonban még nem fejezte be.
– Úgy tudom, ez egy első osztályú kabin – közölte.
Margaret a bárót figyelte, aki igyekezett nem tudomásul venni Lord Oxenford kifakadását. Fölemelte a leveseskanalat, de keze annyira remegett, hogy a leves kiloccsant mellényére. A báró letette a kanalat.
Margaret végtelen rokonszenvet érzett a báró iránt, és végtelen haragot apjával szemben. Szembefordult vele, és életébenelőször nyíltan közölte vele véleményét.
– Súlyosan megsértettedezt a két kiváló embert!
– Ezt a két kiváló zsidót – helyesbített Lord Oxenford.

– Ne felejtsd el Fishbein nagyit – mondta Percy.
Lord Oxenford fia felé fordult és dühösen rázta mutatóujját.
– Azonnal hagyd abba ezt az ostobaságot! Megértetted?
– Ki kell mennem – válaszolta Percy. – Hányingerem van.
Ezzel fölállt és távozott. Margaret megállapította, Percy is, és ő is nyíltan szembeszegültek apjukkal; mérföldkő ez a család történetében. Lord Oxenford leányához fordult.
– Ezek miatt kell nekünk kivándorolni a saját hazánkból – mondta ismét hangosan. – Ha már velünk együtt utaznak, tanuljanak meg viselkedni.
– Na ebből elég! – mondta egy hang, amely eleddig nem szólalt meg.
Margaret fölnézett, és látta, a harmadik asztalnál fölállt Mervyn Lovesey, aki Foynesban szállt föl a gépre. A két pincér dermedten állt. Lovesey megindult Lord Oxenford asztala felé. Mikor odaért, rátámaszkodott, és a lord szemébe nézett. Magas, erős férfi volt, talán negyvenéves, alig őszülő hajjal, fekete, fenyegető szemöldökkel, és szépen metszett arcvonásokkal. Drága, sötétszürke öltönyt viselt.
– Megköszönném, ha a nézeteit megtartaná magának mondta halk, fenyegető hangon.
– Törődjön a saját dolgával – válaszolta Lord Oxenford.
– Azzal törődöm – mondta Lovesey. Margaret látta, ahogy Nicky sietve elhagyja a helyiséget, nyilván segítséget akar hozni a pilótakabinból. Lovesey folytatta:
– Fölteszem, a magafajtának nincs róla tudomása, de közlöm magával, Hartmann professzor úr a legnagyobb élő fizikus a világon.
– Nem érdekel, hogy micsoda.
– Nem csodálom, hogy nem érdekli. De engem érdekel. És fölháborít az ízléstelen nézeteivel.
– Azt mondok, amit akarok – válaszolta Lord Oxenford, és föl akart tápászkodni. Lovesey azonban vállára tette kezét, és visszanyomta a székre.
– A magafajta miatt kellett kitörnie a háborúnak – mondta.
– Menjen a fenébe – válaszolta Lord Oxenford vékony hangon.
– Megyek, de csak amennyiben maga befogja a száját.
– Hívatni fogom a kapitányt...
– Arra semmi szükség – mondta Baker kapitány, aki mintegy végszóra jelent meg az étkezőben, nyugodtan, és határozottan szemlélve a jelenetet. – Itt vagyok. Mr. Lovesey, kérem, térjen vissza a helyére! Nagyon kérem!
– Visszatérek én – mondta Lovesey –, de azt nem fogom eltűrni, hogy egy

részeg disznó zsidózzon a világ első tudósával.
– Kérem, Mr. Lovesey.
Mervyn visszament az asztalához és leült. Baker kapitány Lord Oxenfordhoz fordult.
– Bizonyos vagyok benne – szólt –, hogy lordságodat félreértették. Biztos vagyok benne, nem engedne meg magának ilyen viselkedést.
Margaret imádkozott, hogy apja fogadja el a felkínált kiutat, de a kapitány megjegyzése csak fokoztaólordsága harci kedvét.
– Azt mondtam neki, amit megérdemelt – válaszolta.
– Apa, hagyd abba! – kiáltotta Margaret.
Baker így folytatta:
– Fölkérem lordságodat, fegyelmezze magát, amíg az én gépem fedélzetén tartózkodik.
– Miért? Talán szégyelli, hogy egy piszkos kis zsidó?
Margaret látta, a kapitány dühös.
– Ez egy amerikai repülőgép, uram – mondta.– És megkövetelem, hogy minden utas betartsa az amerikai viselkedési normákat. Felszólítom, ne sértegesse az utasokat, és felhívom rá a figyelmét, hogy mint a gép kapitányának, jogom van letartóztatni, és a következő leszállóhelyen átadni a rendőrségnek. Ugyancsak tudomására hozom, az ilyen esetekben, bár szerencsére nagyon ritkán fordulnak elő, a légitársaság mindig kezdeményezi a vádemelést.
Lord Oxenfordot a börtönbe kerülés kilátása megrémisztetté. Egy pillanatra elhallgatott. Margaret végtelenül megalázva érezte magát. Szégyenkezett, jóllehet ő mindent megtett, hogy megállítsa apját. Lord Oxenford viselkedése azonban mégiscsak rossz fényt vet rá, hiszen a leánya. Arcát tenyerébe temette: nem bírta tovább.
– Visszatérek a kabinomba – mondta Lord Oxenford. Fölállt, és feleségéhez fordult: – Velem jön, kedvesem? Lady Oxenford is fölállt. Margaret érezte, mindenki őket nézi.
Hirtelen a semmiből megjelent Harry és megállt Margaret széke mögött.
– Lady Margaret, megengedi? – Margaret bólintott, fölállt, Harry pedig kihúzta a széket. Margaret hálás volt a fiúnak, hogy ezzel a gesztussal melléállt.
Elsőként Lady Oxenford vonult ki, emelt fővel, kifejezéstelen arccal. Utána férje. Harry karját nyújtotta Margaretnek. A lány még mindig vörös volt a szégyentől, de Harry segítségével sikerült méltóságát megőrizve távoznia.

Amint kimentek, a helyiségben izgatott beszélgetés kezdődött. Harry az üléséhez vezette Margaretet.
– Ez borzasztó kedves magától – mondta Margaret őszintén. Nem is tudom, hogy köszönjem meg.
– Idáig hallottam a veszekedést – válaszolta Harry csöndesen –, és gondoltam, rosszul érzi magát.
– Még soha nem éreztem magam ennyire megalázva – mondta a lány nyomorultan.
Lord Oxenfordnak még mindig nem volt elég. Feleségéhez fordult:
– Megbánják még! – Lady Oxenford kifejezéstelenül nézett rá. – El fogják veszíteni a háborút, már most megmondom.
– Apa, légy szíves, hagyd abba – kérlelte Lord Oxenfordot leánya. Szerencsére csak Harry volt a kabinban, Membury úr eltűnt valamerre.
Lord Oxenford oda se figyelt, csak mondta a magáét.
– A német hadsereg hullámként fog végigsöpörni Anglián. S aztán, mit gondolsz, mi történik? Hitler fasiszta kormányt állít föl. Angol fasiszta kormányt! És szüksége lesz egy angol fasisztára, aki a kormány élére áll.
Megőrült az apám, gondolta Margaret. Látszik a szemében a téboly. Nyilván most is magáról beszél. Azt hiszi, Hitler megteszi Anglia diktátorának.
– És ha Londonban fasiszta miniszterelnök ül – mondta Lord Oxenford még diadalmasan –, akkor majd más idők jönnek! Akkor majd úgy táncolnak, ahogyan én fütyülök! – Lord Oxenford büszkén nézett körül, mint aki végül is bebizonyította igazát.
Harry meg volt döbbenve.
– Úgy gondolja..., azt várja, Hitler fölkérje önt...
– Miért ne? – válaszolta Lord Oxenford. – Olyan emberre lesz szükség, aki nem kompromittálta magát az előző kormányban. Megteszem, ami a kötelességem. Mindent újra kell kezdeni...
Harry képtelen volt bármit mondani.
Margaret azonban végképp elkeseredett. Valahogy el kell szakadnia apjától. A múltkori kísérlet szégyenteljes kudarcot vallott, de nem szabad megengedni, hogy ez a kedvét szegje. Újra meg kell próbálni. De ezúttal jóval gondosabban kell terveznie. Előtte van Elizabeth példája. Úgy kell intézni, hogy legyen valami pénze, legyenek barátai, legyen hol aludnia. Ezúttal sikerülnie kell.
Percy tért vissza a mellékhelyiségből, miután megúszta a jelenet nagyobbik

részét. Nagyon izgatott volt.
– Képzeljétek – mondta csak úgy általában a kabinnak –, láttam Mr. Memburyt a mosdónál, ki volt gombolva a zakója és éppen a nadrágjába gyűrte az ingét, és a hóna alatt pisztolytáska van, és igazi pisztolyt hord benne.

15

A *Clipper* közeledett a “visszatérési ponthoz”.
Eddie Deakin nem pihent semmit, idegesen, gyűrötten vette át ismét a szolgálatot este tíz órakor. Ekkorra a nap már végleg lehagyta őket; sötét éjszakában repültek. Az időjárási viszonyok is megváltoztak. Esett; a felhők eltakarták a csillagokat, és szélrohamok rázták a gépet.
Az időjárás mindig alacsonyan volt a legrosszabb, Baker kapitány mégis szinte a tenger színé fölött repült. Szélre vadászott, azaz kereste azt a magasságot, ahol az uralkodó nyugati szél a legkevésbé erős.
Eddie aggódott. Tudta, kevés az üzemanyag. Leült saját pultjához és kiszámította, a megmaradt benzin mekkora távolságra futja. Miután az időjárás rosszabb, mint amilyenre számítottak, megnő az üzemanyag-fogyasztás. Ha nincs elég benzin hogy elérjék Új-Fundlandot, vissza kellene fordulniuk Foynesba addig, amíg elég üzemanyaguk van a visszatéréshez. Ez a visszatérési pont.
És akkor mi lesz Carol-Ann-nel?
Tom Luther minden volt, csak nem felületes. Nyilván számolt azzal, hogy a gép nem érkezik meg a tervezett időben. Valamilyen módon biztosan érintkezésbe tud lépni bűntársaival, hogy megerősítse vagy megváltoztassa a tengeri találkozó időpontját. De ha a gép visszafordul, Carol-Ann még legalább egy napot tölt fogságban.
Míg nem volt szolgálatban, Eddie csak ült a legénység pihenőkabinjában, kibámult az ablakon, és nem csinált semmit. Aludni nem is próbált, úgysem sikerült volna. Állandóan Carol-Annt látta maga előtt: amint éppen sír, rémült, könyörög, hisztérikus, kétségbeesett. Ötpercenként szerette volna szétverni az egész mindenséget, és állandóan föl akart szaladni, hogy megkérdezze Mickey Finnt, hogy állnak üzemanyaggal.
Ebben – a hangulatban kötött bele Tom Lutherbe vacsora közben. Tudta, ostobán viselkedik. Átkozott pech, hogy egy asztalhoz került azzal a gazemberrel. Utólag Jack Ashford, a navigátor rövid előadást tartott Eddie-nek az emberi viselkedés témaköréből és általában a gyerekszoba fontosságáról, és Eddie is belátta, milyen ostoba volt. Jack megsejtette, Eddie és Luther között van valami, bár nem világosította föl a részleteket illetően. Jack nem is kíváncsiskodott – egyelőre. Eddie azonban tudta, óvatosabbnak kell lennie. Ha Baker kapitány megsejti, hogy fedélzeti

mérnökét zsarolják, azonnal értesíti a rendőrséget amint le tudnak szállni, s akkor Eddie már nem segíthet a feleségén. Erre is figyelnie kell.
Az Oxenford botrány után szerencsére senki sem gondolt Luther és Eddie szóváltására. Eddie maga nem volt tanúja az esetnek, de a pincérekelmesélték, hogy Oxenford és Lovesey kishíján összeverekedtek. Eddie véleménye szerint Lord Oxenforderőszakos alak, akinek egyáltalán nem ártott, hogy Baker kapitány helyretette. Csak Percyt sajnálta, amiért ilyen apja van.
A harmadik turnus vacsorája hamarosan véget ér, s attól fogva a gép jóval csöndesebb lesz. Az idősebb utasok lefekszenek aludni, a fiatalabbak egy darabig hősiesenülnek a zötykölődő gépben, de előbb-utóbb ők is aludni térnek. Biztos lesznek néhányan, akik hajnalig verik a blattot a szalonban, és lassan, kitartóan szeszelnek. Ezek sem zavarnak sok vizet.
Eddie megvizsgálta a “Hogymegy” görbét. A valós fogyasztást jelző vörös vonal végig eltért az előrejelzett fogyasztás fekete ceruzavonalától, ami nem csoda, hiszen Eddie meghamisította az adatokat. Az eltérés azonban a rossz időjárás miatt nagyobb volt, mint amekkorára számított. Három motorra számította ki a fogyasztást – így követelték meg a biztonsági előírások – és elképedve látta, a benzin így sem lesz elég.
Ezt azonnal jelentenie kellett volna a kapitánynak. Nem tette meg.
A benzin majdnem elég lenne; ha négy motorral megy a gép, elég is. Ráadásul az időjárás is jobbra fordulhat az elkövetkező néhány órában. A szél ereje enyhülhet, akkor a gép kevesebb benzint fogyaszt. A legrosszabb esetben pedig még mindig megtehetik, hogy irányt változtatnak, és egyenesen átrepülnek a viharon, ezzel levágva az utat. Az utasok majd valahogy elviselik a gép dobálózását.
Eddie balján Ben Thompson, a rádiós, éppen egy morzeüzenetet írt át. Kopasz feje a papír fölé hajolt. Eddie mögé állt abban a reményben, hogy az üzenet jobb időjárásról ad hírt, és Thompson válla fölött elolvasta az átiratot.
Az üzenet megdöbbentette.
Az FBI-től jött, s egy bizonyos Ollis Fieldnek volt címezve. Így szólt: AZ ÜGYNÖKSÉG ÉRTESÜLT RÓLA, HOGY A GÉPEN A BŰNÖZŐ CINKOSAI IS TARTÓZKODNAK; JÁRJON EL FOKOZOTT ÓVATOSSÁGGAL AZ ŐRIZETBE VETT SZEMÉLLYEL.
Mit jelent? Van valami köze Carol-Ann elrablásához? Eddie fejében egy pillanatig egymást kergették a lehetőségek. Ben letépte a lapot, és így szólt:

– Kapitány úr, nézze csak mi jött!
Thompson izgatott hangjára Jack Ashford is fölnézett a térképek tanulmányozásából. Eddie átvette a papírt, egy pillanatra megmutatta Jacknek, aztán odavitte a kapitányhoz, aki az asztalnál ült, és éppen húst evett krumplipürével. Ahogy elolvasta az üzenetet, arca elsötétült.
– Ez nem tetszik nekem. Ez az Ollis Field nyilván az FBI ügynöke.
– Utas? – kérdezte Eddie.
– Igen. Már az elején föltűnt. Furcsa alak, nem tipikus a *Clipper*en. Foynesban ki se szállt. Eddie-nek nem tűnt föl Ollis Field, de Jack nyilvánvalóan észrevette.
– Azt hiszem, tudom kiről van szó. Kopasz fickó. Együtt utazik egy elég ízléstelen eleganciával öltözködő fiatalemberrel. Furcsa pár.
– Akkor az a kölyök van őrizetben. Azt hiszem Frank Gordonnak hívják.
– Biztosan ezért nem szálltak ki Foynesban – vetette föl Eddie. – Az FBI nem akarta megkockáztatni, hogy Gordon kereket oldjon. A kapitány komoran biccentett.
– Ezt a Gordont nyilván kiadták az angol hatóságok, és zsebtolvajokat nem szokás kiadni. Az az ember nyilván közveszélyes bűnöző. És fölrakják a gépre anélkül, hogy én tudnék róla!
– Kíváncsi vagyok, mit követett el – tűnődött Ben Thompson.
– Frank Gordon – mondta Jack –, várjatok csak! Tudjátok ki lesz ez? Frankie Gordino!
Eddie emlékezett a névre az újságokból. Frankie Gordino egy New England-i gengszterbanda “végrehajtója” volt. Jelenleg azért körözték, mert egy bostoni éjszakai mulatóhely tulajdonosát, aki nem akart “adót” fizetni a bandának, gyomron lőtte, a barátnőjét megerőszakolta, a házat pedig felgyújtotta. A tulajdonos meghalt, a ház leégett, de a lány megmaradt, és fényképek alapján azonosította a gengsztert.
– Mindjárt kiderül, kicsoda – mondta a kapitány. – Eddie, légy szíves menj le, és mondd meg Ollis Field úrnak, hogy azonnal kéretem.
– Megyek. – Eddie fölvette zubbonyát, fejébe húzta a tányérsapkát, és elindult a csigalépcsőn. Menet közben az új fejleményen gondolkozott. Biztos volt benne, van valami összefüggés Gordino, és a feleségét elrabló gengszterek között, de képtelen volt rájönni, mi lehet az. Benézett a konyhába, ahol Davy éppen kávét engedett a tartályból egy kancsóba.
– Davy – mondta –, hol találom Ollis Fieldet?
– Négyes kabin, baloldalt, háttal a menetiránynak – hangzott a válasz.

Eddie nekivágott a folyosónak. Áthaladt a kettes kabinon, ahol az Oxenford család üldögélt bizonyos fokig visszafogott hangulatban. Az étkezőben néhányan még kávéztak, de a gép túlságosan rázkódott, és a kávé egy része már a csészealjakba került. Áthaladt a hármas kabinon, s belépett a négyes számúba.
Baloldalt, a menetiránynak háttal középkorú, kopasz férfi ült. Cigarettázott és kibámult az ablakon. Eddie nem így képzelte el az FBI ügynökeit. Nehéz volt ránézni és elképzelni, amint kezében fegyverrel ront be egy szeszcsempészekkel teli helyiségbe.
Vele szemben jól öltözött fiatalember ült, aki úgy nézett ki, mint egy élsportoló, aki nemrég vonult vissza, és éppen megkezdte az elhízást. Olyan arca volt, mint egy elkényeztetett, duzzogásra hajlamos úrigyereknek. Vajon képes lenne valakit gyomorba lőni? Nagyon úgy nézett ki, igen. Eddie megszólította az idősebb férfit.
– Field úr?
– Igen, az vagyok.
– A kapitány szeretne önnel néhány szót váltani, ha alkalmas az időpont.
Ollis Field a homlokát ráncolta egy pillanatra. Kitalálta, miért hívatják, és bosszantotta, hogy oda a titok, de az is látszott rajta, végeredményben nem tulajdonít neki nagy jelentőséget.
– Nagyon szívesen – válaszolta. Elnyomta cigarettáját, kioldotta biztonsági övét és fölkelt.
– Kövessen, kérem – mondta Eddie.
Visszafelé, a hármas kabinban Eddie elkapta Tom Luther pillantását. Agyában hirtelen világosság gyúlt. Luther Gordinót akarja kiszabadítani. A fölfedezésen annyira megdöbbent, hogy önkéntelenül megállt úgy, hogy a mögötte közlekedő Ollis Field a hátába ütközött. Luther rémülten nézett Eddie-re, nyilván attól félt, Eddie valami olyasmit tesz, amivel keresztülhúzza számításait.
– Bocsánat – szólt hátra Eddie. Továbbmentek.
Most már minden világos, gondolta Eddie. Frankie Gordino elmenekült Amerikából, de az FBI kinyomozta tartózkodási helyét, az angolok letartóztatták és kiadták. A *Clipper*en szállítják vissza, de a cinkosai valahogy tudomást szereztek erről, és megpróbálják kiszabadítani, mielőtt amerikai földre ér.
Ezért van szükségük Eddie-re, hogy Maine mellett lehozza a gépet a tengeren. Nyilván gyors motoroshajóval várnak rájuk, és elviszik Gordinót.

Gyorsan partra viszik; valószínűleg a kanadai oldalon, ahol autó várja és elszállítja valamilyen biztos rejtekhelyre, így menekül meg az igazságszolgáltatás elől.
Ahogy a csigalépcsőn mentek fölfelé, Eddie megkönnyebbülten érezte, végre érti, miről van szó. Ugyanakkor borzalommal töltötte el a tudat, hogy egy gyilkost kell segítenie a szökésben, ha viszont akarja látni feleségét.
– Kapitány úr, ez Mr. Field – mondta.
Baker kapitány időközben fölvette zubbonyát, és kezében a morzén leadott üzenettel ült az asztalnál. Vacsorája eltűnt az asztalról. Sapkáját föltette, ami jelentősen megnövelte tekintélyét. Fölnézett Ollis Fieldre. Nem kínálta hellyel.
– Üzenet jött a maga számára az FBI-tól – mondta.
Field kinyújtotta kezét, de a kapitány nem sietett átadni a papírdarabot.
– Maga az FBI ügynöke?
– Igen.
– És most hivatalos ügyben utazik?
– Igen.
– És mi az az ügy, Mr. Field?
– Azt hiszem, ez nem tartozik magára, kapitány. Adja ide az üzenetet. Maga mondta, hogy nekem szól.
– Miután én vagyok a kapitány, én döntöm el, mi tartozik rám, és mi nem. Közölje, milyen ügyről van szó. Ne vitatkozzon: közölje!
Eddie Fieldet figyelte. Sápadt, fáradt ember benyomását keltette. Magas volt, és valamikor izmos is lehetett, de a korral válla elkeskenyedett, dereka kigömbölyödött. Inkább pimasznak tűnt, mint bátornak, gondolta Eddie, és a következő párbeszéd meggyőzte arról, benyomása helyes. Field nem szállt szembe a kapitánnyal.
– Egy vádlottat kísérek Amerikába, akit kiadtak az angol hatóságok. Frank Gordonnak hívják.
– Alias Frankie Gordino?
– Igen.
– Vegye tudomásul, az én tudtom nélkül nem hozhat a gép fedélzetére veszélyes bűnözőt.
– Kapitány úr, ha tudja a bűnöző nevét, nyilván azt is tudja, kicsoda. Raymond Patricia egyik embere. Patricia Rhode Islandtól Maine-ig rabol, zsarol, csempészik, kaszinókat tart fönn, és bordélyházakat üzemeltet. Patríciát első számú közellenségként tartjuk számon. Azt is tudnia kell,

Gordino úgynevezett “végrehajtó”, aki főnöke parancsára embereket gyilkol, kínoz vagy félemlít meg. Biztonsági okokból nem hozhattuk a tudomására, hogy ezen a gépen szállítjuk..
Baker kapitány nagyon dühös volt.
– A pokolba a biztonsági okaikkal – kiáltotta. – A gengszterek már rég tudják. – Átadta a rádióüzenetet.
Field elolvasta, arca elszürkült.
– Honnan tudták meg?
– Fölismer az utasok között körözött bűntársakat?
– A fenébe, maga hülyének néz engem, kapitány – válaszolta Field idegesen. – Ha láttam volna valakit, már jelentettem volna az ügynökségnek.
– Ha sikerül fölismerni őket, a legközelebbi állomáson távoznak a gépről – mondta a kapitány. Eddie azt gondolta: én megmondhatnám, kik a bűntársak: Tom Luther meg én.
– Adja le az ügynökségnek az utaslistát – javasolta Field a kapitánynak. – A legénységi listát is. Ellenőrizni fognak minden nevet.
Eddie majdnem összeborzongott. Ha ellenőrzik a neveket, lehet, hogy Tom Luthert elkapják. Ez mindent elrontana. Talán Luther körözött bűnöző? Persze az is lehet, hogy nem a saját nevén utazik. Ebben az esetben hamis útlevélre is szüksége van, de a gengszterek mindent meg tudnak szerezni, amit akarnak. Luther gazember, de nem hülye. Nyilván gondolt erre az eshetőségre is.
– A legénységi listát fölösleges leadni – mondta a kapitány rátartian.
Field vállat vont.
– Nekem mindegy – válaszolta. – Az ügynökség két perc alatt beszerzi a légitársaság központi irodájából.
A kapitány fölvette az asztalról az utaslistát meg a legénységi névsort, s átadta a rádiósnak.
– Add le most azonnal, Ben – mondta, majd hozzátette: – a legénység névsorát is.
Ben Thompson visszaült a helyére és kopogtatni kezdett a morzén.
– Még valami – mondta a kapitány. – Adja át a fegyverét.
Mennyi esze van a kapitánynak, gondolta Eddie. Fieldnél nyilván fegyver van, ha veszélyes bűnözőt őriz.
– Tiltakozom – mondta Ollis Field.
– A gépen utas nem rendelkezhet fegyverrel. A szabály alól nincsen kivétel.

Adja át a pisztolyát.
– És ha nem adom át?
– A navigátor és a fedélzeti mérnök el fogja venni magától. Eddie-t ugyan meglepetésként érte ez a kijelentés, de azért fenyegetőleg közelebb húzódott Fieldhez. Jack Ashford ugyanezt tette. A kapitány folytatta:
– Ha kényszerít rá, hogy erőszakot alkalmazzak, a következő leszállóhelyen el kell hagynia a gépet.
Eddie-nek imponált, amint a kapitány képes fegyvertelenül is parancsolni egy fölfegyverzett embernek. A moziban ritkán történt így. Ott az parancsolgatott, akinek pisztoly volt a kezében. Mit csinál most Field? Az FBI nyilván nem örülne, ha tudná, hogy csak úgy odaadja a fegyverét; ugyanakkor még kevésbé örülne, ha az ügynöke kénytelen lenne félúton leszállni a gépről.
– Veszélyes bűnözőt kísérek – mondta Field. – Szükségem van a fegyverre.
Eddie a szeme sarkából látta, a kabin végén lévő ajtó résnyire megnyílik, és valami mozdul a rés mögött.
– Vedd el tőle, Eddie – mondta a kapitány.
Eddie benyúlt Ollis Field zakója alá. Megtalálta a pisztolytáskát és kihúzta a fegyvert. Field maga elé meredt. Eddie gyorsan az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.
Percy Oxenford állt ott.
Eddie megkönnyebbült. El volt rá készülve, hogy a Gordino-banda valamelyik tagját találja az ajtó mögött, kezében néhány gépfegyverrel.
Baker kapitány szúrósan nézett a fiúra.
– Hogy kerülsz ide?
– Van egy létra a hölgyek feliratú helyiség mellett – válaszolta Percy készségesen. – A gép hátsó részébe vezet. Onnan meg négykézláb ide lehet jönni, a csomagtéren át.
Eddie-nek még mindig kezében volt az FBI-ügynök revolvere. Betette a térképasztal fiókjába. A kapitány azt mondta Percynek:
– Menj vissza a helyedre, fiam, és ne hagyd el a kabint, amíg nem szállunk le. – Percy engedelmesen megfordult. – Nem arra vakkantotta a kapitány. – Erre, a csigalépcsőn.
Percy egy kicsit megszeppenve vágott át a kabinon a csigalépcső felé, és lesietett.
– Miota volt ott, Eddie?
– Nem tudom. Valószínűleg hallotta az egész jelenetet.

– Akkor ennyit arról, hogy a dolog titokban maradjon. – Baker kimerültnek látszott; Eddie ebben a pillanatban érezte, mekkora teher a felelősség Baker vállán. Aztán a kapitány erőt vett magán.
– Köszönöm, Mr. Field. Visszatérhet a helyére. – Fieldsarkon fordult és szó nélkül elment. – Most pedig mindenki folytassa a munkáját – fejezte be a kapitány.
A legénység teljesítette a parancsot. Eddie is visszaült műszerfala elé; gépiesen ellenőrizte az órákat, míg agya lázban égett. A szárnyakba épített tankokban fogyóban volt a benzin, tehát üzemanyagot vezetett át a fő tartályokból, amelyeket a hidrostabilizátorokba, vagy "víziszárnyakba" építettek. Gépiesen cselekedett, gondolatai Frankie Gordino körüljártak. Gordino hasba lőtt egy embert, megerőszakolt egy nőt, fölgyújtott egy házat, de elfogták, hogy elérje a büntetés – csakhogy nem fogja elérni, mert ő, Eddie Deakin, segít neki a szökésben.
Ami még rosszabb, Gordino nyilván újra gyilkolni fog. Máshoz nem értett. Egy napon Eddie majd kinyitja az újságot, és valami szörnyű bűnről olvas – megkínzott és megcsonkított áldozatokról, megégett asszonyokról és gyerekekről, akikre rágyújtották a házat, vagy egy lányról, akit hárman erőszakoltak meg egymás után–, a rendőrség Ray Patricia bandáját gyanúsítja majd, és Eddie azt kérdezheti magától: Gordino volt? Én vagyok a bűnös? Azért szenvedtek ezek az emberek, mert segítettem Gordinónak a szökésben? Hány gyilkosság terheli majd a lelkiismeretét, ha segít megszöktetni ezt a fenevadat?
De hát mi mást tehetne? Carol-Ann Ray Patricia markában van. Ha csak erre gondolt, kiütött homlokán a hideg verejték. Meg kell az asszonyt védenie, s ezt csak úgy teheti meg, ha együttműködik Tom Lutherrel.
Órájára nézett: éjfél volt.
Jack Ashford megadta a gép helyzetét, legalábbis amit a gép helyzetének gondolt, mert eddig még nem látott csillagot a felhős égen. Ben Thompson fölvette a legfrissebb időjárás-jelentést: nagy vihar van az óceán fölött. Eddie újfent számolni kezdett. Talán magától megoldódik a probléma, talán a sors kiveszi kezéből a döntést, ha nincs elég üzemanyag, visszafordulnak és kész. A gondolat nem nyugtatta meg. Eddie nem volt fatalista; valamit tenni akart.
– Hogy állunk,.Eddie? – kérdezte a kapitány.
– Még nem vagyok kész.
– Hát igyekezz! Közel lehetünk a visszatérési ponthoz. Eddie érezte, arcán

az izzadtság csorog. Gyorsan, lopva letörölte. Befejezte számítását.
Az üzemanyag kevés volt.
Egy pillanatig nem szólt. Papírjai fölé hajolt, mint aki még mindig számol. A helyzet rosszabb volt, mint amire számított; most már négy működő motorral sem elég a benzin. Csak úgy érhették el Új-Fundlandot, ha egyenesen átrepülnek a viharon, s ha egy motor bármilyen okból leállna, úgy végük van. Az utasok mind meghalnak, gondolta Eddie, és meghalokén is. Mi lesz Carol-Ann sorsa?
– Mi lesz, Eddie? – kérdezte ismét a kapitány. – Előre Botwoodba, vagy vissza Foynesba?
Eddie-nek megcsikordult a foga. Inkább mindent kockára tesz, minthogy Carol-Ann még egy napot a gengszterekkel legyen.
– Menetünk, ha kapitány úr kész rá, hogy átrepüljük a vihart.
– Muszáj?
– Ha nem akarunk visszafordulni.
– Az istenit! – mondta Baker. Mindenki utálta, ha vissza kellett fordulni. Presztízsveszteségnek érezték.
Eddie várta, hogy dönt a kapitány.
– A fene egye meg – jelentette be Baker. – Átrepülünk a viharon.

16

Diana Lovesey nagyon dühös lett, amikor megtudta, hogy Foynesban Mervyn is fölszállt a gépre. Egyfelől végtelenül zavarba ejtőnek találta a helyzetet és attól tartott, mindenki más rajtuk mulat, másfelől pedig semmi szüksége nem volt Mervyn kimondatlan, de tettleges nagylelkű ajánlatára, hogy még mindig meggondolhatja magát. Diana döntött, és szerette volna, ha Mervyn elfogadja döntését. Mervyn azonban nem volt hajlandó a döntést véglegesként elfogadni, ezzel mintegy meggyengítve Diana saját határozottságát is. Végül pedig, jelenléte teljesen tönkretette Diana útját, amely különben a fényűzés és a kaland egy életre szóló emléke lehetett volna. A szabadság mámorító érzése, amely Southamptonban fogta el, végképp elszállt. Félt megérinteni Markot, megcsókolni az arcát, belekarolni, vagy fogni a kezét, hátha Mervyn abban a pillanatban éppen átmegy a kabinon. Nem tudta, hol ül férje, de minden pillanatban tartott tőle, hogy fölbukkan.

Mark is teljesen elkedvetlenedett. Mikor Diana Foynesban őt választotta, olyan jó kedve kerekedett; kedves volt és derűlátó, Kaliforniáról beszélt, viccelt, minden adandó alkalommal megcsókolta Dianát, egyszóval olyan volt, mint amilyennek az asszony megismerte. Aztán rémülten látta, a vetélytársa is feljutott a gépre; azóta leginkább egy léggömbhöz hasonlított, amelyből kieresztették a levegőt. Szótlanul ült Diana mellett, magazinokat lapozgatott, de egy szót sem olvasott. Diana nem csodálta, hogy rosszkedvű. Egyszer már megingott és majdnem visszament a férjéhez, s Mark nyilván attól fél, hogy ez esetleg újra bekövetkezhet.

Ráadásul az idő viharosra fordult és a gép úgy zötykölődött a levegőben mint egy autó, ha a fölszántott mezőn hajt keresztül. Időnként egy-egy utas zöld arccal fölkelt és a mellékhelyiségbe rohant. Az a hír járta, a vihar még rosszabb lesz. Diana örült, hogy rosszkedvében alig evett vacsorát.

Bár tudná, hol ül Mervyn. Talán akkor nem várná minden pillanatban,, hogy előbukkan. Elhatározta, fölkeresi a hölgyek mellékhelyiségét, hátha útközben ráakad férjére.
Diana a négyes kabinban utazott. Útközben bekukkantott a hármasba, de

Mervyn nem volt ott. Az ötösbensem. A hatos kabin nagy része pedig a “Hölgyek” feliratú helyiség lévén, csak két ülésnek maradt hely baloldalt. Két üzletember ült itt. Azután csak a nászutasok lakosztálya következett. Mervyn tehát vagy az egyes, vagy a kettes kabinban van, esetleg a szalonban kártyázik.
Bement a fényűző mellékhelyiségbe. A tükör előtti két szék egyikét már elfoglalta valaki, akit Diana eddig még nem látott. Ahogy Diana becsukta maga mögött az ajtót, a gép megint ugrott egyet. Diana majdnem elveszítette az egyensúlyát. Meg is tántorodott, de szerencsére éppen az üres székre esett,
– Nincs semmi baja? – kérdezte a másik nő.
– Nincs. Csak utálom, amikor a gép ilyeneket csinál.
– Én is. De amint hallom, lesz még rosszabb is. Nagy vihar van előttünk.
A gép most valamivel simábban repült, Diana kinyitotta nesszeszerjét, és haját kezdte fésülni.
– Maga Mrs. Lovesey, ugye? – kérdezte az asszony.
– Igen, én vagyok. Szólítson Dianának.
– Engem Nancy Lenehannak hívnak. – A nő tétovázott, mint aki zavarban van, aztán kibökte: – Foynesban szálltam föl a gépre. Liverpoolból jöttem a maga fér... szóval Mr. Loveseyjel.
Diana érezte amint elpirul.
– Nem tudtam, hogy nem egyedül van – mondta.
– Segített rajtam, amikor elég nagy bajban voltam. Mindenképpen el kellett érnem a gépet, de már nem tudtam időben Southamptonba jutni. Kimentem a reptérre, és addig könyörögtem neki, amíg elhozott.
– Örülök, hogy sikerült beérnie a gépet – mondta Diana. Nekem sajnos elég kínos az egész.
– Nem látom be, miért lenne magának kínos. Kellemes állapot lehet, amikor az emberbe egyszerre két férfi ennyire szerelmes. Belém nem szerelmes egy sem.
Diana megnézte magának Nancyt a tükörben. Nem gyönyörű nő, de határozottan vonzó, szép arccal, sötét, dús hajjal. Nagyon csinos, piros kosztümöt viselt szürke selyemblúzzal. Határozott, önbizalommal teli asszonynak látszott, pont olyannak, akit Mervyn szívesen elvisz a gépén. Pont a zsánere, gondolta Diana.
– Legalább udvarias volt?
– Nem túlságosan.

– Sajnálom. A modor nem az erőssége – Diana elővette ajakpirosítóját.
– Hálás vagyok neki, hogy elhozott. – Nancy kifújta az orrát egy papírzsebkendőbe. Diana észrevette, hogy jegygyűrűt hord. – Egy kicsit valóban udvariatlan, de azt hiszem, kellemes ember. Vele vacsoráztam. Megnevettetett. Ráadásul borzasztó jóképű férfi.
Nancy fésűt vett elő. Haja sűrű volt és sötét, színű. Diana nem volt benne biztos, nem festi-e, hogy eltakarja az őszülő tincseket.
– Nagyon szeretné magát visszaszerezni – mondta Nancy.
– Ez csak a hiúsága – válaszolta Diana. – Azért olyan izgatott, mert egy másik férfival mentem el. Ha csak elhagyom, és beköltözöm a nővéremhez, a füle botját se mozgatta volna.
Nancy nevetett.
– Nem úgy hangzik, mintha sok esélye lenne annak, hogy maga visszamenjen hozzá.
– Semmi esélye sincs. – Hirtelen Dianának elege volt a beszélgetésből is, Nancyből is. Érthetetlen módon hirtelen támadt gyűlöletet érzett. Fölállt, eltette a szépítkezőszereket, bájosan mosolygott, hogy palástolja ellenszenvét, aztán azt mondta:
– Kipróbálom, hátha sikerül visszatámolyognom a helyemre.
– Sok szerencsét.
Ahogy kilépett, a küszöbön találkozott Lulu Bell-lel, és Lavinia herceghővel, akik kezükben táskájukkal éppen befelé igyekeztek. Mikor pedig visszatért a kabinba azt látta, Davy éppen átalakítja az üléseket emeletes ágyakká. Leült és nézte.
Davy először levette a párnákat és fölhajtotta a karfákat. Aztán körülbelül mellmagasságban vas tartószerkezetet varázsolt elő a falból. A szerkezet egy vasrúdból és két horogból állt. A kereveten meglazított egy hevedert, és azt két lapos részre szedte szét. Az egyiket beakasztotta a horgokba, hogy a felső ágy alapját képezze. Aztán előszedett valahonnan két rudat, és oszlopként alájuk illesztette. Az ágy másik szegélye a fal egy bemélyedésébe illeszkedett. A párnák egyik felét az alsó, másik felét a felső ágyra tette, aztán világoskék lepedőkkel és takarókkal gyors, begyakorolt mozdulatokkal megágyazott. Az ágyak eléggé kényelmesnek tűntek; csak túlságosan közszemlére vannak kitéve, gondolta Diana. De Davy kék függönyt varázsolt elő, megerősítette a mennyezet eleddig pusztán dekorációnak tűnő karikáin. Aztán kapcsokkal az ágyakhoz rögzítette őket, hogy ne lebegjenek, és csak egy nyílást hagyott, amin keresztül be lehetett

mászni. Végül kis kinyitható létrát támasztott a felső ágyhoz.
Úgy fordult Dianához és Markhoz, mint a bűvész, aki a harmadik nyulat is kihúzta a kalapból.
– Csak szóljanak, mikor akarnak lefeküdni, és megcsinálom azt az oldalt is – jelentette ki.
– Nem fülled be nagyon a kabin? – kérdezte Diana.
Mindegyik ágynak saját ventilátora van – válaszolta Davy. – Ha fölnéz, láthatja a sajátját. – Diana fölnézett és egy nyitható csukható rács négyszögét látta. – Azonkívül minden ágyhoz külön ablak van, lámpa, polc és akasztó, és ha még kell valami, nyomja meg ezt a gombot és jövök.
Míg Davy dolgozott, a bal oldalról fölkászálódott Ollis Field és Frank Gordon, s együtt ballagtak az "Urak" mellékhelyiségébe. Fölhasználva távollétüket, Davy nekilátott, hogy helyüket emeletes ággyá alakítsa. Az ülések azon az oldalon nem keresztben, hanem a gép hosszában feküdtek.
Lavinia hercegnő vonult át a színen, földig érő, kék, csipkével szegett hálóköntösében, és a hozzávaló turbánban. Arcán fagyott méltóság honolt; nyilván nem szívesen mutatkozott mások előtt hálóingben.
– Klausztrofóbiában fogok meghalni – nyögte. Senki sem vett róla tudomást. Kilépett papucsából, és bemászott az alsó ágyra.
Jó éjszakát nem kívánt senkinek, csak jó szorosra húzta a függönyt.
Néhány pillanattal később megjelent Lulu Bell rózsaszín hálóingecskében, amely igen kevéssé palástolta bájait. Foynes óta fagyott udvariassággal viseltetett Diana iránt, de most mintha fölengedett volna valamelyest. Leült melléjük, és azt mondta:
– Sose fogjátok kitalálni mit hallottam a szomszédaitokról – és ujjával a szemközti ülések felé intett.
Diana idegesen nézett Markra.
– Mit hallott, Lulu?
– Az a Mr. Field az FBI-ügynöke!
Ebben nincsen semmi szenzáció, gondolta Diana. Egy FBI ügynök végeredményben csak egy rendőr.
– S ami még ennél is jobb – folytatta Lulu izgatottan –, Frank Gordon le van tartóztatva, és Field őt kíséri!
– Ki mondta ezt neked? – kérdezte Mark hitetlenkedve.
– Mindenki erről beszél.
– Attól még nem lesz igaz.
– Tudtam, hogy nem fogjátok elhinni! – mondta Lulu. – Az Oxenford fiú

véletlenül hallotta, ahogy Mr. Field és a kapitány veszekednek. A kapitány nagyon dühös volt, mert az FBI az ő tudta nélkül hozott a fedélzetre egy veszélyes bűnözőt. Nagy veszekedés volt, és a végén a kapitány elvette Mr. Field pisztolyát.

Diana emlékezett, hogy Field állandóan együtt van Gordonnal.

– És mit követett el Frank? – kérdezte.

– Gengszter. Kinyírt egy embert, megerőszakolt egy nőt, és fölgyújtott egy éjszakai mulatót.

Diana ezt nehezen tudta elhinni. Hiszen ő maga is beszélgetett a fiúval. Nem találta különösen kifinomult embernek, az igaz, de jóképű fiú, jól öltözködik, és kellemesen flörtöl. Talán csaló, vagy nem szeret adót fizetni, vagy akár illegális játékkaszinója van, de azt nem tudta elhinni, hogy hidegvérű gyilkos. Lulu azonban hiszékeny ember, aki kapva kap minden pletykán.

– Ezt azért elég nehéz elhinni, Lulu – mondta Mark.

– Föladom – legyintett Lulu lemondóan. – Bennetek nincsen semmi képzelőerő. – Fölállt. – Megyek és lefekszem – jelentette be. – Ha Gordon elkezdi megerőszakolni a hölgyeket, ébresszetek föl! – Fölmászott a létrán és eltűnt a felső ágyon, kisvártatva azonban kidugta a fejét a függöny hasadékán.

– Diana – mondta – megtudtam, miért voltál rám olyan mérges Foynesban. Azt akarom mondani, hogy végiggondoltam a dolgot, és igazad volt. Megérdemeltem. Teljesen kisajátítottam Markot. Ostobaság volt. Én kész vagyok az egészet elfelejteni, ha te is úgy akarod.

Ez már majdnem megtette egy bocsánatkérésnek, és Dianának nem volt hozzá szíve, hogy visszautasítsa.

– Jó éjszakát, Lulu – válaszolta.

Lulu behúzta a függönyt.

– Legalább annyira volt az én hibám, mint az övé. Ne haragudj, édes – mondta Mark. Válaszként Diana megcsókolta. Most megint jól érezte magát Markkal. Csókolózva dőltek le az ülésre, Diana érezte, ahogy jobb melle a férfihoz ér. Jó érzés volt újra érezni egymás testét. Ajkuk megnyílt, nyelvük a másikat ízlelte. Mark enyhén kapkodta a levegőt. Ez egy kicsit túlzás, gondolta Diana. Kinyitotta szemét – és meglátta Mervynt.

Mervyn éppen átvágott a kabinon, s amikor meglátta Dianát, megállt, mint akinek a földbe gyökerezett a lába. Arca belesápadt a megdöbbenésbe. Diana olyan jól ismerte férjét, hogy pontosan tudta, mi megy most végbe a

fejében. Mervyn fölfogta, Dianának szeretője van, fölfogta amennyire fölfoghatta szegény, de nem fogadta el; s most, mikor a feleségét valaki mással látta csókolózni, az esemény a meglepetés erejével hatott rá. Arca elsötétült, szemöldökét összevonta. Diana egy pillanatra azt hitte, verekedni fog. Aztán megfordult és elment.
– Mi baj van? – kérdezte Mark, aki túlságosan el volt foglalva a csókolózással ahhoz, hogy észrevegye Mervynt.
Diana úgy döntött, füllent.
– Valaki megláthat minket – mondta szemérmesen.
Mark elengedte. Látszott rajta, nem szívesen teszi.
Diana egy pillanatra megkönnyebbült, aztán mérges lett. Milyen jogon követi Mervyn a fél világon keresztül? Milyen jogon ráncolja a szemöldökét, ha ő a szerelmével csókolózik. A házasság nem rabszolgaság; Diana elhagyta, és Mervynnek ezt el kell fogadnia. Mark rágyújtott. Diana szerette volna megkeresni Mervynt és megkérni, tűnjön már el az életéből. Fölállt.
– Megyek, megnézem van-e valami élet a szalonban – mondta. – Maradjál nyugodtan. – S választ sem várva távozott.
Miután annyi már kiderült, hogy Mervyn nem a gép hátsó traktusában utazik, Diana előre vette útját. A gép most elég simán repült ahhoz, hogy különösebb kapaszkodás nélkül tudjon haladni. Mervyn nem volt a hármas kabinban. A szalonban a zsugások már nekiláttak a játszmának, melyről remélték, hajnalig is eltart. A helyiség tele volt füsttel, az asztalon palackok sorakoztak. Mervynt itt sem lehetett látni. Diana átment a kettes kabinon. Az egyik oldalt az Oxenford család foglalta el. A gépen mindenki tudta, hogy Lord Oxenford megsértette Carl Hartmannt, a tudóst, és hogy Mervyn Lovesey a védelmére kelt. Mervynnek is tagadhatatlanul megvoltak a jó oldalai.
A konyha következett. Nicky boszorkányos gyorsasággal mosogatott, míg kollégája a kabinokban az ágyakat állította föl. A konyhával szemben volt az urak mellékhelyisége, azután már csigalépcső következett, ami a pilótafülkéhez vezet. A lépcső mögött helyezkedett el az egyes kabin, ahol a legénység tagjai pihentek, amikor nem voltak szolgálatban. Mervyn csak itt lehetett. Nem volt ott.
Diana fölment a csigalépcsőn. A pilótafülke ugyanolyan fényűző, állapította meg, mint az utasok kabinjai; de a legénység láthatóan roppantul el volt foglalva, s egyikük azt mondta Dianának:

– Nagyon szívesen látnánk, asszonyom, de amíg ilyen viharban repülünk, jobb lenne, ha visszatérne a helyére, és bekapcsolná a biztonsági övet.
Diana visszament. Mervyn ezek után csak a mellékhelyiségben lehet, gondolta. Az ülőhelyét nem sikerült megtalálnia. Ahogy leért a csigalépcső aljára, Markba botlott.
– Mit csinálsz itt? – kérdezte Diana.
– Éppen ezt akartam kérdezni én is tőled – válaszolta Mark, s hangjában volt valami kellemetlen.
– Csak körülnéztem.
– Mervynt keresed, igaz? – kérdezte vádlón.
– Mark, miért haragszol rám?
– Mert kilógsz a kabinból, hogy a férjeddel találkozz.
Nicky közbeszólt.
– Kérem, térjenek vissza a kabinba és szíjazzák be magukat! Eddig elég sima volt az út, de ez már nem tart sokáig.
Visszamentek a kabinba. Az egész helyzet végtelenül ostoba, gondolta Diana. Én Mervynt kerestem, Mark pedig engem. Leültek a helyükre. De még mielőtt folytathatták volna a beszélgetést, bejött Frank Gordon és Ollis Field. Frank sárga, selyem hálóköntöst viselt, amelynek hátán sárkány ágaskodott. Field egy öreg, kiszolgált gyapjúköntöst. Frank levette selyem köntösét; alatta fehér szegélyű, piros pizsamát hordott. Kilépett papucsából, és fölmászott a felső ágyra.
Ezek után, Diana megdöbbenésére, Ollis Field elővett egy fényes acélbilincset. Valamit halkan mondott Gordonnak. Diana nem hallotta a választ, de látta, Gordon tiltakozik. Ollis Field azonban ragaszkodott elképzeléséhez. Frank végül kinyújtotta egyik csuklóját. Field rákattintotta a bilincs egyik szárát, a másikat pedig az ágykeretre erősítette. Aztán behúzta a függönyöket. Ezek szerint igaz: Frank Gordon letartóztatásban van.
– Mi a fene! – suttogta Mark.
– Akkor sem tudom elhinni, hogy gyilkos – súgta vissza Diana.
– Remélem, nem az. Meglehet, kellemesebb utunk lett volna, ha ötven dollárért jegyet váltunk egy becsületes fehérhajóra.
– Minek kell megbilincselni? Hogy fog így aludni? Még megfordulni se tud az ágyban.
Mark megölelte.
– Milyen jó szíved van – mondta. – Ez az alak megerőszakolt egy nőt, te

meg sajnálod, mert esetleg nem tud jól aludni.
Diana Mark vállára hajtotta fejét. Mark a nő haját simogatta. Haragja elszállt.
– Mark – kérdezte Diana –, szerinted két ember elfér egy ilyen ágyon?
– Félsz, szerelmem?
– Nem.
Mark egy pillanatig értetlenül nézett, végre fölfogta a kérdés értelmét.
– Biztosan – válaszolta –, bár egymás mellett bajos.
– Egymás mellett nem lehet?
– Túl keskeny.
– Akkor egyikünknek fölül kell lennie – mondta Diana halkan.
– És ki legyen az? – súgta Mark Diana fülébe.
– Azt hiszem, vállalnám – válaszolta az asszony.
– Ezen gondolkoznom kell. Hány kiló vagy?
– Ötvenöt kiló, és még van két mellem.
– Akkor öltözzünk át.
Diana levette kalapját és letette az ülésre. Mark előhúzta a táskákat. Diana fölállt.
– Siess – súgta Mark, és megcsókolta.
Diana megölelte, és érezte, hogy Mark férfiassága keményen ágaskodik.
– Jó ég! – mondta. – Lehetséges lenne ebben az állapotban tartani, amíg visszajövök?
– Előbb mindenesetre pisilnem kell vele. Aztán majd megmutatom, mit kell vele csinálni, hogy ismét megfeleljen.
– Alig várom – suttogta Diana.
Mark fölkapta táskáját, és elsietett a mellékhelyiség felé. A folyosón találkozott Mervynnel. Úgy néztek egymásra, mint két macska ha köztük a kerítés, de nem szóltak semmit.
Diana meglepetten látta, hogy Mervya durva flanel hálóinget visel, széles, barna csíkokkal,
– Hát ez meg micsoda? – kérdezte hitetlenkedve.
– Nevess csak nyugodtan – válaszolta az elhagyott férj. Foynesban csak ezt lehetett kapni. Amikor selyempizsama után érdeklődtem, nem tudták eldönteni, hogy buzi vagyok-e, vagy csak hülye.
– Mrs. Lenehannak nem fogsz tetszeni ebben a hálóingben jegyezte meg Diana, bár nem értette, miért mond ilyeneket.
– Nem hiszem, hogy bármiben tetszenék neki – válaszolta Mervyn

bosszúsan, és továbbment.
Davy jelent meg.
– Fölállítaná az ágyunkat? – kérdezte Diana.
– Rögtön, asszonyom.
– Köszönöm. – Diana kézbe vette táskáját és kiment. Ahogy átment az ötös kabinon, azon tűnődött, vajon hol alszik Mervyn. Ebben a kabinban még nem állították föl az ágyakat, és a hatosban sem; Mervyn mégis errefelé tűnt el, mégpedig hálóingben. Csak most ötlött föl benne a nászutasok lakosztálya. Egy pillanat múltán az is eszébe jutott, hogy Mrs. Lenehant se látta sehol. A meglepetéstől megállt. Hiszen ez botrány! Mrs. Lenehan és Mervyn együtt alszanak a lakosztályban! Hogy a légitársaság megengedi az ilyesmit! Talán Mrs. Lenehan már lefeküdt, és behúzott függönyök mögött alszik.
Egyszerűen meg kellett tudnia.
Odalépett a lakosztály ajtajához, és lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt.
A nászutasok lakosztálya talán kétszer akkora lehetett, mint a többi kabin. A falakat krémszín tapéta borította, a padlón vöröses padlószőnyeg. A bútorok huzata kék. A helyiség végében állt a két ágy. Az egyik oldalon különegy kanapé, és egy alacsony asztalka; a másik oldalon fésülködőasztal tükörrel és székkel. Mindkét oldalon két ablak látszott.
Mervyn a szoba közepén állva, bizonyos meglepetéssel fogadta Diana látogatását. Mrs. Lenehan nem volt látható, de szürke kasmírkabátja ott hevert.
Diana elsősorban jól bevágta az ajtót, aztán azt mondta:
– Hogy teheted ezt velem?
– Mit?
A kérdés nem rossz, gondolta Diana. Tulajdonképpen minek idegesíti föl magát?
– Mindenki tudni fogja a gépen, hogy ezzel a nővel töltőd az éjszakát.
– Nem volt választásom – védekezett Mervyn. – A gépen minden hely foglalt.
– Ki fognak nevetni minket az emberek! Nem elég, hogy követsz?
– Mit érdekel az engem. Úgyis mindenki kinevet, mert a feleségem lelécelt valaki mással.
– De ezzel csak rontasz a helyzeten. Miért nem tudod elfogadni, hogy elhagytalak?
– Tudod, milyen vagyok.

– Tudom. Ezért akartam elkerülni, hogy utánam gyere.
Mervyn vállat vont.
– Hát ez nem jött össze. Nincs neked annyi eszed, hogy az enyémen túljárj.
– Neked meg nincs annyi eszed, hogy rájöjj, mikor kell elfogadni, hogy vesztettél.
– Ezt nem is állítottam magamról, soha.
– Különben is, micsoda perszóna ez! Férjes asszony! Láttam a karikagyűrűt az ujján.
– Özvegy. Egyébként pedig, mire vagy úgy fönn? Te is férjes asszony vagy, aki éppen a szeretőjével tölti az éjszakát.
– Mi legalább külön ágyban alszunk egy olyan kabinban, ahol mások is vannak. Nem bújunk be a nászutasok lakosztályába. De azért közben eszébe jutott, hogy Markkal nem külön fognak aludni.
– A különbség annyi – mondta Mervyn fáradt hangon –, hogy nekem nincsen Mrs. Lenehannal viszonyom. Te pedig egész nyáron vetkőztél annak a paprikajancsinak, ha nem tévedek.
– Ne légy ilyen közönséges – sziszegte Diana. Különben, gondolta, igazad van. Vetkőztem Marknak, ahányszor csak találkoztunk, és amilyen gyorsan csak bírtam. Mervynnek igaza van.
– Ha közönséges, hogy beszélek róla, megtenni még közönségesebb – mondta Mervyn.
– Én legalább titokban csináltam. Nem szégyenítettelek meg nyilvánosan.
– Ebben nem vagyok olyan biztos. Szerintem Manchesterben valószínűleg én voltam az egyetlen ember, aki nem értesült a dologról. A házasságtörők ritkán olyan diszkrétek, mint ahogy hiszik magukról.
– Ne nevezz házasságtörőnek – mondta Diana. A szó hallatára szégyenérzés fogta el.
– Miért? Nem az vagy?
– Borzasztó szó!
– Örülj neki, hogy ma már nem szokás megkövezni a házasságtörőket, mint a bibliai időkben.
– Szörnyű szó.
– Nem a szó szörnyű, hanem a tett. Inkább azt kellene szégyellned.
– Nagyon el vagy telve az igazaddal – mondta Diana kimerülten. – Te talán soha nem tettél semmi rosszat?
– Veled szemben soha – felelte Mervyn mérgesen.
Hirtelen Diana is mérges lett.

– Két feleséged is elhagyott – mondta –, de persze mindig te voltál az áldozat. Fölmerült benned valaha is, esetleg te is hibás lehetsz?
Mervynnek ez sok volt. Megragadta Diana karját és megrázta.
– Mindent megadtam neked, amit csak kívántál!
– Csak az nem érdekelt soha, mit érzek – kiáltotta. – Ezért hagytalak el! – Kezét a férfi mellére tette, hogy eltaszítsa. Ekkor lépett be Mark.
Ott állt pizsamában, és nézte őket. Végre megszólalt:
– Mi folyik itt, Diana? Itt akarod tölteni az éjszakát?
– Diana ellökte férjét; Mervyn hagyta.
– Nem – válaszolta a nő. – Ez Mrs. Lenehan hálóhelye. Megosztja Mervynnel.
Mark gúnyosan nevetett.
– Ez jó – mondta. – Egyszer majd fölhasználnom egy rádiójátékban.
– Ebben nincs semmi vicces! – kiáltotta Diana.
– Már hogyne lenne – vélte Mark. – A pali a felesége után megy, azután gyorsan összeszűri a levet egy nővel, akivel útközben találkozik.
Diana nem vette Mark humorát, s akarata ellenére is Mervyn védelmére kelt.
– Nem szűrték össze a levet. Nem volt más hely a gépen.
– Inkább örülnöd kellene – mondta Mark. – Ha Mervyn összejön a nővel, talán téged is békén hagy.
– Nem látod, hogy fölzaklat?
– Látom, csak azt nem értem, miért. Nem szereted Mervynt. Néha úgy beszélsz róla, mintha egyenesen gyűlölnéd. Elhagytad. Akkor meg mit törődsz vele, hogy kivel alszik!
– Igazad van, de mégis törődöm vele. Ez a helyzet megaláz. Mark túl mérges volt ahhoz, hogy rokonszenvezzen Diana túlfinomult lelkével.
– Pár órával ezélőtt vissza akartál menni hozzá. Aztán megint meggondoltad magad. Most fölzaklat, hogy másvalakivel alszik.
– Nem alszom senkivel – szólt közbe Mervyn.
Mark nem vette tudomásul a megjegyzést.
– Biztos vagy benne, hogy nem szereted még mindig? – kérdezte Dianát mérgesen.
– Hogy kérdezhetsz tőlem ilyet?!
– Tudnom kell.
– Nem szeretem. És gyűlöllek, amiért ilyet mersz rólam feltételezni. – Diana már közel volt a könnyekhez.

– Akkor bizonyítsd be! Ne törődj vele, kivel is alszik.
– Mindig utáltam vizsgázni – kiabálta Diana. – Ne légy mindig olyan logikus, nem az egyetemi vitafórumon vagy!
– De nem ám! – mondta egy új hang. Mindhárman a hang irányába fordultak. Nancy Lenehan állt az ajtóban, csinos, kék, selyem hálóingben. – Ami azt illeti – folytatta –, az én lakosztályomban vannak, és szeretném tudni, mi a fene folyik itt!

17

Margaret Oxenford haragudott, és szégyellte magát. Biztosra vette, minden utas őt bámulja, és mindenkinek a fejében csak az a botrány jár, amit a vacsoránál apja csinált. Úgy érezte, az utasok biztosan egy kalap alá veszik az apjával. Nem mert senki szemébe nézni.

Harry Marks mentette meg méltósága maradékát. Figyelmes és udvarias gesztus volt Harrytől, hogy érte jött, kihúzta a székét, és fölajánlotta karját, hogy kivezesse; apró gesztus, de nagyon sokat jelentett abban a pillanatban.

Mindazonáltal méltóságából így sem maradt sok, és Margaret valósággal forrt a haragtól apja iránt, aki ilyen lehetetlen helyzetbe hozta. A kabinban vacsora után legalább két órán át hidegés szégyennel telt csönd volt. Amikor az időjárás rosszabbra fordult. Lord és Lady Oxenford átöltöztek a lefekvéshez. Percy azzal a meglepő javaslattal fordult Margarethez, hogy kérjenek bocsánatot.

Margaret először úgy érezte, ez csak további zavar és megszégyenülés forrása lenne.
– Nincs hozzá bátorságom – válaszolta Percynek.
– Miért? Egyszerűen odamegyünk Gabon báróhoz és Hartmann professzorhoz, és azt mondjuk:

szeretnénk apánk otromba viselkedéséért bocsánatot kérni.

Az apjuk okozta sérelem enyhítésének lehetősége csábítóan hangzott. Margaret sokkal jobban erezné magát.
– Apa nagyon dühös lesz, ha bocsánatot kérünk.
– Nem kell róla tudnia. És nem is érdekel. Azt hiszem, apa kezd becsavarodni. Már nem is félek tőle.
Margaret nem tudta, elhiggye-e Percy kijelentését. Kisfiú korában Percy gyakran állította magáról, hogy nem fél, amikor valójában rettegett. De Percy már nem volt kisfiú. Margaret szemében ez nem is számított egyértelműen jónak. Ha Percy már egyáltalán nem féli az apai tekintélyt, mivé fajulhatnak csínytevései?
– Gyere – mondta Percy –, menjünk most! A hármas kabinban vannak,

utánanéztem.
Margaret még mindig tétovázott. Ha arra gondolt, hogy oda kell mennie a két férfihoz, akiket apja megsértett, összeborzadt. Nem akart még több fájdalmat okozni. Lehet, hogy ők sem vennék szívesen, inkább elfelejtenék az ügyet, amilyen gyorsan csak lehet. Lehet, hogy titkon azon morfondíroznak, még hány utas lehet a gépen, aki valójában ugyanúgy gondolkozik, mint Lord Oxenford. Talán éppen ezért fontos, hogy az ember bátran kiálljon a fajvédőkkel szemben.
Úgy döntött, mégis helyesen teszik, ha bocsánatot kérnek. A múltban Margaret sokszor mutatta magát határozatlannak, és utólag mindig megbánta. Fölállt, megtámaszkodott az ülés karfáján, mert a gépet most már erősen dobálta a vihar.
– Rendben van – mondta. – Menjünk bocsánatot kérni.
Kicsit remegett a félelemtől, de ezt bárki a gép rázkódásának is betudhatta volna. Elindultak a hármas kabin felé, Margaret elöl, Percy közvetlenül a nyomában.
Gabon báró és Hartmann professzor a bal oldalon voltak. Hartmann elmerülten olvasott; hosszú, vékony teste ívként feszült meg, orrát mélyen egy sor matematikai számításba fúrta. Gabon báró nem csinált semmit, csak kissé unatkozva üldögélt. Ő vette őket észre először. Mikor Margaret megállt mellette, Gabon báró láthatóan megmerevedett, és arca nem sok jóindulatot árult el. Margaret gyorsan mondta:
– Azért jöttünk, mert szeretnénk bocsánatot kérni.
– Meglep a merészségük – válaszolta a báró. Tökéletesen beszélt angolul, de alig észrevehető franciás kiejtéssel.
Margaret kedvezőbb fogadtatást remélt, de folytatta:
– Én nagyon szégyellem magam azért, ami történt, és az öcsém ugyanígy érez. Nagy csodálója vagyok Hartmann professzor úrnak. Ezt már a vonaton is mondtam neki.
Hartmann fölnézett olvasmányából, és bólintott. De Gabon báró még mindig haragudott.
– Könnyű azt mondani, hogy szégyelli, meg sajnálja. – Margaret a padlóra meredt és azt kívánta, bárcsak ne jött volna ide. A báró folytatta: – Németország tele van jól nevelt, tehetős emberekkel, akik nagyon sajnálják, és borzasztóan szégyellik, ami ott történik. De mit tesznek ellene? Maga mit teszellene?
Margaret elvörösödött. Nem tudta, mit válaszoljon.

– Ugyan, Philippe – szólt Hartmann professzor gyöngéden –, nem látod, hogy gyerekek? – Margaretre nézett. – Elfogadom a bocsánatkérését. És köszönöm.
– Jaj, most még inkább elrontottam a dolgot? – kérdezte Margaret.
– Egyáltalán nem – válaszolta a professzor –, sőt inkább javított rajta egy kicsit, és ezért hálás vagyok önnek. A barátom még mindig nagyon föl van zaklatva, de azt hiszem, idővel egyet fog velem érteni.
– Akkor mi megyünk – mondta Margaret. Rémesen érezte magát.
Hartmann ismét bólintott. Margaret megfordult.
– Nagyon sajnálom, ami történt – mondta Percy.
Mindketten visszamentek saját kabinjukba. Davy éppen fölállította az ágyakat. Harry eltűnt, föltehetőleg a mellékhelyiségbe ment. Margaret elhatározta, inkább lefekszik. Fölvette táskáját és elindult átöltözni. A hölgyek mellékhelyiségének ajtajában összetalálkozott anyjával, aki éppen kijött, gesztenyeszín selyem hálóköntösében, amely remekül állt neki.
– Jó éjszakát, kedvesem – mondta. Margaret szó nélkül ment tovább.
Odabent gyorsan levetkőzött, fölvette pamut hálóingét, arra meg fürdőköpenyét. Hálóruhája olcsónak és csúnyának tűnt a többi nő selyem meg kasmír holmijai mellett, de Margaretet ez nem zavarta különösebben. A bocsánatkérés nem szerzett megkönnyebbülést. Gabon bárónak igaza volt. Könnyű sajnálkozni ahelyett, hogy az ember tenne is valamit.
Amikor visszatért a kabinba, apja és anyja már lefeküdtek és behúzták a függönyt. Apja ágyából enyhe horkolás hallatszott. Margaret ágya még nem volt kész, úgyhogy átment a szalonba, és leült. Nagyon jól tudta, csak egy megoldás van számára. El kell szakadnia a szüleitől, és a maga erejéből kell megélnie, egyedül. Még sohasem látta helyzetét ilyen tisztán és határozottan, de gyakorlati értelemben nem volt közelebb a megoldáshoz; továbbra sem volt pénze, munkája vagy lakása.
Mrs. Lenehan, a kellemes külsejű asszony, aki Foynesban szállt föl a gépre, bejött a szalonba és leült Margaret mellé. Kék köntöst viselt, alatta fekete kombinét.
– Szerettem volna egy konyakot inni – mondta –, de a pincérek nagyon el vannak foglalva. – Körbemutatott. – Olyan ez az egész, mint valami jelmezbál, vagy egy éjféli buli a kollégiumban, ahova mindenki pizsamában hivatalos.
Margaret sohasem lakott kollégiumban, úgyhogy csak ennyit válaszolt: – Különös látvány. Mintha mindannyian egy nagy család tagjai lennénk.

Mrs. Lenehan bekapcsolta biztonsági övét. Láthatóan beszélgetni volt kedve.
– Nehéz nagyon tartózkodónak lenni, amikor mindenki pizsamában mászkál – mondta. – Még Frankie Gordino is remekül fest pirosban.
Margaret először nem értette kiről van szó, aztán eszébe jutott, amit Percy mesélt a kapitányról, meg az FBI-ügynökről.
– Arra a fiúra gondol, aki őrizetben van?
– Igen.
– Nem fél tőle?
– Nem. Nem hiszem, hogy ártana nekem.
– Azt mondják gyilkos, és még szörnyűbb dolgokat is elkövetett.
– A szegénynegyedekben mindig lesz bűnözés. Ha Gordinót bezárják, akad más, aki gyilkol. Én békén hagynám. A hazárdjáték és a prostitúció két olyan intézmény, ami a jóisten kiskora óta fönnáll, s ha már muszáj bűnözésnek lennie, legalább legyen rendesen megszervezve.
Margaretnek ez meglehetősen megdöbbentő felfogásnak tűnt. Talán van valami a levegőben ezen a repülőgépen, ami meglepő őszinteségre készteti az embereket, gondolta. Mrs. Lenehan nem beszélt volna így, ha a társáságban férfiak is vannak, de a nők általában közvetlenebbek egymás között. Akárhogy is, Margaretet fölvillanyozta a téma.
– Nem lenne jobb, ha a bűnözés szervezetlen maradna?
– Sőt. Amíg rendben meg van szervezve, valamennyire kézben lehet tartani. A gengszterbandáknak mind megvan a saját területük, amelynek nem lépik át a határait. A Fifth Avenue-n nem gyilkolnak, és a Harvard Clubot nem zsarolják; hát minek bántsuk őket?
Margaret ezzel nem értett egyet.
– És a szegény emberek, akik eljátsszak minden pénzüket? Vagy a szegény lányok, akik tönkreteszik az egészségüket?
– Ne higgye, hogy engem nem érdekel a sorsuk – mondta Mrs. Lenehan. Margaret fürkészve nézte arcát: vajon őszintén beszél-e. – Hallgasson ide – folytatta Mrs. Lenehan. – Én cipőket gyártok. – Margaret arca meglepetést tükrözhetett, mert így folytatta: – Úgy értem, cipőgyáram van. Olcsó férficipőket gyártok, amelyek öt-tízévig is eltartanak. Léteznek olcsóbb cipők is, de azoknak már papírból van a talpa, és két hét után el lehet dobni őket. És akár hiszi, akár nem, vannak emberek, akik inkább ezeket a még olcsóbb cipőket veszik meg. Nohát én úgy gondolom, megteszem a magamét a társadalomért azáltal, hogy olcsó és tartós cipőket gyártok. Ha

valaki még olcsóbb és sokkal rosszabb cipőt akar venni, az az ő dolga. És ha valaki a kaszinóba hordja a pénzét, amikor egy rendes vacsorára se telik belőle, az is az ő dolga. Nekem semmi közöm hozzá.
– Volt valaha szegény? – kérdezte Margaret.
Mrs. Lenehan nevetett.
– Okos kérdés. Nem, nem voltam soha szegény, úgyhogy lehet hogy jobban tenném, ha befognám a számat. A nagyapám még kisipari módszerekkel készítette a csizmákat, az apám építette a gyárat, amit most én irányítok. Tulajdonképpen nem tudom, milyen az élet a szegénynegyedben. Miért, maga tudja?
– Én se tudok sokat, de azt hiszem, az embereknek van valami okuk rá, ha lopnak, vagy gyilkolnak, vagy áruba bocsátják a testüket. Szerintem egy kegyetlen társadalmi rend áldozatai.
– Úgy beszél, mintha kommunista lenne – mondta Mrs. Lenehan minden rosszindulat nélkül.
– Szocialista vagyok – válaszolta Margaret.
– Helyes – vélte Mrs. Lenehan. – Lehet, hogy később megváltozik a gondolkodása. A korral előbb-utóbb mindenkinek megváltozik. De nagyon helyes, hogy a maga korában idealista. Ne higgye, hogy cinikus vagyok. Azt hiszem, az ember tapasztalatból tanul, de fontos, hogy ne adja föl az elveit. Miért prédikálok? Talán azért, mert ma van a negyvenedik születésnapom.
– Boldog születésnapot – mondta Margaret, aki rendszerint fölmérgedt, ha azt mondták neki, meg fogja változtatni a gondolkodását. Volt ebben valami lekezelő, és rendszerint olyankor vágták a fejéhez, amikor másként nem győzhettek egy vitában. De Mrs. Lenehantól valahogy nem érezte sértőnek.
– És magának mik az elvei? – kérdezte.
– Jó cipőket akarok gyártani – válaszolta az asszony ironikus mosollyal. – Nem valami falrengető elv, de nekem megteszi. Jó életem van. Gyönyörű házban élek, a két fiamnak mindene megvan, és egy vagyont költők ruhákra. Azért tudom mindezt élvezni, mert jó cipőket gyártok. Ha papírtalpú cipőket árulnék, tolvajnak érezném magam. Olyan lennék, mint Frankie Gordino.
– Ez is elég szocialista életszemlélet – mondta Margaret mosolyogva.
– Tulajdonképpen csak átvettem az apám életszemléletét mondta Mrs. Lenehan elgondolkozva, – Maga hol szerezte be az elveit? Gondolom, nem az apjától.

Margaret elpirult.
– Hallotta, mi történt a vacsoránál?
– Én is ott voltam.
– El akarom hagyni a szüleimet.
– És mi akadályozza meg benne?
– Még csak tizenkilenc éves vagyok.
– No, és? – kérdezte Mrs. Lenehan rosszallóan. – Sokan tízéves korukban mennek el otthonról.
– Megpróbáltam – válaszolta Margaret –, de bajba kerültem, és a rendőrségen kötöttem ki.
– Elég könnyen föladja.
Margaret szerette volna megértetni Mrs. Lenehannal, hogy nem a bátorság hiánya tartja vissza.
– Nincs pénzem, és nem értek semmihez. Még rendes iskolába se jártam soha. Nem tudnám megkeresni a kenyeremet.
– De kedvesem, maga útban van Amerikába. Sokan érkeztek meg ebbe az országba, akiknek jóval kevesebbjük volt, és most milliomosok. Maga tud írni, olvasni, intelligens, csinos... könnyen találhat munkát. Akár én is alkalmaznám.
Margaret szíve nagyot dobbant. Az előbb még úgy érezte, Mrs. Lenehan közömbösen viselkedik. Most viszont állást ajánl föl neki!
– Tényleg? Igazán alkalmazna?
– Persze.
– Mint micsodát?
Mrs. Lenehan gondolkozott egy pillanatig.
– Az irodába tenném. Bélyegeket nyalna, kávét hozna, fölvenné a telefont, és nyájaskodna az üzletfelekkel. Ha jól csinálja, rövidesen kinevezném valaminek.
– És akkor mit kéne csinálnom?
– Pontosan ugyanazt, csak több pénzért.
Margaret úgy érezte, álmodik.
– Istenem – mondta –, egy igazi állás, egy igazi irodában!
Mrs. Lenehan nevetett.
– A legtöbb ember nyűgnek érzi az ily én állást.
– Nekem óriási élmény lenne.
– Talán kezdetben igen.
– Akkor ez komoly? – kérdezte Margaret ünnepélyesen. – Ha egy hét múlva

fölkeresem, tényleg állást ad?
Mrs. Lenehan meglepődött.
– Maga tényleg komolyan beszél? Azt hittem, elviekben beszélgettünk.
Margaret elkeseredett.
– Akkor csak tréfált? Nem fog alkalmazni?
– Szívesen fölvenném, de van egy kis baj. Egy hét múlva lehet, hogy már nekem se lesz állásom.
Margaret sírni szeretett volna.
– Hogy érti ezt?
– Az öcsém abban mesterkedik, hogy elvegye tőlem a céget.
– Hogy tudja ezt megtenni?
– Bonyolult, és nem is biztosan sikerül neki. Nem adom föl harc nélkül, de bizonytalan, kié lesz a győzelem.
Margaret nem tudta elhinni, hogy szertefoszlik a lehetőség, ami egy pillanattal ezelőtt még a megoldást jelenthette volna számára.
– Győznie kell! – mondta harciasan.
Mielőtt azonban Mrs. Lenehan válaszolhatott volna, megjelent Harry, piros pizsamában és égszínkék hálóköntösben, mint egyetlen napfelkelte. Láttára Margaret kissé nyugodtabb lett. Harry leült, és Margaret bemutatta Mrs. Lenehannek.
– Mrs. Lenehan egy konyakot szeretett volna inni, de a pincérek el vannak foglalva.
Harry meglepődött.
– Nohát annyira azért ne legyenek elfoglalva – válaszolta.
Fölállt, és bedugta fejét a szomszédos kabinba.
– Davy! Hozzon egy konyakot Mrs. Lenehannek. Most rögtön, ha lenne olyan szíves.
– Azonnal Vandenpost úr! – Harry mindig elintézte, amit akart.
A fiú visszaült.
– Milyen gyönyörű fülbevalókat visel Mrs. Lenehan! – mondta.
– Köszönöm – válaszolta mosolyogva az asszony. Láthatóan jólesett neki a bók.
Margaret is megnézte a fülbevalókat. Valóban gyönyörűek voltak: egy-egy nagy igazgyöngy, körberakva apró briliánsokkal, és aranyba foglalva. Margaret hirtelen szerette volna, ha rajta is valami gyönyörű ékszer van, ami fölkelti Harry érdeklődését.
– Amerikában vásárolta? – kérdezte Harry.

– Igen, Paul Flatónál.
Harry bólintott.
– De én azt hiszem, Fulco di Verdura tervezte őket.
– Fogalmam sincs – vallotta be Mrs. Lenehan. – Mindenesetre ritkán találkoztam fiatalemberrel, aki így értett volna az ékszerekhez. .
Főleg lopni szereti őket, gondolta Margaret; de valójában neki is imponált Harry szakértelme. Mindig észrevette a szép ékszereket, és mindig tudta, ki tervezte őket.
Davy érkezett meg Mrs. Lenehan konyakjával. Davy csodálatos módon úgy közlekedett a gépen, mintha odakint teljes szélcsönd uralkodna. Mrs. Lenehan lehajtotta a konyakot és fölállt.
– Megyek, lefekszem aludni – jelentette be.
– Sok szerencsét – mondta Margaret. Arra gondolt, hogy Mrs. Lenehannak meg kell küzdenie a cégért testvérével, és ha győz, állást fog neki adni.
– Köszönöm. Jó éjszakát!
Ahogy Mrs. Lenehan elimbolygott, Harry kicsit féltékenyen kérdezte:
– Miről beszélgettek?
Margaret tétovázott. Nem akarta elmesélni, hogy Mrs. Lenehan állást ajánlott neki. Nagyszerű dolog lenne, de Mrs. Lenehan maga is bajban van; így aligha ihatnának a medve bőrére. Elhatározta, csak babonából sem meséli el mégegy darabig.
– Először Frankie Gordinóról beszéltünk. Nancy úgy gondolja, az ilyen embereket békén kellene hagyni. Szerinte nem csinálnak mást, csak rendesen megszervezik a szerencsejátékokat meg a ... a prostitúciót, és mind a kettő csak annak ártalmas, aki belekeveredik. – Margaret elpirult. Életében először mondta ki azt a szót, hogy prostitúció.
Harry gondolkozott.
– Nem minden prostituált a saját akaratából az – mondta aztán –, van, akit kényszerítenek rá. Nem hallott még a fehér rabszolgákról?
– Azok prostituáltak? – Margaret ismerte a kifejezést az újságokból, de valami olyan homályos elképzelés élt benne, hogy ezeket a lányokat elrabolják, aztán szobalányok lesznek Isztambulban. Naiv lélek.
– Nem olyan nagy üzlet, mint amilyennek az újságok fölfújják. Londonban tulajdonképpen csak egy rabszolgakereskedő működik. Úgy hívják, máltai Benny. Máltáról származik.
Margaret teljesen el volt képedve. Ő eddig úgy élt, hogy mit sem tudott erről.

– Hiszen akkor engem is elkaphatott volna!
– Amikor elszökött otthonról, és éjszaka Londonban mászkált, bizony megtörténhetett volna – válaszolta Harry. – Benny ezt a helyzetet szereti a legjobban. Fiatal lány, nincs pénze, nincs hol aludnia. Elvitte volna vacsorázni, és fölajánlott volna egy szerződést mondjuk egy táncegyüttesben, amelyik másnap indul Párizsba. Maga a megváltót látta volna ebben a jóságos emberben. Csakhogy a táncegyüttesről kiderült volna, hogy elsősorban vetkőzniük kell. Ez persze már csak Párizsban derül ki, s miután az embernek nincs pénze, hogy hazajusson, tehát beáll szépen a hátsó sorba, és riszálja magát, ahogy kell. Aztán egy este megkérnék, hogy legyen kedves ahhoz a részeg tőzsdéshez, aki annyira bámulja az egyik asztaltól, s ha nem lenne elég kedves, néhányan lefognák, hogy az úr jobban hozzáférjen. Másnap persze elmehet, nem tartja vissza senki, de hova megy? Van néhány frankja, ami hazáig nem elég, és még ha elég is lenne, mit mondana a családnak, hol járt? Az igazat? Soha. Úgyhogy visszamenne a szálláshelyére a többi lányhoz, akik legalább kedvesek és megértőek, aztán arra gondolna, ha egyszer nem halt bele, másodszor sem fog belehalni, és a következő részeg tőzsdés már valóban egy kicsit kevésbé lenne elviselhetetlen. Mire észrevenné magát, már azt számolgatja, milyen borravalót hagy reggel a kuncsaft az éjjeliszekrényen.
Margaret összerázkódott.
– Még soha életemben nem hallottam ilyenszörnyűséget.
– Ezért nem hiszem, hogy Frankie Gordinót, meg a hozzá hasonlókat békén kéne hagyni.
Egy percig mindketten hallgattak. Aztán Harry elgondolkozva mondta:
– Kíváncsi lennék, hogy Clive Memburynek van-e valami köze Frankie Gordinóhoz.
– Mi köze lenne hozzá?
– Hát, Percyszerint Membury fegyvert hord. Annyit már én is kitaláltam, hogy zsaru.
– Miből találta ki?
– A vörös mellényből. Ahogy én a rendőröket ismerem, számukra ez az álruha netovábbja.
– Talán ő is Gordinót őrzi.
Harry kételkedett ebben.
– Mi értelme lenne? Gordino amerikai bűnöző, útban egy amerikai börtönbe. Nincs angol területen, és az FBI őrzi. Miért küldene valakit még a

Scotland Yard is, pláne ha ki kell fizetni a jegyét a *Clipper*re, ami nem két fillér.
– Talán magát követi? – kérdezte súgva Margaret.
– Egészen Amerikába? A *Clipper*en? Egy pár kézelőgombért, ráadásul revolverrel?
– Mi más magyarázat lehetséges?
– Nem jut semmi az eszembe.
– Akárhogy is, a Gordino ügy annyiban szerencsés, hogy az emberek nem foglalkoznak annyit apám botrányával.
– Miért vert ki akkora balhét? – kérdezte Harry kíváncsian.
– Nem tudom. Nem volt mindig ilyen. Emlékszem, gyerekkoromban még egészen normálisan viselkedett.
– Találkoztam már néhány fasisztával – mondta Harry –, és mindig az volt a benyomásom, félnek valamitől.
Margaret ezt meglepőnek és valószínűtlennek találta.
– Pedig nagyon erőszakosnak látszanak.
– Igaz. De belül tele vannak rémülettel. Azért masíroznak fel és alá a hülye egyenruhájukban. Biztonságérzetet ad nekik, ha sokan együtt lehetnek. Ezért utálják a demokráciát is, az nekik túlságosan bizonytalan. Jobban érzik magukat egy diktatúrában, ahol a kormány nem bukhat meg egyik napról a másikra.
Margaret úgy érezte, sok igazság van abban, amit Harry mond. Elgondolkozva bólintott:
– Emlékszem, még mielőtt ilyen keserű ember lett, akkor is folyton dühös lett valakire. Vagy a kommunistákra, vagy a cionistákra, vagy a kémekre; mindig volt valaki, aki térdre kényszeríti Angliát, ha ő nem vigyáz. Ha belegondolok, nem nagyon valószínű, hogy a cionisták térdre kényszerítenék Angliát, igaz?
Harry mosolygott.
– A fasiszták mindig haragszanak valakire. Azt hiszem olyan emberek, akik valamilyen okból alapvetően elégedetlenek az élettel.
– Ez igaz az apámra is. Amikor a nagyapám meghalt, és apám megörökölte a birtokot, kiderült, gyakorlatilag tönkrement a család. Anyám pénzével úsztak meg. Aztán be akart kerülni a parlamentbe, de nem választották meg. Most pedig kirakták a saját hazájából.
Margaret hirtelen úgy érezte, kezdi megérteni apját. Harry meglepően jó megfigyelőnek bizonyult.

– Honnan tud ilyeneket? – kérdezte a lány. – Hiszen alig idősebb nálam.
Harry vállat vont.
– Battersea, ahol felnőttem, nagyon politizáló városrész. Azt hiszem ott van a legtöbb kommunista Londonban.
Most, hogy jobban megértette apja érzelmeit, a botrány fölött érzett szégyen is kevésbé gyötörte Margaretet. Nem mintha Lord Oxenford viselkedésére mentséget lehetett volna találni, de megnyugtatóbb tudat volt, hogy apja csalódott és félelemmel teli ember, nem rosszakaratú és elmebeteg. Milyenokos ez a Harry. Margaret azt kívánta, bárcsak a fiú is segíthetne neki, hogy megszabaduljon a családjától. Bárcsak találkozhatnának Amerikában is.
– Ha megérkeztünk, hol fog lakni? – kérdezte.
– Szerzek valami szállást New Yorkban – válaszolta a fiú. Van még valamennyi pénzem, és hamarosan szerzek, amennyi kell.
Harry olyan könnyedén vette a dolgot. Talán a férfiaknak könnyebb is. Egy nőnek védelemre van szüksége, egyedül nem megy.
– Nancy Lenehan munkát ajánlott nekem – mondta Margaret hirtelen elhatározással –, de nem biztos, hogy be tudja tartani az ígéretét, mert az öccse el akarja tőle venni a céget.
Harry ránézett a lányra, aztán arcáneleddig ismeretlen szemérem jelei mutatkoztak; mintha bizonytalan lenne. Félrenézett, torkát köszörülte, végül kibökte:
– Ami azt illeti... ha magának sincs ellenére... már úgy értem, én is szívesen segítenék, amiben tudok.
Margaret reménye teljesült.
– Tényleg segítene?
Harry egyre bizonytalanabbnak és zavartabbnak tűnt.
– Segíthetnék szállást keresni – nyögte.
Margaret óriási megkönnyebbülést érzett.
– Csodálatos lenne. Én még soha életemben nem kerestem, szállást. Hogy kell csinálni?
– Meg kell venni egy újságot.
– Miért?
– Mert abban vannak a lakáshirdetések.
– A Timesban nincsenek. – Lord Oxenford csak a Timest járatta.
– Az esti lapok a legjobbak.
Még ezt se tudtam, gondolta Margaret.

– Szükségem van egy barátra, aki segít – mondta.
– Hát mindenesetre az amerikai máltai Bennyktől meg tudom védeni.
– Olyan boldog vagyok – felelte Margaret. – Először Mrs. Lenehan akart segíteni, most maga. Ha barátaim vannak, biztosan sikerül a saját életemet élni. Olyan hálás vagyok magának, nem is tudom, mit mondjak.
Davy jött be a szalonba. Margaret csak most vette észre, hogy az elmúlt tíz percben a gép egészen simán repült.
– Nézzen ki mindenki a bal oldali ablakokon – mondta Davy. Valami szépet fognak látni.
Margaret kinézett az ablakon. Harry kikapcsolta övét, hogy a lány válla fölött ő is kinézhessen. A gép megdőlt. Abban a pillanatban látták, egy pazarul kivilágított óceánjáró hajó fölött repülnek. Valaki azt mondta:
– Egész biztos nekünk szól ez a fényes kivilágítás. Amióta kitört a háború, általában nem világítják ki a fedélzetet: félnek a tengeralattjáróktól.
Margaret érezte Harry közelségét, és nagyon jólesett neki. A *Clipper* biztosan rádión érintkezésbe lépett a hajóval, mert a fedélzet tele volt utasokkal, akik a magasba néztek, és integettek a repülőgépnek. Olyan közel voltak, hogy Margaret még ruházatukat is ki tudta venni: a férfiak fehér szmokingot viseltek, a nők hosszú estélyi ruhát. A hajó gyorsan haladt, orra látszólag minden erőfeszítés nélkül szelte a habokat; a gép csak lassan hagyta le. Varázslatos pillanat volt. Margaret Harryre nézett; egymásra mosolyogtak, megosztva a pillanat csodáját. Harry keze egy pillanatra Margaret csípőjén pihent. Érintése pehelykönnyű volt, de Margaret úgy érezte, tüzes vassal érintik meg. Hirtelen zavaros, forró érzés öntötte el. Nem akarta, hogy Harry elvegye kezét. Aztán egy idő után a hajó fényei a sötétbe vesztek. A *Clipper* utasai visszaültek a helyükre. Harry is fölegyenesedett.
Megint néhányan elmentek aludni, s a szalonban Margareten és Harryn kívül csak a kártyaparti fáradhatatlan résztvevői maradtak. Margaret most egyszerre félénknek érezte magát, nem tudta, mit tegyen. Zavarában végre azt mondta:
– Késő van. Ideje lefeküdnünk. – Miért mondtam ezt, kérdezte magától. Nem is akarok lefeküdni.
Harry csalódottnak látszott.
– Köszönöm, hogy fölajánlotta a segítségét.
– Igazán nincs mit – felelte a fiú.
Miért udvariaskodunk ennyit? – gondolta Margaret. Nem akarok így

elbúcsúzni.
– Aludjon jól – mondta.
– Maga is.
Margaret elfordult, mint aki indul, aztán megint visszafordult.
– Ugye tényleg segíteni fog? Tényleg nem hagy cserben?
Harry arckifejezése megenyhült, és szinte gyengéd pillantást vetett a lányra.
– Nem Margaret. Megígérem, nem hagyom cserben.
Margaretet elöntötte a szeretet. Maga sem tudta, mit tesz; hirtelen lehajolt és szájon csókolta a fiút. Ajka csak egy pillanatra ért Harry ajkához, de az érintés pillanatában mintha áramütés érte volna, úgy öntötte el a vágy. De rögtön fölegyenesedett, megijedt saját cselekedetétől és érzelmeitől egyaránt. Egy pillanatra egymás szemébe néztek. Aztán Margaret átment a szomszéd kabinba. Térde enyhén remegett. Körülnézett, és látta, Mr. Membury elfoglalta az egyik felső ágyat, Percy pedig a másikat. Gyorsan bemászott az ágyra Percyé alá, és behúzta a függönyt. Megcsókoltam, gondolta; és jólesett.
Befészkelődött a takaró alá és eloltotta az olvasólámpát. Olyan volt, mintha sátorban lenne. Kinézhetett az ablakon, bár nemigen akadt semmi látnivaló, csak a felhők meg az eső. Még így is izgalmas volt. Azokra az időkre emlékeztette, amikor Elizabeth meg ő engedélyt kaptak, hogy a parkban sátrat verjenek föl, és meleg nyári éjszakákon kinn aludjanak. Ilyenkor mindig olyan izgatott volt, és úgy érezte, egész éjjel fönt lesz, de a következő pillanatban már reggel volt, és a sátor ajtajánál megjelent a szakács a teával és a pirítóssal.
Vajon hol lehet most Elizabeth?
Míg ezen tűnődött, valaki megkocogtatta a függönyt, már amennyire ez lehetséges. Először azt hitte, képzelődik. De aztán megint hallotta, ahogy valakinek a körme hozzácsapódik többször is az anyaghoz. Egy pillanatig tétovázott, aztán félkönyékre emelkedett, és a takarót fölhúzta a torkáig.
A hang megismétlődött.
Résnyire elhúzta a függönyt, és megpillantotta Harryt.
– Mi van? – kérdezte, bár úgy érezte tudja, mi lesz.
– Meg akarom csókolni – súgta Harry.
– Ne bolondozzon! – Margaret egyszerre örült, de meg is ijedt.
– De komolyan.
– Menjen el!
– Senki se fogja látni.

A kérés természetesen fölháborító volt, de a kísértés sem kicsi. Margaret mégemlékezett rá, milyen elektromos áramütéshez hasonló érzés járta át, amikor megcsókolta Harryt, s nem bánta volna, ha újraérzi. Önkéntelenül egy kicsit szélesebbre húzta a függöny rését. Harry bedugta fejét, és könyörögve nézett. Ellenállhatatlan volt. Margaret ismét szájon csókolta. Harrynek fogpaszta íze volt. Margaret ugyanolyan futó csókra gondolt, mint amilyen az előbbi volt, de Harrynek egészen más elképzelései voltak. Egyszerűen a szájába vette Margaret alsó ajkát. Izgalmas érzés volt. Margaret önkéntelenül kissé tágabbra nyitotta ajkát, és érezte, ahogy Harry a nyelvével simogatja. Ian sohasem csinált ilyet; különös érzés volt, de éppenséggel nem kellemetlen. Margaret úgy érezte, biztosan teljesen meg van őrülve, de még jobban kinyitotta száját, és kinyújtotta nyelvét, hogy találkozzon Harry nyelvével. Harry kissé sűrűn kezdte venni a levegőt. Hirtelen a fölső ágyon megmozdult Percy. Margaret megijedt... Hogy tehet ilyet? Nyílt színencsókolózik egy férfival, akit alig ismer. Ha apa meglátná, elszabadulna a pokol! Enyhén lihegve elhúzta fejét. Harry még jobban bedugta a magáét, újra csókolózni akart, de Margaret ellökte.
– Engedjen be! – kérte a fiú.
– Ne legyen nevetséges – súgta Margaret.
– Kérem szépen!,
Erről szó sem lehetett. A kísértés ezúttal föl sem merült; Margaret egyszerűen meg volt rémülve.
– Nem, nem, nem.
Harry nagyon elbúsult. Margaret megenyhült.
– Maga a legkedvesebb fiú, akivel találkoztam egy jó ideje. Talán a legjobban tetszik azok közül, akikkel valaha találkoztam. De annyira azért nem tetszik. Menjen, és feküdjön le!
Harry látta, Margaret komolyan beszél. Szomorúan elmosolyodott. Úgy tűnt, mondani készül valamit, de Margaret gyorsan kitolta a fejénél fogva, és behúzta a függönyt. Hallotta, ahogy Harry elmegy. Visszafeküdt, zihált. Óh, Istenem, gondolta, ez nagyon jó volt. Tulajdonképpen ő se bánta volna, ha nem marad ennyiben a dolog. Simogatta magát, közben Harryra gondolt.
Emlékezetében fölmerült első szeretője képe: Monica. Monica az unokatestvére volt, és náluk töltötte a nyarat, amikor Margaret tizenhárom éves volt. Monica akkor volt tizenhat, szőke és csinos, mindent tudott, és Margaret kezdettől fogva csodálta.
Monica Franciaországban élt. Talán ezért, talán azért, mert szülei is jóval

gátlástalanabbak voltak Margaret szüleinél, Monica számára természetes volt, hogy anyaszült meztelenül mászkáljon a hálószobában és a fürdőszobában, és általában az épület “gyerekszárnyának” minden helyiségében. Margaret még sohasem látott meztelen felnőttet, és ámultan, csodálattal nézte Monica kifejlett, nagy mellét, és aranyos szeméremszőrzetét. Tizenhárom éves korában ő még alig rendelkezett ilyesmivel.
De Monica először Elizabethet csábítottael; Elizabethet, aki csúnya volt, és szeretett parancsolgatni, és pattanások voltak az arcán! Margaret hallotta, ahogy éjszaka sugdolóznak és csókolóznak. Először nem értette, mi történik, aztán dühös lett, aztán féltékeny, végül irigykedni kezdett. Látta, Monica nagyon megszerette Elizabethet. Időnként lopva egymásra pillantottak, séta közben kezük mintegy véletlenül egymáshoz ért, és Margaret nagyon egyedül és megbántva érezte magát.
Aztán egy nap anya Londonba ment valamiért, és Elizabethet is magával vitte. Margaret véletlenül akkor ment be a fürdőszobába, amikor Monica éppen fürdött. Hátán feküdt a forró vízben, és keze két combja között játszott. Hallotta, amint Margaret bejött, de nem zavartatta magát, Margaret pedig elbűvölten nézte, ahogy unokatestvére eljut az orgazmusig.
Aznap éjjel Monica Elizabeth ágya helyett Margaretében kötött ki. Elizabeth féltékenységi rohamot kapott, és azzal fenyegetőzött, mindent elmond a szüleiknek; úgyhogy a végén hárman bújtak az ágyba; megosztották Monicát: mint a szerető és a féltékeny feleség. Margaret egész nyáron borzalmasan bűnösnek érezte magát, de az újonnan fölismert testi örömök csábításának nem tudott ellenállni. A dolognak akkor lett vége, mikor Monica szeptemberben visszament Franciaországba.
Monica után Ian csalódás volt. A fiú nem értett a szerelemhez; mint ahogyan a legtöbb fiatal fiú, ő is tapasztalatlan és esetlen volt, s nem tudta megadni azt az örömöt, amit Monica. De amikor az első csalódottságán túlesett, nem bánta. Ian olyan kétségbeesett szenvedéllyel szerette, hogy tapasztalatlansága nem is számított olyan sokat.
Ha Ian eszébe jutott, mindig sírni szeretett volna. Bár gyakrabban szeretkeztek volna! Eleinte Margaret nagyon húzódozott, bár maga is kívánta a fiút; mégis, Ian hónapokig könyörgött, mire a lány hajlandó volt vele lefeküdni. S miután először lefeküdtek, és Ian meg akarta ismételni a dolgot, Margaret a legkülönfélébb nehézségeket támasztotta. A hálószobában nem jó, hátha valaki lenyomja a kilincset, és csodálkozik,

hogy az ajtó be van zárva. A szabad ég alatt sem akart, bár sok rejtekhelyet ismert az erdőben, és Ian barátainak fölajánlott lakása se volt ínyére, mert esetleg oda a jó híre. Lényegében minden esetben attól rettegett, mi lesz, ha apja valahogy tudomást szerez a dologról. Vágy, szorongás, kívánság és félelem különös egyvelege élt benne, azzal az eredménnyel, hogy minden szeretkezésük gyorsan, lopva és bűntudattól terhesen zajlott, s így is csak háromszor voltak együtt, mielőtt Ian Spanyolországba ment. Persze Margaret akkor úgy érezte, előttük az egész élet. Aztán megjött a hír, hogy Ian halott, és Margaret megértette, soha többé nem érintheti meg a testét; zokogott, majd bele nem szakadt. Azt hitte, egész életüket azzal töltik, hogy megtanulják, hogyan kell egymást boldoggá tenni; de Ian nem volt többé.
Bár sohase húzódozott volna a szeretkezéstől! Bár minden alkalmat kihasználtak volna, hogy egymáséi legyenek. Milyen gyerekes félelmek tartották vissza, milyen ostoba félelmek a valósághoz képest: most Ian valahol egy katalán hegyoldalban fekszik eltemetve.
Hirtelen az jutott eszébe, netánújra ugyanezt a hibát követi el.
Vágyott Harryre. Egész teste vágyott rá. Ő volt az első férfi Ian óta, akit megkívánt. Mégis visszautasította a közeledését. Miért? Mert félt. Mert egy repülőgépen van, többen alszanak egy kabinban, és valaki meghallhatja, mert apja nem messze horkol, s Margaretet rémülettel töltötte el a lehetőség, hogy fölébred, és rajtakapja Harryvel. Megint gyáva? És ha lezuhan a repülőgép? Félúton vannak Európa és Amerika között, ha bármi elromlik, pillanatokon belül mindenki meghal. És utolsó gondolata az lesz: miért nem feküdtem le Harryvel?
A gép nem fog lezuhanni. De akkor is. Lehet, hogy akkor is ez az utolsó lehetőség. Fogalma sem volt, mi lesz, ha megérkeznek Amerikába. Ő maga minél hamarabb szeretne beállni a hadseregbe, Harry pedig arról beszélt, hogy Kanadába megy, és pilóta lesz a légierőnél. Talán meghal harc közben, akár Ian. Mit számít a jó hír, a szülői harag, amikor az élet olyan rövid lehet! Bárcsak beengedte volna!
Talán Harry újra próbálkozik? Aligha. Nagyon határozottan utasította el. Harry nem olyan fiú, aki az ilyen elutasítást ne venné komolyan. Igazán kitartóan kérlelte, de nem volt erőszakos. Nem fog ma éjjel újra próbálkozni.
Micsoda ostoba liba vagyok, gondolta. Itt lehetne mellettem, csak annyit kellett volna mondanom: igen. Átölelte magát, s azt képzelte, Harry tartja karjaiban; képzeletében a fiú csípőjét simogatta. Göndör szőke szőr lehet a

combján, gondolta.
Elhatározta, kimegy a vécére. Talán Harry is kimegy valamiért, és véletlenül találkoznak a folyosón. Talán kimegy, hogy igyon valamit, és egymásba botlanak. Kibújt az ágyból, fölvette papucsát és hálóköntösét. Harryágyán be volt húzva a függöny.
Már szinte mindenki aludt. Margaret benézett a konyhába, az is üres volt. Nyilván néha egy pincér is szeret aludni. Valószínűleg az egyes kabinban bóbiskolnak a szolgálaton kívüli legénység tagjaival együtt. Elsétált a másik irányba. A szalonban a kártyások nem lankadtak: éppen vad pókerjátszma folyt. Az asztalon whiskyspalack állt, abból töltögettek szinte állandó jelleggel. Margaret továbbment a gép hátsó része felé, enyhén imbolyogva, mert a gépet dobálták a széllökések. A padló a gép végében emelkedni kezdett. Az utolsó kabinban páran még ébren voltak és olvastak, de a legtöbb ágy befüggönyözve hallgatott.
A hölgyek mellékhelyisége üres volt. Margaret leült a tükör elé és magát nézte. Tükörképe idegen volt, furcsállotta, hogy egy férfi vonzónak találhatja ezt a nőt. Az arca is közönséges, gondolta, a bőre túl halvány, szeme zöld. De a hajam szép, gondolta, hosszú, hullámos, és bronzszínű. A férfiak gyakran észrevették, milyen szép.
Mit szólna Harry a testéhez? Lehet, hogy utálja a nagy mellű nőket, tehenekre emlékezteti vagy az anyaságra, vagy valami más szörnyűségre. Margaret azt hallotta, a férfiak a kis mellű nőket szeretik, akiknek a melle beleférne egy pezsgőspohárba. Hát az enyém bajosan, gondolta. Szeretett volna vékony és fiús lenni, mint a modellek a Vogue magazinban, ehelyett úgy nézett ki, mint egy spanyol táncosnő. Ha báli ruhát vett föl, muszáj volt fűzőt viselnie, különben melle állandóan zavarbaejtően ringott a ruha alatt. De Ian szerette a testét. Igazi nő vagy, mondta egyszer, amikor egy lopott pillanatban csókolóztak, és Ian Margaretnek mindkét mellét egyszerre simogatta a kasmírpulóver alatt. Ian szerette a mellét.
A gépet megint erősebb széllökések érték. Margaretnek meg kellett kapaszkodnia az asztalka szélében, hogy le ne essen a székről. Mielőtt meghalok, gondolta, szeretném, ha még egyszer valaki a mellemet simogatná.
Ahogy a gép ismét simábban repült, visszaindult a kabinjába. Minden ágy be volt függönyözve. Egy pillanatig állt, hátha Harry valamilyen csoda folytán széthúzza függönyét, de ez nem történt meg. Végignézett a folyosón, ami kettévágta a kabinokat a gép teljes hosszában. Semmi se

moccant.
Egész életemben gyáva voltam, gondolta.
De nem is kívántam senkit még ennyire.
Megrázta a függönyt Harry ágyán.
Egy pillanatig nem történt semmi. Margaretnek nem volt semmiféle terve, fogalma sem volt, mit tesz, vagy mond.
Újra megrázta a függönyt. Egy pillanattal később Harry kidugta a fejét. Némán meredtek egymásra. Aztán Margaret zajt hallott a háta mögött. Ahogy hátranézett, látta, apja mozgolódik ágyában. A függönyt belülről megragadta egy kéz. Apja nyilván a mellékhelyiségbe készül.
Nem volt veszteni való idő. Margaret egyetlen határozott mozdulattal visszanyomta Harryt az ágyra, és gyorsan ő is bemászott. Ahogy behúzta a függönyt, látta, amint apja lekászálódikágyából. Hála istennek, nem vette észre.
Margaret az ágy egyik végében térdelt, és nézte a fiút. Harry úgy nézett ki, mint aki a havas utcán a Télapóval találkozott, és nem egészen hisz a szemének. Mondani akart valamit, de Margaret ajkára tette ujját.
Hirtelen eszébe jutott, hogy kinn hagyta a papucsát. A monogramos papucsát! Bárki megtalálhatja, bárki előtt nyilvánvaló, kinek a tulajdona, s miután Harry ágya előtt van, bárki tisztában lehet vele, hogy Margaret Harryvel tölti az éjszakát. Csak néhány másodperc telt el. Kikukucskált. Apja éppen a létrán mászott le, Margaretnek háttal. Margaret gyorsan kinyúlt a függöny hasítékán. Ha apja megfordul, vége van. Keze megtalálta a papucsokat. Fölemelte őket abban a pillanatban, amint apja lába elhagyta a létra utolsó fokát. Gyorsan berántotta az ágyba, és összehúzta a függönyt.
A pillanat egy tört részével később Lord Oxenford leért és megfordult.
Margaretnek tulajdonképpen félnie kellett volna; ehelyett kellemes izgalmat érzett. Nem volt világos, mi következik most. Csak annyit érzett tisztán, hogy Harryvel akar lenni. Elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy saját ágyában, egyedül töltse az éjszakát, amikor arra vágyik, Harry mellett legyen. Mindenesetre nem adja oda magát. Bár jó lenne, de mindenféle gyakorlati problémák állják útját, nem utolsósorban Membury úr, aki néhány arasszal a fejük fölött alszik.
A következő pillanatban azonban kiderült, Margarettel ellentétben Harry pontosan tudta, mit akar. Előrehajolt, megfogta Margaret tarkóját, magához húzta a lányt és megcsókolta. Margaret csak egy fél pillanatig tétovázott, aztán átadta magát a csók élvezetének. Olyan régen foglalkozott már

gondolatban a fiúval, hogy most úgy érezte; már órák óta szeretkeznek. De ez a valóság volt: tarkóján egy erős férfikéz, ajkán egy férfi ajka, s lélegzete egy valódi férfi lélegzetével keveredett. Lassan, alaposan csókolóztak; Margaret érezte hajában Harry ujjait, arcán a fiú borotvált bőrét, meleg leheletét, ajkát harapdáló száját és nyelvét, amint fogai sövénye mögött az ő nyelvét keresi. Ellenállhatatlan vágynak engedelmeskedve Margaret széttárta ajkait.
Néhány perc múlva Harry hátrahúzta fejét, és tekintete Margeret mellére esett. Látta, a hálóköntös szétnyílt, és a lány mellbimbói a pamut hálóing anyagába merednek. Harry megbabonázva bámulta a lány mellét. Keze lassan kinyúlt és megsimogatta a lány bal mellét. Margaretből az élvezet kis sóhaja szakadt föl. Hirtelen tehernek érezte ruháját. Gyorsan kibújt a hálóköntösből, de ekkor hirtelen ismét tétovázni kezdett. Ha az inget is leveted, mondta magának, nincs többé visszaút. Nem is kell. Fején át lehúzta magáról a hálóinget, s most már meztelenül térdelt a fiú előtt.
Egy kicsit kiszolgáltatottnak és szemérmesnek érezte magát, de ez valahogy csak fokozta izgalmát. Harry tekintete úgy itta be testét, mint szomjas kubikos a sört; arcán bámulat és vágy tükröződött. Ő is föltérdelt, és fejét Margaret mellére hajtotta. Először ajkával érintette a lány mellbimbóját, aztán Margaret érezte, ahogy keze melle alá csúszik, előbb megsimogatja, aztán gyöngéden megemeli, végül megszorítja. Aztán ajka közé vette mellbimbóját, gyengéden nyalogatta, aztán erősebben szívni kezdte. Margaret nyögdécselt a gyönyörtől.
Egy idő után örült volna, ha mindeme kellemes élményben másik melle is részesülne, de nem merte megkérni a fiút. Harry azonban mintha megérezte volna kívánságát. Margeret a fiú tarkóját simogatta, majd fejét ösztönösen kebléhez szorította. Ennek eredményeképpen Harry erősebben szopta Margaret mellét.
Margaret látni akarta Harry testét. Eltolta magától, és nekilátott kigombolni a pizsamáját. Ekkor már mindkettenúgy vették a levegőt, mint a százméteres síkfutók az utolsó métereken, de egyikük sem mert megszólalni, nehogy meghallja őket valaki. Harry kibújt pizsamakabátjából. Melle szőrtelen volt. Margaret azt akarta, Harry is teljesen meztelen legyen. Keze megtalálta a nadrág madzagját és megoldotta.
Harry arcán hökkent meglepetés tükröződött, amitől Margaretnek az az érzése támadt, talán szemérmetlenebb, mint a fiú eddigi hölgyismerősei; de úgy gondolta, ha már elkezdett valamit, be is kell fejeznie. Hátára fektette

Harryt, aztán a nadrág lehúzásába fogott. Harry fölemelte csípőjét.
Először a sötétszőke szeméremszőrzetet látta meg, aztán ahogy lejjebb húzta a nadrágot, valósággal elállt a lélegzete, ahogy megpillantotta a fiú hímvesszejét, mely mint egy zászlórúd meredt a magasba. A látvány egészen elbűvölte Margaretet. A zászlórúdon megfeszült a bőr, kidagadtak az erek, s makkra emlékeztető vége kékes színben játszott. Harry mozdulatlanul feküdt, mint aki érzi, hogy Margaret ezt szeretné. Még jobban fölizgatta, hogy a lány férfiasságát bámulta, s zihálni kezdett. Margaretet a kíváncsiság, meg még ki tudja, mi, arra indították, hogy megérintse Harry péniszét. Harry nyögött, amikor látta, mi következik. Az utolsó pillanatban Margaret habozott egy kicsit, keze megremegett; aztán hogy Harry már nem nyögött, inkább vinnyogott, gyorsan megmarkolta a megmarkolandó testrészt. A bőr forró volt keze alatt, a felszínén puha, de amikor egy kicsit jobban megszorította – amitől Harrynek egyszerűenelállt a lélegzete olyan kemény volt, mint a kő. A fiú arcára pillantott, s látta, valósággal elvörösödött a vágytól, és zihálva, száján keresztül lélegzik. Margaret szeretett volna örömet szerezni a fiúnak, így alkalmazta a módszert, amit még Iantól tanult: kezét erőteljesen le-föl mozgatta Harry farkán.
A hatás meglepte. Harry nyögött, becsukta szemét, összeszorította térdét, s amikor Margaret másodszor is elvégezte a tanult mozdulatot, arca eltorzult, csípőjét földobta, férfiassága végéből fehér ondó tört a magasba. Margaret folytatta kézimunkáját, és minden mozdulattal a fehér folyadék újabb kitörését észlelte. Magát is hatalmába kerítette a vágy; mellét súlyosnak érezte, torkát száraznak, és érezte, combja között valami nedvesség csörgedezik. Végre a fehér szökőkút kiapadt, Harry combja ellazult, arca kisimult, feje a párnára hullott.
Margaret melléfeküdt.
Úgy tűnt, Harry szégyelli magát. – Ne haragudjon! – súgta.
– Miért haragudnék? – kérdezte Margaret ugyancsak súgva. Csodálatos volt. Még sohasem csináltam ilyet. Nagyszerűen érzem magam.
– Élvezte? – kérdezte Harry meglepve.
Margaret túl szemérmes volt ahhoz, hogy szóval válaszoljon, hát csak bólintott.
– De én..., úgy értem, hogy magának nem...
Margaret nem mondott semmit. Volt valami, amivel Harry hasonló örömet, szerezhetne neki, de nem merte rá megkérni. Harry oldalra fordult; most

egymással szemben feküdtek a keskeny ágyon.
– Talán egy pár perc múlva... – mondta Harry.
Nem tudok egy pár percet várni, gondolta Margaret. Miért ne kérhetném meg? Megkereste Harry kezét és megszorította. Nem tudta szavakba foglalni kívánságát, inkább behunyta szemét, és a férfi kezét saját combja közé vonta. Szája Harry fülébe súgta:
– Legyen gyöngéd!
Harry fölfogta, mit kívánnak tőle. Keze felfedezőútra indult. A lány ágyéka teljesen nedves volt. Ujjai hüvelyébe hatoltak. Ne ott, magasabban, gondolta Margaret, s mintha Harry gondolatolvasó is lett volna, kihúzta kezét, s ujjai megtalálták Margaret csiklóját. Margaret testét a gyönyör hullámai jártákát. Önkéntelenül megremegett, s hogy ne kiáltson föl, beleharapott Harry felsőkarjába. Alsó testét a fiú kezéhez dörzsölte, és elélvezett.
Mikor orgazmusa véget ért. Harry ismét megmozdította ujjait. Margaret rövid időn belül átesett második orgazmusán. Végül csiklója már túl érzékeny lett, és eltolta Harry kezét.
Harry megharapott karját ápolgatta.
– Ne haragudjon – súgta a lány kifulladva. – Nagyon fáj?
– Ha tudni akarja, nagyon – válaszolta Harry. Ezen egyszerre kezdtek el nevetni, ami annál rosszabb volt, mert még ezt se merték hangosan csinálni. Mikor valamelyest megnyugodtak, Harry azt mondta:
– Csodálatos teste van.
– Magának is – válaszolta Margaret lelkesen.
– De én komolyan mondom.
– Én is. – Margaret úgy érezte, sohasem fogja elfelejteni azt a pillanatot, amikor meglátta Harry égnek meredő hímvesszőjét. Kezét végigfuttatta hasán, hogy ráleljen csodálata tárgyára. Hamarosan meg is találta. A combján feküdt, mint egy kerti locsoló, nem volt kemény, de nem volt kicsi sem. Bőre most egészen selymesnek tűnt. Margaret szerette volna megcsókolni, és megdöbbentette, milyen romlott gondolatai vannak.
Inkább megcsókolta a karját, ahol az imént megharapta. Még a homályban is látta fogai nyomát. Reggelre meg fog kékülni. – Ne haragudjon, hogy megharaptam – súgta ismét. Méltánytalannak érezte megrongálni Harry testét, miután az annyi gyönyörűséget szerzett neki. Újra megcsókolta a harapás helyét.
A gyönyörtől és megerőltetéstől kimerülve álomba merültek. Margaret

hallani vélte a motorok csöndes zúgását. Mintha egy repülőgépről álmodna. Egyszer hallotta, ahogy valaki átmegy a kabinon, és néhány perccel később újraátmegy a másik irányból; de túl boldog volt ahhoz, hogy kíváncsiskodjék. A gép most simán repült, és végre Margaret mély álomba merült.
Hirtelen fölébredt. Hány óra van? Megrémült. Lehet, hogy már itt a reggel? Lehet, hogy mindenki fölkelt? Mindenki látni fogja, ahogy kimászik Harry ágyából? Szíve hangosan dobogott.
– Mi történt? – suttogta Harry.
– Hány óra van?
– Öreg éjszaka.
Igaza volt. Kint nem moccant semmi, a kabin lámpája világított csak halványan, az ablakon nem szűrődött be semmiféle napfény. Nyugodtan kilóghat.
– Vissza kell mennem a saját ágyamba – magyarázta izgatottan, és papucsát keresgélte az ágyban. Harry a vállára tette kezét.
– Nyugodjon meg! Még rengeteg időnk van.
– De félek, hogy az apám... – de nem folytatta. Mit izgatja magát annyira? Mély lélegzetet vett és Harryre nézett. Mikor egymás szemébe néztek a félhomályban, Margaretnek egyszerre eszébe jutott mindaz, ami elalvás előtt történt. Látta, hogy Harrynek is ez jár az eszében. Egymásra mosolyogtak, titkosan, bensőségesen, ahogy ez már a szerelmesek között szokás. Margaret megnyugodott. Még nem kell mennie. Rengeteg idejük van. Maradhat is egy kicsit. Harry hozzásimult, és Margaret érezte, ahogy férfiassága megmerevedik.
– Ne menjen még – kérte a fiú.
Margaret boldogan sóhajtott.
– Hát, maradhatok – felelte, és ismét csókolózni kezdtek.

18

Eddie Deakin igyekezett fegyelmezni magát, de belül forrt, mint egy kitörni készülő vulkán. Állandóan izzadt, és fájtak a belei. Alig tudott egy helyben megülni. Feladatát éppen hogy ellátta.
Hajnali kettőkor adta át a szolgálatot. Ahogy közeledett az időpont, újra meghamisította az üzemanyag-fogyasztás adatait. Korábban úgy állította be, hogy éppen elég a benzin, ha átrepülnek a viharon, úgyhogy a kapitány nem fordult vissza. Most többnek tüntette föl a megmaradt benzin mennyiségét, hogy Mickey Finn-nek ne tűnjön föl semmi rendellenes, amikor átveszi a szolgálatot. A “Hogymegy” görbe erősen ingadozó üzemanyagfogyasztást jelzett, és Mickey persze nem egészen érti majd, hogy miért; de Eddie megmagyarázza neki, a jelenség a viharos időjárással magyarázható. Mickey a legkisebb gond.
A gép tartályaiban kevesebb benzin volt az előírt minimumnál. Persze az előírások egy bizonyos biztonsági plusszal kalkuláltak, de nem ok nélkül, így már nem volt semmiképpen sem elegendő üzemanyag arra az esetre, ha például az egyik motor fölmondaná a szolgálatot, és a gépnek három motorral kellene befejeznie útját. Ha valami komoly hiba történik, a *Clipper* lezuhanhat a viharos óceánba. Nyílt tengeren nem tud a gép leszállni; néhány percen belül elsüllyedne. Senki sem maradna életben.
Néhány perccel kettő előtt Mickey megjelent a felső kabinban, frissen, fiatalon, lelkesen, hogy átvegye a szolgálatot.
– Nagyon fogy a benzin – közölte vele rögtön Eddie. – Szóltam a kapitánynak.
Mickey bólintott, mint aki tudomásul veszi, amit hall, aztán előszedte a zseblámpát. A szolgálat átvételekor első kötelessége az volt, hogy megvizsgálja mind a négy motort. Eddie lement az utasszintre. Követte Johny Dott, az első tiszt, Jack Aschford, a navigátor, Ben Thompson, a rádiós, akiket szintén leváltottak. Jack bement a konyhába egy szendvicset készíteni magának. Eddie hányingert kapott az étkezésnek még a gondolatától is. Kitöltött egy csésze kávét, és beült az egyes kabinba. Most, mikor nem volt semmi dolga, minden pillanatban Carol-Annre gondolt, meg az emberrablókra.
Maine-ben éppen elmúlt este kilenc óra. Sötét van. Carol-Ann kimerült és csüggedt. Mióta terhes, korán szeretett elaludni. Vajon megengedik neki,

hogy lepihenjen? Ha aludni nem is tud, legalább pihen valamelyest, ha fekszik. Eddie nagyon remélte, a gazembereknek nem támadnak a lefekvéssel kapcsolatban különösebb ötleteik...
Kezében még meleg volt a kávé, amikor elérték a vihar közepét. A gépet ugyan már órák óta dobálták a széllökések, de nem így. Most úgy hánykolódott a hatalmas gép a levegőben, mint viharban a hajó a tenger hullámain; lesüllyedt és felemelkedett, jobbra és balra lökte a szél ereje. Eddie lábával kitámasztotta magát, hogy ülve tudjon maradni. Az utasok közül sokan fölébredtek, pincérért csöngettek, vagy rohantak egyenesen a mellékhelyiségbe. Nicky és Davy, akik eddig az egyes kabinban szunyókáltak, begombolták zubbonyukat, és siettek teljesíteni az utasok kívánságait.
Kis idő után Eddie újra a konyhába ment, hogy még egy csésze kávét töltsön magának. Ahogy odaért, szemben kinyílt az urak mellékhelyiségének ajtaja, és Tom Luther lépett ki sápadtan és verejtékezve. Eddie megvetően nézett rá. Szerette volna megfojtani, de erőt vett magán.
– Normális, hogy ennyire dobál minket a szél? – kérdezte Luther, hangjában őszinte félelemmel.
Eddie nem sok rokonszenvet érzett Luther iránt.
– Nem – válaszolta. – Ki kellett volna kerülnünk a vihart, de kevés a benzin.
– Miért?
– Mert kevés.
Luther láthatóan félt.
– De maga valami visszatérési pontról beszélt.
Eddie talán még jobban félt, mint Luther, de nem mutatta; viszont különös elégedettséget jelentett számára a másik rettegése.
– Vissza kellett volna fordulnunk, de meghamisítottam az adatokat. Ha még emlékszik rá, bizonyos érdekem fűződik hozzá, hogy ne forduljunk vissza.
– Maga hülye! – kiabálta Luther. – Mindenkit ki fog nyírni!
– Inkább, mindenkit kinyírok, mintsem a feleségem még egy napot töltsön a maga barátaival.
– De ha mind meghalunk, az nem segít a feleségén.
– Tudom. – Eddie tisztában volt vele, hogy rettenetes kockázatot vállal. – Talán valóban hülye vagyok – mondta.
Luthert a rosszullét környékezte.

– Ez a gép – mondta –, le tud szállni a tengeren, igaz?
– Nem. Nyugodt vízen tudunk csak leszállni. Ha az óceán közepén szállunk le, másodpercek alatt darabokra esik az egész miskulancia.
– Úristen – nyögte Luther. – Nem kellett volna fölszállnom.
– Nem kellett volna elrabolnia a feleségemet, maga rohadék válaszolta Eddie.
A gépet ismét megdobta egy erős széllökés. Luther megfordult, és visszatámolygott a mellékhelyiségbe.
Eddie átment a kettes kabinba, aztán a szalonba. A kártyások beszíjazták magukat, és részint a lapokba, részint a palackokba kapaszkodtak, de a partit nem hagyták abba. Eddie végignézett a folyosón. Az első ijedtség után az utasok kezdtek megnyugodni. Legnagyobb részük visszafeküdt, és beszíjazta magát; rájöttek, még mindig ez a legkényelmesebb. A függönyök jobbára nyitva voltak: egyesek sztoikus nyugalommal rázkódtak a géppel, mások láthatóan halálra voltak rémülve. Minden, ami nem volt lekötve, összevissza hevert a kabinok padlóján: könyvek, szemüvegek, hálóköntösök, protézisek, aprópénz, kézelőgombok, szóval olyasmi, amit az emberek éjjel általában az ágy mellett szoktak tartani. A világ híres és gazdag emberei a viharban nagyon is köznapinak tűntek, egyszerű, mindennapi embereknek. Eddie-t szörnyű bűntudat kínozta, amikor arra gondolt, ezek az emberek talán mind miatta halnak meg. Visszatért a legénységi kabinba, leült és beszíjazta magát. Az üzemanyag-fogyasztást nem tudja befolyásolni, s Carol-Ann érdekében sem tehet mást, mint hogy mindent elkövet a megadott helyen történő leszállás sikere érdekében. Ahogy a gép széltől és vihartól dobálva repült az éjszakában, megpróbált erőt venni a belsejében forró haragon, és nekilátott végiggondolni a teendőket.
Szolgálatban lesz, amikor fölszállnak az új-fundlandi Shediacból, amely az utolsó állomás New York előtt. Rögtön elkezdi kiereszteni a benzint a tartályokból. A műszerek persze mutatni fogják, és ha Mickey Finn bármilyen okból feljön, észreveheti, de az útnak ezen a részén a legénység már nagyon fáradt, és ha nincs szolgálatban, leginkább csak aludni szeretne. Az pedig valószínűtlen, a navigátor, vagy a pilóta, vagy akárki más megnézze az órákat, elég-e a benzin; főleg az út végső, legrövidebb szakaszán, amikor az üzemanyag problémája normális körülmények között nem merül föl. Egy pillanatra eszébe jutott, ezzel megtéveszti a kollégáit és a kapitányt; dühe ismét föllángolt. Kezét ökölbe szorította, de nem ütött

meg semmit. Megpróbált a tervre összpontosítani.
Ahogy megközelítik azt a pontot, ahol Luther adatai szerint le kell szállniuk, még több benzint enged majd ki a tartályokból, épp annyit, hogy mire elérik a kérdéses területet, majdnem üres legyen minden tank. A megfelelő pillanatban pedig közli a kapitánnyal, hogy elfogyott az üzemanyag, és kényszerleszállást kell végrehajtaniuk.
Gondosan figyelemmel kell kísérnie az útvonalat. A gép nem pontosan ugyanazon az útvonalon repült minden alkalommal, a navigáció ennyire nem volt tökéletes. De Luther jól választotta ki a kényszerleszállás helyét. Még ha mérföldekkel odébb derül is ki, hogy majdnem elfogyott a benzin, akkor is oda igyekezik leszállni a kapitány, mert a sziget mögött nyugodtabb a víz.
A kapitány – ha lesz rá ideje – felelősségre fogja vonni Eddie-t, dühödten érdeklődni fog, miként lehetséges, hogy nem vette észre előbb az üzemanyag fogyását. Eddie majd azt mondja, hogy a mutatók talán beragadtak, ami elég valószínűtlen. Fogát csikorgatta dühében. A fedélzeti mérnök elsőrendű feladata volt, hogy az üzemanyag elég legyen. Kollégái bíztak benne; ő pedig cserbenhagyja őket.
Amikor leszállnak, már nyilván ott lesz a gyors motoros hajó. A kapitány azt hiszi majd, segíteni jöttek. Örülni fog, ha a fedélzetre jönnek. De ha nem, Eddie kinyitja nekik az ajtót. A gengszterek ezek után legyűrik Ollis Fieldet, és kiszabadítják Gordinót.
Mindenesetre gyorsan kell majd cselekedniük. A rádiós S. O. S. üzenetet fog leadni még mielőtt a gép a vízre érne, a repülőgép nagy, könnyen látható, közel vannak a parthoz, hamarosan más, a közelben járó hajók is a segítségükre sietnek, talán még a parti őrség hajói is megjelennek. Ebben az esetben Luther bandájának befellegzett, gondolta elégedetten, de rögtöneszébe jutott, az ő érdeke Luther sikerét kívánja. Mégis nehezen szokta meg a gondolatot, hogy banditák sikerében reménykedjen. Törte a fejét, mivel húzhatná keresztül a számításukat, de mindig ugyanoda lyukadt ki: nem tehet semmit, ha Carol-Annt viszont akarja látni. Ha Luther nem kapja meg Gordinót, Eddie sem kapja vissza a feleségét.
Talán ki lehetne valamit találni, hogy Gordinót huszonnégy órával később újra elkapják, mikor Carol-Ann már biztonságbari van; de ez lehetetlen, addigra már bottal üthetik a nyomát. Csak úgy lenne megoldható, ha Luther előbb átadná Carol-Annt, s csak aztán kapná meg Gordinót..., de ennél Luthernek több esze van. Carol-Ann Luther kezében van, Eddie kezében

pedig...
Hoppá, gondolta. Gordino az én kezemben van.
Várjunk csak egy percet!
Carol-Ann a markukban van, és nem kapom vissza, ha nem csinálom azt, amit mondanak. De Gordino itt van a gépen, és nem kapják meg, ha nem csinálják azt, amit én mondok. Nem minden adu van náluk.
Kell lenni valami megoldásnak, kell legyen valami módja annak, hogy kézbe vegye a helyzet irányítását. Elgondolkozva bámulta a falat néhány percig.
Megvan.
Miért adná ki Gordinót előbb? A túszok kicserélésénekegy időben kell történnie. Remény öntötte el, de legyűrte ezt is, hogy tisztábban tudjon gondolkodni. Hogyan fog végbemenni a túszok kicserélése? Csak úgy lehet, ha a gengszterek magukkal hozzák Carol-Annt.
De van-e még elég idő ezt megszervezni? Ha a házuktól legföljebb hatvan-hetven mérföldre tartják fogva, akkor a távolság kétszerese a kényszerleszálláshoz legközelebb eső partszakasz. Négy óra autóval. Túl messze van?
Tegyük föl, Luther beleegyezik. Akkor is csak Botwoodból hívhatja föl először a bűntársait, ahova angol idő szerint reggel kilenckor fognak megérkezni. Innen a gép Shediacba megy. Körülbelül hét órával később, délután négy körül kerül sor a kényszerleszállásra. Ezek szerint a gengsztereknek bőven lesz rá idejük, hogy Carol-Annt a hajóra vigyék.
Eddie-t borzasztó izgalom fogta el most, mikor lehetségesnek tűnt feleségét hamarabb viszontlátnia. Az is fölmerült benne, így talán tehet valamit a banda elfogásaérdekében is. Ez pedig felmenthetné a legénység szemében. Talán megbocsátanak neki, ha jóvoltából rendőrkézre kerül egy bandányi aljas gyilkos.
Újra meg újra csillapította magát; mindez csak ötlet, ismételgette, ne reménykedj túlságosan. Luther biztosan nem fog beleegyezni. Eddie esetleg megfenyegetheti, hogy nem hozza le a gépet, de ezt Luther könnyen üres fenyegetésként foghatja föl. Abból indul ki, Eddie mindent elkövet felesége megmentéséért. És igaza van, gondolta Eddie, a kezükben vagyok. Ettől a gondolattól ismét elkeseredett.
Mindazonáltal mégiscsak gondot okozhat Luthernek, kétséget és aggodalmat kelthet benne. Meglehet, nem hisz Eddie fenyegetésének, de abban sem lehet biztos, nem váltja-e valóra. Luther nem bátor ember.

Különben is, gondolta Eddie, mit veszíthetek? Meg kell próbálni. Fölkelt. Az egész tervet aprólékosan kell kidolgoznia. Előre el kell terveznie, mit mond majd Luthernek, mit válaszol, ha ellenvetésekkel él. Át kell gondolnia. Csakhogy Eddie-ben ekkor már olyannyira forrt az indulat, hogy nem gondolt át semmit. Csak elindult megkeresni Tom Luthert.
A szalonban találta meg. Luther nem feküdt le, de nem is kártyázott; a szalón egyik sarkában ült, és whiskyt ivott. Úgy tűnt, túlesett előbbi rosszullétén, arcába visszatért az egészséges szín. Egy londoni képeslapot olvasott. Eddie megkopogtatta a vállát. Luther fölnézett. Mikor meglátta Eddie-t, megijedt, aztán arca rosszindulatú kifejezést öltött.
– A kapitány szeretne beszélni magával – mondta Eddie.
Luther egy pillanatig ülve maradt, mint aki tart ettől a beszélgetéstől. Eddie intett a fejével. Luther letette a képeslapot, kioldotta a biztonsági övet és fölállt. Eddie vezette. Átmentek a kettes kabinon, de a csigalépcső helyett Eddie a mellékhelyiség ajtajához lépett. Kinyitotta az ajtót, és intett Luthernek, menjenelőre.
A mellékhelyiségben enyhe hányadékszag terjengett. Sajnos, nem voltak egyedül; egy pizsamás utas éppen kezet mosott. Eddie a vécé fülkéjére mutatott. Luther bement. Eddie fésülködött, megvárta, amíg a pizsamás utas befejezi a kézmosást és távozik. Mikor ez megtörtént, kihívta Luthert.
– Mi a fészkes fenét akar? – kérdezte Luther.
– Fogja be a pofáját és figyeljen – válaszolta Eddie. Nem akart agresszívlenni, de Luther puszta látványától a fejébe szállt a vér. – Tudom, mi az elképzelése, de azt akarom, változtasson a tervén. Amikor lehozom a gépet, a feleségem ott legyen a hajó fedélzetén.
– Maga ne álljon elő kívánságokkal – válaszolta Luther megvetően.
Eddie nem várta, hogy Luther rögtön beleegyezik. Most jön a blöff.
– Helyes – mondta. – Akkor nem viszem le a gépet.
Luther még mindig nem vette túl komolyan a dolgot.
– Magának csak a szája jár. Vissza akarja kapni a feleségét, tehát le fogja hozni a gépet.
Ez igaz volt, de Eddie tovább blöffölt.
– Nem bízom magában – mondta. – Miért bíznék? Megteszek mindent, amit kér, és esetleg mégsem látom viszont a feleségemet. Ezt a kockázatot nem vállalom. Más megállapodást kell kötnünk.
– Nem – válaszolta Luther.
– Helyes – mondta újra Eddie. – Akkor börtönbe juttatom.

Luther idegesen nevetett.
– Miről beszél?
Eddie látta, Luther határozottsága gyengül, és ennek megfelelően magabiztosabbnak érezte magát. .
– Mindent elmondok a kapitánynak. Magát a következő állomáson átadják a rendőrségnek. Kanadában fog börtönbe kerülni, ahonnan a haverjai nem tudják kilógatni. Emberrablással és kalózkodással fogják vádolni. Ezért életfogytiglani kap.
Luther végre megingott.
– A tervet már nem tudom megváltoztatni – mondta.
– Dehogynem – válaszolta Eddie. – A következő állomásról hívja föl a haverjait! Mondja meg nekik, hogy Carol-Ann legyen a hajó fedélzetén! Hét óra áll a rendelkezésükre, hogy odavigyék. Bőven elég.
– Jó – mondta Luther. – Megteszem.
Eddie nem hitt neki. Luther túl könnyen egyezett bele. Ösztöne azt súgta, most is át akarja verni.
– Mondja meg nekik, beszélni akarok velük Shediacról, az utolsó állomásról. Hallani akarom tőlük, hogy a feleségem ott lesz a hajón.
Luther arcán harag suhant át, és Eddie tudta, ösztönös megérzése helyes volt.
– És amikor a hajó a *Clipper*hez ér, látni akarom a fedélzeten a feleségemet, különben nem nyitom ki az ajtót. Ha nem látom, kiverem a balhét, érti? Ollis Field elkapja magát, és a parti őrség hajója ideér, mielőtt a haverjai betörhetnének a gépbe. Úgyhogy tegye azt, amit mondok, különben kinyíratom mindannyiukat.
Luthernek visszatért a bátorsága.
– Maga szájhős! Nem meri megtenni. Nem meri kockáztatni a felesége éjé tét.
– Biztos benne, Luther?
Luther a fejét rázta.
– Nem annyira őrült.
Eddie tudta, most jött el a pillanat, amikor meg kell győznie Luthert, igazat beszél. Amikor Luther kimondta azt a szót, hogy őrült, Eddie-nek óriási ötlete támadt.
– Majd megmutatom magának, mennyire vagyok őrült üvöltötte. Teljes erőből nekilökte Luthert a falnak, és közben elkaszálta a lábát, Luther nehézkesen a padlóra zuhant. Eddie letépte az ablakról a függönyt. Ebben a

pillanatban valóban őrültnek érezte magát.
– Látod ezt az ablakot, te szemétláda? – üvöltötte. – Majd meglátod, mennyire vagyok őrült, ha kidobtalak rajta. Na gyere csak, koma! – Eddie fölugrott a mosdóra, és berúgta az ablakot. Háromszor kellett teljes erővel belerúgnia, mert az ablak vastag plexiből készült. Végre betört, a helyiségbe berepültek a szilánkok. A gép háromszáz kilométeres sebességgel repült, s a törött ablakon jeges szél rontott be.
Luther feltápászkodott, és menekülni próbált, de Eddie elkapta, megfordította, s ismét a falhoz csapta. A düh hatalmas erőt kölcsönzött neki. Megragadta Luthert a zakója gallérjánál fogva, fölemelte, és kidugta a fejét az ablakon.
Luther sikoltott. Hangja azonban majdnem teljesen elveszett a jeges hurrikán süvöltésében. Eddie kissé visszahúzta, és a fülébe ordított:
– Kidobom! Isten engem úgy segéljen, kihajítom, mint a rongyot! – Ismét megragadta Luthert, és fölemelte. Luther feje kilógott az ablakon, lába már nem volt a padlón. Ha nem esik pánikba, talán visszaverekszi magát. De pánikba esett. Újra sikoltott. Eddie épphogy ki tudta venni szavait:
– Megteszem, megteszem. Engedjenel! Engedjen el!
Eddie egy pillanatra elvesztette a fejét, és majdnem valóban kidobta a férfit. Aztán magához tért. Nem akarta megölni, a cél az volt, hogy halálra rémítse. Ezt el is érte. Elég lesz.
Visszahúzta Luthert és elengedte. Luther a padlóra zuhant. Aztán föltápászkodott, és kirohant az ajtón. Eddie nem ment utána.
Elég jól játszom az őrültet, gondolta; de tudta, csak félig kellett megjátszania szerepét. Nekitámaszkodott a mosdónak és zihált. Nyugalma gyorsan visszatért. Iménti erőszakos viselkedése olyan távolinak tűnt, mintha nem is ő lett volna.
Egy pillanat múlva belépett egy utas a helyiségbe. Mervyn Lovesey volt, aki Foynesban szállt föl a gépre. Csíkos hálóinget viselt, amiben elég mulatságosán festett. Eddie negyvenévesnek nézte Mervynt.
Lovesey az ablakra nézett.
– Mi történt? – kérdezte.
– Betört egy ablak – válaszolta Eddie.
– Azt látom – jegyezte meg Mervyn gúnyosan.
– Viharban néha előfordul – hazudta Eddie. – Ezek a nagy szélrohamok gyakran jégdarabokat hoznak, olykor még köveket is.
Lovesey nem vette be a magyarázatot.

– Tíz éve van saját repülőgépem – mondta. – Ilyenről még nem is hallottam.
Mervynnek igaza volt. Néha ugyan valóban betört egy ablak, de ez kivétel nélkül mindig a kikötőben történt. Ilyen esetekre alumíniumlapokat tartottak a gépen, s véletlenül éppen a mellékhelyiségben. Eddie előhúzott egyet.
– Ilyen esetekre tartogatjuk ezeket – mondta.
Lovesey végre hitt neki.
– Nahát! – mondta unottan, és bement a vécébe.
Az alumíniumlapokkal együtt csavarhúzó is volt a szekrényben. Eddie úgy döntött, az a legegyszerűbb, ha maga szereli föl. Néhány pillanatig tartott csak, amíg kivette az ablakkeretet, megtisztította a bennragadt szilánkoktól, betette az alumíniumlapot, és végül a helyére csavarozta a keretet.
– Gyors munka – vélte Mervyn, aki dolga végeztével ismét megjelent. Eddie érezte, Mervynnek még mindig gyanús a dolog, de gondolta, nem érdekli túlságosan a dolog.
Eddie kiment és megkereste Davyt. A konyhában lelt rá, éppen kakaót készített.
– A mellékhelyiségben betört az egyik ablak – mondta Eddie.
– Mindjárt megcsinálom, csak odaadom a hercegnőnek a kakaóját.
– Már betettem egy alumíniumlapot.
– Kösz, Eddie. Ez igazán rendes tőled.
– Nem tesz semmit. Csak söpörd össze a szilánkokat.
– Azonnal.
Eddie tulajdonképpen úgy érezte, neki magának kellene összesöpörnie. Ő törte be az ablakot, ő söpri össze a szilánkokat. Anyja erre nevelte. De nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy túl sokat sündörög egy betört ablak miatt, ezért inkább Davyre bízta a munkát.
Úgy érezte, sikerült valamit elérnie. Sikerült annyira megrémítenie Luthert, hogy megtegye, amit kér. Most már remélheti, Carol-Ann ott lesz a hajó fedélzetén. Hogy ezen túl volt, gondolatai ismét az üzemanyag-fogyasztásra fordultak. Bár még messze volt az idő, amikor át kell vennie a szolgálatot, fölment a csigalépcsőn, hogy beszéljen Mickey Finn-nel.
– A görbe teljesen összevissza ugrál – mondta Mickey abban a pillanatban, amint meglátta Eddie-t.
Csak legyen elég a benzin, gondolta Eddie. Nyugalmat erőltetett magára, és így szólt:
– Mutasd!

– Nézd! Az első órában egészen magas volt a fogyasztás. Most újra normális.
– Így volt velem is – válaszolta Eddie. Szerintem a vihar miatt van. Ekkora viharban nem lehet kiszámítani a fogyasztást. Elég lesz hazáig a benzin?
Lélegzet-visszafojtva várta a választ.
– Elég lesz – mondta Mickey.
Eddie megkönnyebbült. Legalább emiatt nem kell aggódnia.
– De nincsen semmi tartalékunk – tette hozzá Mickey. Remélem, nem mondja föl egyik motor sem a szolgálatot.
Eddie nem akart ilyen lehetőséggel foglalkozni, éppen elég gondja volt így is.
– És milyen az időjárás-jelentés? Túl vagyunk a nehezén? Mickey megrázta a fejét.
– Nem – mondta.– Csak most jön a java.

19

Nancy Lenehan számára kellemetlen élmény volt lakosztályát egy vadidegen emberrel megosztania. Ahogy Mervyn Lovesey állította, valóban külön ágyak voltak. Az ajtót azonban nem sikerült kitámasztani, a gép rázkódásától újra meg újra becsapódott, s végül mindketten úgy érezték, egyszerűbb csukva hagyni, mint a fél éjszakát azzal tölteni, hogy különböző ékeket vernek alá.

Nancy fönnmaradt, ameddig csak tudott. Gondolt rá, hogy az éjszakát a szalonban tölti, de ott végül kényelmetlenül kezdte magát érezni: a helyiségben kizárólag férfiak ültek, füstöltek, ittak, kártyáztak; és Nancy belátta, nincs itt semmi keresnivalója. Végül fölállt, és a lakosztályba ment.

Eloltották a villanyt, és ki-ki bemászott az ágyába. Nancy behunyt szemmel feküdt, de egy cseppet sem volt álmos. A konyak, amit végül Harry jóvoltából sikerült kicsikarnia az elfoglalt pincérekből, nem használt. Olyan éber volt, mintha nem éjszaka, hanem kora reggel lenne.

Tudta, Mervyn sem alszik, hallotta minden moccanását, ahogy a fölötte lévő ágyban fészkelődik. A többi kabinnal ellentétben itt nem lehetett az ágyakat befüggönyözni. Nem volt más függöny, csak a sötétség.

Feküdt az ágyban, és Margaret Oxenfordra gondolt. Milyen fiatal és naiv, mennyire tele van bizonytalansággal és idealizmussal. Érezte, a lány félénk viselkedése mögött nagy szenvedélyek laknak, s saját fiatalkori énjét látta benne. Nancy is sokat csatározott annak idején a szüleivel, legalábbis anyjával. A mama azt akarta, Nancy egy kiváló bostoni família csemetéjéhez menjen feleségül, de Nancy tizenhat éves korában beleszeretett Sean Lenehanba, az orvostanhallgatóba, akinek apja – micsoda szégyen! – az ő apja gyárában volt munkás. A mama valóságos hadat üzent Seannak, hónapokon át áskálódott, pletykálkodott, lenézően viselkedett a fiú szüleivel, majd ágynak dőlt, s csak olyankor tért magához, amikor leányának előadást tartott önzéséről és háládatlanságáról az anyai szeretet iránt. Nancy eleget szenvedett, de nem adta be a derekát. Hozzáment Seanhoz, és szerette egész lelkével halála napjáig.

Margaretben talán nincsen ennyi erő. Talán egy kicsit goromba is voltam vele, gondolta Nancy, talán túl egyszerűnek állítottam be a dolgot, amikor azt mondtam, ha ott akarja hagyni a szüleit, hát fogja magát és hagyja ott őket! De annak a lánynak kellett valaki, aki egyenesen megmondja neki, ne

vinnyogjon, hanem vegye észre, már felnőtt ember. Az ő korában nekem már két gyerekem volt. Ráadásul fölajánlotta a segítségét is; reméli, sikerül megtartania ígéretét, és állást tud adni a lánynak.
Minden a vén renegát Danny Rileytól függ, és az ő tíz százalékától. Nancy most ezen kezdett aggódni. Vajon Macnek sikerült elérnie Rileyt? S ha igen, hogy reagált a vén róka arra, amit Mac mondott neki múlt bűneivel kapcsolatban? Gyanítja, hogy csak kitalálták az egészet? Vagy éppen halálra van rémülve? Nancy nyugtalanul hánykolódott az ágyon. Remélte, a következő állomáson sikerül beszélnie ügyvédjével. Talán választ kap nyugtalanító kérdéseire.
A gép egyre jobban hánykolódott a viharban, Nancy egyre inkább hánykolódott az ágyban. Pár órával később csak rosszabbodott a helyzet. Ilyen viharban Nancy még sohasem repült. Rémülten kapaszkodott az ágyba. Sok mindent elviseltem már egyedül, mióta Sean meghalt, mondogatta magának, ebbe se fogok belehalni. Mindazonáltal képzelete rémképeket vetített elé: letörnek a szárnyak, és a gép a tengerbe zuhan. Rémület fogta el. Behunyta szemét, és a párnájába harapott. A gép mintha zuhanni kezdett volna. Nancy száján a félelem kiáltása szökött ki; aztán a gép megint mintha simábban repült volna.
Egy pillanattal azután, hogy félelmében elkiáltotta magát, Mervyn kezét érezte a vállán.
– Csak a vihar – mondta Mervyn. – Láttam már rosszabbat is. Nincs mitől félnie.
Nancy megragadta Mervyn kezét, és belekapaszkodott. Mervyn leült a nő ágya szélére, és megnyugtatóan simogatta a haját. Nancy még mindig félt egy kicsit, de így, hogy foghatta valakinek a kezét, kétségkívül sokkal jobban érezte magát.
Nem is tudta, meddig maradtak így. Végül a vihar alábbhagyott. Nancy hirtelen elszégyellte magát, és elengedte Mervyn kezét. Szerencsére Mervyn nem szólt egy szót se, csak fölállt és kiment.
Nancy fölkapcsolta a villanyt, és fölkelt. Kicsit remegve állt. Magára vette kék hálóköntösét, és leült a fésülködőasztalhoz. Kifésülte haját, ami mindig megnyugtatta valamelyest. Zavarban volt, amiért Mervyn kezét fogta. A viharban nem számított az etikett, örült, hogy belekapaszkodhat a férfiba; de most, így utólag, zavarban volt. Tetszett neki, hogy Mervyn ilyen érzékeny ember: megérezve zavarát, magára hagyta, hogy összeszedhesse magát.

Mervyn hamarosan visszatért egy üveg konyakkal és két pohárral. Kitöltött, és az egyik tele poharat Nancynek adta. Nancy egyik kezével a pohár konyakba kapaszkodott, a másikkal az asztalba, mert a gép még mindig rázkódott egy kicsit.
Rosszabbul érezte volna magát, ha Mervyn nem ezt a lehetetlen hálóinget viseli. Teljesen nevetségesen festett benne, s ezt tudta is magáról; de legalább annyi méltósággal viselte mulatságos ruhadarabját, mintha kétsoros öltönyben lett volna. Ettől valahogy még viccesebb lett. Nyilvánvalóan nem törődött vele, hogy néz ki. Ez tetszett Nancynek. Kortyolt a konyakból., Az ital fölmelegítette, úgyhogy ivott egy kortyot. Már sokkal jobban érezte magát.
– Furcsa dolog esett meg velem – mesélte Mervyn. – Amikor bementem a mellékhelyiségbe, éppen kijött egy másik utas, aki teljesen meg volt rémülve valamitől. Odabent törött ablak fogadott, és ott állt a fedélzeti mérnök ziláltán, szemében bűntudattal. Valami hülyeséget akart bemesélni nekem, hogy egy darab jég verte be az ablakot, de nekem nagyon úgy nézett ki a dolog, hogy az a kettő összeverekedett odabent.
Nancy hálás volt, mert semleges témáról beszélgethetnek, és nem kell arra gondolnia, hogy az imént még egymás kezét fogták.
– Melyik a fedélzeti mérnök? – kérdezte.
– Jóképű fiú, velem egymagasságú, szőke.
– Tudom már. És ki volt az utas?
– A nevét nem tudom. Üzletember, egyedül utazik. Halványszürke öltönyt visel. – Mervyn fölállt, és újra töltött.
Nancy hálóköntöse térd alatt ért véget; enyhén meztelennek érezte magát csupasz lábbal és csupasz lábszárral, de nem felejtette el, Mervyn tulajdonképpen a felesége után jön Amerikába, és más nőt aligha vesz észre; valószínűleg az se tűnne föl neki, ha Nancy anyaszült meztelenül ülne mellette. A kezét baráti gesztusként fogta meg, egyszerűen azért, mert látta, hogy fél, és szüksége van valami bátorításra. Egy hang ugyan azt mondta Nancyben, csak ezért nem fogja meg két ember egymás kezét, de erre a hangra nem figyelt oda. Hogy mondjon valamit, megkérdezte:
– A felesége még mindig haragszik magára?
– Jobban már nem is haragudhatna.
Nancy elmosolyodott, ahogy eszébe jutott az esti jelenet a lakosztályban. Mervyn felesége Mervynnel kiabált, a szeretője meg az asszonnyal, Nancy pedig az ajtóból figyelte az egészet. Amikor észrevették, Diana és Mark

azonnal csöndesebbek lettek, és sietve távoztak, talán hogy valahol nyugodtan folytathassák a megkezdett veszekedést. Nancy nem tett megjegyzést, nem akarta, hogy Mervyn azt higgye, kineveti. Most azonban nem érzett semmi gátlást, úgy gondolta, a körülményekolyan fokú intimitást szültek közöttük, hogy nyugodtan megkérdezheti:
– És visszajön?
– Nem lehet tudni – válaszolta Mervyn. – Ez az alak, akivel elhagyott, elég pipogya fráternek tűnik... nekem. De Dianának pont erre van szüksége.
Nancy bólintott. A két férfi nem is különbözhetett volna jobban egymástól. Mervyn magas, parancsoló férfi volt, sötét, jóképű, keresetlen modorú. Mark sokkal lágyabb; világosbarna szeme van, enyhén szeplős, és mindig úgy néz ki, mintha mulatna mindenen.
– Nekem nem esetem – mondta Nancy. – Nem szeretem azt a kisfiús típust, de a maga módján vonzó férfi. – Ha Mervyn az én férjem lenne, gondolta, én bizony nem cserélném el tíz Markra sem, dehát az ízlések különböznek.
– Igaz – válaszolta Mervyn. – Először azt hittem, Diana egyszerűen ostobaságot csinált; de mióta láttam a férfit, már nem vagyok olyan biztos a dolgomban. – Mervyn elgondolkozott egy pillanatra, aztán így folytatta: – És mi van magával? Sikerül kiütnie az öccsét a nyeregből?
– Azt hiszem, megtaláltam a gyenge pontját – válaszolta Nancy.
Mervyn nevetett.
– Amikor így néz, inkább választanám barátomnak, mint ellenségemnek.
– Tulajdonképpen az apámról van szó – magyarázta Nancy. Nagyon szerettem, és ő építette föl a céget. Ha tönkremegy, nem marad semmi abból, amiért egész életében dolgozott.
– Milyen ember volt?
– Azok közül a ritka emberek közül való volt, akit nem lehet elfelejteni. Magas, fekete hajú, erős hangú, és nagy testi erejű. Minden munkását ismerte, tudta, ha beteg a feleségük, tudta, a gyerekeik hogy tanulnak az iskolában. Számtalan munkása gyerekének fedezte a tanulmányi költségeit; ezek a gyerekek ma már tehetős ügyvédek, vagy könyvvizsgálók. Tudta, hogy kell megnyerni az emberek hűségét. Régimódi volt és egy kicsit paternalista. És üzleti zseni. A nagy gazdasági válság idején, amikor a gyárak sorba zártak be, apám újabb embereket vett föl, olyan jól ment az üzlet. A reklám fontosságát jóval előbb fölismerte, mint bárki más, és nagyszerűen élt vele. Érdekelte a pszichológia, érdekelte, mi mozgatja az embereket. Megvolt benne az a képesség, amivel minden problémát a

megfelelő megvilágításba tudott helyezni. Nagyon hiányzik. Mindennap érzem, mennyire hiányzik. Majdnem annyira hiányzik, mint a férjem. – Hirtelen nagyon mérges lett. – És nem hagyhatom, hogy az élete munkáját tönkretegye a semmirekellő öcsém. Megpróbálom kényszeríteni azt a részvényest, akin jelenleg a szavazás eredménye múlik, hogy...
Mondatát nem fejezte be. A gépet hatalmas széllökés érte, fölágaskodott, mint egy zabolátlan ló. Nancy elejtette poharát, és két kézzel kapaszkodott az asztalba. Mervyn megpróbált megállni a lábán, de ahogy a gép megdőlt, elesett, végiggurult a padlón, és felborította a kávézóasztalt.
Mikor a gép újra egyenesbe került, Nancy a kezét nyújtotta Mervynnek, hogy fölsegítse, de akkor újabb széllökés érte őket, Nancy megcsúszott, és Mervynre esett.
Egy pillanat múlva Mervyn hangos nevetésben tört ki.
Először attól tartott, megütötte Mervynt, de Nancy könnyű volt, Mervyn pedig nagy, erős ember. Kereszt alakban feküdtek egymáson a rozsdaszínű padlószőnyegen. Nancy hamarosan legurult, fölült és ránézett a férfira. Miért nevet? Hisztérikus vagy mulattatja valami?
– Hülyén nézhetünk ki – mondta Mervyn, és újra nevetett.
Nevetése fertőzőnek bizonyult. Nancy elfelejtette az elmúlt huszonnégy óra megpróbáltatásait, öccse árulását, hogy Mervyn gépén kis híján halálát lelte a sziklákon, a közösen kibérelt lakosztály kínosságát, Lord Oxenford botrányát a két zsidó utassal, Mervyn feleségének haragját, és elfelejtette, hogy fél a vihartól. Ebben a pillanatban az tűnt a legmulatságosabb dolognak a világon, hogy hálóingben ül egy repülőgép padlóján egy vadidegen férfival, és a gép úgy dobálózik a viharban, mint a jég a mixer poharában. Ő is elnevette magát.
A következő széllökés Mervyn karjaiba hajította. Egy pillanatig nézték egymást, nevetve.
Aztán Nancy gyorsan megcsókolta Mervynt.
Maga lepődött meg a legjobban. Eszébe nem jutott, hogy megcsókolja. Még azon se gondolkozott, tetszik-e neki a férfi. Ösztöneinek engedve cselekedett.
Mervyn nyilván maga is meglepődött, de ezen gyorsan túltette magát, és lelkesen visszacsókolta a nőt. Csókjában nem volt semmi tétova, habozó vonás, vágya azonnal fellobbant.
Egy perccel később Nancy kibontakozott, és kicsit zihálva, meglehetősen ostobán kérdezte:

– Mi történt?
– Megcsókolt – magyarázta Mervyn elégedetten.
– Nem akartam.
– Azért igen kellemes volt.
Nancy szeretett volna fölállni, de Mervyn erősen tartotta. Érezte, hogy Mervyn keze hálóköntöse alá nyúl, és megdermedt. Attól tartott, mellét Mervyn túl kicsinek fogja találni. Mervyn keze megtalálta Nancy mellét, összezáródott fölötte, s a férfi torkából valami mély, roppant férfias morgás tört elő. Nancy ismét zavarban volt, ezúttal azért, mert bár mellét kicsinek, mellbimbóját kislánykora óta túlontúl nagynak érezte. Főleg amióta két gyereket is szoptatott. Kis mell, nagy mellbimbó, teljesen lehetetlen állapot, gondolta, de úgy tűnt, Mervyn egészen más véleményen van. Meglepő gyöngédséggel simogatta Nancy mellét, aki néhány pillanatra átadta magát az élvezetnek. Régen nem volt része ilyesmiben.
Mit csinálok? – kérdezte magától hirtelen. Tisztes özvegy, aki a padlón hentereg egy férfival, akivel tegnap találkozott először! Mi történt velem?
– Elég – mondta határozottan. Elhúzódott. Kombinéja azonban fölcsúszott, s Mervyn megragadta az alkalmat, hogy meztelen combját simogassa. – Elég lesz! – mondta Nancy újra, és ellökte Mervyn kezét.
– Ahogy akarja – mondta Mervyn kedvetlenül. – De ha esetleg meggondolja magát, rajtam nem múlik a dolog.
Nancy lenézett egy pillanatra Mervyn ölébe, s látta, a hálóing erősen kidudorodik. Gyorsan elkapta a szemét.
– Az én hibám – mondta, bár még mindig lihegett kissé. – Nem kellett volna megcsókolnom. Tudom, a férfiak utálják, ha fölhúzzák őket. Ne haragudjon!
– Nincs miért bocsánatot kérnie – felelte Mervyn. – Évek óta nem volt részem ilyen kellemes élményben.
– Hiszen maga szerelmes a feleségébe.
Mervyn fölvonta a vállát.
– Eddig én is azt hittem. Az igazat megvallva, most már nem vagyok olyan biztos benne. Egy kicsit meg vagyok zavarodva.
Nancy is pontosan így érzett. Tízévi apácaélet után egyszerre egyetlen vágya azt volt, hogy megölelje ezt a férfit, akit alig ismert. Ugyanakkor, gondolta, igenis ismerem. Együtt utaztunk át az Ír-tenger fölött, megosztottuk egymással gondunkat, bajunkat. Tudom, modortalan, nagyképű, büszke, de azt is tudom, szenvedélyes, hűséges és erős. Minden

hibája ellenére tetszik nekem. Borzasztóan vonzó férfi, még ebben a szörnyű hálóingben is. És fogta a kezemet, amikor féltem. Milyen jó lenne valaki, akinek mindig megfoghatom a kezét, ha félek.
Mintha gondolataiban olvasna, Mervyn újra megfogta Nancy kezét. Megfordította, és a tenyerébe csókolt. Nancy bőrén kellemes borzongás futott végig. Mervyn magához húzta, és újra megcsókolta.
– Ne csinálja – mondta Nancy. – Ha megint elkezdjük, nem tudjuk még egyszer abbahagyni.
Mervyn hangja fátyolos volt a vágytól.
– Ha most abbahagyjuk, nem tudjuk többé elkezdeni.
Nancy érezte, a férfiban félelmetes szenvedélyek vannak, amelyeken alig bír uralkodni. Ez a tudat benne is serkentette a vágyat. Túl sok olyan férfival találkozott már életében, akik gyengék és határozatlanok voltak, tőle várták a döntést, és túl könnyen föladták, amikor Nancy még futni akart néhány kört. Mervyn nyilvánvalóan nem tartozott közéjük. Ha akart valamit, megszerezte magának. Most Nancyt akarta, Nancy pedig szeretett volna kapitulálni.
Érezte, Mervyn keze a kombinéja alá nyúl, és ujjai combja belső felét simogatják. Nancy behunyta szemét, és szinte önkéntelenül szétnyitotta combját, de alig néhány milliméterrel. De Mervynnek ez bőven elég volt. Egy pillanattal később elkapta Nancy nemi szervét. A hölgy nyögdécselni kezdett. Férje halála óta nem volt része ebben az élményben. A gondolat hirtelen szomorúsággal töltötte el. Óh, Sean, hiányzol, még magamnak sem vallom be soha, mennyire hiányzol. A temetés óta nem érezte ennyire fájdalmasnak férje elvesztését. Lehunyt szemhéja alól könnyek gyöngyöztek elő. Mervyn megcsókolta arcát, megkóstolva a könnyeket.
– Mi baj van? – súgta.
Nancy kinyitotta szemét. Könnyein keresztül látta Mervyn szép arcát, amelyen e pillanatban értetlenség ült. Látta magát is, ahogy a földönül derékig felcsúszott kombinéban, lába között a férfi kezével. Megfogta Mervyn csuklóját, és gyengéden, de határozottan eltolta a kezét.
– Kérem, ne haragudjon rám – mondta.
– Nem haragszom. De azért mondja meg, miért sír.
– Senki sem ért így hozzám, amióta meghalt Sean, és hirtelen ő jutott az eszembe.
– Sean volt a férje?
Nancy bólintott.

– Mikor halt meg?
– Tíz éve.
– Hosszú idő.
– Hűséges természet vagyok – mondta Nancy sírós mosollyal –, akárcsak maga.
Mervyn sóhajtott.
– Igaza van – mondta.– Kétszer voltam nős életemben, és most először kerültem közel hozzá, hogy megcsaljam a feleségemet.
– Ostobák vagyunk?
– Talán el kellene felejteni a múltat, és a jelennek élni.
– Lehet, hogy igaza van – mondta Nancy, és újra megcsókolta a férfit.
A gépet ismét megrázta a vihar. A kabin fényei hunyorogtak. Nancy arca Mervynéhez ütődött. A gép őrülten hánykolódott. Nancy elfelejtett mindent, s biztonságot keresve kapaszkodott a férfiba.
Mikor a rázkódás enyhült egy kicsit, látta, Mervynnek vérzik a szája.
– Megharapott – mondta mosolyogva.
– Borzasztóan sajnálom.
– Én örülök neki. Remélem, megmarad a helye.
Nancy erősen magához ölelte; elöntötte a szeretet.
Egymás mellett feküdtek a padlón, míg kinn dühöngött a vihar.
– Próbáljunk meg eljutni az ágyig – javasolta Mervyn. Kényelmesebb lenne.
Nancy bólintott. Négykézlábra ereszkedett, imigyen kúszva közelítette meg az ágyat, melybe sikerült is fölmásznia. Mervyn követte, és melléfeküdt. Karjába ölelte Nancyt, aki Mervyn hóna alá fészkelte be magát. Ahányszor a vihar megerősödött, kétségbeesetten kapaszkodott, mint matróz az árbocba. Ha a vihar csillapodott, Nancy feszültsége is fölengedett. Mervyn ilyenkor a haját simogatta.
Egy idő után Nancy elaludt.
Arra ébredt, valaki hangosan kopog az ajtón, és egy hang így szól: – A pincér vagyok.
Nancy kinyitotta a szemét, rájött, hogy Mervyn karjában fekszik, és ettől teljesen pánikba esett. Fölült, s rémülten körülnézett.
Mervyn kezét megnyugtatólag Nancy vállára tette, aztán hangosan, ellentmondást nem tűrő hangon szólt.
– Várjon egy pillanatra, pincér!
– Igenis, uram – hangzott az ijedt válasz.

Mervyn lemászott az ágyról, fölállt, és a paplannal teljesen betakarta Nancyt. Nancy hálásan rámosolygott, aztán a falnak fordult, hogy ne kelljen látnia a pincért, amikor belép. Hallotta, Mervyn kinyitja az ajtót. A kabint friss kávé szaga töltötte be.
– Jó reggelt – mondta Davy vidáman. – Reggel fél tíz van angol idő szerint, hajnali fél öt New Yorkban, és reggel hat Új-Fundlandon.
– Azt mondta, fél tíz angol idő szerint, és kereken hat óra Új-Fundlandban? – kérdezte Mervyn csodálkozva. – Ezek szerint három és fél órával vannak odébb?
– Igen, uram. Új-Fundland három és fél órával van a greenwichi idő mögött.
– Nem tudtam, hogy félórás különbségek is vannak. Ez megnehezíti a menetrendszerkesztők munkáját. Mikor szállunk le?
– Harminc perc múlva, uram. A vihar miatt egyórás késéssel érkezünk meg. – Davy távozott, az ajtó becsukódott.
Nancy megfordult. Mervyn fölhúzta a redőnyt; az ablakon nappali fény áradt be. Nancy nézte, ahogy a férfi kávét tölt, és emlékeiből fölmerültek az éjszaka képei: Mervyn a kezét fogja a viharban, mindketten a padlóra esnek, Mervyn keze a mellén, ő belekapaszkodik, míg a gépet dobálja a vihar, Mervyn simogatja, míg elalszik. Jézus Mária, gondolta, nagyon tetszik nekem ez a férfi.
– Hogy szereti a kávéját?
– Tej nélkül, cukor nélkül.
– Én is. – Mervyn kávéscsészét nyújtott Nancy felé.
Nancy a kávét kortyolgatta. Egyszerre elöntötte a kíváncsiság: százféle dolgot szeretett volna tudna Mervynről. Teniszezik? Szeret operába járni? Szeret vásárolni? Sokat olvas? Hogy köti meg a nyakkendéjét? Nézte, ahogy issza a kávéját, és úgy érezte, több kérdésére meglehetős biztonsággal kitalálhatja maga is a választ. Valószínűleg teniszezik, olvas is, de nem sokat, és utál vásárolni. Jól pókerezik és rosszul táncol.
– Mire gondol? – kérdezte Mervyn. – Úgy néz, mintha azon tűnődne, érdemes-e velem életbiztosítást kötni.
– Milyen zenét szeret? – kérdezte.
Nancy nevetett.
– Botfülű vagyok – válaszolta. – Kamaszkoromban, még a háború előtt a ragtime volt a nagy szám. A ritmusát még élveztem is, de táncolni sose szerettem valami nagyon. És maga?

– Ó, én táncoltam. Muszáj volt. Minden vasárnap délelőtt felöltöztettek a fodros, fehér ruhácskámba, fölhúzták fehér cérnakesztyűcskémet, és irány a tánciskola, ahol öltönybe bújtatott tizenkét éves fiúkkal tanultuk a társadalmi érintkezés szabályait. Anyám úgy gondolta, ez vezet be a legjobb bostoni társaságba. Ez egyébként nem volt igaz, de szerencsére engem nem is nagyon érdekelt. Apám gyára sokkal inkább, anyám nagy bánatára. Harcolt a háborúban?
– Igen. – Mervyn arcán árnyék suhant keresztül. – Ott voltam Ypres-nél. És akkor megesküdtem, nem hagyok még egy fiatal nemzedéket így meghalni. Persze Hitlerre nem számítottam.
Nancy mély rokonszenvvel nézett Mervynre. A férfi is fölemelte tekintetét. Egy darabig egymás szemébe néztek, és Nancy tudta, most mindkettejüknek ugyanaz jár az eszében: ahogyan éjjel csókoltákés simogatták egymást. Nancy hirtelen újra zavarba jött. Félrenézett, ki az ablakon, és megpillantotta a szárazföldet. Erről eszébe jutott, ha Botwoodba érnek, Mac fölhívja telefonon, s ettől a telefonhívástól nagyon sok függ az életében.
– Mindjárt megérkezünk – mondta, és kiugrott az ágyból. – Föl kell öltöznöm.
– Hadd menjek előbb én – kérte Mervyn. – Jobban veszi ki magát.
– Rendben – válaszolta Nancy, bár nem volt benne biztos, nem késő-e most elkezdeni óvni özvegyi jó hírét. Nézte, ahogy Mervyn kezébe veszi az akasztót, amelyen öltönye lóg, és a papírzacskót, amelyben tiszta ruhái vannak, s amelyeket remek hálóingével együtt Foynesban vásárolt be: egy fehér ing, fekete gyapjúzokni, szürke alsónadrág. Az ajtóban Mervyn megállt, tétován, és Nancy érezte, azon gondolkodik, megcsókolja-e még valaha. Odalépett hozzá.
– Köszönöm, hogy megölelt az éjjel – mondta.
Mervyn lehajolt és megcsókolta, puhán, csak az ajkát érintve. Egy hosszú pillanatig tartott a csók, aztán Nancy kinyitotta az ajtót, és Mervyn kiment.
Ahogy az ajtó becsukódott mögötte, Nancy sóhajtott. Azt hiszem, gondolta, bele tudnék szeretni. Vajon látom-e még ezt a csodálatos hálóinget?
Kinézett az ablakon és látta, hogy a gép meredekenereszkedik. Sietnie kellett.
Gyorsan megfésülködött a tükör előtt, aztán a mellékhelyiségbe sietett. Lulu Bellt és egy másik asszonyt talált ott, de szerencsére Mervyn feleségét nem. Nancy szeretett volna megfürödni, de erre már nem volt idő, így be kellett

érnie azzal, hogy alaposan megmosakszik. Tiszta alsóneműt vett, és szürke selyemblúza helyett egy tiszta sötétkéket a piros kosztüm alá. Ahogy öltözködött, felötlött benne reggeli beszélgetése Mervynnel. Az emlék boldoggá tette, de a boldogság mélyén egy kis kényelmetlenség is meglapult. Miért? De amint föltette a kérdést, már tudta is rá a választ. Mervyn semmit sem mondott a feleségéről. Éjszaka megjegyezte ugyan, hogy “meg van zavarodva”, de azóta egy szót sem szólt róla. Még mindig vissza akarja szerezni? Még mindig szereti? Egész éjjel a karjában tartotta, ez igaz, de ettől még nem lesz vége egy többéves házasságnak.
És én mit akarok? – kérdezte saját magától. Szeretném újra látni Mervynt, ez kétségtelen; szeretném sokszor látni, szeretném talán, ha viszonyunk lenne, de kívánom-e, hogy miattam otthagyja a feleségét? Hogyan tudhatnám egy éjszakai beteljesületlen szerelem után?
Kezében megállt az ajakpirosító rudacskája; bámulta magát a tükörben. Ugyan, Nancy, mondta magának, ne hazudozz itt magadnak! Te is tudod, mi az igazság: kell neked ez a férfi. Tíz éve az első férfi, aki igazán kell. Negyvenéves vagy, és végre találkoztál azzal, aki igazán kell. Úgyhogy ne hazudozz magadnak, édes fiam, hanem szerezd meg!
Még parfümöt is kent a füle mögé, aztán kiment.
Ahogy kilépett, rögtön Peterbe és Nat Ridgewaybe botlott, akik közvetlenül a mellékhelyiség melletti kabinban utaztak.
– Jó reggelt, Nancy – mondta Nat. Nancynek hirtelen eszébe jutott, öt évvel ezelőtt miként érzett Nat iránt. Igen, gondolta, akár bele is szerethettem volna, ha elég idő van rá; de nem volt rá elég idő, és talán ez volt a szerencsém. Lehet, hogy Nat inkább a céghez vonzódott, mint hozzám. Lám, lám, a cégre még mindig fáj a foga, de rám már aligha. Rövid biccentéssel fogadta a férfi köszönését, aztán bement a lakosztályba.
Időközben az ágyakat Davy visszavarázsolta kerevetté. Mervyn már ott ült, megborotválva, fehér ingben, sötétszürke öltönyben, és kimutatott az ablakon.
– Nézze – mondta –, már majdnem ott vagyunk.
Nancy kinézett, és szárazföldet látott. A gép alacsonyan szállt, alattuk sűrű fenyőerdő, melyet ezüstfolyók szeltek át. Ahogy nézte, hirtelen megint víz volt alattuk, de már nem az óceán háborgó hullámai, hanem egy folyó torkolatának sima, nyugodt tükre. Távol látszott a kikötő, fölötte fából épült házak, még följebb egy fatemplom tornya.
A gép gyorsan ereszkedett. Mindketten becsatolt biztonsági övekkel ültek.

A pilóta olyan finoman tette le a gépet, hogy Nancy még azt hitte, a levegőben vannak, amikor az ablakokat már beborította a fölcsapódó permet.
– Nohát – mondta –, átrepültem az Atlanti-óceánt.
– Kevesen mondhatják el magukról – válaszolta Mervyn.
Nancy nem érezte magát különösebben bátornak. Az út egyik felét azzal töltötte, hogy a cég miatt aggódott, a másik felét azzal, hogy másvalaki férjének a kezébe kapaszkodott. Magára az útra csak olyankor gondolt, amikor a szél nagyon dobálta a repülőgépet, és őt elővette a rettegés. Mit mond majd a fiúknak? Biztos a legapróbb részletre is kíváncsiak lesznek. Még azt sem tudja, milyen gyorsan repül a *Clipper*. Ezeknek utána kell nézni, mielőtt New Yorkba érnek.
Mikor az ismét hajóvá vedlett repülőgép végre megállt, egy igazi hajó jött mellé, hogy a partra vigye az utasokat. Nancy fölvette kasmírkabátját, Mervyn felöltötte bőr repülőszubbonyát. Az utasoknak legalább a fele úgy érezte, hogy él a lehetőséggel, és sétál egyet. A többiek ágyban maradtak, behúzott függönyök mögött.
Ismét áthaladtak a szalonon, kiléptek a víziszárnyra, és a hajó fedélzetére léptek. A levegőben tengerszag és fenyőszag keveredett, meg a frissen vágott fák szaga. Biztosan egy gőzfűrész működött valahol a közelben. Egy SHELL feliratú tartályhajó is megközelítette a *Clipper*t, fedélzetén fehér overallos alakok sürögtek, készen arra, hogy a gépet feltöltsék benzinnel. A kikötőben két nagy tengerhajó is horgonyzott.
Diana és Mark is kiszálltak. Diana kitartóan bámulta Nancyt a hajó fedélzetén. Nancy nem mert a szemébe nézni, bár nem igazán érezte magát bűnösnek; végtére is Diana követett el házasságtörést, nem ő.
Egy mólónál kötöttek ki, s onnan hídon jutottak át a kőmólóra, s onnan a partra. A korai időpont ellenére bámészkodók kis csapata fogadta a *Clipper* utasait. A kőmóló végén álltak a Pan American légitársaság épületei, egy nagy és két kis ház, mindhárom fából, mindhárom zöld, mindhárom piros-barna szegéllyel. Azon túl legelő következett néhány tehénnel.
Az utasok beléptek a nagyobb épületbe, és felmutatták útleveleiket egy álmos hivatalnoknak. Nancy észrevette, az új-fundlandiak gyorsan beszélnek, és kiejtésük inkább az ír, mint a kanadai kiejtésre hasonlít. Az épületben volt egy váróterem, de ez senkinek nem mozgatta meg a fantáziáját; mindenki úgy döntött, felfedezőútra indul a faluban.
Nancy már szeretett volna MacBride-dal beszélni, de még mielőtt a telefon

után érdeklődhetett volna, nevén szólították a hangosbeszélőn. Odament egy fiatalemberhez, aki a Pan American egyenruháját viselte és bemutatkozott.
– Telefonon keresik, asszonyom – mondta a fiatalember.
Nancy szíve nagyot dobbant. Gyorsan körülnézett.
– Hol a telefon? – kérdezte aztán.
– A távíróhivatalban. Nem egészen egy mérföldre ide. Egy mérföld! Nancy alig bírta kordában tartani türelmetlenségét.
– Akkor siessünk, amíg nem kapcsolják szét a vonalat. Van autójuk?
A fiatalember úgy nézett rá, mintha repülő seprűnyelet kért volna.
– Nincsen, asszonyom.
– Akkor menjünk gyalog! Csak menjünk már! Mutassa az utat! Kimentek az épületből. Elöl a fiatalember, mögötte Nancy és Mervyn. Fölmásztak a kaptatón a hegyoldalba, végig a földesútón, amelyhez nem tartozott gyalogjáró. Az út szélén juhok legeltek. Nancy örült, hogy kényelmes cipő van a lábán, természetesen saját gyártmányú! De vajon még holnap is övé lesz-e a cég? Mac majd elmondja, mit végzett. Csak ott lennének már!
Tíz perccel később elértek egy apró faépülethez, és bementek az ajtón. Nancyt leültették egy székre a telefon elé. Remegő kézzel emelte füléhez a kagylót.
– Nancy Lenehan beszél.
A központban valaki azt mondta:
– Tartsa a vonalat kérem, kapcsolom Bostont. Hosszú szünet következett, aztán:
– Nancy, hallasz engem?
A hang nem Mac hangja volt, s beletelt néhány pillanatba, míg Nancy fölismerte a beszélőt.
– Danni Riley! – kiáltotta meglepetten.
– Nancy! Bajban vagyok. Segítened kell rajtam!
Nancy erősen megmarkolta a kagylót. Ezek szerint számításuk bevált! Igyekezett, hogy nyugodt, szinte unott hangon beszéljen, mintha a kérés terhére lenne.
– Miféle bajban vagy, Danny?
– Többen felhívtak azzal a régi üggyel kapcsolatban.
Akkor Macnek sikerült ráijeszteni! Riley úgy beszélt, mint aki pánikba esett. De okosabb, gondolta Nancy, ha nem kapcsol rögtön.
– Milyen régi ügy? Miről beszélsz?

– Tudod, miről van szó. Nem telefontéma.
– Hát, ha nem telefontéma, akkor miért hívsz föl telefonon?
– Nancy! Ne beszélj velem így! Szükségem van rád!
– Rendben van, Danny, nyugodj meg. – Most már eléggé ráijesztettünk, itt az ideje, hogy manipuláljunk is egy kicsit, gondolta Nancy. – Mondd el, mi történt, csak neveket és címeket ne említs. Azt hiszem, emlékszem arra az ügyre, amire célzól.
– Nancy, nálad vannak apád hátrahagyott iratai, igaz?
– Hogyne, otthon vannak, lakat alatt. Miért?
– Esetleg jelentkezni fognak nálad bizonyos emberek, és megkérnek, hogy átnézhessék az iratokat.
A tervtökéletesen bevált. Maga Riley magyarázta el Nancynek, amit Nancy főzött ki. Nancy könnyedén megjegyezte:
– Nem hinném, hogy van közöttük bármi, ami miatt aggódnod kéne.
– Hogy lehetsz benne biztos? – vágott közbe izgatottan Riley. – Végigolvastad őket?
– Nem, túl sok minden van ott összezsúfolva.
– Senki sem tudja pontosan, mi van azokban a ládákban, igaz? Évekkel ezelőtt el kellett volna égetned mindent.
– Ebben igazad lehet, de sohase gondoltam rá..., akárhogy is, ki akar betekinteni a papírokba?
– Az ügyvédi kamara egy bizottsága.
– És van hozzá joguk?
– Nincs, de ellenem szól, ha nemet mondok.
– És ha én mondok nemet?
– Az más. Te nem vagy ügyvéd, rád nem tudnak nyomást gyakorolni.
Nancy egy kis szünetet tartott, mint aki tétovázik, valójában csak hogy fokozza a feszültséget. Végül azt mondta:
– Ne izgulj, Danny. Nem lesz semmi gond.
– Nemet mondasz?
– Jobb ötletem van. Elégetem az egészet.
– Nancy... – Riley majdnem elsírta magát. – Igaz barát vagy.
– Mi más lennék – válaszolta Nancy. Egy kicsit álszentnek érezte magát.
– Nancy, nagyon köszönöm. Úristen, nem is tudom, mit mondjak. Óriási kő esett le a szívemről. Nem is tudom, hogy köszönjem meg.
– Ha csak ez a baj – mondta Nancy –, te is tehetnél valamit értem. – Egy pillanatra ajkába harapott. Most jön a neheze. Tudod miért jövök vissza

Amerikába ilyen hirtelen?
– Nem tudom. Annyi gondom volt mostanában…
– Peter el akarja adni a céget a hátam mögött.
Csönd.
– Itt vagy, Danny?
– Itt vagyok, itt vagyok. És te nem akarod eladni?
– Nem. Az ár túl alacsony, és az új fölállásban nekem nem lenne állásom. Naná, hogy nem akarom eladni. Peter is tudja, hogy rossz üzletet köt, de őt csak az érdekli, nekem minél több kárt okozhasson.
– Rossz üzlet? A cég nem ment valami jól az utóbbi időkben.
– Mert Peter csapnivaló igazgató.
– Mondjuk, ez igaz...
– Ahelyett, hogy hagynánk bagóért, eladni a céget, inkább ki kéne rúgni. Hadd vegyem át én az igazgatást. Meglátod, kihozom a slamasztikából. Aztán, ha megnőtt a haszon, még mindig eladhatjuk, de akkor már rendes áron.
– Hát, nem tudom.
– Danny, Európában háború tört ki. Ez azt jelenti, óriási lesz majd a kereslet. Nem tudunk annyi cipőt csinálni, hogy ne kelljen még több a vevőknek. Ha várunk két vagy három évet, kétszeres vagy akár háromszoros áron adhatjuk el a céget.
– De Nat Ridgeway sokat használna az én jogi cégemnek.
– Felejtsd el, Danny. A segítségedet kérem.
– Nancy, én nem vagyok benne biztos, ez valójában szolgálja-e saját érdekeinket.
Nancy azt akarta mondani: Te vén, álszent hazudozó, csak a saját érdekedre gondolsz. De nyelvébe harapott, és azt mondta:
– Hidd el nekem, mindenkinek ez lenne a legjobb.
– Rendben van, meggondolom.
Ez nem volt elég. Nancy kénytelen volt fölfedni a lapjait.
– Gondolkozz el apa hátrahagyott iratain is.
Visszafojtott lélegzettel várta a választ. Danny Riley mélyebb hangon és lassan beszélt:
– Mit akarsz ezzel mondani?
– Szeretném, ha segítenél rajtam, miután én is segítek rajtad. Azt hiszem érted, miről van szó. .
– Azt hiszem, értem. Ezt szokás zsarolásnak nevezni.

Nancy összerezzent, aztán eszébe jutott, kivel beszél:
– Te álszent, vén gazember – mondta –, egész életedben ezt csináltad.
Riley elnevette magát.
– Ebben van valami. Mondd, kölyök, nem te találtad ki véletlenül az egészet?
Ez a feltevés egy kicsit túl közel járt az igazsághoz.
– Te biztosan ezt csináltad volna, Danny. De több kérdésre már nem válaszolok. Elégedj meg azzal, amennyiben holnap mellettem szavazol, biztonságban vagy, ha ellenem, akkor bajban.
Ez már félreérthetetlen fenyegetés volt, de Danny ezt a nyelvet értette. Megadja magát vagy ellenszegül?
– Ne beszélj velem ilyen hangon, Nancy. Ismerlek csecsemőkorod óta.
– És ezért nem akarsz nekem segíteni? – kérdezte Nancy valamivel lágyabb hangon.
Riley bosszúsan hallgatott, végül azt mondta:
– Tulajdonképpen nincs nagy választási lehetőségem.
– Tulajdonképpen nincsen.
– Rendben van – mondta Riley kelletlenül. – Melletted fogok holnap szavazni, ha elintézed a másik ügyet.
Nancy majdnem elsírta magát a megkönnyebbüléstől. Sikerült! Sikerült megmenteni a céget!
– Örülök, hogy így döntöttél, Danny.
– Apátok megmondta, hogy így lesz.
Ez a megjegyzés teljesen váratlanul érte Nancyt. Nem is értette, mit akar Riley mondani.
– Hogy érted ezt?
– Apátok azt akarta, Peter meg te harcoljatok egymással.
Riley hangjában volt valami, ami Nancyt gyanakvóvá tette. A vén gazember nyilván nem nyelte le könnyen, hogy vesztett, és még egy utolsót akart döfni. Nancy nem szívesen ismerte be Rileynak, hogy a közlés megrendítette, de kíváncsisága felülkerekedett óvatosságán.
– Mi az istent beszélsz összevissza?
– Apátok mindig azt mondta nekem, a gazdag szülők gyerekei rendszerint rossz üzletemberek, mert nem tudják, mi az: éhesnek lenni. Komolyan félt attól, hogy tönkreteszitek, amit ő felépített.
– Nekem sohasem beszélt erről – mondta Nancy gyanakodva.
– Ezért osztotta el így a részvényeket, és ezért állította föl ezt a helyzetet,

amiben kénytelenek vagytok harcolni. Neked azt mondta, a halála után te fogod vezetni a céget, de Petert tette meg igazgatónak, így meg kell küzdenetek, és az életrevalóbb fog győzni.
– Egy szavadat se hiszem – mondta Nancy, de valójában ebben egyáltalán nem volt biztos. Danny dühös, amiért túljártak az eszén, úgyhogy egy kis rosszindulattal igyekszik ápolgatni sértett hiúságát; de ebből még nem következik, hogy nem mond igazat.
– Azt hiszel el, amit akarsz – mondta Riley. – Én csak azt mondtam el, amit az apád nekem mondott.
– Apa Peternek is azt mondta, ő lesz az elnök?
– Igen. Kérdezd meg Petert, ha nem hiszed.
– Ha neked nem hiszem el, miért hinném el neki?
– Nancy, mi először akkor találkoztunk, amikor te kétnapos voltál – mondta Riley, és hangja most egy fáradt öregember hangja volt. – Egész életedben ismertelek. Kedvellek. Rendes ember vagy, és van benned valami kemény vonás, mint az apádban. Nem akarok veled összekülönbözni se a cég miatt, se semmi más miatt. Sajnálom, hogy fölhoztam ezt a témát.
Most már hitte Nancy, amit Riley elmondott. Úgy tűnt, Danny tényleg sajnálja, amiért fölhozta a témát, s így valahogy az egész hihetőbbnek is hangzott. De Nancyt nagyon megrázta a történet; gyengének érezte magát, megszédült. Egy pillanatig hallgatott: megpróbálta összeszedni magát.
– Akkor az ülésen találkozunk – mondta Riley.
– Oké.
– Szevasz, Nancy.
– Szevasz, Danny. Nancy letette a kagylót.
– Nagyszerű volt, Nancy! – kiáltotta Mervyn.
Nancy halványan elmosolyodott.
– Köszönöm.
Mervyn nevetett.
– Úgy körbetáncolta, azt se tudta, honnan jönnek az ütések!...
– Fogja be a száját!
Mervyn elhallgatott, mintha arcul ütötték volna.
– Ahogy akarja – mondta végül rosszkedvűen.
Nancy már sajnálta, amit mondott. Megérintette Mervyn karját.
– Bocsásson meg – mondta. – De Riley a végén mondott valamit, amivel nagyon megdöbbentett.
– Akarja elmondani? – kérdezte Mervyn óvatosan.

– Azt mondta, az apám előre kitervelte, hogy Peter meg én egymás ellen harcoljunk a cégért, azért, hogy az erősebb győzzön.
– És elhiszi neki?
– Az a szörnyű, hogy igen. Nagyon igaznak hangzik. Sohasem gondoltam rá eddig, de így visszamenőleg sok mindent megmagyaráz a Peter és közöttem lévő viszonyról.
Mervyn megfogta a kezét.
– Nagyon föl van dúlva.
– Eléggé. – Nancy megsimogatta Mervyn kezefejét. – Úgy érzem magam, mint egy filmszínész, aki előre megírt szerepet játszik. Évekre előre megírták a szerepemet. Most már abban sem vagyok olyan bizonyos, hogy le akarom-e győzni Petert.
Mervyn bólintott.
– És mit szeretne csinálni?
A válasz azonnal megszületett Nancy fejében, amint meghallotta a kérdést:
– Szeretném magam írni a saját szerepemet. Ezt szeretném csinálni.

20

Harry Marks mozdulni is alig bírt a boldogságtól.
Feküdt az ágyban, és fölidézte magában az elmúlt éjszaka fontosabb eseményeit. A váratlan örömöt, amikor Margaret megcsókolta; saját izgalmát, hogy megpróbálta összeszedni bátorságát, hogy közeledjen hozzá; a csalódottságot, amikor Margaret aludni küldte, és az örömöt, amit akkor érzett, amikor Margaret egyszerre megjelent, s ágyába bújt, mint a nyúl a vackába.
Még mindig szégyellte magát, amiért olyan gyorsan elélvezett. Ez valamiért mindig így történt, ha először feküdt le egy lánnyal.
Megalázó élményként tartotta számon; volt egyszer egy lány, aki kigúnyolta érte. Szerencsére Margaretnek nem okozott ezzel csalódást. Még furcsa módon föl is izgatta. Végül kölcsönösen boldoggá tették egymást.
Nem hitte, hogy ennyire szerencsés lehet. Harry nem tartotta magát okosnak, nem volt gazdag, és messze nem a megfelelő társadalmi osztályhoz tartozott. Hamisítvány volt, és ezt Margaret pontosan tudta. Egyáltalán, mi tetszik rajta a lánynak? Abban, hogy a lány miért tetszett Harrynek, nem volt semmi titok: egyszerűen gyönyörű volt, szeretetreméltó, melegszívű, érzékeny, és ha ez még nem lenne elég, a testét egy istennő is megirigyelhetné. Akárki beleszeretne. De ő? Persze nem olyan csúnya, mint az ördög, és tudja, hogy kell öltözködni, de érezte, az ilyesmi Margaretnél nem sokat számít. Mégis érdekli a lányt. Életét csodálatosnak találta; és Harry valóban sok minden tudott, ami Margaret előtt ismeretlen volt: hogyan élnek a londoni szegények, és főleg a londoni alvilág. Valószínűleg valami romantikus alakot lát benne, olyasvalakit, mint a Vörös Pimpernel vagy valami Robin Hood-féle figurát, esetleg egy kalózt. Olyan nagyon hálás volt neki a lány, amikor Harry kivezette az étkezőből a botrány után! Pedig gondolkodás nélkül tette meg, természetesnek érezte: Margaretnek mégis nyilván nagyon sokat jelentett. Majdnem biztosan akkor szerette meg, abban a pillanatban. A lányok furcsa teremtések, gondolta Harry. Voltaképpen mindegy, mi volt a vonzalom eredeti oka, mikor már eljutottak a levetkőzésig, szavak nélkül is megértették egymást. Soha sem fogja elfelejteni fehér mellét a félhomályban, az alig látható, apró mellbimbókat, a gesztenyeszín szőrt a lába között, az apró szeplőket a lány torkán...

És most esetleg mindezt elveszíti.
Mert bizony ellopja az anyja ékszereit.
Ezen már Margaret sem nevetne. A szülei szörnyen viselkednek vele, és Margaret valószínűleg úgy gondolja, a vagyonukat sem érdemlik meg de azért ezt túlzásnak találná. A lopás olyan, mint amikor pofonütünk valakit. A kár nem nagy, de a méltatlankodás annál nagyobb. Ezzel vége is lehetne a kapcsolatnak Margarettel.
Ugyanakkor a Delhi-ékszerek itt vannak a gépen, itt a csomagtérben, néhány lépésnyire. A világ leggyönyörűbb ékszerei, amelyek értékéből élete végéig úri módonélhetne. Ha a kezében tarthatná! Ha belenézhetne a burmai rubintok feneketlen mélységébe, végigsimíthatná ujjával a gyémántokat! Persze a foglalatot össze kell törni, és a köveket egyenként adja el majd az orgazda, de hát ezen nem lehet segíteni. Tragédia, de elkerülhetetlen. A kövek megmaradnak, s egyszer majd valaki újból aranyba foglaltatja őket, egy milliomos, aki a feleségét díszíti föl az ékszerekkel. Harry Marks pedig vesz magának egy házat.
Igen, erre költi a pénzt. Vesz egy házat valahol Amerikában, vidéken, talán azon a környéken, amit New Englandnek hívnak; főleg, ha kiderül, hol van. Már látta maga előtt a parkokat és a fákat, a vendégeket, akik hétvégére jöttek, s a kertben sétálnak fehér nadrágban és szalmakalapban, s a ház asszonya éppen lejön a tölgyfa lépcsőn; bricsesz van rajta és lovaglócsizma. Az arca Margaret arca.
Margaret hajnalban hagyta ott, kisurrant, amikor senki se látta. Harry az ablakon bámult ki, nézte a fenyveseket, amelyek fölött ereszkedtek, de közben Margaretre gondolt. Azt mondta, Botwoodban nem száll ki, hanem alszik egy órát. Harry szintén így nyilatkozott, bár nem igazán aludni akart.
Ahogy most kinézett az ablakon, egy csomó felöltős és kabátos utast látott, amint egy hajó fedélzetére lépnek: talán az utasok fele ott lehetett, meg a legénység nagyobbik része. Most jött el a pillanat, hogy bejusson a csomagtérbe. Néhány lakat lehet a bőröndökön: majd pont néhány lakat fogja útját állni! Néhány perc, és kezében tarthatja a Delhi-ékszereket.
Azért az is eszébe jutott, hogy Margaret melle minden ékszernél többet ér.
Maradjunk meg a realitásnál, mondta magának. Egy éjszakát együtt töltöttek; ebből még nem következik, hogy New Yorkba érkezésük után is találkozhat vele. Harry eleget hallott már a tengerjáró hajókon fűződő, hírhedten rövid viszonyokról. Egy repülőgép még rövidebb viszonyra determinál. Margaret el akarta hagyni a szüleit, hogy a maga erejéből éljen

meg, de meg tudja-e tenni? Sok úrilány kacérkodott a függetlenség gondolatával, de visszariadt a megvalósítás nehézségeitől. Margaret kívánsága teljesenőszinte, de még sohasem próbálta ki a hétköznapi emberek életét, és egyátalán nem biztos, hogy nagyon fog tetszeni neki. Egyszerűen nem lehet tudni, Margaret mit fogcsinálni. Ezzel szemben az ékszerek teljesen megbízhatóak.
Jóval egyszerűbb lenne, ha megjelenne az ördög, és választás elé állítaná: vagy az ékszerek vagy Margaret. Harry Margaretet választaná. Sajnos, a dolog nem ilyen egyszerű. Ha itthagyja az ékszereket, még nem biztos, hogy Margaret az övé lesz. És megfordítva, lehet hogy akkor is az övé lesz, ha ellopja az ékszereket.
Próba, szerencse.
Meg kell próbálni megszerezni mind a kettőt.
Fölkelt, belebújt a papucsába, aztán fölvette hálóköntösét. Margaret ágyánál be volt húzva a függöny. Lady Oxenfordé is. Percy, Lord Oxenfordés Mr. Membury ágya üres volt. A szalonban csak egy takarítónő csoszogott az egyik teli hamutartótól a másikig. Föltehetően helybeli asszony, aki álmosan ürítgeti a hamutartókat, ameddig áll a gép. Az ajtó nyitva volt, és Harryérezte meztelen bokáján a hideg tengeri szelet. A hármas kabinban Clive Membury Gabon báróval beszélgetett. Vajon miről? Nyilván a mellényekről. Hátrább a légiutas-kísérő az ágyakat varázsolta vissza ülésekké.
Harry előrement, aztán föl a lépcsőn. Szokása szerint tervnélkül cselekedett, nem gondolkozott kifogásokon, hazugságokon, fogalma sem volt, mit tesz, ha esetleg elkapják. Az ilyen kalkulációk mindig csak szorongását növelték, sokkal egyszerűbb volt az adott pillanatban kitalálni, mit is kell tenni vagy mondani. Nyugalom, mondogatta magának, nyugalom, nem először indulsz lopni, nem is másodszor. Ha valami balul üt ki, úgyis mindig föltalálod magad.
Fölért a pilótafülkébe és körülnézett. Senkit sem látott. A két pilótaülés között ott a csapóajtó. Óvatosan kinyitotta. A legénység egy tagját látta, amint a gép orrában kötelekkel szöszmötöl. Harry gyorsan visszahúzta a fejét, még mielőtt észrevennék.
Gyorsan végigment a kabinon, mígnem elérte a hátsó ajtót. Kinyitotta és továbbment. Most a két csomagtér közötti keskeny folyosón állt, a rakodónyílás alatt. Először a bal oldali részt próbálta ki. Bement az ajtón. Most már senki sem láthatta, és a legénység tagjainak aligha van bármi

keresnivalójuk a csomagtérben.
Körülnézett. Mintha valami nagyon drága bőröndszaküzletben találta volna magát, drága bőrkofferek között, amelyek libasorban álltak, és kötél rögzítette őket. Most gyorsan meg kell találnia az Oxenford család poggyászát. Nekilátott a keresésnek.
Nem volt könnyű. A bőröndök névkártyája sokszor beszorult, alulra került, egyik nehéz koffer a másikon nyugodott; erőlködnie kellett, hogy elmozdítsa. Keze remegett, ujjai fájtak ahogy kioldozta a köteleket, amelyek a bőröndöket rögzítették. Rengeteg nevet talált: Ridgeway, D'Annunzio, Lo, Hartmann, Bazarov – Oxenford egy szál se. Húsz percig tartott, amíg átnézte az összes bőröndöt, és eljutott a következtetésig, hogy Oxenfordék poggyásza a másik oldalon lesz. Káromkodott. Visszakötözte a köteleket, körülnézett: semmi nyomot nem hagyott maga után.
Most mehet a jobb oldali csomagtérbe, és ott is végigcsinálhatja az egészet; kinyitotta az ajtót, s abban a pillanatban egy meglepett kiáltást hallott:
– Hát maga kicsoda? – A kiáltó a legénység egy fiatal, szeplős tagja volt, akit Harry látásból ismert. Vidám fiatalember, rövid ujjú inget hord.
Harry nem kevésbé lepődött meg a találkozáson, de igyekezett, ez ne lássék meg rajta. Mosolygott, nyugodtan becsukta maga mögött az ajtót, és azt mondta:
– Harry Vandenpost vagyok. És maga kicsoda?
– Mickey Finn, helyettes fedélzeti mérnök. Uram, elnézését kérem, de az utasok semmilyen körülmények között nem mehetnek be a csomagtérbe. Mit csinál itt? Egészen rám ijesztett.
– A bőröndömet keresem – mondta Harry –, benne maradt a borotvám.
– Sajnálom, uram, de mint mondtam, az utasok semmilyen körülmények között nem léphetnek be a csomagtérbe.
– Ebben az esetben én kérek elnézést. Föl se merült bennem.
– Én sajnálom a legjobban uram, de ez az előírás. Szívesen kölcsönadom az én borotvámat, ha óhajtja.
– Köszönöm, de jobb szeretek a magaméval borotválkozni. Ha megkereshetném a bőröndömet...
– Uram, higgye el, nem rajtam múlik, de ez a szabály. Ha visszajön a kapitány, megkérdezheti őt is, de tudom, ugyanazt fogja mondani, mint én.
Harry elkeseredetten bár, de belátta, pillanatnyilag vereséget szenvedett. Igyekezett jó képet vágni a dologhoz, és mosolyogva mondta:
– Ebben az esetben élnék az ajánlatával, ha valójában kölcsönadja a

borotváját.
Mickey Finn kinyitotta az ajtót, és udvariasan félreállt, míg Harry belépett a pilótafülkébe, s lement a csigalépcsőn. Micsoda átkozott pech, gondolta. Még egy másodperc, és bent lettem volna. Ki tudja, mikor lesz megint alkalmam rá.
Mickey bement az egyes kabinba, és néhány pillanat múltán visszatért, kezében borotvával és borotvaszappannal. Harry átvette a készséget, és köszönetét fejezte ki. Most mehetek borotválkozni, gondolta csüggedten. Bement a mellékhelyiségbe és borotválkozni kezdett; de a szeme előtt burmai rubinok táncoltak. A másik mosdónál Hartmann professzor állt hálóingben, és vadul mosakodott.
– Kemény éjszakánk volt – mondta Harry.
Hartmann vállat vont.
– Nekem volt már keményebb is – válaszolta. Harry ránézett Hartmann sovány vállára; a professzor egy csontvázra emlékeztette.
– Elhiszem – mondta. Aztán nem beszélgettek. Hartmann nem tűnt fecsegő alkatnak, Harry pedig nagyon el volt foglalva a gondolataival.
Miután megborotválkozott, friss inget öltött. Ez mindig fölvidította. Az új inget kibontani, hallani a papír suhogását, a még viseletlen vászon halk roppanását: az élet apró örömeinek egyike. Nyakkendőjét nagy gonddal kötötte föl.
Ahogy visszatért a kabinba, látta, Margaret ágyán még mindig össze van húzva a függöny. Elképzelte, ahogy alszik a lány, és haja szétterül a párnán. Harry elmosolyodott. Bekukkantott a szalonba, látta, a pincérek reggelihez terítenek. A nyál összefutott a szájában. A svédasztalon eper, tejszín, narancslé; és ezüstvödrökből pezsgősüvegek párás nyaka kandikált ki. Az eper biztosan melegházi ilyenkor, gondolta.
Elindult, hogy visszaadja Mickeynek a borotváját, s egy füst alatt újra megpróbáljon visszajutni a csomagtérbe. Fölment a csigalépcsőn. Mickey hál'istennek nem volt ott, de ott volt a legénység egy másik tagja, hogy a fene egye meg. A nagy térképasztalnál ült, és egy jegyzettömbön különböző számításokat végzett. Mikor meglátta Harryt, barátságosan mosolygott.
– Segíthetek valamiben?
– Mickeyt keresem. Vissza akarom adni a borotváját.
– Az egyes kabinban van.
– Köszönöm szépen – válaszolta Harry, de még nem indult el.Valahogy túl kell jutnia ezen a fickón. De hogyan?

– Segíthetek még valamiben? – kérdezte a másik udvariasan.
– Fantasztikus ez a kabin – mondta Harry lelkesen. – Akár egy iroda.
– Hihetetlen, mi?
– Szereti a munkáját?
– Nagyon. Nézze, örülnék, ha lenne időm magával beszélgetni, de be kell fejeznem ezeket a számításokat, mielőtt fölszállunk.
Ezek szerint itt leszel végig, gondolta Harry csüggedten. Nem tudok bejutni a csomagtérbe. Megint palástolni igyekezett csalódottságát.
– Hát akkor megyek – mondta.
– Igazán sajnálom. Általában szívesen beszélgetünk az utasokkal, annyi érdekes ember van közöttük. Csak most éppen...
– Semmi gond – mondta Harry. Semmi jó ötlet nem jutott az eszébe. Megfordult és lement a csigalépcsőn, gondolatban ócsárolva magát. Úgy látszik, cserbenhagyta hagyományos szerencséje.
Megkereste az egyes kabint, visszaadta Mickeynek a borotváját, aztán visszatért a saját kabinjába. Margaret még mindig aludt. Harry átment a szalonon, és a nyitott ajtón keresztül kilépett a víziszárnyra. Nagyokat lélegzett. Életem legnagyobb lehetőségét szalasztóm el, gondolta mérgesen. Valósággal viszkettek az ujjai, amikor arra gondolt, két méterrel a feje fölött vár rá a világ legszebb ékszer-összeállítása. De még nem adja föl. Még egy állomás hátra van; Shediac. Az lesz az utolsó alkalom, hogy ellopja a Delhi-ékszereket.

21

Eddie Deakin érezte a legénység többi tagjának vádló és haragos tekintetét a hajó fedélzetén, amely partra vitte őket. Nem mert a szemükbe nézni. Mindannyian tudták, hajszál híján kevésnek bizonyult az üzemanyag, hogy hajszál híján lezuhantak a viharos óceánba. Mindannyiuk élete veszélyben volt. Senki sem tudta, pontosan mi történt és hogy történt, de a benzin a fedélzeti mérnök felelőssége; következésképpen Eddie a hibás.

Különös viselkedése is föltűnhetett nekik. Egész úton szórakozottnak tűnt, alig beszélt, kivéve, amikor Tom Lutherre ijesztett rá a vacsoránál. Aztán ott volt az ablak, ami megmagyarázhatatlan módon betört. Nem csoda, hogy bár nem tudták pontosan mi történik, ösztönösen bizalmatlanokká váltak Eddie-vel szemben. A bizalmatlanság érzése gyorsan terjed a legénység körében, amikor olyan nagymértékben egymásra vannak utalva.

Eddie számára keserű tudat volt társai bizalmatlansága. Mindig büszke volt kivételes megbízhatóságára. Sőt ő maga is az átlagosnál nehezebben bocsátotta meg mások hibáit, és megvető véleménye volt azokról, akik valamilyen személyes okból kifolyólag nem látták el tökéletesen a szolgálatot. A kifogások nem repülnek, szokta mondogatni.

Azzal próbálta vigasztalni magát, mindez nem számít. Csak az a fontos, hogy megmentse feleségét. Ehhez nem kérheti más segítségét, egyedül kell elintéznie. Igen, mindenki életét kockára tette, de ezzel egy lépéssel közelebb került Carol-Ann megmentéséhez. Ugyanakkor Eddie, a sziklaszilárd Eddie, hirtelen a megbízhatatlan Eddie lett társai szemében. Eddie gyűlölte a megbízhatatlanságot. E pillanatban tehát gyűlölte önmagát.

Sok utas a gépen maradt, de ez Botwoodban rendszerint így történt; akik rosszul aludtak, megragadták az alkalmat egy kis pótalvásra, amíg a gép viszonylag mozdulatlan állapotban van. Ollis Field, az FBI-ügynök és Frankie Gordon szintén a gépen maradtak; ők Foynesban sem szálltak ki. Tom Luther azonban a fedélzeten volt prémgalléros nagykabátban és kalapban. Eddie a közelébe lopta magát, és odasúgta:

– Várjon meg a légitársaság épületében. Megmutatom, hol van a telefon.

Botwood néhány faházból álló apró település az Exploits folyó torkolatánál. Telefonja is csak június óta van. A *Clipper* utasai ritkán találtak itt bármi vásárolnivalót. Autó alig akadt a faluban, a néhány létező kocsira a balra hajts szabályai vonatkoztak, mert Új-Fundland még mindig angol felségterület volt ekkoriban.

Az utasok mind betódultak a Pan American épületébe, a legénység fölment az emeletre. Eddie rögtön leült, és elolvasta az időjárás-jelentéseket, amelyeket rádión adtak le a nagy földi repülőtérről, ami a Gander-tótól harmincnyolc mérföldre feküdt. Aztán kiszámította, mennyi üzemanyagra lesz szükség a következő útszakasz megtételéhez. Ez a szakasz jóval rövidebb lévén az üzemanyag-mennyiség kiszámításának nem volt különösebb jelentősége, mégis meglehetős pontossággal ki kellett számolni, hogy a gép ne legyen feleslegesen megterhelve. A holtteher drága dolog. Keserű szájízzel végezte el számításait. Talán sohasem tud többé leülni hogy ezeket a számításokat elvégezze anélkül, hogy erre a szörnyűségre kelljen gondolnia? Felesleges kérdés. Ennek az útnak végeztével úgyis elveszíti az állását.

A kapitány talán már most él a gyanúperrel, hogy Eddie számításaiban nem lehet megbízni. Gyorsan tenni kell valamit, ami eloszlatja bizalmatlanságát. Elhatározta, úgy tesz, mintha maga sem bízna meg önmagában. Kétszer is kiszámolta a fogyasztást, aztán a kapitányhoz lépett.

– Kapitány úr, szeretném, ha ellenőrizné a számításaimat.
– Ha úgy gondolod – válaszolta közömbös hangon a kapitány; de látszott rajta a megkönnyebbülés, mintha ez neki is megfordult volna a fejében; csak nem akarta Eddie-t megbántani.
– Kimegyek levegőzni egyet – mondta Eddie.

Tom Luthert az épület mellett találta meg, amint zsebre dugott kézzel, rosszkedvűen méregette a kérődző teheneket.
– Menjünk a távíróhivatalba – mondta Eddie. – Jöjjön utánam. Gyors léptekkel indult neki az útnak. Luther lassabban követte. Eddie hátraszólt:
– Igyekezzen! Nekem még vissza is kell érnem. – Luther gyorsabban szedte a lábát. Láthatóan nem akarta Eddie-t fölingerelni. Aligha meglepő, miután Eddie kishíján kidobta a repülőgépből.
Útközben találkoztak két utassal, akik visszafelé jöttek: Mrs. Lenehannal és

Mr. Lovesey-vel, akik Foynesban szálltak föl a gépre. Lovesey bőr pilótazubbonyt viselt. Eddie minden gondja ellenére is megállapította, hogy boldognak látszanak. Róla és Carol-Annről is mindig azt mondták az emberek, jutott eszébe, és újra sózívébe hasított a fájdalom.
Megérkeztek a távíróhivatalhoz, és Luther meghívatott egy számot, amelyet egy darab papírra írva nyújtott át a hivatalnoknak. Nem akarta, hogy Eddie hallja, amint kimondja. Betessékeltékőket egy kis helyiségbe, ahol a telefonkészüléken kívül egy asztal volt két székkel. Leültek és türelmetlenül vártak a kapcsolásra. Kora reggel nyilván nem minden vonal foglalt, de azért nem ők akarnak egyedül telefonálni Maine-be.
Eddie biztos volt benne, Luther utasítja az embereit: hozzák magukkal Carol-Annt. Nagyon sokat jelentett neki; ha felesége vele van, nyugodtan további lépéseket tehet a gengszterek elfogása érdekében. De voltaképpen mit tehet? Rádión azonnal érintkezésbe léphet a rendőrséggel, de ez nyilván Luther fejében is megfordult, és gondja lesz rá, hogy tönkretegye a *Clipper* adóját. Nem tehetnek semmit, amíg nem érkezik segítség. Addigra pedig Luther és Gordino már autóval száguldanak valahol; azt sem tudják, melyik országban: Kanadában-e vagy az Államokban. Hiába törte a fejét Eddie, hogyan könnyíthetne meg a rendőrség dolgát, nem támadt semmi jó ötlete. Ha pedig előre figyelmezteti őket, mindent elronthatnak egy korai közbelépéssel; ekkor Carol-Ann élete veszélybe kerülhet. Ezt a kockázatot nem vállalhatja.
Megszólalt a telefon. Luther leakasztotta a kagylót.
– Én vagyok az – mondta. – Megváltozik a terv. Hozzátok a nőt magatokkal a hajón. – Kis szünet után folytatta: – A fedélzeti mérnök akarja. Azt mondja, különben nem működik velünk együtt, én pedig elhiszem neki, úgyhogy hozzátok csak magatokkal a nőt.
Újabb szünet következett. Aztán Luther Eddie-re nézett.
– Magával akarnak beszélni – mondta.
Eddie szíve összeszorult. Eddig azt hitte, Luther a főnök. Most kiderülhet, nem is osztogathat parancsokat. Idegesen kérdezte:
– Ez a maga főnöke?
– Én vagyok a főnök – válaszolta Luther. – De vannak társaim.
A társak nyilván nem fogadták Eddie ötletét osztatlan lelkesedéssel. Ha most beszél velük, ezzel határozatlanságát bizonyítja. Esetlegodahozzák Carol-Annt a telefonhoz: sikít, sír, ő pedig megijed és bármire rááll.
– Mondja meg nekik, menjenek az anyjukba – mondta Eddie jó hangosan,

hogy a vonal másik végén is ki lehessen venni szavait.
Luther elsápadt.
– Így nem lehet beszélni velük – mondta vékony hangon.
Eddie attól félt, rosszul értelmezte a helyzetet. Ha Luther látnivalóan retteg, neki is oka lehet rá. Ha Luther is gengszter, mitől fél? De most már nem volt idő újraértékelni a szituációt. Határozottnak kell mutatnia magát.
– Igen vagy nem a válasz – mondta. – Semmi kedvem még beszélni is ezekkel a gazemberekkel.
– Jézus! – mondta Luther. Fölvette a kagylót: – Nem akar a telefonhoz jönni. Mondtam nektek, nehéz ember. Mi? Jó ötlet. Luther Eddie-hez fordult: – A felesége van a vonalban.
Eddie már-már a kagylóért nyúlt, de gyorsan visszahúzta a kezét. Ha beszél Carol-Ann-nel, kiszolgáltatja magát. Majd meghalt, hogy hallhassa a hangját, de minden erejét megfeszítette, és megrázta a fejét.
– Nem akar – mondta Luther –, takarodj a vonalból, te ribanc, és adjad...
Eddie hirtelen torkon ragadta Luthert. A kagyló a padlóra esett. Eddie hüvejkujja kétfelől Luther vastag nyakába mélyedt.
– Engedjen el... hagyjon... – Luther fulladozni kezdett.
Eddie látta, pillanatokon belül megfullad. Kicsit lazított szorításán, de kezét nem vette el Luther nyakáról. Magához húzta Luther fejét, míg arcuk egészen közel került egymáshoz.
– A feleségemet – sziszegte Eddie – Mrs. Deakinnek hívják.
– Rendben van – hörögte Luther –, csak engedje el a nyakamat.
Eddie elengedte.
Luther hörögve dörzsölte a nyakát, aztán fölszedte a kagylót a földről.
– Vincini! Majdnem megfojtott ez az őrült, csak azért, mert a feleségét... szóval a feleségét Mrs. Deakinnek kell hívnom. Megérted végre, mi a helyzet? Bármire képes! – Szünet. – Igen, el tudnám intézni, de mit szólnának az emberek, ha látnák, ahogy összeverem? Az egész küldetés kudarcot vallhatna miatta. Megint hallgatott néhány másodpercig. – Helyes. Megmondom neki. – Eddie-hez fordult: – Beleegyeztek. A felesége a hajón lesz.
Eddie nem mutatta ki megkönnyebbülését. Luther folytatta:
– De azt üzeni, ha bármi trükköt próbál, ott helyben agyonlövi a feleségét.
Eddie kitépte a telefonkagylót Luther kezéből.
– Ide hallgasson, Vincini! Egy: látnom kell a feleségemet a fedélzeten, különben nem nyitom ki az ajtót. Kettő: a feleségem magukkal együtt jön

be a gépre. Három: ha bármi baja esik, puszta kézzel ölöm meg. Ne felejtse el, amit mondtam, Vincini! Azzal letette a kagylót, még mielőtt a másik válaszolhatott volna.
Luthernek ez nem tétszett.
– Ezt mi a fenénekcsinálta? – kérdezte. Fölvette a kagylót, hallózott egy darabig, aztán megrázta a fejét, és letette megint. Késő – mondta. A harag és a csodálat bizonyos keverékével nézte Eddie-t:
– Szeret veszélyesenélni, mi? – kérdezte.
– Menjen és fizesse ki a beszélgetést! – válaszolta Eddie.
Luther a zsebébe nyúlt, és vaskos bankjegyköteget húzott elő.
– Idehallgasson – mondta. – Senkin sem segít, ha őrjöng. Megtettem, amit kért. Most már együtt kell dolgoznunk azon, hogy a dolog sikerüljön. Próbáljunk meg kijönni egymással, rendben? Most már társak vagyunk.
– A jó kurva anyádat! – mondta Eddie, és kiment.
Ahogy visszafelé igyekezett a kikötőbe, egyre dühösebb lett. Társak! És a legszörnyűbb, ez így igaz. Eddie megmenti a feleségét, de milyen áron! Segít Gordino szökésében, aki gyilkolt és megerőszakolt egy nőt! Nem a maga jószántából teszi, az igaz, s más ezzel talán el is intézte volna a dolgot. De Eddie tudta, soha életében nem járhat többé emelt fővel az emberek között.
Ahogy lesétált a hegyről, látta a *Clipper*t, amint méltóságteljesen ring az öböl vizén. Eddie tudta, pályafutása a Pan American légitársaságnál véget ér ezzel az úttal. Ez külön feldühítette. A kikötőben két nagy teherhajó horgonyzott, meg néhány kisebb halászhajó. Mellettük, Eddie meglepetésére az Amerikai hadiflotta egy őrhajója. Mit keres a hadiflotta Új-Fundlandon? Talán a háború miatt van itt? A hajóról eszébe jutott az az idő, amikor ő is a haditengerészetnél volt: boldog idők. Bár a múlt mindig boldogabbnak tűnik, ha az ember éppen bajban van.
Belépett a Pan American épületébe. A zöldre és fehérre festett helyiségben egy haditengerész állt, hadnagyi egyenruhában, feltehetőén az őrhajó egyik tisztje. Ahogy Eddie belépett, a hadnagy megfordult. Nagydarab, rút ember volt, orrán forradással. Eddie hitetlenkedve bámult rá. Nem hitt a szemének:
– Steve! – mondta – Tényleg te vagy az?
– Szevasz Eddie!
– Hogy kerülsz ide? – Steve volt az, akit Eddie olyan kétségbeesetten próbált elérni még Southamptonból; legrégebbi, legjobb barátja, akihez bajában segítségért akart fordulni. Alig hitte el, hogy valóban ő az.

Megöleltékegymást, amúgy férfiasan, nagyokat csapva a másik hátára.
– Mit csinálsz itt, Steve? New Hampshire-ben kellene lenned! Hogy a pokolba kerülsz ide?
– Nella azt mondta, egészen izgatott voltál amikor telefonon kerestél – mondta Steve nagyon komolyan. – A fene egye meg, Eddie, még sose láttam, hogy akár egy kicsit is fölizgatott volna valami. Éreztem, valami nagy bajban vagy.
– Igen – mondta Eddie. – Igen. – Hirtelen elöntőtték az érzelmek. Huszonnégy órán keresztül magában tartotta szenvedését; úgy érezte magát, mintha minden pattanásig feszült volna benne. Mélyen meghatotta, hogy legjobb barátja tűzön-vízen át elébe jött, mert megsejtette, szüksége van rá.
– Nagy bajban vagyok – mondta Eddie, és most hirtelenelsírta magát. Nem tudott beszélni. Sarkon fordult, és kirohant az épületből.
Steve utánament. Eddie megkerülte az épületet, és a csónakházba vezette barátját. Itt senki sem láthatja őket. Steve láthatóan zavarba jött barátja érzelmeitől.
– Fogalmad sincs, hányan tettek nekem szívességet, hogy ide tudjak jönni – mondta, hogy mondjon valamit, és elrejtse meghatottságát. – Nyolc éve vagyok a haditengerészetnél, és sokan tartoztak nekem egy szívességgel, de most mindenki törlesztett. Most én tartozom megint mindenkinek. Legalább ujabb nyolc év, mire kvittek leszünk.
Eddie bólintott. Steve a szívesség-játék nagymestere volt. Mindent el tudott intézni, amit csak akart. Eddie szerette volna megköszönni, hogy idejött, de nem tudta abbahagyni a sírást. Steve megváltozott hangon mondta:
– Az istenért, Eddie, mi történt?
– Elrabolták Carol-Annt – mondta Eddie.
– Kicsoda?
– A Patricia-banda.
Steve nem akart hinni a fülének.
– Ray Patricia? A gengszter?
–Elrabolták.
– Dehát miért, az isten szerelmére?
– Azt akarják, hogy hozzam le a *Clipper*t.
– Miért?
Eddie megtörölte arcát zubbonya ujjával. Valahogy erőt vett magán.
–A *Clipper*en utazik egy FBI ügynök, aki egy elfogott gengsztert kísér Amerikába. Frankie Gordinónak hívják. Azt hiszem, Patricia meg akarja

szöktetni. A gépen van egy Tom Luther nevű utas, aki azt mondta, vigyem le a gépet Maine partja mellett. Egy motoros hajóval kell találkoznunk. Carol-Ann a fedélzeten lesz. Kicseréljük a foglyokat, és Gordino eltűnik.
Steve bólintott.
– És nyilván ez a Tom Luther rájött, hogy Eddie Deakin csak akkor fog közreműködni, ha elrabolják a feleségét.
– Igen.
– A rohadékok.
– El akarom kapni ezeket a gazembereket, Steve. Keresztre akarom őket feszíteni! Saját kezűleg.
– De mit tehetnél? – Steve a fejét rázta.
– Nem tudom. Ezért próbáltalak elérni.
– A gengszterek számára a kritikus idő az, amikor a repülőgépen vannak, mert közben a parton az autójuknak várnia kell. Talán a rendőrség megtalálhatná az autót, és elkaphatná őket, miután visszatérnek a hajóról.
– Nem hiszem – mondta Eddie kétkedve. – Hogyan ismernék föl az autójukat? Egy autó lesz a sok közül.
– Megpróbálni akkor is érdemes.
– Nem lehet elég biztosra menni, Steve. És nem akarom értesíteni a rendőrséget. Valamit elcsesznek, és Carol-Ann issza meg a levét.
– Nem beszélve arról – bólintott Steve –, hogy nem tudjuk, a kocsi a határ melyik oldalán lesz. A kanadai rendőrséget is értesíteni kellene. Percek alatt kitudódna az egész. Nem, hagyjuk ki a rendőrséget. Marad a parti őrség, vagy a haditengerészet.
Eddie már annak is örült, hogy valakivel végre megbeszélheti problémáját.
– Maradjunk a haditengerészetnél – mondta.
– Rendben van. Tegyük föl, egy ilyen őrhajó, mint az enyém elkapná a gengszterek hajóját, miután a túszokat kicseréltétek, de még mielőtt partot értek volna.
– Ez lehetséges – mondta Eddie újra reménykedve. – De meg tudod tenni? Az őrhajók nem térhetnek le arról az útvonalról, amelyet parancsba kaptak.
– Azt hiszem, megoldható. Különben is, most mindenki fölizgatta magát a háború miatt, hátha a németek Lengyelország után rögtön Amerikát akarják lerohanni. Az egyik őrhajó majd letér a kijelölt útról. Azt is megmondom neked, melyik. Simon Greenbourne apjáé. Emlékszel Simonra?
– Persze – válaszolta Eddie. Simon velük járt az akadémiára. Imádta a sört és a hülye vicceket, de mindent megúszott, mert az apja tengernagy volt.

Steve folytatta:
– Szóval Simon egyszer túl messzire ment a hülye vicceivel, és véletlenül fölgyújtott egy kocsmát Pearl Cityben. A fél utca leégett. Hosszú történet, de elég az hozzá, kihúztam valahogy a csávából, és nem került börtönbe. Azóta az apja eléggé hálás nekem. Azt hiszem megtenné amit akarunk, ha én kérem rá.
Eddie megnézte magának Steve hajóját. Egy SC besorolású, öreg romboló volt, legalább húszéves, de fedélzetén háromhüvelykes gyorstüzelő ágyú állt, és torpedóval is föl volt szerelve. Egy csapat városi gengszter halálra rémül, ha meglátja. De túl feltűnő.
– És ha meglátják a hajót, és rájönnek, valami készül ellenük?
– El tudunk bújni még egy patak torkolatában is. A merülés alig több másfél méternél.
– Kockázatos. Steve.
– Miért? Látnak egy őrhajót. Tudják, hogy mindenfelé mászkálunk, miért föltételeznék, hogy miattuk vagyunk ott?
– És ha mégis? És ha kárt tesznek Carol-Annben?
Steve vitatkozni akart, de meggondolta magát.
– Igazad van – mondta. – Bármi megtörténhet. Neked kell eldöntened, vállaljuk-e a kockázatot.
Eddie érezte, Steve egészen mást gondol.
– Azt hiszed, beijedtem, mi?
– Azt. De jogod van hozzá.
Eddie az órájára nézett.
– Jézus Mária! Vissza kell mennem az emeletre. – De most kellett döntenie. Steve a lehetséges legjobb tervvel állt elő, és Eddie-nek el kellett dönteni, megpróbálkoznak-e vele.
– Még valami – mondta Steve. – Lehet, hogy még mindig át akarnak verni.
– Hogyan.
– Nem tudom – vont vállat Steve –, de ha egyszer a gép fedélzetén vannak, nem nagyon fogsz vitatkozni velük. Lehet, hogy elviszik Gordinót és elviszik Carol-Annt is.
– Miért tennék?
– Talán, hogy ne rohanj azonnal a rendőrségre.
Eddie belátta, Steve-nek igaza lehet. Nem beszélve arról, hogy Eddie megsértette a gengsztereket; már csak ezért is bosszút forralhatnak. Úgy érezte magát, mint akit sarokba szorítottak. El kell fogadni Steve tervét.

Nincs idő jobb megoldást keresni. Isten bocsássa meg nekem, ha rosszul döntök, gondolta.
– Rendben van – mondta. – Próbáljuk meg.

22

Amikor Margaret fölébredt, azt gondolta: ma megmondom apának.

Eltartott egy pillanatig, míg rájött, tulajdonképpen mit is akar neki megmondani: hogy nem megy velük Connecticutba, hogy otthagyja a családot, lakást és állást keres magának.
Apa őrjöngeni fog, gondolta.
Szégyen és félelem fogta el, mint kislánykora óta mindig, ha arra készült, hogy ellenszegüljön apja akaratának. Tizenkilenc éves vagyok, gondolta. Felnőtt nő. Múlt éjjel szenvedélyesen szeretkeztem egy férfival. Miért félek még mindig az apámtól?
Mindig így volt. Margaret sohasem értette, apja miért akarja szinte ketrecben tartani. Elizabethtel ugyanígy viselkedett, de Percyvel nem. A lányokat haszontalan szobadíszeknek tartotta. Mindig dühöngeni kezdett, ha valamit tanulni akartak, még ha csak úszni vagy biciklizni szerettek volna megtanulni, akkor is. Annyit költöttek ruhára, amennyit akartak, de egy könyvesboltban nem nyithattak folyószámlát.
Margaretet nem egyszerűen a vereség lehetősége keserítette el, sokkal inkább apja harcmodorától kapott hányingert. A haragtól, a gúnyos megjegyzésektől, a kivörösödő fejtől. Gyakran megpróbált nyílt ellenszegülés helyett túljárni az eszén, de mindig rettegett apja haragjától. Félt, hogy meghallja, mint kaparászik az elásástól megmentett kiscica a padláson; félt, hogy rájön, ő a falubeli gyerekekkel játszik. Csak olyankor sikerült szembeszegülnie akaratával, ha mások is mellette álltak. Monica vezette be a testiség örömeibe, s ezt apja nem tudta elvenni tőle. Percy megtanította lőni, Digby, a család sofőrje megtanította autót vezetni. Talán Nancy Lenehan és Harry megtanítják arra, hogyan kell függetlenül élni.
Már jobban is érezte magát. Izmaiban kellemes fáradtság lappangott, mintha egy napot fizikai munkával töltött volna. Kezével fektében végigsimogatta testét. Az elmúlt hat évben úgy gondolt testére, mint valami roppant kellemetlen jelenségre, amelyen kínos dudorok és szégyellnivaló szőrcsomók vannak. Most hirtelen megszerette testét: Harry is csodálatosnak találta.
A függönyön túlról hangokat hallott. Ébredeznek, gondolta. Kikukucskált. Nicky, a kövér pincér éppen az ágyakat alakította át ülésekké szemben, ahol

apja és anyja aludtak éjjel. Harry már ült, teljesen felöltözve, s elgondolkozva bámult ki az ablakon. Margaret hirtelen becsukta a függönyt, nehogy Harry meglássa. Félénk és szemérmes lett; néhány órával ezelőtt olyan közel voltak egymáshoz, amennyire ez csak lehetséges, két ember között, most mégse akarta, hogy Harry belásson az ágyába.
Hol lehetnek a többiek? Apa nyilván kiment a partra, talán Percy is. Anya későn szeretett kelni, ő talán még a reggeli toalettet végzi. Membury urat nem lehetett látni. Margaret kinézett az ablakon. Odakint nappal volt, a gép csendben horgonyzott, lassan ringott a vízen. Fenyőerdők látszottak és nyugodt, békés táj.
Visszadőlt, élvezte a nyugalmat, ízlelgette az éjszaka emlékeit, elraktároztaőket emlékezetében, mint aki fényképeket tesz egy albumba. Úgy érezte, mintha ezen az éjszakán vesztette volna el igazán szüzességét. Iannal a szeretkezés egészen más volt, elsietett, nehéz, esetlen; mindig úgy érezte magát mint egy gyerek, ha felnőttet játszik. De az elmúlt éjjel Harry és ő felnőtt emberként szereztek egymásnak örömet. Szerényen, de nem lopva, szemérmesen, de nem zavarban; bizonytalanul, de nem esetlenül. Még, gondolta Margaret, még sok ilyen éjszakát akarok; s karjával átölelte magát.
Elképzelte Harryt, ahogy az előbb látta az ablak mellett ülve, szép arcán elgondolkozó kifejezéssel, égszínkék ingben; és hirtelen szerette volna megcsókolni. Fölült, vállára húzta köpenyét, aztán kinyitotta a függönyt, és azt mondta:
Jó reggelt. Harry!
Harry odakapta a fejét, és úgy nézett ki, mint akit rajtakaptak valamin. Min gondolkozik, kérdezte magában Margaret. Tekintetük találkozott, és egymásra mosolyogtak. Nem is tudták abbahagyni. Vigyorogtak egymásra mint a vadalma, legalább egy teljes percig. Végre Margaret lesütötte szemét és fölkelt.
A pincér megfordult.
– Jó reggelt, Lady Margaret – mondta. – Parancsol egy csésze kávét?
– Köszönöm, nem kérek, Nicky. – Szörnyen nézhetek ki, gondolta Margaret. Rohannom kéne a legelső tükörig, hogy megfésülködjem. Szinte meztelennek érezte magát, de meztelen is volt. Harry ezzel szemben frissen volt borotválva, és tiszta ingben feszített.
Margaret még mindig meg akarta csókolni.
Fölvette papucsát, amiről eszébe jutott, hogy tegnap éjjel kint hagyta őket

Harry ágya előtt, és egy pillanattal előbb sikerült berántania őket az ágyba, mintsem apja észrevette volna. Karját becsúsztatta a köntös ujjába; látta, hogy Harry tekintete mellére fordul. Ez egyáltalán nem volt ellenére: egyenesen örült neki, hogy Harry a mellét nézi. A hálóköntös övét csomóra kötötte, és ujjaival hosszú hajába túrt.
Nicky az istennek nem akart kimenni a kabinból, így pedig nehéz lesz Harryt megcsókolnia.
– Megengedi, hogy szétszedjem az ágyát, Lady Margaret? – kérdezte.
– Természetesen – válaszolta Margaret csalódottan. Vajon mennyi ideig kell még várnia, hogy megcsókolhassa a fiút? Fölvette kézitáskáját, sajnálkozó pillantást vetett Harryre, és kiment.
Davy, a másik pincér éppen a reggelizőasztalok körül szorgoskodott az étkezőben. Margaret elemelt egy szem epret, aztán végigment a folyosón. A legtöbb ágyat már visszavarázsolták ülésekké, amelyeken álmos emberek ültek, és kávét ittak. Margaret látta, hogy Gabon báró elmerülten beszélget Mr. Memburyvel. Vajon milyen közös témája lehet ennek a két olyannyira különböző embernek? Ráadásul Margaretnek hirtelen hiányérzete támadt. Mi hiányzik? Aztán rájött, hogy a kávé mellől a reggeli lapok hiányoznak.
Bement a “hölgyek” feliratú helyiségbe, és ott találta anyját. Lady Oxenford éppen a tükör előtt ült. Margaretet elöntötte a bűntudat. Hogy tudtam mindezt megtenni, kérdezte magától. amikor anyám pár lépéssel odébb aludt?
– Jó reggelt, anyám! – mondta, és meglepve tapasztalta, hangja teljesen normális.
– Jó reggelt, kedvesem! Egészen ki vagy pirulva. Tudtál aludni?
– Remekül aludtam. – válaszolta Margaret és érezte, elvörösödik. Aztán hirtelen ihlettől áthatva azt mondta:
– Nagyon bűnösnek érzem magam, mert elcsentem egy epret a reggelizőasztalról. – Gyorsan bement a vécére, s amikor kijött, kinyitotta a mosdó csapját, és vad mosakodásba fogott.
Kelletlenül öltötte magára tegnapi ruháját. Szeretett volna valami újat. A szokottnál több kölnivel szagosította magát. Harry azt mondta, szereti a kölnijét. Még azt is tudta, hogy Tosca. Harry volt Margaret életében az első férfi, aki két kölnit meg tudott egymástól különböztetni.
Hosszan fésülködött. Haját egyetlen vonzerejének tartotta, így nem sajnálta az időt rendben tartására. Többet kéne törődnöm azzal, hogy nézek ki, gondolta. Eddig nem nagyon törődött az ilyesmivel, de most már igen. Úgy

kéne öltöznöm, hogy az alakom előnyösnek mutatkozzék, és szép cipőket kellene hordanom, hogy az emberek észrevegyék, milyen hosszú a lábam. Ez a ruha tulajdonképpen nem rossz, szép téglavörös színe van, csak túl laza és formátlan. Jó lenne, ha egyenesebb lenne a válla, és kéne egy öv a derekára. Anyja sohasem járulna hozzá, hogy kifesse az arcát, úgyhogy meg kell elégednie vele így, ilyen sápadtan: de a foga igazán szép.
– Készen vagyok – közölte vidáman.
Anyja még mindig ugyanabban a pozícióban ült a tükör előtt.
– Gondolom, sietsz vissza, hogy beszélgethess Mr. Vandenposttal –mondta.
– Ahogy mondod, miután senki mással nem lehet beszélgetni, te pedig még mindig az arcodat készíted ki.
– Te csak ne légy olyan pimasz. Ez a Mr. Vandenpost egy kicsit zsidónak tűnik nekem.
Hát, körülmetélve nincsen, gondolta Margaret, és majdnem hangosan ki is mondta, de ehelyett nevetni kezdett. Anyja megsértődött.
– Ezen nincsen semmi nevetnivaló. Szeretném, ha tudomásul vennéd, miután leszálltunk erről a repülőgépről, nem találkozhatsz többet azzal a fiatalemberrel.
– Amennyiben érdekel, kedves anyám: fütyülök rá, mit akarsz. – Ez igaz volt, és különben is: hamarosan elhagyja a családot, és nem számít, mit engednek meg és mit nem.
Anyja gyanakvó pillantást vetett rá.
– Valami azt súgja nekem, nem beszélsz komolyan.
– Az súgja ezt neked, mama, hogy a zsarnokok senkiben sem bíznak. – Ezzel Margaret elindult az ajtó felé; de anyja visszahívta.
– Ne hagyj itt, kedvesem – mondta, és szeme megtelt könnyel: Margaret fülében furcsán csengett ez a mondat. Hogy érti? Ne hagyjam itt a tükör előtt, vagy ne hagyjam egyedül a családban?
Esetleg megsejtette, mire készülök? Mindig is remekül működtek az ösztönei. Margaret nem szólt semmit.
– Elizabethet már elvesztettem – folytatta anyja. – Nem tudnám elviselni, ha elvesztenélek téged is.
– Ez mind apa hibája! – fakadt ki Margaret. – Miért nem csinálsz valamit, hogy ne legyen ilyen szörnyű?
– Nem gondolod, hogy megpróbáltam?
Margaret megdöbbent. Anyja még sohasem ismerte el, hogy férje nem a teremtés koronája.

– Én igazán nem tehetek róla, hogy ilyen ember – mondta Margaret elkeseredetten.
– Legalább ne provokáld – mondta Lady Oxenford.
– Úgy érted, mindenben adjak neki igazat?
– Miért ne? Úgyis csak addig kell, amíg férjhez nem mégy.
– Ha te szembeszállnál vele, biztosan mégváltozna.
Lady Oxenford szomorúan rázta a fejét.
– Nem foghatom a te pártodat vele szemben. Ő az uram.
– De amikor nincs igaza!
– Az nem számít. Erre majd te is rájössz, ha férjhez mégy.
Margaret úgy érezte, sarokba szorították.
– Akkor sem igazság!
– Már nem tart sokáig. Csak annyit kérek, még egy kicsit viseld el. Amint huszonegy éves leszel, minden meg fog változni, majd meglátod. Megígérem, még akkor is más lesz, ha nem mégy férjhez. Tudom, nehéz. De nem akarom, hogy kitagadjon, mint szegény Elizabethet...
Margaret nem akart összeveszni anyjával. Egy tétova lépést tett felé; anyja kitárta karját. Összeölelkeztek.
– Ígérd meg, nem fogsz vele veszekedni.
Margaret érezte, anyja teljes szívével vágyik Margaret ígéretére, de akárhogy is szerette volna megígérni, csak ennyit tudott mondani:
– Megpróbálom, édesanyám, ígérem, meg fogom próbálni.
Lady Oxenford elengedte leányát. Arcán lemondás tükröződött.
– Ez is valami – mondta szomorúan.
Nem volt más mondanivalójuk. Margaret kiment.
Mikor visszaért a kabinjába, Harry fölállt. Margaret annyira földúltnak érezte magát, hogy gondolkodás nélkül megölelte Harryt. A fiú egy pillanatig tétovázott, de aztán karjába zárta a lányt és megcsókolta a feje búbját. Margaret rögtön jobban érezte magát. Ellentétben Membury úrral, aki rémült megbotránkozással figyelte az erkölcstelen jelenetet. Margaretet azonban jelen pillanatban nem izgatta Membury úr megbotránkozása. Kibontakozott Harry öleléséből, és mindketten leültek.
– Meg kell beszélnünk, mit fogunk csinálni – mondta Harry. Talán ez az utolsó alkalom arra, hogy kettesben beszéljünk.
Margaret fölfogta, az anyja mindjárt visszajön, hamarosan apja és Percy is visszatérnek a többi utassal együtt, s ezt követően talán már valóban nem lesz rá alkalom, hogy az út végéig kettesben maradjanak. Ha arra gondolt,

megérkezvén Port Washingtonba elválnak, és talán sohase látják egymást többé, pánikszerű félelem fogta el a lányt.
– Hol találom meg, gyorsan mondja meg – mondta Margaret.
– Nem tudom, hol fogok lakni – válaszolta Harry –, de ne aggódjon, majd én megkeresem magát. Melyik hotelben alszanak?
– A Waldorfban. Fölhíveste? Muszáj fölhívnia!
– Nyugodjon meg! Persze, hogy fölhívom. Marks néven fogom keresni.
Harry nyugodt hangjától Margaret egy kicsit észhez tért. Rájött, ostobán viselkedett..., és egy kicsit önzőn is. Nem csak magára kellene gondolnia.
– Hol fog aludni?
– Keresek valami olcsó szállodát.
Margaretnek hirtelen remekötlete támadt.
– Nem akar belógni az én szobámba a Waldorfban?
– Már hogyne akarnék – válaszolta Harry.
Margaret boldog volt.
– Általában a nővéremmel laknánk együtt, de most egyedül leszek.
– Nem lesz egyedül – mondta Harry. – Alig várom, hogy ott lehessek.
Margaret tudta, Harry szeret elegánsan élni, és szerette volna boldoggá tenni. Mivel szerezhetne még neki örömet?
– Majd rántottat és pezsgőt hozatunk föl a szobába – javasolta.
– Szeretnék örökre ott maradni.
Ez Margaret eszébe hozta a valóságos helyzetet.
– A szüleim pár nap múlva Connecticutba költöznek a nagyapám házába. Akkor nekem is szállást kell majd keresnem.
– Segítek – mondta Harry. – Talán sikerül ugyanabban az épületben kivennünk két szobát, vagy valami ilyesmi.
– Komolyan? – kérdezte Margaret. Hiszen ezzel legszebb álmai valósulnának meg! Ha egy épületben laknának! Pontosan így szerette volna. Margaret kicsit tartott tőle, hogy Harry elveszti a fejét, és minden átmenet nélkül megkéri a kezét; és nagyon félt attól, hogy esetleg soha többet nem láthatja, így azonban tökéletes lenne a helyzet: Margaret közel lehetne hozzá és jobban megismerhetné anélkül, hogy el kellene köteleznie magát. És vele alhat. Csak egy baj volt.
– Ha Nancy Lenehan állást ad, akkor Bostonban kell majd élnem.
– Lehet, hogy én is elmennék Bostonba.
– Tényleg? – Margaret alig hitt a fülének.
– Miért ne? Egyáltalán, hol van Boston?

– New Englandben.
– Az olyan, mint a régi Anglia?
– Azt hallottam, az emberek borzasztó sznobok.
– Otthon fogjuk érezni magunkat.
– És milyen szobákat veszünk ki? Úgy értem, hány szobát, és milyenek lesznek?
Harry elmosolyodott.
– Fejenként egy szobát; még azt is nehéz lesz kifizetni. Ha hasonlít az angol megfelelőjéhez, akkor olcsó bútorok lesznek benne, és egyetlen ablak. Ha szerencséje van, lesz még egy rezsó, amin kávét lehet melegíteni. A fürdőszobát közösen kell majd használnia a többi lakóval.
– És a konyha?
– Konyhára nem lesz pénze – rázta a fejét Harry. – Csak ebédre eszik majd meleg ételt. Amikor hazaér a munkából, esetleg ihat egy csésze teát, vagy ehet hozzá pirítóst, ha van min megpirítani a kenyeret.
Margaret tudta, Harry föl akarja készíteni a rideg valóságra, de számára mindez borzasztó romantikusnak tűnt. Az ember saját maga csinálhat magának pirítóst, a saját szobájában, minden szülő nélkül, minden morgó szolga nélkül: csodálatos lehet.
– És a háziurak is az épületben szoktak lakni? – kérdezte.
– Néha. Jó, ha ott laknak, mert akkor rendben tartják az épületet, bár mindenbe beleütik az orrukat. De ha a tulajdonos másutt lakik, az épület gyakran tönkremegy, rossz a vízvezeték, beázik a tető, mállik a vakolat... ilyesmik.
Margaret belátta, mennyi mindent nem tud az életről, de semmi nem kedvetlenítette el, amit Harry mondott: minden csodálatosnak tűnt. Ám mielőtt további kérdéseket tehetett volna föl, visszaérkeztek az utasok, akik partra szálltak, s ugyanabban a pillanatban belépett Lady Oxenford is sápadtan, de különben gyönyörűen. Margaret lelkesedése alábbhagyott. Eszébe jutott beszélgetése anyjával, s hogy mennyi fájdalmat okoz, ha elszökik a fiúval.
Margaret ritkán reggelizett bőségesen, de most farkasétvágya volt.
– Sok rántottat kérek szalonnával – mondta. – Ami azt illeti, rengeteg rántottat. – Harryre pillantott, és rájött: azért éhes annyira, mert egész éjjel a fiúval szeretkezett. Harry is ugyanerre gondolt. Gyorsan félrenézett.
A gép néhány perccel később fölszállt. Ezúttal már kevésbé volt izgalmas a dolog Margaret számára, és jóval kevésbé volt ijesztő. A beszélgetés

Harryvel boldoggá tette. Boldoggá tette a tudat, a fiú is Bostonba jön, ha ő odamegy. Olyan jóképű és kedves, s bár biztosan rengeteg barátnője volt már, nyilvánvaló, hogy iránta egészen komolyan érez. Persze mindez nagyon hirtelen történt, de Harry nem vesztette el a fejét; nem tett meggondolatlan ígéreteket, ugyanakkor hajlandó volt mindent megtenni, hogy együtt maradhassanak. Ezzel az utolsó kétségek is eloszlottak Margaret agyában. Teljes bizalmat érzett a fiúban, és nagy boldogságot: mindene meglesz, szabad lesz, független és szerelmes.

Mihelyt a gép vízszintesen repült, az utasokat reggelizni hívták. Margaret farkasétvággyal vetette magát a svédasztalra. Mindannyian belaktak tejszínes eperrel, kivéve Lord Oxenfordot, aki az eperhez pezsgőt ivott. Margaret ezenfelül forró zsömléket fogyasztott, vajjal, megszámlálhatatlan mennyiségben.

Ahogy éppen visszatért volna a kabinba, meglátta Nancy Lenehant. Elegáns volt és csinos, mint mindig. Ma sötétkék selyemblúzt viselt a kosztümje alatt a tengeri szürke helyett. Nancy magához intette Margaretet, s halkan azt mondta:

– Botwoodban nagyon fontos telefonbeszélgetést bonyolítottam le. Úgy néz ki, győzni fogok. Vegye úgy, van állása.

– Köszönöm! Köszönöm szépen – mondta Margaret boldogan.

Nancy Margaret tányérjára tett egy apró, fehér névjegykártyát.

– Hívjon föl, amikor akar.

– Föltétlenül. Pár napon belül jelentkezem!

Nancy ajkához emelte ujját és kacsintott.

Margaret szinte a levegőben járva tért vissza a kabinba. Remélte, apja nem vette észre a névjegykártyát, és nem fog kellemetlen kérdéseket föltenni. Szerencsére Lord Oxenford túlságosan el volt foglalva a reggelijével ahhoz, hogy bármi más felkeltse érdeklődését.

Margaret habzsolta az ételt, de közben az is eszébe jutott, előbb-utóbb muszáj lesz megmondania, mire készül. Hiába kérte anyja, hogy kerülje a konfliktust, nem lehet megoldani. Egyszer megpróbált ellógni, és nem sikerült; ez alkalommal nyíltan be kell jelentenie szándékát. Nem lehet titokban elosonni, nem adhat ürügyet rá, hogy apja a rendőrséggel kerestesse. Világosan közölnie kell: megy, és vannak barátai, akik segítik, és lesz állása, amelyből megél. A repülőgépnél jobb helyet nem is találhatna arra, hogy mindezt közölje apjával. Elizabeth a vonatot választotta, mert nyilvános hely, ahol apja kénytelen volt uralkodni magán. Később, például

a szállodai szobában apa azt csinálna, amit akar.
Mikor mondja meg neki? Minél előbb, annál jobb. Talán éppen most, reggeli után. Ilyenkor volt a legjobb hangulatban. Később, napközben, több pohár bor és néhány koktél után rendszerint jóval ingerültebb volt.
Percy befejezte a zabpelyhet, és fölállt.
– Hozok még – mondta.
– Ülj le – válaszolta Lord Oxenford. – Mindjárt hozzák a szalonnát. Ebből a szemétből eleget ettél.
– Mint annyi minden mást, Lord Oxenford a zabpelyhet is ellenszenvével tüntette ki.
– Még éhes vagyok – mondta Percy, s minden további vita helyett kiment.
Lord Oxenford elképedt. Percy még sohasem szegült ellen nyíltan akaratának. Lady Oxenford maga elé nézett és nem szólt semmit. Várták, hogy visszajöjjön Percy. Ez rövidesen be is következett; megjelent, kezében nagy tányér zabpehellyel. Mindenki dermedten figyelte, ahogy leül, és elkezdi tömni magába.
– Megmondtam, eleget ettél abból a szemétből – mondta Lord Oxenford.
– Nem a te gyomrod – válaszolta Percy kurtán és tovább evett. Lord Oxenford már fölállt volna, de ebben a pillanatban megjelent Nicky, és egy tányér kolbászt nyújtott át őlordságának, némi szalonnával és tojással. Margaret egy pillanatig azt hitte, apja Percyhez vágja a tányért. Lord Oxenford azonban túl éhes volt ehhez. Fölvette a kést és a villát, és így szólt a pincérhez:
– Hozzon nekem egy kis angol mustárt!
– Sajnos, nem tartunk mustárt, uram.
– Nincs mustár? – kérdezte a lord dühösen. – Hogy egyek kolbászt mustár nélkül?
– Bocsánatot kérek, uram – válaszolta Nicky rémülten –, de még soha senki nem kért mustárt. Intézkedni fogok, hogy a jövőben mindig legyen a gépen.
– Ezzel én nem vagyok kisegítve – jelentette ki az elégedetlen főnemes.
– Attól tartok, nem, uram.
Lord Oxenford morgott valamit és enni kezdett. Mérgét sikerült a pincéren kitöltenie, s így Percy megúszta. Margaret nagyon csodálkozott. Ez még sohasem fordult elő.
Nicky megjött a szalonnás rántottával, és Margaret mohón enni kezdett. Rémesen éhes volt. Lehetséges, gondolta, apa most jobb hangulatban van? Talán politikai reményeinek kudarca, a háború kitörése, száműzetése, és

idősebbik lányának lázadása együttesen meggyengítették rettentő önzését? Most kell neki megmondani.
Margaret gyorsan befejezte a reggelit, s megvárta, amíg a többiek is abbahagyják az evést, aztán míg a pincérek elviszik az üres tányérokat. Megvárta, míg apjának még egy csésze kávét hoznak. Aztán már nem volt mit megvárni. Közelebb húzódott anyjához, míg csaknem szemben ült apjával. Mély lélegzetet vett, és bele vágott:
– Apa, szeretnék valamit mondani neked, és kérlek, ne légy mérges.
– Óh, istenem – jegyezte meg Lady Oxenford.
– Mi van már megint? – kérdezte a lord.
– Tizenkilenc éves vagyok, és még soha nem dolgoztam életemben. Azt hiszem, itt az ideje változtatni életmódomon.
– Miért, az istenért? – kérdezte anyja fáradtan.
– Független szeretnék lenni – mondta Margaret.
– A világon – vetette közbe Lady Oxenford – millió és millió lány van, akik gyárakban és irodákban dolgoznak, és odaadnák a fél karjukat, ha a te helyedben lehetnének.
– Tudom, édesanyám. – Margaret tisztában volt vele, anyja abban a reményben száll vele vitába, hogy sikerül elkerülni a családi botrányt apa és leánya között. Most azzal lepte meg leányát, hogy szinte azonnal beadta a derekát.
– Hát, ha valóban dolgozni akarsz, nagyapád biztosan tud valami állást szerezni.
– Már van állásom.
– Amerikában? Hogy lehet az? – kérdezte anyja meglepve. Margaret elhatározta, Nancy Lenehant nem keveri bele a beszélgetésbe; még a végén lebeszélnék róla, hogy állást adjon neki.
– Már minden el van intézve – felelte kitérőleg.
– Miféle állás?
– Eladó lennék egy cipőgyár boltjában.
– Életemben nem hallottam ilyen nevetséges elképzelést. Margaret ajkába harapott. Miért kell anyjának ilyen gúnyos hangon beszélnie?
– Egyáltalán nem nevetséges. Még büszke is vagyok magamra. Állást szereztem, én, saját magamnak, egyedül, anélkül, hogy akár apa, akár nagyapa segített volna.
– Hol van ez a gyár? – kérdezte anyja.
– Nem dolgozhatsz egy gyárban és kész – mondta Lord Oxenford.

– A boltban dolgoznék, nem a gyárban. Egyébként Bostonban van.
– Hát akkor ennyit erről – vélte anyja. – Nem Bostonban fogsz lakni, hanem Stamfordban.
– Nem, anyám. Én Bostonban fogok lakni.
Lady Oxenford kinyitotta a száját, mint aki beszélni akar. Aztán gyorsan ismét becsukta. Rájött, ezt a határozottságot már nem lehet olyan könnyen elintézni. Egy pillanatig hallgatott, aztán azt mondta:
– Egyáltalán, miről beszélsz?
– Arról, hogy független akarok lenni, Bostonban fogok dolgozni, és ott is fogok lakni.
– De kislányom, ennek az égvilágon semmi értelme.
– Ne légy olyan lekezelő – kiáltotta Margaret. Rögtön el is szegyelte magát amiért fölemelte hangját, és csöndesebben tette hozzá:
– Csak azt akarom csinálni, amit a legtöbb korombeli lány csinál.
– Talán a korodbeli lányok ezt csinálják, de nem azok a lányok, akik veled egy társadalmi osztályhoz tartoznak.
– Mi köze ennek az egészhez?
– Mert semmi értelme, hogy heti öt dollárért dolgozz, amikor az apádnak havi száz dollárjába kerül a lakásod.
– De én nem akarom, hogy apa fizesse ki a lakásomat.
– És akkor hol fogsz lakni?
– Már megmondtam, szobát bérelek valahol.
– És nyomorban fogsz élni! Mi értelme van ennek?
– Ha elég pénzt összegyűjtöttem, jegyet váltok haza, és beállók a hadseregbe.
– Te nem tudod, mit beszélsz – mondta Lord Oxenford.
– Mit nem tudok, apám? – kérdezte Margaret megütődve.
– Kérlek, Margaret – szólt közbe anyja, de Margaret nem hagyta magát félbeszakítani.
– Tudom, rohangálnom kell majd, meg kávét főznöm, meg föl kell vennem a telefont. Tudom, csak egyetlen szoba bérét tudom kifizetni, ahol még főzni se lehet, és meg kell osztanom a fürdőszobát a többi lakóval. Tudom, nem fogom élvezni a szegénységet – de a szabadságot annál inkább!
– Nem tudsz semmit – válaszolta apja morózusan. – Szabad? Te? Úgy leszel szabad, lányom, mint a nyúl, akit szabadon engedtek a kutyák közé. Megmondom neked, mit nem tudsz. Azt nem tudod, hogy egész életedben el voltál kényeztetve. Még iskolába se jártál soha...

Ettől az igazságtalanságtól Margaretnek könny szökött a szemébe.
– Én szerettem volna iskolába járni. De te nem engedted! Apja nem vett tudomást közbeszólásáról.
– Amióta a világon vagy, mások főztek rád, mások mostak rád, ha valahova mentél sofőr vitt oda, ha játszani akartál, játszótársakat hozattak neked, és soha egy pillanatra sem jutott eszedbe, mindez nem ingyen történik...
– Nem igaz.
– És most függetlenül akarsz élni! Azt sem tudod, mibe kerül egy kiló kenyér.
– Hamarosan meg fogom tudni.
– Nem tudod, hogy kell kimosni a saját alsóneműdet. Életedben nem ültél még autóbuszon. Soha nem aludtál egyedül egy házban. Fogalmad nincs, hogy kell beállítani egy vekkert, fölállítani egy egérfogót, hogyan kell mosogatni, vagy megfőzni egy tojást.
– Kinek a hibája ha nem tudom? – kérdezte Margaret könnyes szemmel.
Lord Oxenford könyörtelenül folytatta, arcán harag és megvetés.
– Mi hasznodat vehetik neked egy irodában? Nem tudsz egy csésze teát elkészíteni. Életedben nem láttál egy iratszekrényt. Soha nem kellett egyhelyben lenned reggel kilenctől délután ötig. El fogod unni, és ott fogod hagyni. Egy hétig sem fogsz kitartani.
Lord Oxenford tulajdonképpen Margaret titkolt félelmeit fogalmazta meg, lánya ezért is vette annyira a szívére. Lelke mélyén rettegett attól, hogy apjának igaza van, hogy reménytelen eset, hogy nem tud majd egyedül élni, és ki fogják rúgni az állásából, mint hasznavehetetlent. Apja kegyetlen megvetése, amellyel legrejtettebb félelmeinek valóra válását jósolta meg, úgy mosta el reményeit, mint a tenger vize a homokvárat. Margaret zokogott.
Hallotta, amint Harry azt mondja:
– Ez már sok...
– Hadd mondja – zokogta Margaret. Ebben a harcban Harry nem tudott neki segíteni, ezt egyedül kellett megvívnia apjával.
Lord Oxenford vörös fejjel, mutatóujját fenyegetően rázva. egyre hangosabban folytatta:
– Boston nem olyan, mint Oxenford faluja, ahol mindenki segíti a másikat. Megbetegszel, és mindenféle korcs orvosok félrekezelnek. Zsidó háziurak kifosztanak. Ami pedig azt az elképzelésedet illeti, hogy beállj a hadseregbe...

– Sok ezer lány állt be a segédhadtestbe – mondta Margaret, de már csak suttogni tudott.
– Nem olyan lányok, mint te – válaszolta apja. – Erős lányok, akik megszokták, hogy hajnalban kelnek és felsúrolják a padlót, nem elkényeztetett úrilányok, mint te. És isten ments, hogy esetleg valami veszélyes helyzetben találd magad! Azonnal lekvárrá válnál a félelemtől!
Margaretnek eszébe jutott, milyen tehetetlen volt az elsötétített London utcáin, és arca égett a szégyentől. Igen, tehetetlen volt. De nem mindig lesz félénk és védtelen! Apja mindent elkövetett, hogy kiszolgáltatott és függetlenségre képtelen embert neveljen belőle, de Margaret akkor is meg akarta valósítani magát, és ez a vágya nem hunyt ki, bármennyit kiabált vele apja.
Lord Oxenford lányára szegezte mutatóujját. Szeme annyira kigúvadt, hogy félő volt, kipattan gödréből.
– Egy hetet adok neked egy irodában – mondta. – Egy hetet se a hadseregben. Nincsen benned semmi erő, semmi bátorság.
Azzal hátradőlt, mint aki meg van magával elégedve. Harry leült Margaret mellé. Zsebéből tiszta zsebkendőt vett elő és Margaret arcát szárogatta gyengéden.
– Ami pedig magát illeti, fiatalember...
Harry abban a pillanatban fölállt, és ránézett Lord Oxenfordra. Margaretnek elállt a lélegzete, attól félt, össze fognak verekedni.
– Egy pillanat – mondta Harry. – Én nem vagyok a lánya. Felnőtt ember vagyok, és ha megsért, beverem a hájas fejét.
Lord Oxenford elhallgatott.
Margaret minden feldúltsága mellett egy kis diadalt is érzett. Megmondta, hogy el fog menni. Apja dühöngött, kiabált, kioktatta amíg zokogni nem kezdett, de döntését nem tudta megváltoztatni. Ott fogja hagyni a családot.
Mindazonáltal apjának sikerült fölébreszteni benne a kétkedést önmaga iránt. Mindig is tartott tőle, nem lesz elég bátorsága terve megvalósításához, és az utolsó pillanatban megbénítja a szorongás. Apja gúnyos, megvető hangja tápot adott kételyeinek. Soha életében nem tett semmit, amihez bátorság szükségeltetett, vajon most képes lesz-e rá? Igen képes leszek, gondolta. Nem vagyok gyenge. Ezt be is fogom bizonyítani.
Apja elbátortalanította, de nem befolyásolta elhatározásában. Mindazonáltal lehet, újra megpróbálja. Harry válla fölött apjára pillantott. Lord Oxenford rosszindulatú arckifejezéssel bámult ki az ablakon. Elizabethet, aki

szembeszállt vele, kitagadta; talán sohasem látják többet.
Vajon számára milyen sötét bosszút forral?

23

Diana Lovesey szomorúan azon tűnődött, az igaz szerelem sem tart örökké. Amikor Mervyn beleszeretett, minden vágyát teljesítette, minél bolondabb vágy volt, annál szívesebben. Hajlandó volt Blackpoolig autózni egy szelet csokoládéért, otthagyni délután a gyárat, hogy moziba menjenek, vagy otthagyni mindent és elrepülni vele Párizsba. Boldogan töltötte a napot a manchesteri üzletekben, hogy megtalálják azt a sálat, amelynek színárnyalata pontosan megfelelt Diana elképzelésének; örömmel állt föl a hangversenyen, ha Diana unatkozott és haza akart menni; és nem ismert nagyobb boldogságot, mint amikor Diana kérésére hajnali ötkor keltek, hogy egy ócska kávézóban reggelizzenek, mint a munkások. Ez az állapot nem tartott soká az esküvő után. Attól fogva sem tagadott meg semmit Dianától, de szeszélyes kívánságainak kielégítése már nem okozott akkora örömöt. Inkább türelemmel viselte. Türelme később türelmetlenséggé változott, türelmetlensége pedig végül enyhe megvetéssé.

Diana most azon tűnődött, vajon kapcsolata Markkal ugyanezt az utat fogja-e bejárni.

Mark egész nyáron jószerivel a rabszolgája volt, de most, napokkal azután, hogy együtt elszöktek Diana férjétől, már összevesztek. Szökésük második éjszakáján már annyira haragudtak egymásra, hogy külön aludtak. Az éjszaka kellős közepén, amikor a vihar teljes erejével tombolt, Diana annyira félt, hogy csaknem lenyelte büszkeségét, és fölkereste Markot ágyában; de végül úgy érezte, ez túl megalázó lenne, és ott maradt saját ágyában, miközben minden pillanatban várta a halált. Remélte, Mark átjön hozzá, de úgy látszik. Markba is éppen elég büszkeség szorult. Nem jött át, s ez Dianát még jobban feldühítette.

Ma reggel alig váltottak szót egymással. Diana akkor ébredt, amikor a gép leszállt Botwoodban, s mire fölkelt, Mark már partra szállt a többiekkel. Most ott ültek egymással szemben a négyes kabinban, és úgy tettek, mint akik a reggelivel vannak elfoglalva. Diana egy adag eperrel játszott, míg Mark egy zsömlét morzsolgatott. Egyikük sem evett egy falatot sem.

Diana már nemigen értette, miért dühödött föl annyira azon, hogy Mervyn egy lakosztályban alszik Nancy Lenehannal; de úgy gondolta, Marknak rokonszenveznie kellett volna vele, és ki kellett volna állnia mellette. Ehelyett Mark kétségbevonta Diana jogát a felháborodáshoz, és föltételezte,

még mindig szerelmes a férjébe. Hogy mondhatta ezt, amikor Diana mindent föladott, hogy vele lehessen!
Körülnézett. Jobbra Lavinia hercegnő és Lulu Bell társalogtak félgőzzel. Egyikük sem aludt a vihar miatt, és mind a ketten kimerültnek látszottak. Bal felől Ollis Field és Frank Gordon csendben reggeliztek. Gordino lába az ülés lábához volt bilincselve. Mindenki meglehetősen fáradtnak és rosszkedvűnek tűnt. Hosszú volt az éjszaka.
Davy jött be elvinni az üres tányérokat. Lavinia hercegnő panaszkodott: a szalonna túl kemény volt, a tojás túl lágy. Davy kávét kínált. Diana nem kért. Markra nézett, és megpróbált rámosolyogni. Mark sértődötten bámult vissza rá.
– Egész reggel egy szót sem szóltál hozzám – mondta Diana.
– Mert úgy tűnik, téged jobban érdekel Mervyn, mint én válaszolta Mark.
Diana hirtelen bűntudatot érzett. Mark nem ok nélkül féltékeny. A látszat Diana ellen szól.
– Ne haragudj, Mark – mondta őszintén. – Te vagy az egyetlen férfi, aki engem igazán érdekel. Mark megfogta Diana kezét.
– Komolyan beszélsz?
– Komolyan. Nagyon ostobán viselkedtem. Mark Diana kezefejét simogatta.
– Tudod... – mondta, és Diana meglepetten látta, a férfi majdnem elsírja magát –,... tudod, rettegek attól, hogy elhagysz.
Ezt nem várta Diana. Egészen megdöbbent. Nem hitte volna, hogy Mark ennyire fél attól, esetleg elveszíti. Mark folytatta:
– Te olyan gyönyörű vagy, olyan kívánatos, ezért azt a férfit kapod meg, akit akarsz. Nehéz elhinnem, hogy én kellek neked. Félek, netán meggondolod magad.
Diana meghatódott.
– Mark, te vagy a legszeretetre méltóbb ember a világon, és én ezért szerettem beléd.
– És Mervynt már nem szereted?
Diana egy pillanatig tétovázott a válasszal, de Marknak ez a pillanat is elég volt. Arckifejezése újra megváltozott, és keserűen mondta:
– Még mindig szereted.
Hogyan magyarázhatná meg Marknak? Már nem volt szerelmes Mervynbe, de valahogy még mindig a hatalmában volt.
– Nem úgy van, ahogy gondolod.

Mark visszahúzta kezét.
– Akkor magyarázd el, hogy van.
Ebben a pillanatban Mervyn lépett be a kabinba. Körülnézett, meglátta Dianát, és azt mondta:
– Szóval, itt vagy.
Diana rögtön ideges lett. Mit akar Mervyn? Csak nem akar jelenetet rendezni? Markra nézett. A férfi sápadt volt, és láthatóan feszült. Nagy lélegzetet vett, és így szólt:
– Ide hallgasson, Lovesey! Semmi szükség még egy veszekedésre, úgyhogy sokkal egyszerűbb, ha azonnal kimegy innen.
Mervyn nem vette tudomásul Mark megjegyzését, és egyenesen Dianához beszélt:
– Beszélnünk kell erről a dologról.
Diana gyanakodva figyelte férjét. Az ilyen beszélgetések túl gyakran egyoldalúak voltak, azaz abból álltak, hogy Mervyn kioktatta. Ebben a pillanatban azonban nem tűnt agresszívnek. Látszott rajta, igyekszik, hogy arca kifejezéstelen maradjon, de valójában jámbor hangulatban van. Ez kíváncsivá tette Dianát. Óvatosan mondta:
– Nem akarok semmi balhét.
– Megígérem, nem lesz.
– Rendben van.
Mervyn leült a kerevetre. Markra nézett:
– Megtenné, hogy néhány percre magunkra hagy minket?
– Már hogy a fenébe ne! – válaszolta Mark dühösen és nem mozdult.
Mark és Mervyn. Mindketten Dianára néztek, aki megértette, neki kell döntenie. Tulajdonképpen szívesen kettesben maradt volna férjével, hogy meghallgassa mondanivalóját, de félt, hogy ezzel ismét megbántja Markot. Végül arra gondolt: elhagytam Mervynt. Markkal vagyok, az ő oldalára kell álmom. Dobogó szívvel mondta:
– Mondd el, amit akarsz, Mervyn! Ha Mark előtt nem tudod elmondani, nem akarom hallani.
Mervyn megdöbbent.
– Rendben van, rendben van – mondta ingerülten, aztán erőt vett magán és modora ismét simulékony lett. – Gondolkoztam azokon, amiket mondtál nekem, rólam. Hogy elhidegültem veled szemben. Hogy nyomorultul érezted magad. – Elhallgatott. Diana nem szólt semmit. Az ilyen megnyilvánulások általában nem jellemezték Mervynt. Vajon mi

következik?
– Azt akarom mondani, hogy őszintén sajnálom.
Diana nem tudott hova lenni a csodálkozástól. Látta, Mervyn komolyan beszél. Mitől ez a nagy átváltozás? Mervyn folytatta:
– Boldoggá akartalak tenni. Amikor először találkoztunk, ez volt az egyetlen vágyam. Soha nem akartam, hogy nyomorultul erezd magad. Igazságtalanság, hogy boldogtalan légy. Megérdemled a boldogságot, mert te is boldogságot adsz. Ha belépsz egy szobába, elmosolyodnak az emberek örömükben.
Diana szeme megtelt könnyel. Tudta, ez igaz; az emberek valóban szerettek ránézni.
– Vétek téged szomorúvá tenni – folytatta Mervyn –, és én többet nem akarlak szomorítani.
Miért ígérgeti, hogy jó lesz? Talán könyörögni fog, térjek vissza hozzá? Akár meg se kérdezze.
– Nem megyek vissza hozzád, Mervyn.
– Mark boldoggá tesz? – kérdezte.
Diana bólintott.
– Jó lesz hozzád?
– Igen. Tudom, hogy az lesz.
– Ne beszéljetek rólam úgy, mintha itt se lennék – mondta Mark.
Diana megfogta Mark kezét.
– Szeretjük egymást – mondta Mervynnek.
– Értem. – Egy pillanatra mintha a régi gúny suhant volna át Mervyn arcán, de gyorsan eltűnt. – Igen, azt hiszem, ez igaz.
Mi ez a gyengeség? Mervyn sohase volt ilyen. S vajon az özvegynek mennyi köze van ehhez az átalakuláshoz?
– Mrs. Lenehan küldött, hogy beszélj velem? – kérdezte Diana gyanakodva.
– Nem. De tudja, mit akarok mondani.
– Akkor mondja már! – vetette közbe Mark ingerülten.
– Ne erőszakoskodj, fiam – válaszolta Mervyn megvetően. Diana jelen pillanatban még az én feleségem.
Markot nem volt ilyen könnyű letorkolni.
– Semmi joga Dianához, úgyhogy ne jöjjön elő ilyenekkel! És nem vagyok a fia, nagyapó!
– Ne csináld ezt, Mervyn – mondta Diana. – Ha van valami mondanivalód, ki vele! És ne fölényeskedj!

– Jól van. Csak erről van szó – Mervyn nagy levegőt vett. – Nem fogok az utadba állni. Megkértelek, gyere vissza hozzám, és te nemet mondtál. Ha úgy gondolod, ennek az alaknak sikerülni fog, amiben én kudarcot vallottam, sok szerencsét mindkettőtöknek. Minden jót kívánok! Csak ezt akartam mondani. – Mervyn elhallgatott, és egyikről a másikra nézett.
Egy pillanatig csönd volt. Mark mondani akart valamit, de végül Diana szólalt meg először.
– Te rohadt, álszent alak! – Diana egy pillanat alatt megértette, miért mondta mindezt Mervyn, és maga is meglepődött, mennyire dühös lett férjére. – Hogy merészelsz ilyet mondani.
Mervyn nem értette Diana reakcióját.
– Miért? Dehát miért?
– Hogy mersz idejönni azzal, hogy nem akarsz az utunkba állni! Hogy mersz leereszkedően sok szerencsét kívánni nekünk, mintha valami nagy áldozatot hoznál! Túl jól ismerlek, Mervyn, te csak olyankor mondasz le nagylelkűen valamiről, amikor már nem kell neked! – Diana látta, a kabin minden utasa lebegő fülekkel figyel, de túl mérges volt ahhoz, hogy ezzel törődjön. Tudom, miről van szó. Összejöttél éjszaka azzal az özveggyel, mi?
– Nem.
– Nem? – Diana fürkészve nézte férjét. Valószínűleg igazat mond, gondolta.
– De nem sok választott el benneteket tőle, ugye? – Most már látta Mervyn arcán, kitalálta, mi történt. – Te beleestél abba az asszonyba, te is tetszel neki, engem nem akarsz már vissza, ez az igazság! Ismerd be, hogy ez az igazság!
– Semmit nem ismerek be...
– Mert gyáva vagy őszintének lenni. De én tudom, mi az igazság, és ezen a gépen mindenki más sejti. Csalódtam benned, Mervyn. Azt hittem, több bátorság szorult beléd.
– Bátorság! – A szó szíven ütötte a férfit.
– Igen! De ahelyett, hogy őszinte lettél volna, ki kellett találnod ezt az ostoba zagyvaságot, hogy nem akarsz az utunkba állni. Hát nem te lágyultál meg, Mervyn, az agyad lágyult meg. Én se ma jöttem le a falvédőről, és átlátok rajtad.
– Rendben van – mondta Mervyn, és védekezően fölemelte kezét. – Én békét ajánlottam neked, de te nem fogadtad el. Fölállt. – Úgy beszélsz, mintha én szöktem volna el otthonról a szeretőmmel. – Mervyn az ajtóhoz

lépett. – Majd írd meg, hova küldjem a nászajándékot! – Ezzel kiment. Diana még mindig dühöngött.
– Micsoda pimaszság! – Körbenézett. Lavinia hercegnő gőgösen kibámult az ablakon. Lulu Bell vigyorgott, Ollis Field rosszallóan ráncolta homlokát, Frankie Gordino pedig azt mondta:
– Bravó,kislány!
Diana végre Markra nézett, kíváncsi volt, mi a véleménye Mervyn viselkedéséről, és saját dühkitöréséről. Legnagyobb meglepetésére Mark nevetett. Diana maga is elnevette magát.
– Mi olyan vicces? – kérdezte nevetve.
– Csodálatos voltál – mondta Mark. – Büszke vagyok rád. És nagyon meg vagyok veled elégedve.
– Miért vagy megelégedve?
– Mert valószínűleg életedben először mondtad meg Mervynnek őszintén a véleményedet.
– Talán igazad van – válaszolta Diana.
– Tudod, mit jelent ez?
– Azt, hogy már nem félek tőle.
– Meg azt, hogy már nem szereted.
– Gondolod? – kérdezte Diana. Hiszen évek óta el akarta hagyni Mervynt, évek óta azt mondta magának, már nem szereti, de valójában ez nem volt igaz. Egész nyáron, már amikor viszonyt folytatott Markkal, még mindig Mervyn hatalmában volt. Ebből a hatalomból valamennyi azután is megmaradt, hogy elszökött Markkal. A gépen Diana tele volt kétséggel és bűntudattal, s homályosan azon tépelődött, nem kellene-e mégis visszatérnie férjéhez. De ennek már vége.
– Mit ereznél, ha kiugrana az ablakon? – kérdezte Mark.
– Mi közöm hozzá? – felelte Diana őszintén.
– No, látod? Erről beszélek.
Diana nevetett.
– Igazad van – mondta –, most vagyok túl rajta.

24

Ahogy a *Clipper* éppen leszállt a Shediac-öbölben, a St. Lawrence folyó torkolatánál, Harry már megint azon tépte magát, ellopja-e Lady Oxenford ékszereit, vagy ne.

Margaret kezdte ki eltökéltségét. Minden ékszernél többet ér, ha vele alhat a Waldorfban, és reggel együtt reggelizhetnek az ágyban. Még annak is örült, hogy együtt mennek Bostonba, szobát keresnek, segít neki a függetlenség megszerzésében, és lassan igazán jól megismerik egymást. Margaret megfertőzte őt is romantikus lelkesedésével kettejük egyszerű, közös élete iránt.

De mindez semmivé lesz, ha kirabolja a mamát.

Shediac az utolsó állomás New York előtt. Most kell eldöntenie a kérdést, mert most juthat be utoljára a csomagtérbe. Kétségbeesetten próbált valami megoldást találni, hogy Margaretet se veszítse el, és az ékszereket is ellophassa. Egyáltalán, honnan tudná meg Margaret, hogy az ékszereket ellopták? Lady Oxenford is csak akkor venné észre, amikor kinyitja a nagy koffert, amire föltehetően csak a Waldorfban kerül majd sor. Senki sem tudhatja majd, az ékszereket mikor lopták el: a gépen még a felszállás előtt, vagy a megérkezést követően. Margaret tudta, Harry szeret lopni, és nyilván gyanítaná, az ő keze van a dologban. Ha tagadna, elhinné, hogy semmi köze hozzá? Lehet.

És aztán? Éljenek szegénységben Bostonban, míg Harrynek százezer dollárja van a bankban? Bár ez úgysem tartana soká. Margaret hamarosan visszatérne Angliába, hogy harcoljon a németek ellen, ő pedig Kanadába megy, hogy pilóta legyen a légierőnél. A háború legföljebb egy-két évig tarthat. Utána kiveheti a bankból a pénzt, megveheti a házat; talán Margaret hajlandó lenne vele élni... és akkor megkérdezné, honnan van ennyi pénze...

Előbb-utóbb meg kellene mondania.

Inkább utóbb.

Valami kifogást kell találnia, miért nem száll ki a gépből Shediac-ban. Nem mondhatja, hogy rosszul érzi magát, mert akkor Margaret feltétlenül vele marad, hogy ápolgassa, ezzel pedig mindent elront. Valahogy úgy kell intézni, hogy Margaret partra szálljon, ő pedig a gépen maradhasson.

Margaretre pillantott, aki ebben a pillanatban éppen behúzta a hasát, és a biztonsági övet kapcsolta össze. Egy percre látta a lányt ugyanebben a

pózban, de meztelenül: két gyönyörű melle előremered, hosszú lába között gesztenybarna szeméremszőrzet. Hát hülye vagyok én, gondolta, hogy néhány rongyos burmai rubinért mindezt kockára teszem?
De nem néhány rongyos rubin, vitatkozott önmagával. Ezek a Delhi-ékszerek, barátom, megérnek orgazdák között is százezer rongyot, és egy dologtalan úri életet. Mindazonáltal Harry játszott a gondolattal; mi lenne, ha most megmondanám neki?
Ha odafordulnék, és egyszerűen azt mondanám: el fogom lopni az anyja ékszereit, remélem nincsen ellene kifogása. És ha azt válaszolná: milyen remek ötlet, úgysem érdemli meg őket. De aligha fogja ezt válaszolni. Elméletben szocialista volt, aki hitt a javak újrafelosztásában, de gyakorlatban nagyon megdöbbentené, ha Harry valóban megszabadítaná a családot legértékesebb ékszereitől. Tisztességtelenségnek tartaná, és megváltoznának Harry iránt táplált érzelmei. Margaret Harryre pillantott és mosolygott. Harry visszamosolygott, aztán bűntudatosan elfordította a fejét.
A gép közben gyorsan ereszkedett a patkó alakú öböl fölött. A parton egy település elszórt házai látszottak. A falu mögött szántóföld terült el. Ahogy közeledtek. Harry vasúti sínpárt látott, amint a farmok között a kőmólóig kígyózik. A móló mellett több, különböző méretű hajó horgonyzott, és egy kisebb hidroplán. A mólótól keletre homokos partok látszottak a dűnék között néhány nyaralóval. Milyen jó lenne itt egy nyaraló, gondolta Harry. Hát, fiam, mondta magának, ha itt akarsz nyaralót, itt lesz nyaralód. Megveszem neked. Utóvégre gazdag leszel.
A gép simán leszállt. Harry már nem érzett feszültséget. Tapasztalt, rutinos légi utas volt.
– Hány óra van, Percy? – kérdezte.
– Tizenegy, helyi idő szerint. Egy órás késésben vagyunk.
– Mennyi ideig maradunk itt?
– Egy órát.
Shediac-ban nem hajóval vitték partra az utasokat. Ehelyett egy halászhajószerű alkotmány bevontatta a *Clipper*t egy úszó mólóhoz. Itt kötelekkel megerősítették, s az utasok egy hídon át jutottak a szárazföldre.
Ez kapóra jött Harrynek. Az eddigi állomásokon csak egyszer lehetett partra szállni, most mindenki akkor ment és annyi időre, ahogy jólesett. Majd azt mondja Margaretnek, menjen előre, ő követni fogja egy kicsit később.
Davy kinyitotta az ajtót, és az utasok szedelődzködni kezdtek, kabátok és kalapok kerültek elő. Az Oxenfordcsalád minden tagja fölkelt. Clive

Membury is, aki az egész úton egy árva szót nem szólt, kivéve az egyetlen hosszú, és érthetetlen megbeszélést Gabon báróval. Ahogy Oxenfordék kimentek, Harry Margaret fülébe súgta:
– Mindjárt megyek én is. – Azzal elindult a mellékhelyiség irányába. Bement, kezet mosott, megfésülködött, hogy ne teljék hiába az idő. Észrevette, az éjjel valahogy betört az egyik ablak, és az üveg helyére alumíniumlemezt rögzítettek. Hallotta, ahogy a legénység letrappol a csigalépcsőn, és kimegy az ajtón. Órájára nézett és úgy döntött, még két percet vár.
Úgy számított, Shediac-ban mindenki partra száll. Botwoodban sokan a gépen maradtak, hogy pihenjenek, de most ők is örülni fognak, hogy sétálhatnak egyet a friss levegőn. Ollis Field és Gordino persze nem szálltak le. Furcsa, de Membury sem marad a gépen. Állítólag ő is Gordinóra vigyáz. Harry még mindig nem volt benne biztos, hogy megfejtette a vörös mellény titkát. A takarítószemélyzet azonnal itt lesz. Hallgatózott; de egyetlen hangot sem hallott az ajtó túlsó oldaláról. Résnyire kinyitotta az ajtót, és kikukucskált. Tiszta a levegő. Óvatosan kilépett.
A konyha üres volt. A kettes kabin is. A szalonban egy seprűs asszony fekete hátát látta. Tétovázás nélkül fölment a csigalépcsőn. Könnyed, hangtalan léptekkel járt, mint a macska. A lépcsőfordulóból alaposan szemügyre vette a kabint. Senkit sem látott. Már-már továbbment volna, amikor megmozdult valami. Visszahúzódott a fal kiszögellése mögé, s onnan lesett ki. Mickey Finnt látta, a helyettes fedélzeti mérnököt, akinek a múltkor kénytelen volt kölcsönkérni a borotváját. A mérnök megállt egy műszerfal előtt, nézegette, aztán megfordult. Harry gyorsan ismét visszahúzta fejét. Vajon merre tart Mickey? Lejön a lépcsőn? Harry hallgatózott, Mickey az előző állomáson is a gép orrában matatott valamit a kötelekkel. Ezek szerint leereszkedett a csapóajtón, ami a két pilótaülés között van. Meg kell kockáztatni.
Macskaléptekkel ment föl a kabinba.
Mielőtt belépett, még egyszer leskelődött. Mickey nem volt sehol. Illetve a csapóajtó nyitva volt, s Harry látta, amint Mickey az orrban foglalatoskodik. De nem nézett föl. Harry átsietett a kabinon s egy pillanattal később abban a csomagtérben volt, amit múltkor nem sikerült átkutatnia. Rögtön tudta, ezúttal szerencséje van. A helyiség közepén hatalmas, embermagasságú hajókoffer állt, zöld bőrrel bevonva, aranyos vasalással. Biztos volt benne, ez Lady Oxenford poggyásza. Egy cédula

fityegett rajta névnélkül, de ezzel a címmel: Kastély, Oxenford, Berkshire.
– Hoppá – mondta Harry.
Az egyszerű zárat egy pillanat alatt fölpattintotta zsebkésével.
A koffert úgy tervezték, hogy utazás közben szekrényként szolgáljon. Az egyik oldalon ruhásszekrény volt, rúddal, és akasztókkal. Alul külön fiók a cipőknek. A másik oldalon hat nagyobb fiókra osztották föl. Harry először a fiókokat kutatta át. Mindegyik különlegesen könnyű fából készült, amelyet bőrrel vontak be és selyemmel béleltek ki. Lady Oxenfordnak selyemblúzai, kasmírpulóverei, csipke alsóneműje, és krokodilbőr övei voltak. A másik oldalon gyorsan átkutatta a ruhásszekrényt, kézét végigfuttatva a falak belső oldalán. Végül a cipőket nézte át. Cipőkön kívül itt sem talált egyebet.
Hát ez nem jött össze. Pedig biztos volt benne, hogy Lady Oxenford magával hozta ékszereit. Talán tévedett. Azért még nem adja föl. Megnézheti a család többi tagjának poggyászát; de előbb gondolkozik egy sort. Ha ilyen nagy értékű ékszert szállít valaki, nyilván megpróbálja elrejteni. És egy ekkora kofferben könnyebb valamit elrejteni, mint egy bőröndben. Elhatározta, újra átkutatja, jóval alaposabban. Ismét az akasztós résszel kezdte. Egyik karjával benyúlt, a másikkal kívülről tapintotta a koffer falát. Lehet, hogy valahol természetellenesen vastag falat talál, amelyben rejtett rekesz lehet. Nem talált semmi rendelleneset. A másik oldalon kihúzta a fiókokat, de ezúttal teljesen.
És megtalálta a rejtekhelyet.
Az egyik fiók hátához nagy borítékot erősítettek ragasztószalaggal.
– Amatőrök – mondta Harry fejét rázogatva.
Növekvő izgalommal szedte le a szalagokat. A borítékban egy köteg papírt érzett. Kinyitotta és kivette őket. Ötven darab papír volt, mindegyiken cirkalmas felírások tömkelege. Eltartott egy percig, mire rájött, mit tart a kezében. Bemutatásra szóló kötvények voltak, egyenként százezer dollár értékben. Ötven darab: Ötmillió dollár! Vagyis egymillió font. Hihetetlen összeg.
Harry tudta, miért vannak ott. Az angol kormány a háborúra való tekintettel pénzkiviteli tilalmat rendelt el. Oxenford kicsempészte a kötvényeit. Ez bűntény.
Ugyanolyan gazember, mint én vagyok, gondolta Harry.
Harry még sohasem lopott kötvényeket. Bemutatásra szóltak, nem névre, ez világosan kiderült a szövegből. De egyenként meg is voltak számozva, s ezáltal azonosíthatóak. Vajon Oxenford lord följelentést tenne, ha

észrevenné, hogy ellopták őket? Ha igen, ezzel beismeri, kijátszotta az angol törvényeket.
Akárhogy is; a dolog túl veszélyesnek tűnt. A kötvények nem tartoztak Harry szakterületéhez. A bankban elkaphatják, ha megpróbálja kiváltani őket. Suszter maradjon a kaptafánál. Kedvetlenül bár, de félretette őket.
A borítékban volt még valami. Egy bőrtok, körülbelül akkora, mint egy levéltárca. Puha bőrből készült, húzózárral. Harry kinyitotta. A fekete bársonybélésen ott feküdtek a Delhi-ékszerek.
A homályos csomagtérben úgy ragyogtak, mint a templomban az üvegablakok. A mélyvörös rubinok fényébe a gyémántok kék és fehér szikrái keveredtek. A kövek egyszerűen hatalmasak voltak, csodálatosan összeállítva, csodálatos foglalatban. Harry vallásos áhítattal meredt rájuk.
Kezébe vette a nyakláncot, s ujjai között végigpergette a köveket. Hogy lehet valami ilyen hideg, amikor olyan forrónak látszik? Ez volt a leggyönyörűbb ékszer, ami valaha a kezébe került. Talán a leggyönyörűbb, ami létezik a világon.
És megváltoztathatja az életét.
Néhány perc után letette a nyakláncot, és megvizsgálta a többi darabot. A karperec hasonlított a nyakláncra, rubinok és gyémántok egymás mellett, bár a kövek természetesen arányosan kisebbek voltak. A két fülbevaló különlegesen gyönyörű volt, egy-egy rubincsepp, körberakva apró gyémántokkal és rubinokkal, hosszú aranyszálon. A foglalat virágszirmokat mintázott.
Harry elképzelte Margaretet, amint a Delhi-ékszereket viseli. Semmi mást, csak az ékszereket. Pompásan illenének gyönyörű, halvány bőréhez. A gondolattól felizgult.
Időérzékét elvesztette. Nem is tudta, mióta ül a padlón, az ékszereket csodálva, amikor hirtelen lépteket hallott.
Először arra gondolt, a helyettes fedélzeti mérnök jött fel a kötélkamrából, de ezek másféle lépések voltak. Agresszívek, határozottak. Hivatalos lépések. Megdermedt rémületében. Gyomra összeszorult, szíve hangosan vert, kezét ökölbe szorította.
A lépések egyre közeledtek. Harry őrült gyorsasággal visszagyömöszölte a borítékba a részvényeket, a helyére tette, bevágta a fiókokat, és becsukta a hatalmas koffert. Éppen az ékszereket gyűrte a zsebébe, amikor a csomagtér ajtaja megnyílt. Mint a villám, elbújt a koffer mögé.
Egy hosszú, néma pillanat következett. Harry attól tartott, nem volt elég

gyors, és meglátták, ahogy a koffer mögé húzódik. Enyhén nehézkes lélegzést hallott, mintha egy kövér ember két emeletet mászott volna meg. No, mi lesz? Bejön és körbenéz? Harry visszatartotta lélegzetét. Hallotta, az ajtó becsukódik.
Kiment? Harry figyelt. Már nem hallotta a másik lélegzetvételét. Lassan fölállt, és kikukucskált. A helyiség üres volt. Fölsóhajtott a megkönnyebbüléstől.
Mi lehetett ez?
A lépések és a zihálás egy rendőrhöz tartoztak, ebben biztos volt; esetlegegy vámtiszthez. Talán csak rutinellenőrzésről volt szó. Az ajtóhoz lépett és óvatosan, résnyire kinyitotta. A kabin irányából halk hangokat hallott. Közelebb lopódzott, s a kabin félig nyitott ajtaja mögül hallgatózott.
A kabinban két ismeretlen férfi beszélgetett.
– Nincs a gépen – mondta az egyik.
– Itt kell lennie. Nem szállt partra.
A két férfi kanadai kiejtéssel beszélt. De miről? És kiről?
– Lehet, hogy azután lógott ki, miután mindenki más már partra szállt.
– És? Hova ment?
Talán Frankie Gordino szökött meg? – gondolta Harry.
– Kicsoda egyáltalán?
– Azt mondják, ismeri azt a csibészt, akit ezen a gépen visznek Amerikába. Valami társa.
Szóval nem Gordino szökött el. Ezek szerint egy másik gengszter is volt a gépen, és ő az, akinek sikerült eltűnnie.
– Az még nem bűn, ha valaki ismer egy gengsztert vagy igen? – kérdezte az egyik hang.
– Nem, de ráadásul hamis útlevéllel utazik.
Az ütő megállt Harryben. Ő is hamis útlevéllel utazik. Lehet, hogy a két férfi őt keresi?
– Akkor most mit csináljunk?
– Visszamegyünk jelentést tenni Morris őrmesternek.
Egy pillanattal később Harrynek eszébe jutott, könnyen lehet, hogy valóban őt keresik. Ha a rendőrség tudomást szerzett arról, hogy a gépen utazik még valaki, aki meg akarja szöktetni Gordinót, nyilván rögtön ellenőrzik az utaslistát. Akkor pedig hamarosan rájönnek, hogy Vandenpost úr Londonban két évvel ezelőtt bejelentette útlevele elvesztését, és elég fölhívniuk telefonon ahhoz, hogy kiderüljön: a konyhában olvassa a reggeli

lapot, és egyáltalán nem a *Clipper*en utazik. Ha Harryról kiderítik, hogy álnéven utazik, automatikusan feltételezhetik azt is, hogy ő Gordino cinkosa.
Álljon meg a menet, gondolta. Esetleg más magyarázat is lehetséges.
Odakint egy harmadik hang kapcsolódott be a beszélgetésbe. Mickey Finn hangj a.
– Kit keresnek, uraim?
– Egy bizonyos Harry Vandenpostot, aki nem Harry Vandenpost.
Ennyi, gondolta Harry. Ennyit a híres szerencséjéről is. Ennyit a vidéki házról, a teniszpályáról. Jöhet a londoni bíróság, a börtön és végül a sorkatonai szolgálat.
– Azt a fickót tegnap itt láttam ólálkodni a csomagtérben mondta Mickey.
– Most nincs itt.
– Biztos?
Mickey, fogd már be a pofádat, gondolta Harry.
– Mindenütt megnéztük.
– A szárnyakban is?
– Ott is.
– De be is másztak? A szárnyakban vannak olyan mélyedések, ahová a kabinból nem lehet belátni.
– Akkor nézzük meg még egyszer. Elég hülye rendőrök, gondolta Harry.
Márpedig, ha ennyire buták, az őrmesterük nem nagyon bízhat meg bennük. Nyilván parancsot ad, hogy kutassák át újra a gépet. Ez alkalommal esetleg a koffer mögé is benéznek. Hova rejtőzzön el? A gépen sok rejtekhely adódhat, de ezeket a legénység mind ismeri. Egy alapos kutatáskor nem hagynak ki semmit. Megnézik a szárnyakat, a mellékhelyiséget, a kötélkamrát, mindent.
Talán kilóghatna a gépből? Ha sikerül, eltűnhet a parton. Sok esélye azonban nincsen rá, és ha mégis sikerülne észrevétlenül kijutnia a faluból, hova menjen aztán? Egy nagyvárosban bármilyen helyzetben kidumálhatja magát, de az az érzése volt, hogy ide a nagyvárosok elég messze estek. Vidéken nem tud mihez kezdeni. Harrynek tömeg kellett, sikátorok, vasútállomás és üzletek. Kanadát úgy képzelte el, hogy főleg fenyőfákból áll a lakosság.
New Yorkban minden további nélkül el tudna tűnni! De hova bújjon, míg odajut? Hallotta, a rendőrök kimásznak a szárnyból. A biztonság kedvéért visszamenekült a csomagtérbe. Hirtelen a szó szoros értelmében

szembekerült a megoldással. A koffer!
Több, mint másfél méter magas és majdnem egy méter széles. Üresen két ember is elférne benne. Persze nem üres. Helyet kell benne csinálnia magának. De mit tegyen a ruhákkal, amiket kiszed? Megvan. A saját bőröndje félig üres. Oda fogja berakni őket.
Sietnie kellett. Előrántotta a sorból a saját bőröndjét, és kinyitotta. A koffer akasztós részéből beletömött annyi kabátot és ruhát, amennyit csak lehetett. Nagy nehezen becsukta bőröndjét.
Most már befért a kofferbe. Örömmel állapította meg, hogy belülről is be tudja csukni. De hogy fog lélegezni? Nem kell hosszú időt töltenie benne, az igaz, de Harry gyakran szeretett levegőt venni. Ej, hát biztos beáramlik valamennyi. Csak nem fullad meg odabent.
Mindenesetre elővette zsebkését, és tanulmányozta a koffer külső felét. A koffer fából készült, amelyet barnászöld bőrrel vontak be. A bőrre virágmintákat nyomtak. Nekilátott, hogy kifúrja a koffer falát az egyik minta közepén. Zsebkése könnyen áthatolt a bőrön, de vagy két percbe beletelt, amíg átfúrta a fát. A lyukat kívülről alig lehetett látni, úgy elbújt a mintában. Gyorsan beszállt a kofferbe. Nagy megkönnyebbüléssel állapította meg, hogy a kapcsokat belülről is be lehet kapcsolni, ha zsebkését a résen át ügyesen forgatja.
Ismét lépéseket hallott. Gyorsan bebújt a kofferbe és magára csukta. Először a fölső kapcsokat próbálta bezárni. Ezek elég könnyen mentek. Az alsóbbak már nehezebbnek bizonyultak, mert összegörnyedve alig lehetett dolgozni. Végül sikerült.
Nagyon kényelmetlen helyzetben volt. Óvatosan mozgatta tagjait, de sehogy sem sikerült kellemesebb pozícióba rendezni őket. Mindegy, ezt ki kell bírni. A zárt térben minden lélegzetvétele ijesztően hangosnak tűnt. Kívülről elmosódott hangokat hallott. Lépések közeledtek. Legalább hárman jönnek, gondolta. Hallotta, hogy ajtók nyílnak, közelebb kopognak a léptek, és tudta, már bejöttek a csomagtérbe. Hirtelen közvetlenül mellette szólalt meg egy hang:
– Képtelen vagyok felfogni, hogyan lógott meg.
Valaki nekiütközött a koffernek. Talán csak véletlenül. Harry visszafojtotta a lélegzetét. Most távolabbról szólalt meg az előző hang:
– Nem – mondta. – Nincs a gépen. Mindenütt megnéztük.
A másik megint mondott valamit, amit Harry nem tudott kivenni.
Úgy érezte, rögtön megreped a térde. Menjetek már valahova máshova

beszélgetni, könyörgött nekik magában.
– No, mindegy – mondta az első hang – úgysem tud százötven mérföldet megtenni a határig anélkül, hogy valaki látná.
Százötven mérföld! Egy hétig tartana. Talán fölvenné egy autó, de annak is meglenne a hátránya. Bárkivel találkozik ebben a vadonban, biztosan emlékezni fog rá. Most pár pillanatig senki sem beszélt odakint, aztán távolodó lépések hallatszottak.
Még egy darabig várt. Semmi zajt nem hallott. Végre elővette zsebkését, hogy kinyissa a kapcsokat. Ezúttal jóval nehezebben ment. Térde annyira fájt, hogy összeesett volna, ha lett volna hozzá elég hely. Türelmetlen lett, majd klausztrofóbiás rémület vett rajta erőt. Meg fogok fulladni, gondolta. Aztán nyugalmat erőltetett magára. Kényszerítette magát, ne törődjön a fájdalommal a térdében. A résen kidugta a kés pengéjét, hogy fölemelje a rézpántocskát. A penge lecsúszott. Harry összeszorította a fogát, és újra próbálkozott. Ezúttal sikerült.
Lassan kinyitotta a koffer két szárnyát. Kilépett. Amint kiegyenesedett, térdébe egy pillanatra olyan fájdalom hasított, hogy majdnem felkiáltott. Aztán a fájdalom gyorsan alábbhagyott.
Most mit csináljon?
A gépről itt nem tud leszállni. De New Yorkig valószínűleg itt van a legnagyobb biztonságban. És aztán? El kell bújnia a gépen, és talán éjszaka el tud menekülni.
Talán sikerül. Sikerülnie kell. Nincs más megoldás. Mindenki tudni fogja, ő lopta el Lady Oxenford ékszereit. Sőt, Margaret is tudni fogja. Ő pedig nem lesz mellette, hogy kimagyarázza magát. Minél többet gondolt erre, annál jobban elfancsalodott.
Mindig tudta, veszélybe sodorhatja kapcsolatukat, ha ellopja a Delhi-ékszereket, de mindig remélte, a közelében lesz, amikor kiderül a lopás, és valahogy majd csak elintézi a dolgot Margarettel. Most azonban napokig nem fognak találkozni, és ha a dolgok balul ütnek ki és letartóztatják, évekig nem láthatja a lányt.
Azt pedig könnyű kitalálni, mit gondol Margaret. Harry megbarátkozott vele, szeretkezett vele és megígérte, hogy segítségére lesz független élete megteremtésében. Aztán ellopta anyja ékszereit. Margaret azt hiszi majd, hogy Harryt az egészben csak az ékszerek érdekelték. A tudat összetöri a szívét, aztán meggyűlöli Harryt.
Harry kétségbeesetten rosszul érezte magát.

Ebben a pillanatban döbbent rá, mit jelent neki a lány. Margaret szereti. Ez a szeretet pedig valódi. Harry életében minden más hamis: hamis az úri kiejtése, az úri modora, a ruhája, az egész élete hamisítvány. De ezt Margaret tudta, és mégis beleszeretett Harrybe, a tolvajba, az apátlan, munkásosztálybeli fiúba, az igaz Harrybe. Ilyen igazi jó még sohasem történt Harry életében. Ha ezt a lehetőséget eldobja, egész életében az marad, ami eddig, tisztességtelen csaló. Harry továbbra is vágyott a vidéki házra, meg a teniszpályára, de Margaret nélkül most már mindezt nem tudná élvezni.
Sóhajtott. Öregszel, mondta magának, ez az igazság.
Kinyitotta a koffert. Zsebéből kivette a bőrtokot a Delhi-ékszerekkel. Még egyszer kivette őket. Sose látok többé ilyen gyönyörű ékszereket, gondolta, aztán visszacsúsztattaőket a bőrtokba és nehéz, nagyon nehéz szívvel visszatette a tokot Lady Oxenford kofferjébe.

25

Nancy Lenehan a shediac-i parton ült egy kényelmes nyugágyban, a Pan American épülete mellett, arccal a tenger felé. Az épületet úgy tervezték, hogy tengerparti nyaralóra emlékeztessen. Nagy, vászontetős terasza volt, s az ablakokban muskátli. Mindazonáltal mellette magas rádióantenna állt, a tetőn pedig obszervatórium: kevés tengerparti nyaraló rendelkezik efféle kellékekkel.

Nancy mellett, egy másik nyugágyban Mervyn Lovesey ült. A hullámok csendesen locsogtak a parton. Nancy behunyta szemét. Az éjjel keveset aludt; mikor eszébe jutott, mit csináltak Mervynnel, mosoly jelent meg szája sarkában. Örült, hogy nem feküdt le a férfival. Túl gyors lett volna úgy a dolog. Most pedig volt mit várnia a jövőtől.

Shediac részint halászfalu volt, részint üdülőtelep. A mólótól nyugatra több homárfogó hajó horgonyzott az öböl vizén, néhány yacht és két hidroplán, egy kicsi meg egy nagy: a *Clipper*. Keletre a homokos part a végtelenbe veszett. Az utasok a dűnék között ültek vagy sétáltak.

A kép idilli jellegét két rendőrautó tette tönkre, amelyek végigszáguktottak a mólón, csikorogva megálltak. Hét-nyolc rendőrkülsejű egyén ugrott ki a kocsiból, és berontottak a légitársaság épületébe. Nancy azt mondta Mervynnek:

– Úgy néznek ki, mint akik le akarnak valakit tartóztatni.
Mervyn bólintott.
– De kit? – kérdezte.
– Talán Frankie Gordinót?
– Az már le van tartóztatva.

A rendőrök néhány pillanat múlva kijöttek az épületből. Három közülük a *Clipper* felé indult, kettő a homokos partnak vette útját, kettő nekivágott az útnak. Úgy tűnt, nagyon keresnek valakit. Mikor az épületből kijött a *Clipper* legénységének egy tagja, Nancy megkérdezte tőle:

– Kit keresnek?
A megkérdezett tétovázott, mintha nem akarna válaszolni, de végül kibökte.
– Valakit, aki Harry Vandenpost néven utazik, de nem az az igazi neve.

Nancy összehúzta szemöldökét.
– Az az a fiatalember, aki az Oxenford családdal utazik egy kabinban. – Nancy megsejtette,

Margaret beleesett a fiúba.
– És partra jött velünk? – kérdezte Mervyn. – Nem emlékszem, hogy láttam volna.
– Nem láttam én se.
– Kicsit fura fiúnak tűnt nekem.
– Tényleg? – Nancy meg volt róla győződve, Harry egy jó családból származó, szalonképes

fiatalember. – Amikor olyan elbűvölő modora van.
– Éppen ez az.
Nancy elnyomott egy mosolyt. Jellemző Mervynre: nem kedveli az elbűvölő modorú

fiatalembereket.
– Azt hiszem, Margaret Oxenfordnak nagyon megtetszett az a fiú. Remélem, nem éri csalódás.
– Fölteszem, a szülei örülnek, ha idejében kiderül a fiúról, hogy nem alkalmas vő. Nancy nem sok rokonszenvet érzett a szülők iránt, miután Mervynnel együtt ő is tanúja volt Lord

Oxenford minősíthetetlen viselkedésének Hartmann professzorral szemben. Az ilyen emberek megérdemelnek minden sorscsapást. Csak azt sajnálta volna, ha Margaret egy csalóba szeret bele.

– Nancy – mondta Mervyn. – Nem szoktam hirtelen döntéseket hozni. – Nancy fölfigyelt. – Igaz, csak néhány órája ismerjükegymást, de biztosan érzem, szeretném, ha ez az ismeretség egész életemben megmaradna.

Nancy azt gondolta: hogy lehetsz ebben biztos, te hülye. Azért jólesett neki; nem szólt semmit.

– Azon gondolkozom – folytatta Mervyn –, hogy ha New Yorkba érünk, akkor maga nyilván megy

Bostonba, én meg vissza Manchesterbe, és sehogyse fűlik hozzá a fogam.
Nancy mosolygott. Pont ezt akarta hallani. Hálásan megérintette Mervyn kezét, és azt mondta: –
Örülök neki.
– Tényleg? – kérdezte Mervyn. Előrehajolt. – A baj csak az, hogy hamarosan gyakorlatilag
lehetetlen lesz átkelni az óceánon, hacsak nem haditengerész az ember.
Nancy bólintott. Ugyanez a gondolat benne is fölmerült. Nagyon nem foglalkozott a kérdéssel, úgy
érezte, valamilyen megoldást csak találnak majd, ha igazán akarják. Mervyn folytatta.
– Ha most különválunk, lehet, hogy évekig nem találkozhatunk megint. Ezt én nem tudom
elfogadni.
– Én is így érzek, Mervyn.
– Tehát? Visszajön velem Angliába?
Nancy szájáról lehervadt a mosoly.
– Micsoda?
– Jöjjön vissza velem. Költözzön be egy hotelbe, vagy vegyen egy házat, vagy mit tudom én. Nancy érezte, hogy mindjárt mérges lesz. Összeszorította a fogát, és megpróbált nyugodt hangon
válaszolni. Mindazonáltal csalódott volt, és elfordított fejjel beszélt:
– Maga nem normális – mondta.
Mervyn megbántódott, ráadásul nem is értette a dolgot.
– Mi a baj? – kérdezte.
– Nekem Amerikában két fiam van, otthonom és egy sok millió dolláros cégem. Maga azt kéri,
hagyjam mindezt ott, és költözzek be egy manchesteri szállodába?
– Nem muszáj szállodába mennie. Ha akar, élhet velem is.
– Mint egy kitartott szerető?
– Nézze, szerintem úgyis össze fogunk házasodni. Én ebben biztos vagyok, de persze nem várom el
magától, hogy ilyen gyorsan elkötelezze magát.
– Nem erről van szó, Mervyn – mondta Nancy, bár tulajdonképpen valahol

nagyon is erről volt szó.
– Nem az érdekel engem, hogy milyen tervei vannak a jövőre nézve, hanem sért a feltevése, hogy
csak füttyent, mire én otthagyok csapot-papot, és rohanok maga után Angliába.
– Hogyan tudunk másként együtt maradni?
– Miért nem ezt kérdezte, ahelyett, hogy előre eldöntötte volna a választ?
– Mert nincsen más lehetséges válasz.
– Három lehetséges válasz is van. Mehetek én Manchesterbe, jöhet maga Bostonba, vagy mind a
ketten elmehetünk együtt valahová, mondjuk Bermudára.
– De Nancy, értse meg. Anglia háborút visel. Lehet, hogy túl öreg vagyok már, hogy harcoljak, de a
légierőnek rengeteg légcsavarra lesz szüksége, és nálam senki sem tud többet Angliában a
légcsavarok gyártásáról. A hazámnak szüksége van rám.
– És miből gondolja, hogy az én hazámnak nincsen szüksége rám? Én csizmákat és bakancsokat
szállítok a hadseregnek, és ha Amerika belép a háborúba, sok bakancsra lesz szükség.
– De nekem Manchesterben van a gyáram.
– Nekem meg Bostonban. És sokkal nagyobb gyár, mint a magáé.
– Egy nőnek azért nem ugyanolyan...
– De bizony, pontosan ugyanolyan, maga tökkelütött – kiáltotta Nancy. Azonnal meg is bánta, hogy
ezt a szót vágta Mervyn fejéhez. Látta, az arca egy pillanatra eltorzul a dühtől, látta, hogy halálosan
megsértette. Mervyn fölállt. Nancy szeretett volna mondani valamit, amivel rendbehozhatja a dolgot,
hogy Mervyn ott maradjon, de nem találta a megfelelő szavakat. Egy pillanat múlva pedig Mervyn
elment.
A fene egye meg, gondolta Nancy. Haragudott Mervynre, de még sokkal jobban haragudott saját
magára. Nem akarta, hogy elmenjen. Tetszett neki Mervyn. Ráadásul évekkel ezelőtt megtanulta, a
férfiakkal nem lehet egyenesen szembeszegülni. Az agressziót csak

egymástól tűrték el, a nőktől
nem. A cég vezetésében is mindig ügyelt rá, hogy harci kedvét kordában tartsa, inkább manipulálta
az embereket, de nem veszekedett velük. Most egy pillanatra elfeledte mindezt, s rögtön összeveszett
a legvonzóbb férfival, akivel tíz évóta először találkozott.
Ostoba liba, mondta magának. Tudod, hogy Mervyn büszke; ez a tulajdonsága tetszik neked talán a
leginkább. A büszkesége is része az erejének, annak az őszinte, férfias erőnek, amit nem nyom el
magában úgy, mint ahogy a legtöbb férfi megteszi. Követte a feleségét, amikor az elszökött előle;
hány férfi merne így megtenni? És hogy kiállt a zsidókért, amikor Lord Oxenford botrányt csinált! És
hogy csókolt meg...
Az a legfurcsább, hogy Nancynek egyáltalán nem volt ellenére a gondolat, hogy alapjában
változtasson életén. Amit Danny Riley elmondott apjáról, az egész helyzetet más megvilágításba
helyezte. Nancy mindig abban a hitben élt: Peter és őközötte azért olyan rossz a viszony, mert Peter
féltékeny az ő jobb képességeire. Ez a fajta testvéri vetélkedés azonban rendesen megszűnt
felnőttkorban. Saját két fia is kutya-macska barátságban nőtt föl, most pedig a legjobb barátok, akik
mindenben kiállnak egymás mellett. Ehhez képest Peter és közötte megmaradt a viszálykodás még
most is, életük delén, s ezért apa a felelős.
Apa azt mondta Nancynek, ő fogja vezetni a céget, és Peter a beosztottjaként fog dolgozni; de
megfordítva ugyanezt, mondta Peternek is. Következésképpen mindketten joggal hitték, az ő
feladatuk a cég vezetése. De a dolog túlment ezen. Ahogy Nancy visszaemlékezett, az is eszébe
jutott, apa gyakran vett nekik gyermekkorukban közös ajándékot; aztán nem volt hajlandó dönteni az
elkerülhetetlenül fölmerülő tulajdonjogi vitákban. Éppígy nem volt

hajlandó tisztán meghatározni a
felelősségek és a jogok körét. Mikor már elég nagyok voltak az autóvezetéshez, apa egy autót vett
kettejüknek; évekig harcoltak azon, mikor ki vezetheti.
Apa stratégiája Nancy esetében bevált: a lány okos lett és akaratereje kifejlődött. Peter ezzel
szemben gyenge lett, sunyi és kárörvendő. És most, apa tervének megfelelően, az erősebb testvér
fogja megkaparintani a céget.
És ez zavarta Nancyt, mert apja tervének megfelelően fognak alakulni a dolgok. A győzelem ízét
elrontotta a tudat, hogy mindezt valaki más előre így szervezte meg. Visszatekintve, egész élete apja
által előírt iskolai feladatnak tűnt: jó jeggyel büszkélkedhet, de negyvenéves korában már elege volt
az iskolapadból. Saját célokat akart, és a saját életét akarta élni.
Tulajdonképpen mindezt meg is beszélhették volna Mervynnel, ha a férfi nem sérti meg azzal a
feltételezéssel, hogy Nancy egyetlen szavára rohanni fog utána, mint egy pincsikutya. Ő meg,
ahelyett, hogy szépen megbeszélte volna vele a dolgot, alaposan megsértette a férfi büszkeségét. Nem mintha azt várta volna, hogy letérdel, és megkéri a kezét...
Bár, valahol mélyen, igenis azt várta. Végeredményben Nancy nem volt művészlélek. Amerikai
asszony volt, katolikus családból, s ha egy férfi közeledni akart hozzá, ezt egy módon tehette meg: ha
megkérte a kezét. Ha ezt nem tudja megtenni, nincsen mellette semmi keresnivalója, gondolta Nancy.
Sóhajtott. Talán igaza volt, hogy megsértődött, de nem kellett volna úgy válaszolnia, hogy Mervyn elmenjen. Talán kibékülnek hamarosan. Nagyon remélte. Most, mikor fölmerült Mervyn
elvesztésének lehetősége, most értette meg, mennyire szüksége van a férfira.
Gondolatait félbeszakította egy másik férfi érkezése, akit valaha ugyancsak elküldött. Nat
Ridgeway állt meg a nyugszék mellett. Levette a kalapját, és udvariasan

mondta:
– Úgy néz ki, legyőztél, Nancy. Megint legyőztél.
Nancy nézte néhány pillanatig. Nat Ridgeway megöregedett. Kopaszodó, szemüveges
könyvvizsgálónak tűnt, ahogy itt állt előtte. Soha nem lett volna arra képes, hogy fölépítse a céget,
ahogy apa tette, nem lett volna hozzá se ereje, se fantáziája. De egy már létező cég vezetésére
tökéletesen képes volt; intelligens, kemény és rengeteget tud dolgozni.
– Ha ez megvigasztal, Nat – mondta Nancy –, beismerem, hogy öt évvel ezelőtt tévedtem.
– Az üzletben vagy a magánéletedben? – kérdezte Nat, és hangja mélyén érezni lehetett, hogy
neheztel.
– Üzleti tévedésről beszéltem – válaszolta Nancy. Amikor Nat megvált a cégtől, félbemaradt a
kapcsolat is, amely tulajdonképpen még el sem kezdődött. – Gratulálok a házasságodhoz. Láttam a
feleséged fényképét. Nagyon szép asszony. – Ez nem volt igaz, mert Nat felesége nem volt
különösebben szép.
– Köszönöm – mondta Nat. – Térjünk vissza az üzletre. Meglehetősen meglep, hogy még a
zsarolástól sem riadsz vissza, hogy elérd, amit akarsz.
– Ez egy cég fölvásárlása, nem egy teadélután. Tegnap, ha jól emlékszem, valami ilyesmit mondtál
nekem, Nat.
Nat mosolygott.
– Nyertél – mondta. Tétovázott. – Megengeded, hogy leüljek? Nancynek hirtelen elege lett az
udvariaskodásból.
– A fenébe is Nat, üljél le. Évekig együtt dolgoztunk, és pár hétig még jártunk is. Nem kell az
engedélyemet kérned ahhoz, hogy leülhess a társaságomban.
Nat ismét mosolygott.
– Kösz. – Leült Mervyn nyugágyába, melyet az előbb szembefordított Nancyével, hogy jobban

lássa. – Megpróbáltam fölvásárolni a cégedet, Nancy, a te segítséged nélkül. Ostoba voltam, és nem
jött össze. Okosabban is viselkedhettem volna.
– Egyetértek – mondta Nancy, és hozzátette: – De ne hidd, hogy haragszom rád.
– Örülök, ha ezt mondod, mert még mindig szeretném megvenni a céget.
Nancyt váratlanul érte a megjegyzés. Már-már alulbecsülte Nat Ridgewayt. Vigyázat, mondta
magának.
– Hogy gondolod? – kérdezte.
– Újra megpróbálom – válaszolta Nat. – Persze legközelebb jobb ajánlatot kell tennem. De ami
ennél jóval fontosabb, szeretném, ha az én oldalamra tudnálak állítani. Meg akarom venni a céget,
aztán szeretném, ha aláírnál egy ötéves szerződést, mint a General Textiles egyik igazgatója. Nancyt ez is váratlanul érte, s hogy időt nyerjen, visszakérdezett:
– És mit igazgatnék?
– A volt saját cégedet, amely ekkor már a General Textiles egy leányvállalata lenne.
– Ezzel elveszíteném a függetlenségemet, és alkalmazottá válnék.
– Az attól függ, hogyan fogalmazzuk meg a szerződést. Lehet, hogy részvényes lennél. És ha
hasznot hoz a gyár, annyi függetlenséged lesz, amennyit akarsz. Nem szokásom beleszólni, ha jól
megy az üzlet. Ha pénzt veszítünk rajtad, akkor már valóban veszélybe kerül a függetlenséged. Aki
kudarcot vall, azt kirúgom. De te nem fogsz kudarcot vallani.
Nancy ösztöne azt súgta, ezt az ajánlatot is rögtön vissza kell utasítani. Mindegy, mennyire mézes a
madzag, azért csak madzag marad. Nat célja mégiscsak a cég bekebelezése. De ekkor eszébe jutott,
az apja rögtön nemet mondott volna, és hogy elege van abból: apja elképzelései szerint élni. Valamit
mindenesetre mondania kell.
– Majd gondolkozom rajta. Nincs kizárva, hogy érdekelni fog.
– Ennyi nekem elég – mondta Nat és fölállt. – Gondold meg, és döntsd el,

milyen feltételekkel
fogadnád el az ajánlatot. Nem mondom, hogy bármilyen feltételt elfogadok, de elég messzire
hajlandó vagyok elmenni, hogy meg legyél elégedve. – Nancyt kifejezetten mulattatta Nat modora.
Az elmúlt években nagyon beletanult az üzleti tárgyalások technikájába. Nat hátranézett: – Azt
hiszem, az öcséd beszélni szeretne veled.
Nancy követte Nat tekintetét, és látta, Peter valóban közeledik. Nat föltette a kalapját, és elsétált.
Kettejük összehangolt mozgásában volt valami hadászati jellegű. Nancy haragosan nézte közeledő
testvérét. Peter megtévesztette és elárulta, s Nancy nem sok kedvet érzett hozzá, hogy szóba álljon
vele. Nat ajánlatát szerette volna inkább végiggondolni, összeegyeztetni új életéről alkotott
elképzeléseiről, de Peter jövetele nem hagyott erre időt. Megállt előtte, fejét félrebillentette mint
gyerekkorában, és megkérdezte:
– Beszélhetek veled?
– Inkább ne.
– Bocsánatot szeretnék kérni.
– Most már sajnálod az árulásodat, miután nem sikerült.
– Szeretnék veled békét kötni.
Ma mindenki békét akar velem kötni, gondolta Nancy keserűen.
– Hogy képzeled? Jóvá tennéd, amit ellenem tettél?
– Nem tudom jóvátenni. Soha. – Peter leült a megüresedett nyugágyba. – Mikor a jelentésedet
olvastam, nagyon megalázva éreztem magám. Azt írtad, nem vagyok alkalmas a cég vezetésére.
Hogy nem vagyok az az ember, aki apánk volt. Hogy a nővérem jobban tudná csinálni. És megalázva
éreztem magam, mert a lelkem mélyén tudtam, igazad van.
Nohát, gondolta Nancy, ez legalább kezdetnek megteszi.
– Nagyon dühös lettem, Nan. Ez az igazság. – Gyerekkorukban Nannek és Peteynek szólították
egymást. Nancy úgy érezte, gombóc van a torkában. – Nem tudtam, mit

teszek – mondta Peter. Nancy megrázta a fejét. Peter mindig ezzel védekezett.
– Nagyon jól tudtad, mit teszel – mondta, de már inkább szomorúan, mint haraggal. A légitársaság
épülete körül az utasok egy kis csoportja gyülekezett. Peter ingerült pillantást vetett rájuk, aztán azt
mondta:
– Gyere, sétáljunk egyet a tengerparton.
Nancy sóhajtott. Végül is Peter mégiscsak a testvére. Fölkelt.
Peter boldogan elmosolyodott.
Átsétáltak a mólón, aztán keresztülvágtak a vasúti vágányokon, és leereszkedtek a homokos partra.
Nancy levetette magas sarkú cipőjét, és harisnyás lábbal sétált a homokban. A szellő elkapta Peter
szőke haját, és Nancy megdöbbenve látta, a halántékán már enyhén ritkul a haj. Vajon eddig miért
nem tűnt föl neki soha? Aztán rájött: Peter mindig gondosan úgy fésülte a haját, hogy ne lehessen
észrevenni. Nancy hirtelen öregnek érezte magát.
Senki sem járt a közelben. Peter egy ideje nemigen szólalt meg. Végül Nancy azt mondta:
– Danny Riley valami nagyon furcsát mondott nekem. Szerinte apa készakarva úgy rendezte a
dolgot, hogy nekünk meg kelljen küzdenünk egy mással.
Peter a homlokát ráncolta.
– Miért tette volna?
– Hogy keményebb embert faragjon belőlünk.
Peter durván nevetett.
– És te ezt elhiszed?
– Igen.
– Hát én is.
– Úgy döntöttem – mondta Nancy –, hogy hátralévő életemet nem az apám elvei szerint akarom
leélni.
Peter bólintott, de megkérdezte:
– És ez pontosan mit jelent?
– Még nem tudom. Talán elfogadom Nat ajánlatát, és a cégünk beleolvad a

General Textilesba.
– Már nem a mi cégünk, Nan. A tiéd.
Nancy gyanakodva figyelte öccsét. Őszintén beszél? Elszégyellte magát a gyanakvásáért. Biztosan
őszinte.
– Belátom, semmi keresnivalóm nincs a cégben, Nan – folytatta Peter őszinte hangon. – Kiszállok.
Hagyom, hogy olyanok vezessék, akik értenek is az üzlethez.
– És mit fogsz csinálni?
– Megveszem azt a házat – Peter egy nyaralóra mutatott, amely a közvetlen közelükbenállt a
parton. Szemrevaló, fehérre festett faépület, zöld zsalugáterekkel. – Szabadidőm lesz untig elég. Nancy megsajnálta.
– Milyen szép ház – mondta. – Eladó?
– Igen. Ki van téve egy tábla a másik oldalon. Gyere, megmutatom.
Körbesétálták a házat. Ajtaja és ablaka zárva, úgyhogy a szobákba nem láthattak be, de kívülről
remekül festett. Nagy verandája volt, amelyen függőágyat ringatott a szellő. Oldalt egy kisebb,
ablaktalan épület állt a parton, nyilván a csónakház. Vehetnél egy hajót – mondta Nancy. Peter
ugyanis mindig szeretett vitorlázni.
A csónakház ajtaja nyitva állt. Peter bement. Kisvártatva Nancy hallotta, amint fölkiált:
– Jóisten!
Nancy gyorsan belépett a félhomályba, és aggódva kérdezte:
– Peter! Valami bajod van?
Peter megjelent mellette, és megragadta a karját. Arcára egy pillanatra rosszindulatú, győzelmes
kifejezés ült ki, és Nancy tudta, végzetes hibát követett el. Aztán Peter vadul megrántotta nővérét a
karjánál fogva; Nancy elesett, és fölsértette térdét. Cipője és táskája a földre hullottak.
– Peter! – kiáltotta dühösen. Hallotta, amint Peter három lépéssel kimegy a házból, aztán
becsapódott az ajtó, és Nancy ott ült a sötétben. – Peter! – kiáltotta Nancy, most már félelemmel teli

hangon. Az ajtóból furcsa, reszelő hang hallatszott, majd egy koppanás, mint amikor az ajtó alá éket
vernek.
– Peter! – kiáltotta Nancy. – Mondj valamit! Semmi válasz.
Nancyn hisztérikus rettegés lett úrrá. Sikítani szeretett volna. Öklét szájához kapta, és
hüvelykujjába harapott. Néhány pillanattal később már nem volt akkora pánikban. Állt a sötétben, ahol az orráig sem látott, és megértette, Peter így tervelte ki az egészet; rátalált a
csónakházra, idecsalta és bezárta, hogy ne tudjon fölszállni a gépre, és ne szavazhasson az
igazgatótanács ülésén. A bocsánatkérése, a bűntudata, fájdalmas őszintesége mind mind hazugság
volt. Cinikusan fölidézte közös gyermekkori emlékeiket, hogy meglágyítsa Nancy szívét, hogy
visszanyerje bizalmát: aztánújraelárulhassa.
Nancy az ajkába harapott. Megpróbálta logikusan végiggondolni helyzetét. Mikor szeme
hozzászokott a sötéthez, észrevette, hogy az ajtó fölött kevés fény szűrődik be. Maga elé tartott
kézzel ment el az ajtóig, tapogatózott, és talált a falon egy kapcsolót. Elcsavarta, a csónakházat
elöntötte egy villanykörte fénye. Megtalálta a kilincset, és lenyomta. Az ajtó nem mozdult. Vállával
próbálta kinyomni, minden erejét beleadva. Az ajtó meg se moccant. Peter erősen kitámasztotta vagy
kiékelte valamivel. Térdét és könyökét felhorzsolta, mikor elesett, harisnyája elszakadt.
– Te disznó! – mondta távollévő öccsének.
Fölvette cipőjét, kezébe vette retiküljét és körülnézett. A csónakház nagyobbik részét egy vitorlás
foglalta el, kerekes talicskákon. Az árboc a mennyezeten lógott, a vitorlák szépen összehajtogatva
feküdtek a fedélzeten. A csónakház elején széles ajtó volt, szorosan bezárva. A ház nem volt a part
közvetlen közelében, de nem elképzelhetetlen, hogy a *Clipper* utasai közül valaki erre sétál. Nancy

nagy levegőt vett, és amilyen hangosan csak tudott, segítségért kiáltott többször egymás után. Aztán
kis szünetet tartott, nehogy berekedjen, és újra próbálkozott.
Mindkét ajtó szinte légmentesen zárt, de ha talál egy feszítővasat vagy valami hasonló szerszámot, talán ki tud törni, gondolta. Körülnézett. A tulajdonos gondos, rendszerető ember lehetett. A csónakházban nem tartott mást, mint a csónakot és annak tartozékait. Nancy nem talált feszítővasat,
még egy kapát vagy gereblyétse.
Újra segítségért kiabált egy darabig, aztán fölmászott a hajó fedélzetére, hogy talán ott majd valami
szerszámra lel. A hajón több szekrényt is talált, de a gondos tulajdonos mindegyiket zárva tartotta.
Még egyszer alaposan megnézett mindent, de nem lelt semmilyen alkalmas szerszámra.
– Az isten verje meg! – mondogatta néhányszor.
Leült a hajó padjára, és időről időre ismét segélykiáltásokat hallatott, de senki sem jelentkezett, és
reményei lassan kezdtek szertefoszlani. Az utasok már visszatértek a Clippene. Hamarosan
fölszállnak, őt meg itthagyják.
Eszébe jutott, a cég esetleg rövidesen a legkisebb gondja lesz. Mi van, ha egy hétig nem néz senki a
csónakház felé? Meg is halhat itt. Ismét pánikba esett, és segítségért üvöltött. Érezte, hisztérikus
állapotba kerül, s ettől még jobban megijedt.
Egy idő után kifáradt, és valamivel nyugodtabb is lett. Peter kétségkívül gonosz, de nem gyilkos, és
nem fogja hagyni itt elpusztulni. Nyilván fölhívja majd névtelenül a shediac-i rendőrséget, hogy
jöjjenek és engedjék ki. Persze csak az igazgatótanács ülése után. Nem lesz semmi baj, mondogatta
magának. De mi van, ha Peter gonoszabb, mint gondolná? Ha elfelejtkezik róla, vagy megbetegszik,
vagy baleset éri? Akkor mi lesz vele?
Távolról hallotta a *Clipper* motorjait, ahogy sorban beindítjákőket. Ettől teljesen elkeseredett.
Elárulták, legyőzték, és ráadásul Mervynt is elveszítette, aki most már

biztosan a gép fedélzetén ül, s
várja, hogy fölszálljanak. Talán nem érti, hol marad Nancy, de miután utoljára éppen tökkelütöttnek
nevezte, azt gondolja, elege volt belőle.
Sértő volt a feltételezés, hogy Nancy automatikusan utánamegy Angliába, de melyik férfi nem
tételezte volna föl ugyanezt? Kár volt annyira feldühödni rajta. Most haragban váltak el, és talán
sohase látják egymást viszont. Netán meghal ebben a csónakházban.
A *Clipper* motorjainak zúgása sivítássá erősödött. A gép fölszáll. A sivító hangot még néhány
percig hallotta, aztán egyre gyengébben, egyre távolabbról, és Nancy feltételezte, a gép most tűnik el
a felhők között. Ennyi, gondolta Nancy. A cég oda, Mervyn oda, én meg valószínűleg éhen fogok
halni. Sőt, szomján fogok halni, de előbb megőrülök a szomjúságtól...
Szeméből egy könnycsepp szivárgott ki; letörölte kabátja ujjával. Össze kell szednem magam,
gondolta. Valami módja biztos van, hogy kijusson innen. Talán leszedhetné az árbocot, és faltörő
kosként használhatná. Nem, az árboc egy embernek túl nehéz, meg se bírná emelni. Nem tudná
átvágni az ajtót valahogy? Olvasmányaiból emlékezett, hogy a középkorban a rabok évekig vájták a
börtön sziklafalát a körmükkel. De nekem nincsenek éveim, gondolta, és a körmöm nem elégerős.
Átnézte retiküljét. Egy kis elefántcsont fésű, egy rúd ajakpír, egy olcsó púderdoboz, amit a gyerekek
vettek neki harmincadik születésnapjára, egy hímzett zsebkendő, egy ötfontos, és néhány
ötvendolláros bankjegy, és egy apró, arany töltőtoll: egyiket sem tudja használni. Sorra vette öltözéke
darabjait. Krokodilbör öve volt rajta, aranyozott csattal. A csattal talán kivájhatja a fát. Nem lesz
gyors munka. De ideje van.
Lemászott a hajóról, és megvizsgálta a nagyobbik ajtó zárját. Talán nem kell teljesen kivájnia a fát,

egy idő után meggyengül és kitörheti a zárat. Mindenesetre még egyszer segítségért kiáltott. Senki
sem válaszolt.
Levette övét. Szoknyája így nem maradt meg derekán, úgyhogy levetette azt is, összehajtogatta, és a
hajó szélére tette. Senki sem láthatta, mégis örült, hogy csinos, csipkével szegett szürke alsóneműt
visel, ugyanolyan harisnyakötővel.
Munkához látott. Először a csat nyelvével négyzetet karcolt a zár köré, aztán nekilátott, hogy
kimélyítse. A csat nem készült erős fémből, nyelve hamarosan meghajolt. Ennek ellenére tovább
munkálkodott. Csak olyankor hagyta abba, amikor segítségért kiáltott. A karcolt vonal lassan egyre
mélyebb lett. Apró fatörmelék hullott a padlóra.
Amikor már-már reménykedni kezdett, a csat nyelve letört.
Fölvette a földről, és megpróbálta folytatni a munkát, de a kis vasdarabbal nagyon nehéz volt bánni.
Ha erősen megnyomta, kicsúszott az ujjai közül, ha pedig nem nyomta meg erősen, semmi
eredménye nem volt a kapirgálásnak. Miután ötször-hatszor kicsúszott ujjai közül, nem vette föl.
Átkozódott, sírt dühében, és öklével verte az ajtót. Odakint egy hang szólalt meg:
– Ki van ott?
Nancy azonnal elhallgatott és fülelt. Valóban hallott volna valakit?
– Segítség– kiáltotta.
– Nancy, maga az?
Nancy szíve majd kiugrott örömében. Megismerte Mervyn hangját.
– Mervyn! Hála Istennek!
– Már mindenütt kerestem. Mi történt magával?
– Engedjen ki innen.
Az ajtót kívülről erősen megrázták.
– Be van zárva.
– Jöjjön körbe, a másik ajtóhoz.
– Jövök.
Nancy a kisebbik ajtóhoz rohant. Hallotta, amint Mervyn azt mondja:

– Valaki éket tett az ajtó alá. Egy pillanat...
Nancy hirtelen rádöbbent, félmeztelenül áll a csónakház közepén. Gyorsan fölkapta kabátját és
összehúzta, hogy elrejtse meztelenségét. Egy pillanattal később az ajtó kinyílt, és Nancy Mervyn
karjába vetette magát. – Már azt hittem, itt fogok meghalni – mondta, és sírni kezdett. Mervyn Nancy haját simogatta.
– Nyugodjon meg. Most már nem eshet baja.
– Peter bezárt – mondta Nancy könnyes szemmel.
– Gondoltam, hogy valami ilyesmiről van szó. Ha érdekli a véleményem, a kisöccse egy aljas féreg. Nancyt Peter igazán nem érdekelte ebben a pillanatban. Csak annak örült, hogy Mervynt
viszontláthatja. Könnyein át a szemébe nézett, aztán összevissza csókolni kezdte arcát: szemét, orrát
és végezetül ajkát. Elöntötte a vágy. Kinyitotta száját és szenvedélyesen megcsókolta a férfit. Mervyn
átkarolta, és magához szorította. Nancy hozzásimult, nagyon kívánta Mervyn testét. Mervyn
végigfuttatta kezét Nancy hátán, aztán meglepetten megállt a mozdulatban. Visszahúzódott.
Nancynek közben kinyílt a kabátja.
– Mi történt a szoknyájával? – kérdezte Mervyn. Nancy nevetett.
– Megpróbáltam az övem csatjával átvágni magam az ajtón mondta Nancy. – De a szoknyám nem
marad meg rajtam öv nélkül. Úgyhogy levetettem...
– Milyen kellemes meglepetés – válaszolta Mervyn, és Nancy combját valamint fenekét simogatta.
Nancy érezte, ahogy a férfi szerszáma megmerevedik. Kezével lenyúlt és simogatni kezdte. Egy pillanat alatt mintha mindketten megőrültek volna a vágytól. Nancy szeretkezni akart, és érezte,
a férfi ugyanúgy kívánja. Nagy kezével apró mellére tapadt, s Nancy sóhajtott a gyönyörűségtől.
Kibontotta Mervyn sliccét, és kiszabadította a farkát. Meg is halhattam volna, villant eszébe.
Megfogta a kemény testrészt és megszorította. Most már mind a ketten ziháltak, mint a rövidtávfutók,
Nancy egy kicsit hátralépett, és szemügyre vette Mervyn hatalmas

férfiasságát saját apró, fehér
kezében. Ellenállhatatlan vágynak engedelmeskedve lehajolt és a szájába vette.
Tele is lett vele a szája. Ajkán sós ízt érzett. Nyögött. Már szinte el is felejtette, mennyire szerette
ezt csinálni. Korlátlan ideig folytatta volna, de Mervyn egy idő után fölemelte magához Nancy fejét:
– Hagyja abba, mert nem bírom tovább – súgta. Újra csókolóztak, szenvedélyes, nedves szájjal.
Mervyn lehajolt és lehúzta a nő bugyiját, megcsókolta szeméremszőrzetét, aztán segített neki, hogy
kilépjen a szürke, csipkével szegett ruhadarabból. Aztán fölemelkedett, s újra csókolóztak
szenvedélyesen, alig véve lélegzetet. Végre Nancy elhúzta magát, és csak annyit mondott:
– Hol?
Mervyn lenyúlt, megfogta Nancy mindkét kezét, s saját tarkójára irányította. Nancy átfogta a férfi nyakát. Ezután Mervyn ismét lenyúlt, és a combjánál fogva magasra emelte a nőt. Aztán leeresztette, óvatosan, hogy Nancy magába tudja fogadni. Nancy átfonta lábával a férfi derekát. Egy pillanatig most nem mozdultak. Nancy teljesen átadta magát a szinte elfelejtett érzésnek, az abszolút közelségnek, amikor jobban már nem is fonódhatna össze egy férfi testével, amikor teljesen egyesülnek. A világ legcsodálatosabbb érzése, gondolta Nancy, teljesen bolond vagyok, hogy tíz évig enélkül az érzés nélkül éltem. Aztán mozogni kezdett, magához húzta a férfit, majd ismét eltolta. Hallotta, Mervyn mély torokhangokat hallat az élvezettől, s a tudat, hogy örömet szerez neki, csak fokozta szenvedélyét. Szégyentelennek érezte magát, amiért ebben a különös testhelyzetben szeretkezik egy férfival, akit tulajdonképpen alig ismer. Eleinte tartott tőle, hogy Mervyn nem fogja elbírni; de Nancy kistermetű nő volt, Mervyn pedig nagy, erős férfi. Megragadta Nancy fenekét két erős kezével, s lassú mozdulatokkal fölemelte, és megint leengedte. Nancy behunyt szemmel adta át magát az élvezetnek. Már nem aggódott azon, hogy Mervyn elbírja-e. Már egyáltalán semmin sem
aggódott.
Egy idő után Nancy kinyitotta szemét, és ránézett Mervynre. Azt akarta neki mondani, szereti; de

valami azt súgta, ezt még korai lenne vele közölni. Azért érezni ezt érezte. – Drága! – súgta. Mervyn pillantása elárulta, megjegyzése nem hullott szikes talajra. Szája megnyílt és Nancy nevét
mormolta. Nancy ismét lehunyta szemét, s csak a gyönyör hullámaira összpontosított. Saját hangját is
mintegy távolról hallotta; amint a gyönyör apró kiáltásai szakadnak fel belőle, valahányszor a férfi
beléhatolt. Mervyn zihált, de láthatóan nem azért, mert Nancyt karjában kellett tartania. Nancy
érezte, hogy visszafogja magát, rá vár, mielőtt elélvezne. Ettől teljesen elöntötte a szenvedély.
Valami állati kiáltást hallatott, egész teste rázkódott az élvezettől. Érezte, Mervyn is megrándul.
Nancy vadul meglovagolta, mint cowboy a musztángot. Egyszerre élveztek el; aztán Nancy feje
Mervyn mellére bukott.
Mervyn erősen magához ölelte, és azt mondta:
– Maga mindig ennyire élvezi?
Nancy boldogan nevetett. Külön szerette Mervynt azért, mert megnevettette. Végül Mervyn
óvatosan leengedte a földre. Nancy reszkető inakkal állt még néhány percig, s a férfinak
támaszkodott: Aztán lassan felöltözött. Látszott rajta, nem szívesen teszi.
Közben azon tűnődött, lehetséges-e, hogy az a sorsa: Angliában, Mervyn mellett élni. A cégért
folyó küzdelemben már nem nyerhetett, semmiképpen sem tud időben Bostonba érni, hogy ott
lehessen az igazgatótanács ülésén; így Peter, a maga negyven százalékával, nővére távollétében
könnyűszerrel leszavazza Tilly nénit és Danny Rileyt. Aztán fiaira gondolt, akik már felnőtt férfiak,
függetlenek, és nincsen rá szükségük; a maguk életét élik. A szeretkezéstől még mindig egy kicsit
gyengének és kábának érezte magát. De mihez kezdenék Angliában? – gondolta. Nem ülhetek egész
nap otthon!
Elsétáltak a mólóig, megálltak, nézték az öböl vizét. Nancy most azon

gondolkozott, vajon milyen
gyakran jön ide a vonat, és nem kellene-e érdeklődni ez ügyben. Éppen javasolni akarta, nézzenek
utána, amikor észrevette, Mervyn nagyon figyel valamit a távolban.
– Mit néz? – kérdezte.
– Azt a *Grumman Goose* – t.
– Az mi?
Mervyn ujjával a távolban horgonyzó hidroplánra mutatott.
– Azt a kis hidroplánt hívják *Grumman Goose*-nak. Új konstrukció, csak egy pár éve gyártják.
Nagyon gyors, gyorsabb, mint a *Clipper*.
Nancy is megnézte magának a gépet. Modern, kétmotoros hidroplán volt, zárt pilótafülkével.
Megértette, Mervyn mire gondol. Ezzel a géppel még időben odaérhetnének Bostonba.
– Gondolja, kibérelhetnénk? – kérdezte. Alig mert remélni.
– Azon gondolkozom.
– Kérdezzük meg – mondta Nancy, és már siettek is végig a mólón, a légitársaság épülete felé.
Nancy szíve hangosan dobogott. Talán még mindig megmentheti a céget. De lelkesedését most már
nem engedte szabadjára; hátha valami baj lesz.
Ahogy beértek az épületbe, a Pan American egyenruháját viselő fiatalember így köszönt rájuk:
– Hát maguk jól lekéstek a *Clipper*tl
Minden további csevegés helyett Nancy így szólt:
– Tudja, kié az a kis hidroplán?
– A *Goose*? Hogyne. A molnáré. Alfred Southborne-nak hívják.
– Kiadja bérbe?
– Ahányszor csak tudja. Ki akarják bérelni?
Nancy szíve nagyot dobbant.
– Igen.
– Az egyik pilóta éppen itt van – mondta a fiatalember –, a *Clipper*t jött megnézni. A fiatalember
átszólt a szomszéd szobába: – Ned! Valaki ki akarja berelni a *Goose*t.
Ned kijött a másik szobából. Harmincéves, vidám fiatalember volt, rövid ujjú pilótainget viselt.

Udvariasan biccentett, aztán azt mondta:
– Szeretnék a rendelkezésükre állni, de a másodpilótám nincs itt, és a Goose-hoz két pilóta kell. Nancy megint elcsüggedt.
– Én pilóta vagyok – mondta Mervyn.
Ned hitetlenkedve méregette.
– Repült már hidroplánnal?
– Igen. A *Supermarine*-nal.
Nancy sohasem hallott a *Supermarine*-ról, de Nedre a névláthatóan nagy hatást gyakorolt.
– Versenyző?
– Voltam. Fiatalabb koromban. Most már csak kedvtelésből repülök. Egy *Tiger M*oth típusú gépem
van.
– Akkor rendben van. Ha *Supermarine*nal repült, nem lesz nagy feladat a maga számára a
Goose-ban másodpilótát játszani. Hova akarnak menni?
– Bostonba.
– Ezer dollár.
– Rendben van – mondta Nancy izgatottan. – De azonnal indulnunk kell.
Ned meglepetten nézett Nancyre; föltételezte, a férfi hordja a kalapot.
– Pár percen belül indulhatunk asszonyom. Hogyan akar fizetni?
– Csekkel vagy a cégem terhére. Black's Boots, Boston.
– Maga a Black's Boots-nál dolgozik?
– Nem egészen. Én vagyok a tulajdonos.
– Nahát! A maga cipője van a lábamon.
Nancy a fiatalember lábára nézett. Tényleg, náluk gyártották a cipőjét.
– És? – kérdezte automatikusan, kényelmes?
– Remek cipők – válaszolta Ned –, de gondolom, ezt maga is tudja.
– Hogyne tudnám – mondta Nancy mosolyogva. – Nagyon jó cipők.

26

Margaret nem tudott hova lenni az izgalomtól, ahogy a *Clipper* felszállt New Brunswick fölött, és orrát New Yorknak fordította. Hol van Harry?

A rendőrség rájött, hogy hamis útlevéllel utazik. Ez köztudomású volt az utasok körében. Margaretnek fogalma sem volt róla, hogy hogyan jöttek rá, de ez nem is érdekelte. Sokkal inkább foglalkoztatta a kérdés, mit tesznek vele, ha elfogják. Valószínűleg visszaküldik Angliába, ahol vagy börtönbe kerül azért a nyomorult kézelőgombért vagy bevágják a seregbe. Hogy fogja valaha viszontlátni?

Úgy tudta, eddig még nem fogták el. Ő maga utoljára Shediacban látta, amikor bement a mellékhelyiségbe. Talán Harry már akkor szökni készült? Talán már akkor tudta, hogy keresik?
A rendőrök töviről hegyire átkutatták a gépet, és nem találták meg, tehát valahol biztosan leszállt a repülőgépről. De hova ment? Talán egy keskeny erdei úton bandukol éppen? Vagy fellopódzott egy halászhajóra, és már valahol a nyílt tengeren jár? Akárhol van, gondolta Margaret, a legfontosabb kérdés: látom-e még valaha?
Újra meg újra próbálta megnyugtatni magát. Harry elvesztése fáj; de még mindig ott van Nancy Lenehan, aki segíteni fog rajta. Átment az étkezőn, ahol a pincérek éppen ebédhez terítettek. Hátrébb, a négyes kabinban Ollis Field és Frankie Gordon üldögéltek békésen, egymáshoz bilincselve. Margaret végigment a folyosón, és bekopogott a nászutasok lakosztályának ajtaján. Nem kapott választ. Még egyszer kopogtatott, aztán benyitott. A lakosztály üres volt.
Hideg félelmet érzett.
Talán Nancy a vécében van? De akkor hol lehet Mr. Lovesey? Ha kiment volna a mellékhelyiségbe vagy fölment volna a legénységi kabinba, Margaret látta volna, ahogy átmegy a kettes kabinon. Összeráncolt homlokkal állt a lakosztály ajtajában és gondolkozott. Úgy nézett körül, mintha azt remélné, csak elbújtak valahol, hogy megtréfálják.
Nancy testvére, Peter, és társa közvetlenül a mellékhelyiséggel szemben elhelyezkedő kabinban ültek, a lakosztály mellett. Margaret megkérdezte:
– Hol van Mrs. Lenehan?

– Shediac-ban maradt – felelte Peter kurtán.
– Hogyhogy? Honnan veszi?
– Mondta nekem.
– Dehát miért? – kérdezte Margaret panaszosán. – Miért maradt ott?
Peter megsértődött.
– Nem tudom – mondta fagyosan. – Nem közölte velem, miért. Csak arra kért, mondjam meg a kapitánynak, nem jön tovább a géppel New Yorkba.
Margaret tudta, a faggatózás udvariatlan dolog, de nem hagyhatta ennyiben a dolgot.
– Hova ment Nancy? – kérdezte. Peter fölvette a mellette fekvő napilapot. – Fogalmam sincs – válaszolta, s azzal olvasni kezdett.
Margaret végtelenül elkeseredett. Hogy tehette ezt Nancy? Hiszen tudta, mennyire számít a segítségére! Nem hagyhatta ott anélkül, hogy egy szót szólt volna neki, vagy akár egy üzenetet küldött volna. Keményen rábámult Peterre. Úgy látta, van benne valami alattomos. Egy kicsit túlságosan érzékenyen érintette, hogy Margaret a nővéréről kérdezősködik. Ösztönösen mondta:
– Szerintem maga nem mond igazat. – Ez persze sértés, gondolta, de akkor is kíváncsi vagyok a reakciójára.
Peter vörös fejjel nézett föl az újságból.
– Maga örökölte a rossz modorát az édesapjától, kisasszony – válaszolta, – Kérem, hagyjon magamra.
Margaret le volt hengerelve. Semmi sem esett volna neki rosszabbul, mintha apjához hasonlítják. Szó nélkül sarkon-fordult, és kis híján elsírta magát.
Ahogy áthaladt a négyes kabinon, meglátta Mr. Lovesey gyönyörű feleségét, Dianát. A gépen mindenki tudott a szökésben lévő asszonyról és az üldöző férjről, és mindenki remekül szórakozott, amikor Mrs. Lenehan és Mr. Lovesey közös lakosztályt voltak kénytelenek kibérelni. Talán Diana tudja, mi történt a férjével. Roppant kínos dolog ilyesmit megkérdezni, de Margaret túl volt azon a ponton, ahol még számít az ilyesmi. Leült Diana mellé, és megkérdezte:
– Bocsásson meg, nem tudja véletlenül, mi történt Mr. Lovesey-jel és Mrs. Lenehannal? Diana meglepődött.
– Mi történt volna velük? Nincsenek a lakosztályban?
– Nem. Egyáltalán nincsenek a repülőgépen.
– Komolyan? – Diana megdöbbent és nem értette a dolgot. Hogyhogy?

Lemaradtak volna a gépről?
– Nancy testvére azt mondja, úgy döntöttek, Shediac-on maradnak, de nem hiszek neki. Diana mintha mérges lett volna.
– Nekem egyikük sem szólt egy szót sem.
Margaret kérdő pillantást vetett Markra.
– Nekem aztán végképp semmit sem mondtak – jelentette ki Mark.
Diana megváltozott hangon mondta:
– Remélem, nem esett bajuk.
– Hogy érted ezt? – kérdezte Mark.
– Ahogy mondom. Remélem, nem esett semmi bajuk.
Mark bólintott. Margaret azt mondta:
– Nekem nem tetszik Nancy öccse. Tisztességtelen embernek látszik.
– Meglehet, ebben igaza van – válaszolta Mark –, de amíg repülünk, aligha tehetünk értük bármit is. Nem beszélve arról, hogy...
– Hogy semmi közöm Mervynhez. Tudom – fejezte be Diana idegesen Mark megkezdett mondatát.
– De azért öt évig a férjem volt, és aggódhatom a sorsáért.
– Port Washingtonban biztosan megtudjuk, mi van velük mondta Mark békítőleg.
– Remélem – felelte Diana.
Davy, a pincér állt meg Margaret mellett, és megérintette a karját.
– Az ebéd tálalva van, Lady Margaret, és a családja már asztalhoz is ült.
Ahogy Margaret fölállt, Diana megkérdezte:
– Mrs. Lenehan a barátja?
– Úgy volt, állást ad nekem – felelte Margaret keserűen, és ajkába harapva elfordult. Szülei és Percy már valóban asztalnál ültek. Éppen az előételt szolgálták föl: homársalátát, amelyet a shediac-i halászok friss fogásából készítettek. Margaret leült, és automatikusan mondta:
– Elnézést kérek a késésért.
Apja nem szólt, csak rámeredt.
Margaret nem tudott enni, csak piszkálta a homárt. Harry is és Nancy is egy szó nélkül faképnél hagyták. Megint ott volt, ahol elkezdte, állás és barátok nélkül. Igazságtalannak érezte helyzetét. Megpróbálta Elizabethet utánozni, és gondosan előre mindent kitervelni, de nem sikerült. A homárt elvitték, hozták a levest. Margaret épp hogy belekóstolt, és le is tette a kanalat. Fáradtnak és ingerültnek érezte magát. Fájt a feje; nem volt semmi étvágya. A *Clipper*, minden fényűzésével együtt egyre inkább börtönre kezdett

hasonlítani. Már majdnem huszonhét órája voltak úton, elege volt. Igazi ágyba akart bújni, amiben puha párnák vannak, és jó meleg paplan, és aludni. Egy, hetet végig szeretett volna aludni e pillanatban. .
A családon is látszott a fáradtság. Lady Oxenford sápadt volt. Lord Oxenford másnaposán, véres szemmel ült. Szájából kellemetlen szag áradt. Még Percy is idegesnekés nyugtalannak tűnt, mintha túl sokerős kávét ivott volna. Rosszkedvű pillantásokat vetett apjára Margaret úgy érezte, valamire készül.
Két főétel közül választhattak; vagy könnyű tengeri halat, vagy hátszínt hoztak a pincérek. Margaretnek egyikhez sem volt étvágya, de a halat választotta. Burgonya és kelbimbókörítéssel érkezett, meg valami fehér szósszal. Megkérte Davyt, hozzon neki egy pohár fehérbort. Rosszkedvűen gondolt az elkövetkező napokra anyjával és apjával a Waldorfban. Harry nem lopódzik be hozzá; fekszik majd az ágyban, egyedül, a fiúra vágyva. Anyját kell majd elkísérnie véghetetlen bevásárló kőrútjára. Aztán pár nap múlva Connecticutba költöznek. Margaretet szülei fölvétetik majd tagnak egy lovasklubba és egy teniszklubba, anélkül, hogy megkérdeznék a véleményét. Teadélutánokra fog járni. Anya fél pillanat alatt megteremti társasági életüket, és hamarosan “szalonképes” ifjak fogják körülrajzani. Hogyan élhet így, amíg Anglia háborút visel? Minél többet gondolkozott ezen, annál rosszabb lett a kedve.
Édességnek almatorta és fagylalt között lehetett választani. Az almatortát tejszínnel szolgálták föl, a fagylaltot csokoládéöntettel. Margaret fagylaltot kért, és fölhabzsolta.
Lord Oxenford konyakot rendelt a kávéjához. Mikor megérkezett, megköszörülte a torkát. Látszott rajta, beszédet fog tartani. Lehet, hogy bocsánatot akar kérni tegnapi viselkedéséért? Nem lehet.
– Anyád és én beszéltünk rólad – kezdte.
– Mint egy engedetlen szobalányról? – fakadt ki Margaret.
– Mint egy engedetlen gyermekről – helyesbített Lady Oxenford.
– Tizenkilenc éves vagyok, és hat éve menstruálok. Hogy lehetnék gyerek?
– Margaret! – mondta Lady Oxenford döbbenten. – Már az a tény, hogy ilyen szavakat használsz az apád társaságában is, mutatja, hogy nem lehetsz felnőtt.
– Föladom – felelte Margaret. – Nyertél.
Lord Oxenford folytatta:
– Ostoba viselkedésed megerősít bennünket kialakult véleményünkben.

Egyelőre nem vagy elég érett hozzá, hogy a saját társadalmi osztályodon belül normális életet élj.
– Még szerencse!
Percy hangosan nevetett, és Lord Oxenford lesújtó pillantást vetett rá; de továbbra is Margarethez beszélt:
– Azon gondolkoztunk, hova küldhetnénk, ahol a legkevesebb a valószínűsége annak, hogy bajt csinálj.
– Apácazárdára gondoltatok?
Lord Oxenford nem volt hozzászokva, hogy feleseljenek vele, de legyűrte haragját.
– Ezzel a fajta megjegyzéssel nem fogsz javítani a helyzeteden.
– Javítani? Hogy akarhatnék én javítani a helyzetemen? Mi közöm nekem a saját helyzetemhez? Szerető szüleim eldöntik a jövőmet, és csak rám vannak tekintettel! Mit kívánhatnék még?
Meglepetésére anyja szeméből könny csordult. Letörölte, és azt mondta:
– Nagyon kegyetlen vagy, Margaret.
Margaret meghatódott. Ha anyja sírt, mindig elgyengült. Ismét jámborabban szólalt meg:
– Hát mit akarsz, anyám?
Apja adta meg a választ.
– Úgy döntöttünk, hogy Clare nénihez költözöl. Vermontban él. A hegyek között, távol mindentől, ahol senki sincs, akinek kínos pillanatokat okozhatnál.
– A nővérem csodálatos asszony, Margaret. Brattleboro-ban ő a metodista hitközség egyik alappillére.
Margaret szörnyű dühöt érzett, de uralkodott magán.
– És hány éves Clare néni?
– Ötven fölött van.
– És egyedül él?
– A szolgákat nem számítva, igen. Margaret remegett a dühtől.
– Szóval ez a büntetésem, amiért a saját életemet akarom élni. Száműztök a hegyek közé, egy bolond vénkisasszony nagynéni házába. És mennyi ideig kellene ott maradnom?
– Ameddig lehiggadsz – felelte Lord Oxenford. – Talán egy évig.
– Egy évig! – Margaretnek egy évegy örökkévalóságnak tűnt. De hiszen nem kényszeríthetik arra, hogy ott maradjon. – Ugyan már, apa. Meg fogok bolondulni, vagy megölöm magam, vagy megszököm.

– Az engedélyünk nélkül nem mehetsz el a házból – mondta apja. – Ha pedig mégis megtennéd... – tétovázott.
Margaret apja arcára nézett. Milyen szörnyűséget tartogat, hogy még ő is szégyelli kimondani? Mi lehet az? Lord Oxenford összeszorította ajkát, aztán határozottan mondta:
– Ha elszöksz, beszámíthatatlannak foglak nyilváníttatni, és elmegyógyintézetbe záratlak.
Margaretnek elállt a lélegzete. Nem tudott szólni. Nem tudta volna elképzelni, hogy az apja ilyen kegyetlenségre is képes. Anyjára nézett, de Lady Oxenford nem mert leánya szemébe nézni. Percy azonban fölállt és az asztalra dobta az asztalkendőt.
– Te vén marha – mondta apjának –, téged kellene elmegyógyintézetbe zárni. – Ezzel távozott.
Ha ezt egy héttel ezelőtt mondja, súlyosan megfizetett volna érte. Most azonban Lord Oxenford nem vett tudomást róla.
Margaret mégegyszer apjára nézett. Lord Oxenford arcán bűntudat és gőg ült. Tudta, embertelenségre készül, de azt is tudta, nem fogja megmásítani elhatározását. Margaret végre megtalálta a szavakat, hogy kifejezze, amit érez:
– Halálra ítéltetek – mondta.
Lady Oxenford csendesen sírni kezdett.
Ekkor hirtelen a motorok tompa zúgása megváltozott. A gép előrebukott, és zuhanni kezdett.

27

Amikor mindkét bal oldali motor egyszerre állt le, Eddie tudta, sorsa meg van pecsételve. Addig a pillanatig még mindig meggondolhatta volna magát. Ha így tesz, a gép továbbrepül és senki soha nem tudja meg, mit tervezett. Most azonban akármi is történik, az igazság napvilágra kerül. Pályafutásának vége. Soha nem repülhet többet, hacsak nem utasként. Megpróbált uralkodni feltámadó dühén. Nyugalomra volt szüksége, hogy minden rendben menjen. Majd aztán jönnek sorra a gazemberek, akik tönkretették az életét.

A kapitány most már kénytelen végrehajtani a kényszerleszállást. A gengszterek a fedélzetre jönnek és kiszabadítják Gordinót. Aztán bármi megtörténhet. Vajon Carol-Ann egészséges-e? Nem bántották? Eddie most már a sors bábja volt, de úgy érezte, ha feleségét megint a karjaiban tudhatja, semmi más nem számít.

Néhány pillanattal azután, hogy a két motor leállt, fülhallgatójában meghallotta a kapitány hangját:

– Mi az isten történt?

Eddie torka olyan száraz volt, mint a kő. Kétszer is nyelnie kellett, mire válaszolni tudott:

– Még nem tudom. – Természetesen tudta. A motorok azért álltak le, mert nem kaptak üzemanyagot. És azért nem kaptak üzemanyagot, mert Eddie nem adott nekik.

A *Clipper* hat tankkal rendelkezett. A motor két, a szárnyba épített kisebb tartályból kapta az üzemanyagot, a kisebb tartályokat pedig a víziszárnyakba épített négy nagy tankból töltötték föl. A nagy tartályokból ki lehetett ereszteni a benzint, de ezt Eddie nem tudta megtenni, mert az ehhez szükséges kallantyút, a másodpilóta kezelte. Ezzel szemben Eddie felelőssége volt, hogy a főtartályokból a szárnytankokba jusson a benzin, vagy adott esetben vissza a nagyobb tartályokba. Ez a folyamat egy szivattyú révén működött, amelynek két nagy szabályozója Eddie műszerfalához tartozott. A gép most járt a Fundy-öböl fölött, talán öt mérföldnyire a Luther által megadott koordinátáktól. Eddie egy perccel ezelőtt a szárnyban elhelyezett tartályokból visszapumpálta a benzint a főtankokba. A jobb oldali tartályban még néhány mérföldre elegendő benzin volt, de a bal motorok már nem kaptak üzemanyagot. Nem csoda

hát, hogy leálltak.
Persze, a világ legegyszerűbb dolga lett volna a tankokból újra benzint pumpálni a szárnyban elhelyezett tartályokba, csakhogy Eddie ügyesen belenyúlt a műszerfalba a kapcsolók mögött úgy, hogy a szívás feliratú állásban a pumpa valójában nem működött. Bárki ránézett a műszerekre azt látta, hogy pumpálják a benzint, de nem jön.
Az út utolsó részén már átállítva használta a kapcsolókat, és állandóan rettegett, hogy Mickey Finn
– aki éppen nem volt szolgálatban – feljön, és észreveszi, valami nincs rendjén. De Mickey mélyen aludt az egyes kabinban. Az út végén a leváltott legénység mindig aludt.
Shediac-ban két rossz pillanata is volt. Az egyik, amikor meghallotta, a rendőrség Gordino egy bűntársát keresi a gépen. Természetesen föltételezte, biztosan Tom Lutherről van szó. Rémülten gondolkozott, hogyan mentheti meg Carol-Annt, ha Luthert elkapják. Majd kiugrott a bőréből örömében, amikor kiderült, csak Harry Vandenpostról van szó. Nem értette ugyan mit akarnak ettől a látszólag jó családból való, tehetős amerikai fiatalembertől, de azt sem értette, miért utazik hamis útlevéllel; különben nem is ez volt a lényeg. A lényeg az, hogy Luthert nem leplezték le, és a terv továbbra is megvalósítható.
Másik rossz pillanatát a kapitány okozta. Bakernek ugyanis elege volt a komplikációkból, és közölte, Gordino takarodjon a gépről. Ezzel is mindent elrontott volna. Ollis Field és Baker kapitány egy darabig üvöltöttekegymással; Ollis Field megfenyegette Bakert, hogy az FBI föl fogja jelenteni, amiért akadályozza az igazságszolgáltatást. Végül Baker rádión érintkezésbe lépett a Pan American központi irodájával, döntsék el ők a dolgot. A központ úgy határozott, Gordino a gépen maradhat. Eddie újra megkönnyebbült.
Shediac-ban egy jó hírt is kapott. Cirkalmasan megfogalmazott üzenet várta Steve Applebytől, amiből Eddie számára világosan kiderült, hogy az amerikai hadiflotta egyik hajója arrafelé fog őrszolgálatot teljesíteni, amerre Eddie-nek leginkább hasznára lehet. A kényszerleszállásig elrejtőznek, aztán feltartóztatnak minden hajót, amely megközelítette a *Clipper*t.
Ezen sok fordult meg. Most már remény volt rá: a gengsztereket esetleg elkapják. Eddie jóval nyugodtabban igyekezhetett azon, hogy a terv gond nélkül megvalósuljon. Már nem sok választotta el tőle. A gép két motorral repült, alig pár mérföldre a találkozó színhelyétől.

Baker kapitány egy pillanat alatt Eddie mellett állt, Eddie először nem szólt. Remegő kézzel egy kapcsolóhoz nyúlt, és bekapcsolta. Most a jobb oldali motorok is a bal oldali tankból kapták a benzint. Csak ezután mondta:
– Kiürültek a tartályok, és nem tudom őket feltölteni.
– Miért?
Eddie a kapcsolókra mutatott. Árulónak érezte magát, ahogy azt mondta:
– Nem működik a szivattyú.
Eddie műszerei, amelyek az üzemanyag folyását és a nyomását voltak hivatva megmutatni, mind nullán álltak. De a csöveket négy kis üvegablakon át szemmel is lehetett ellenőrizni. A kapitány az ablakokhoz hajolt.
– Semmi – mondta. Mennyi van a jobb oldali tankban?
– Szinte semmi. Pár mérföldre elég.
– Miért csak most vetted észre? – kérdezte a kapitány. Nagyon dühös volt.
– Azt hittem, működik a szivattyú – hazudta Eddie gyenge hangon.
– Hogy romolhatott el egyszerre mind a két szivattyú?
– Nem tudom, de szerencsére van egy kéziszivattyúnk is. Eddie megragadta a kézipumpa fogantyúját, és lázasan pumpálni kezdett. A kézipumpát rendesen csak akkor használták, ha a fedélzeti mérnök vizet akart kiszivattyúzni a tankokból. Eddie mindenesetre Shediac-ban gondosan tönkretette a készséget, úgy hogy lázas pumpálása nem járt semmi eredménnyel.
A kapitány természetesen nem tudta, hogy Eddie elintézte a kéziszivattyút; de azt látta, benzin nem jön.
– Ez sem működik – mondta. – Nem értem, miként romolhat el az összes szivattyú egyszerre.
Eddie a műszerekre nézett.
– A jobb oldali tank majdnem üres – mondta. – Ha nem szállunk le néhány percen belül, kiesünk az égből.
– Kényszerleszállásra fölkészülni – mondta a kapitány. Ujjával Eddie-re mutatott, s a visszafojtott dühtől falfehéren mondta:
– Nem tetszik nekem a szereped ebben az egészben. Nem bízom benned.
Eddie nagyon rosszul érezte magát. Tudta: kénytelen megtéveszteni a kapitányt, de ettől nem kerekedett jobb kedve. Egész életében becsületes ember volt, és mindig megvetette azokat, akik csalással és megtévesztéssel igyekeztek célt érni az életben. Most megvetette saját magát. Nem baj, kapitány úr, gondolta, a végén mindent meg fogsz érteni. Bár hangosan is

kimondhatta volna!
A kapitány most Jack Ashfordhoz, a navigátorhoz fordult. Jack értetlen pillantást vetett Eddie-re, aztán ujjával a térkép egy pontjára bökött.
– Itt vagyunk – mondta.
Az egész tervazon állt vagy bukott, a gépet sikerül-e a keskeny tengerszorosban letenni, a part és Grand Mannan szigete között. A gengszterek erre építettek, és erre épített Eddie is. Eddie eltökélte magát, ha Baker ésszerűtlenül más pontot választana a leszálláshoz, fennhangon fogja fölhívni figyelmét a szoros előnyeire. Baker nem bízik benne, gyanakodni fog; de be kell majd látnia, Eddie érvei logikusak, s ha ezek után is máshol szállna le, őt nézné mindenki őrültnek. De nem kellett közbeavatkoznia. Egy pillanattal később Baker azt mondta:
– Itt megyünk le, ebben a szorosban.
Eddie elfordult, hogy senki se lássa arcán a győzelem kifejezését. Újra közelebb került Carol-Annhez egy lépéssel. Ahogy a legénység a kényszerleszálláshoz készülődött, Eddie kinézett az ablakon. Egy apró halászhajót látott, ami látható nehézséggel küzdött a hullámokkal. A tenger háborgott. Nehéz leszállás lesz. Hirtelen meghallott egy hangot, amitől szíve torkában kezdett dobogni. Mickey Finn jött fel a lépcsőn.
– Mi történt? – kérdezte.
Eddie rémülten meredt helyettesére. Mickey egy pillanat alatt rájön, hogy Eddie tette hidegre a kézipumpát. Valahogy meg kell tőle szabadulnia...
De Baker kapitány megelőzte.
– Kifelé, Mickey – mondta. – Kényszerleszállás közben a legénység tagjai üljenek a kabinban, és szíjazzák be magukat, ha nincsenek szolgálatban; ne mászkáljanak a gépen, és főleg ne tegyenek föl hülye kérdéseket.
Mickeyeltűnt, mintha ott se lett volna, és Eddie megint könnyebben lélegzett. A gép nagyon gyorsan ereszkedett. Baker azt akarta, közel legyenek a vízhez, hátha hamarabb fogy el az üzemanyag, mint gondolnák. Nyugatnak fordultak, nehogy túlrepüljenek a szigeten, mert ha a benzin a szárazföld fölött fogy ki, mindannyian meghalnak. Néhány másodperccel később már a szoros vize fölött repültek. A hullámok Eddie becslése szerint jóval egy méter fölött voltak. A *Clipper* legföljebb egyméteres hullámverésben szállhatott le valamelyes biztonsággal. Eddie összeszorította a fogát. Baker jó pilóta, de ez kemény dió lesz.
Gyorsan hozta le a gépet. Eddie érezte, ahogy a géptest egy magasabb hullámhoz ér, aztán megint a levegőben voltak, aztán megint hason csapta

őket egy hullám. Ez már erősebb ütés volt, és Eddie gyomra összeszorult, ahogy a gép ismét kissé fölemelkedett. Félni kezdett: így szoktak a hidroplánok darabokra törni. A sebesség annyira lecsökkent, hogy a gépet már csak igen kevéssé lehetett fölemelni; így ahelyett, hogy hegyesszögben találkozna a tenger vízével, egyszerűen bele fog loccsanni, mint amikor valaki hasast ugrik a vízbe. Csakhogy a gép hasa vékony alumíniumból volt, ami úgy reped szét, mint egy papírzacskó.
Rémülten várta a pillanatot, amikor vízre érnek. A gép hatalmas robajjal ütődött a hullámokhoz. Eddie egész testében érezte az ütődést. Miután oldalvást ült műszerfala előtt, a lökés bal fele lódította, de megkapaszkodott, és sikerült a helyén maradnia. Látta, Ben Thompson a rádiós előre bukik, és fejét erősen beveri a mikrofonba. Eddie úgy érezte, a gép pillanatokon belül szétesik. Ha az egyik szárny víz alá kerül, végük van. Az ablakokat belepte a fölcsapódó tengervíz.
Egy másodperc elmúlt. Aztán még egy. Az utastérből az utasok kétségbeesett kiáltásai szűrődtek föl. A gép újra kissé fölemelkedett, orrát kidugta a vízből, de a sebesség már csökkent; ismét visszaesett.
De a gép most már a vízen volt, és Eddie újra reménykedni kezdett. Az ablakokon ismét ki lehetett látni. A motorok még mindig működtek, eszerint nem kerültek víz alá. A *Clipper* lelassult, s néhány pillanat múlva megállt; mozdulatlanul ringott a hullámok hátán. Eddie ismét biztonságban érezte magát. Fülhallgatójában meghallotta a kapitány hangját, amint azt mondja:
– Úristen, ez rosszabb volt, mint amire számítottam! – A legénység többi tagja idegesen nevetett a megkönnyebbüléstől.
Eddie fölállt, és az ablakokon át a tengert kémlelte, de egyelőre nem látott hajót a közelben. Sütött a nap, bár az égen esőfelhők gyülekeztek; de a levegő tiszta volt, és jó messze el lehetett látni. Talán a hajó mögöttük van, azért nem látja, gondolta.
Visszaült a helyére, és leállította a motorokat. A rádiós S. O. S. jelzést adott le. A kapitány azt mondta:
– Megyek, és megnyugtatom az utasokat. – Ezzel lement a csigalépcsőn. Közben az S. O. S. jelzésre válasz érkezett valahonnan. Eddie remélte, talán a gengszterektől.
Nem tudott tétlenül ülni. Előrement, kinyitotta a padlóba vágott csapóajtót, és lement az orrba, a kötélkamrába. Innen vízszintes csapóajtó nyílt a gépből, úgy, hogy kinyitott állapotban kis platót formált. Eddie kiállt a

platóra. Meg kellett kapaszkodnia az ajtó keretében, hogy a hullámverés le ne döntse a lábáról. A nap a felhők mögé bújt, és erős szél fújt. Szemügyre vette a géptestet, és a szárnyakat, de úgy látszott, a hatalmas gép minden nagyobb baj nélkül úszta meg a kényszerleszállást.
Kidobta a horgonyt, aztán csak állt, és a tengert kémlelte. Hol vannak Luther haverjai? Mi lesz, ha valami nincs rendben, és nem jönnek? De ekkor végre a távolban észrevett egy motoros hajót. Szíve torkában dobogott. Ők azok? Carol-Ann a fedélzeten van? Most attól tartott, egy egészen másik hajó közeledik, amely fogta az S. O. S. jelzéseket, és segítségükre siet, amivel mindent elrohanthat.
A hajó gyorsan közeledett a hullámok hátán. Eddie-nek tulajdonképpen vissza kellett volna térnie a pilótafülkébe, miután kidobta a horgonyt, és megvizsgálta, mennyire rongálódott meg a gép, de képtelen volt elmozdulni helyéről. Megbabonázva figyelte a hajó közeledését. Nagy, gyors motoros volt, zárt felépítménnyel. Tudta, nagy sebességgel közeledik, de mégis úgy tűnt, mintha csigatempóban jönne. A fedélzeten néhány ember állt. Rövidesen meg is tudta számolni őket: négyen voltak. Egyikük jóval alacsonyabb a másik háromnál. Aztán már azt is ki tudta venni, hogy a fedélzeten három férfi áll, sötét öltönyben, és egy nő, kék kabátban. Carol-Ann kabátja is kék!
Carol-Annhez hasonlított, de Eddie még mindig nem volt biztos a dolgában. A nő vékony volt és szőke, akárcsak az ő felesége. Egy kicsit távolabb állt a többiektől. Különben mind a négyen a korlátba fogódzkodva álltak, és nézték a *Clipper*t. A várakozás elviselhetetlennek tűnt. Aztán a nap kibújt a felhők mögül, és az asszony szeme fölé emelte kezét, hogy jobban lásson. Volt valami a mozdulatban, amitől Eddie szíve összeszorult. Carol-Ann!
Izgalmában elfelejtkezett a még előttük álló veszélyekről, és boldogságában, hogy újra láthatja feleségét, integetni kezdett:
– Carol-Ann! – kiabálta boldogan. –Carol-Ann!
Az asszony ebből a távolságból nem hallhatta, de látta. Először meglepődött, aztán tétovázott, végül ő is integetni kezdett, előbb félénken, majd boldog felszabadultsággal. Ha így tud integetni, gondolta Eddie, biztosan nincsen baja. Egészen elgyengült a megkönnyebbüléstől, és a sors iránti hálától.
Ekkor eszébe jutott, még nincs vége a játszmának. Még dolga van. Egyszer még intett feleségének, aztán megfordult, és fölment a pilótafülkébe. Egyszerre ért föl Baker kapitánnyal.

– Mennyire sérült meg a gép? – kérdezte Baker.
– Egyáltalán nem, amennyire meglehet állapítani.
A kapitány a rádióshoz fordult, aki jelentést tett:
– Több hajó is vette az S. O. S. jelzést, de a legközelebbi egy gyors motoros, most közeledik balról. Ha kinézel az ablakon, láthatod.
– A kapitány az ablakhoz lépett, meglátta a hajót, és a fejét rázta.
– Túl kicsi. Nagyobb hajó kell, ami ki tud minket vontatni innen. Próbálj meg érintkezésbe lépni a parti őrséggel.
– A motoros legénysége a fedélzetre akar jönni – mondta Ben Thompson.
– Szó sem lehet róla – mondta a kapitány. – A hajójukat nem lehet a *Clipper*hez kötni, mert esetleg megrongálja a hajótestet. Ha pedig megpróbálnánk átmenekíteni az utasokat, páran egészen-biztosan beleesnének ebbe az istenverte löttybe. Mondd meg nekik, köszönjük a segítőkészségüket, de nem tudunk élni vele.
Eddie erre nem számított. Igyekezett közömbös arccal ülni, hogy leplezze aggodalmát. Luther bandájának be kell jutnia a gépre! De ez majdnem lehetetlen, ha valaki nem segít nekik a *Clipper*ről.
Még segítséggel sem tudnának a rendes ajtón bejönni. A hullámok föl-fölcsaptak; a víziszárnyakon nem lehet megállni anélkül, hogy valamibe kapaszkodjon az ember, ráadásul a szalonba beömlene a tengervíz, ha kinyitják az ajtót. Eddie nem gondolt erre, mert a *Clipper* eddig mindig csak teljesen nyugodt, sima vízen szállt le. De akkor hogyan jutnak be?
Az elülső csapóajtón! Ott ahol Eddie állt az imént, miután kivetette a horgonyt. A rádiós szólalt meg:
– Megmondtam nekik, nem kell a segítségük, de mintha nem is hallották volna.
Eddie kinézett: a hajó körözött a *Clipper* körül.
– Nem kell róluk tudomást venni – mondta Baker kapitány. Eddie fölállt, és előrement a csapóajtó felé.
– Hova mész? – kérdezte a kapitány.
– Megnézem a horgonyt – válaszolta Eddie, és gyorsan lement. Még hallotta, amint a kapitány azt mondja: – Ez az alak nem repül többet. – Tudom én azt, gondolta Eddie nehéz szívvel.
Ismét kilépett a platóra.. A motoros legföljebb tíz-tizenöt méterre lehetett a *Clipper*től; Eddie jól látta feleségét, amint ott állt a korlátnál. Egy régi ruhája volt rajta, és lapos sarkú cipő a lábán, amit olyankor húzott föl, ha takarított. Nyilván házimunka közben rabolták el, s legjobb kabátját vetette

magára hamarjában. Most már arcát is ki tudta venni. Sápadtnak és kimerültnek látszott. Elkaplak még benneteket ezért, gondolta Eddie.
Fölállította a csörlőt, aztán a motoroson álló férfiaknak integetett. Utána többször a csörlőre mutatott és kezével a kötéldobás műveletét mímelte. Néhányszor el kellett ismételnie, mire rájöttek, mit akar. Nem voltak tapasztalt tengerészek. A hídon valaki a kormánykerék mögött állva azon igyekezett, hogy a hajót a *Clipper* közvetlen közelében tartsa. A három gengszter jobban már nem is üthetett volna el jelenlegi környezetétől, elegáns kétsoros öltönyében és nagy puhakalapjában, amit mindegyik két kézzel tartott, hogy el ne vigye a szél. Végre valamelyikük megértette Eddie jelzését, és fölvett egy kötelet. De nem tudta, hogy kell a kötelet dobni, s Eddie-nekcsak a negyedik kísérletre sikerült elkapnia. Megkötötte az orsón. A gengszterek a kötélbe kapaszkodtak, és a hajót közelebb húzták a *Clipper* nyitott ajtajához; de hajójuk jóval könnyebb volt, s következésképpen a hullámok magasabbra emelték, mint a *Clipper*t Nehéz és veszélyes lesz odakötni őket a repülőgéphez. Eddie hirtelen meghallotta Mickey Finn hangját a háta mögül:
– Eddie! Mi az istent csinálsz te itt?
Eddie megfordult. Mickey is lejött a kamrába, és most becsületes, szeplős arcán értetlen megdöbbenéssel meredt Eddie-re.
Eddie rákiáltott:
– Szállj ki ebből, Mickey! Figyelmeztetlek, ha beleavatkozol, vér fog folyni!
Mickey mégijedt.
– Rendben van, ahogy akarod – mondta, és megfordult, hogy visszatérjen a pilótakabinba. Arcán tisztán látszott, meg van róla győződve, Eddie-nek teljesen elment az esze.
Eddie visszafordult a hajó felé, amely most már egészen közel volt. Megnézte a három férfit. Az egyik még gyerek volt, nem lehetett több tizennyolc évesnél. A másik idősebb volt, vékony, szája sarkában cigaretta fityegett. A harmadik férfi csíkos, fekete öltönyt viselt; úgy tűnt, ő parancsol a többinek.
Két kötélre lesz szükség, döntötte el Eddie, ha a hajót biztonságosan a *Clipper*hez akarják erősíteni. Kezéből tölcsért formált, úgy kiáltotta:
– Dobjon át még egy kötelet!
A fekete öltönyös férfi fölvett a lába mellől egy kötelet, ami alkalmatlan lett volna. A hajó két végéről kellett egy-egy kötél.

– Nem jó – kiáltotta Eddie. – A tatról hozzon egyet!
A másik megértette. Ezúttal elsőre sikerült elkapnia a kötelet, behúzta a gépbe, és odaerősítette egy kampóhoz a kamra falán. Most már mindkét kötélnél egy-egy férfi foglalatoskodott azzal., hogy a hajót a *Clipper* közvetlen közelébe húzzák. Rövidesen leálltak a hajó motorjai, és a kabinból kijött még egy férfi, hogy segítsen a kötelekkel. Ez már nyilvánvalóan tengerész volt.
Eddie újra hallotta, valaki megszólal a háta mögött. Ezúttal Baker kapitány volt:
– Fedélzeti mérnök! Maga nem engedelmeskedik a parancsnak!
Eddie a füle botját se mozgatta, azon imádkozott, hogy még néhány másodpercig hagyják békén. A hajó most már megközelítette a *Clipper*t amennyire csak lehetett; a tengerész megkötötte a köteleket, úgyhogy a hajó most együtt emelkedett és süllyedt a *Clipper*rel, A gengsztereknek már csak meg kellett várniuk, amíg a hullámok a platót egy szintre hozták a hajó fedélzetével, hogy egyenként átugorjanak. Közben kapaszkodhatnak a kötelekbe.
Deakin! Azonnal jöjjön be – kiáltotta a kapitány.
A tengerész kinyitott egy ajtót a korláton, és a fekete öltönyös gengszter felkészült az ugráshoz. Eddie érezte, Baker kapitány megragadja hátulról a zubbonyát. Az egyik gengszter is észrevette, és zakója alá nyúlt.
Eddie legnagyobb félelme az volt, valamelyik társa hőst fog játszani, és megölik. Bárcsak megmondhatná nekik, hogy a haditengerészet egy egysége a közelben van! De nem mondhatta meg, túlságosan nagy volt a kockázat, hogy valahogy a gengszterek is tudomást szereznek róla. Nem tehetett mást, minthogy megpróbálta kézben tartani a helyzetet. Bakerhez fordult, és ráüvöltött:
– Menjen innen kapitány! Ezeknek fegyverük van!
Baker megdöbbent. Egy pillanatra a gengszterekre meredt, aztán eltűnt. Eddie megfordult, s látta, ahogy az előbbi férfi visszateszi zsebébe a pisztolyt. Jézus, gondolta Eddie. Remélem nem kezdenek el lövöldözni. Ha valaki meghal, az is az én hibám lesz.
A hajót most megemelte a hullám, fedélzete éppen a plató fölé került. A fekete öltönyös gengszter egy pillanatig tétovázott, aztán megragadta a kötelet, és átugrott a platóra. Eddie elkapta, hogy el ne essen.
– Maga Eddie? – kérdezte a férfi.
Eddie megismerte a férfi hangját; vele beszélt a telefonon. Emlékezett a

nevére is: Vincininek hívják. Eddie korábban megsértette; ezt most megbánta, szükségük volt egymásra.
– Segítek magának, Vincini – mondta. – De ha azt akarja, hogy rendben menjenek a dolgok, engedje nekem irányítani az akciót.
Vincini egy pillanatra Eddire meredt.
– Rendben – mondta aztán. – De egyetlen gyanús mozdulat, és keresztüllövöm. – Mindezt minden különösebb rosszindulat nélkül mondta, inkább úgy mint, egy üzletember, akinek az a célja, fennakadás nélkül menjen végbe a tranzakció.
– Menjen beljebb, és várja meg, míg áthozom a többieket mondta Eddie.
– Rendben. – Vincini a hajó felé fordult. – Joe, te következel. Aztán a kölyök. Utolsónak jön a lány.
– Azzal lelépett a platóról, a kamra padlójára.
A létrán ismét megjelent Baker kapitány. Vincini előhúzta revolverét, és rászegezte:
– Maradjon ott, ahol van, és ne mozduljon!
– Az istenért, kapitány, tegye azt, amit mond! Ezek nem tréfálnak – mondta Eddie.
Baker lelépett a létráról, és magasba emelte kezét. Eddie visszafordult a hajó felé. A Joe-nak nevezett alak halálra rémülten a hajó peremén állt.
– Nem tudok úszni – kiáltott rekedten.
– Nem kell úsznia – mondta Eddie. Kinyújtotta kezét. Joe ugrott, elkapta Eddie kezét, és a kamrába esett.
Most következett a kölyök. Az előző két ugrás sikerén felbuzdulva túlságosan magabiztosan látott a dologhoz.
– Én se tudok úszni – mondta vigyorogva. Túl korán ugrott, éppen a plató szélére. Elvesztette egyensúlyát, és hátrafelé dőlt. Eddie egyik kezével a kötélbe kapaszkodott, másik kezével elkapta a fiú nadrágszíját, és egyetlen mozdulattal őt is berántotta a kamrába.
– Kösz – mondta a fiú olyan könnyedén, mintha Eddie nem is az életét mentette volna meg.
Most Carol-Ann következett. Állt a fedélzet peremén, és látszott rajta, fél az ugrástól. Carol-Ann bátor nő volt, de látta, a kölyök majdnem a tengerbe veszett, és megijedt. Eddie rámosolygott, és azt mondta:
– Ugyanazt csináld, édes, mint a többiek. Nem lesz semmi baj. Carol-Ann bólintott, és megfogta a kötelet, Eddie torkában dobogó szívvel várt. A hullám fölemelte a hajót a plató szintjére.

Carol-Ann habozott, az alkalmas pillanatot elszalasztotta. Most már jobban félt.
– Csak nyugodtan – mondta Eddie, s közben alig tudta elrejteni saját félelmét. – Amikor készen vagy.
A hajó lesüllyedt és ismét fölemelkedett. Carol-Ann arcára kiült a magára kényszerített határozottság. Ajkát összeszorította, homlokát ráncolta. A hajó most talánegy méternyire eltávolodott a Clippenől. – Ne most! – akarta Eddie kiáltani, de már későn. Carol-Ann ugrott, lába nem érte el a platót. Sikított, és a kötélbe kapaszkodva lógott ég és víz között. Eddie semmit sem tehetett, míg a következő hullám nem emeli föl a hajót, s azzal együtt a kötelet és a feleségét. – Fogd erősen – üvöltötte –, mindjárt föl fogsz emelkedni! – Kész volt rá, beugrik a tengerbe, ha kell.
Carol-Ann kétségbeesett erővel kapaszkodott a kötélbe. A hullámvölgyben eltűnt egy pillanatra, aztán a másik hullám hátán fölemelkedett. Mikor a platóval egy szintbe került, kinyújtotta egyik lábát, de nem érte el. Eddie a kötélbe kapaszkodva térdre ereszkedett, és kinyújtotta karját. Majdnem elvesztette egyensúlyát, de Carol-Ann nem került közelebb. – Lendítsd magad felém – üvöltötte Eddie. Carol-Ann megértette férjét, összeszorította fogát, és ahogy tudott, lengeni kezdett. A hullám ismét levitte, ismét fölhozta. Mikor újra egy szintre került a platóval, teljes erejével Eddie felé lendült. Eddie előrehajolt amennyire csak tudott, és sikerült megfognia Carol-Ann bokáját. Közelebb húzta magához, s elkapta másik bokáját is, de Carol-Ann lába még mindig nem ért a platóhoz. A hajó ismét süllyedni kezdett. Carol-Ann sikított, és elengedte a kötelet.
Eddie minden erejét összeszedve szorította felesége bokáját. Ahogy Carol-Ann zuhanni kezdett, majdnem őt is magával rántotta, de gyorsan hasra feküdt, és így sikerült a platón maradnia. Carol-Ann fejjel lefelé lógott a hullámvölgyben, így nem tudta kihúzni. De a következő hullám fölemelte halálra rémült felesége testét, s ekkor Eddie végre megragadta a derekát és berántotta.
Carol-Ann biztonságban volt. Eddie pihent egy pillanatig, aztán azt mondta:
– Jól van, bébi, most már megfogtalak. Fölsegítette, aztán bevitte a kamrába. Carol-Ann férje mellkasára omlott zokogva és fulladozva a rémülettől meg a lenyelt sós víztől. Eddie magához szorította felesége fejét; ő maga is sírni szeretett volna, de uralkodott magán. A három gengszter és Baker kapitány várakozóan nézték, de Eddie még egy pillanat erejéig nem vett róluk tudomást; csak remegő feleségét szorította magához. Végre azt

kérdezte:
– Jól vagy, édes? Bántottak ezek a gazemberek?
Carol-Ann megrázta a fejét.
– Jól vagyok – válaszolta vacogó fogakkal. ,
Eddie fölnézett, és pillantása találkozott Baker kapitányéval. Baker egyikről a másikra nézett, aztán azt mondta:
– Jézus Mária! Most már kezdem érteni...
– Elég a dumából – jelentette ki Vincini. – Dolgunk van.
Eddie elengedte Carol-Annt. Vincinihez fordult.
– Rendben. Először vegyük a legénységet. Meg kell őket nyugtatni, ne legyenek útban. Aztán odaviszem magukat az emberükhöz.
– Rendben – válaszolta Vincini – Csak gyerünk már.
– Jöjjenek utánam. – Eddie elsőként mászott föl a létrán a pilótafülkébe, és azonnal beszélni kezdett. Pár másodperce volt, mielőtt Vincini is fölér.
– Figyeljen mindenki. Senki ne akarjon hősködni, nincs rá semmi szükség. Remélem érti mindenki, amit mondok.
Egy pillanattal később Carol-Ann, Baker kapitány és a három gengszter is fölért. Eddie folytatta:
– Mindenki viselkedjen nagyon nyugodtan, és tegye azt, amit mondanak neki. Nem akarom, hogy lövöldözés legyen, és megsérüljön valaki. A kapitány is ezt fogja mondani.
– Ez van, emberek – mondta Baker. – Senki ne szolgáltasson ürügyet a lövöldözéshez.
Eddie Vincinire nézett.
– Mehetünk. Kapitány úr, jöjjön velünk, és segítsen megnyugtatni az utasokat. Joe és a kölyök vigye a legénységet az egyes kabinba:
Vincini bólintott.
– Carol-Ann, te menj a legénységgel.
– Igen.
Ez szerencsés fordulat, gondolta Eddie. Carol-Ann nagyobb biztonságban lesz a legénység tagjai között, és esetleg még meg is értetheti velük, mi történik. Eddie Vincinire nézett.
–Tegye el a fegyverét, Vincini.
– A kurva anyádat teszem el – felelte a gengszter. – Gyerünk.
Eddie vállat vont. Azért érdemes volt megpróbálni.
Előre ment, mutatta az utat az utastérbe. Izgatott beszélgetés hangjait hallották, hisztérikus nevetést. Egy asszony sírt. Minden utas a helyén ült,

biztonsági övek becsatolva, Davy meg Nicky hősiesen igyekeztek úgy csinálni, mintha nem félnének.
Az étkező tele volt törött porcelánnak és üvegcserepekkel. Étel szerencsére nem volt a padlón, mert az ebéd már befejeződött, mire a bajok elkezdődtek, legföljebb még a kávénál tartott néhány utas.
Mindenki elhallgatott, amikor meglátták Vincini kezében a fegyvert. Vincini mögött Baker kapitány haladt, és azt mondta:
– Elnézésüket kell kérnem, hölgyeim és uraim. Kérem, mindenki maradjon a helyén, és viselkedjen nyugodtan, akkor hamarosan túl leszünk ezen. – Olyan megnyugtató hangon beszélt, hogy szinte még Eddie-t is sikerült megnyugtatnia.
Átmentek a hármas kabinon, és beléptek a négyesbe. Ollis Field és Frankie Gordino egymás mellett ültek. Most, gondolta Eddie, most szabadítom ki a gyilkost. Rámutatott Gordinóra, és azt mondta Vincininek:
– Itt van. Viheti.
Ollis Field fölállt.
– Ez az ember – mondta társára mutatva – Tommy McArdle, az FBI ügynöke. Frankie Gordinót hajón vittük Amerikába. Tegnap érkezett meg New Yorkba, és most már börtönben van Rhoda Islanden.
– Az istenit! – kiáltotta Eddie. Mintha rászakadt volna az égbolt, úgy érezte magát. Az FBI átverte őket. Az egészet semmiért, értelmetlenül tette. Mit tesz most Vincini?
– Mit érdekel engem Frankie – mondta a gengszter. – Hol az a német?
A hármas kabinból Tom Luther hangja hallatszott:
– Itt van, Vincini. – Luther ott állt, és pisztolyt tartott Carl Hartmann fejéhez. – Itt van, és a kezemben van.
Eddie nem értette a dolgot. Mit akarnak Hartmanntól? Miért akarja a Patricia-banda elrabolni?
– Mit akarnak ettől a tudóstól – kérdezte elképedve.
– Carl Hartmann nem egyszerű tudós – mondta Luther –, hanem atomfizikus.
– Maguk nácik?
– Dehogy – felelte Vincini. – Csak megfizettek minket. Mi tulajdonképpen demokraták vagyunk, ha érdekli. Durván fölnevetett.
Luther hűvösen mondta:
– Én nem vagyok demokrata. Büszkén mondhatom, hogy a Deutsche-Amerikaner Bund tagja vagyok.

Eddie hallott erről a szervezetről. Általában ártalmatlan német-amerikai baráti társaságnak állították be, de a nácik pénzelték. Luther folytatta:
– Ezeket az embereket fölbéreltem. A Führer személyes üzenetben kért föl, legyek segítségére Hartmann professzor hazatelepítésében. – Luther nyilvánvalóan büszke volt magára. – Megfizettem ezeket az embereket, hogy segítsenek nekem. Most pedig visszaviszem Professor Hartmannt Németországba, ahol a harmadik birodalomnak szüksége van rá.
Eddie elkapta Hartmann tekintetét. Látta, a professzor retteg. Eddie-t elöntötte a bűntudat. Hartmannt visszaviszik a náci Németországba, s ez az ő hibája. Kétségbeesetten mondta:
– Elrabolták a feleségemet... nem tehettem mást.
Hartmann arckifejezése azonnal mégváltozott.
– Értem – mondta csöndesen. – Németországban gyakran élnek ezzel a módszerrel. Nern volt választása. Kérem, ne okolja magát.
Eddie elképedt, hogy a professzor ebben a pillanatban az ő lelki nyugalmával törődik.
Ollis Fieldre nézett.
– Akkor miért hozott egy ál-Gordinót a gépre? Azt akarta, hogy a Patricia-banda eltérítse a *Clipper*t.
– Szó sincs róla – felelte Ollis Field. – Értesüléseink szerint a banda nem megmenteni, hanem megölni akarta Gordinót, hogy ne köpjön. Akkor lőtték volna le, amikor kiszállunk a gépből Amerikában. Ezért kiszivárogtattuk, a *Clipper*en hozzuk haza, de valójában hajón szállítottuk át az óceánon. Körülbelül most mondja be a rádió, hogy Gordino börtönben van. Most jön rá a banda, hogy átdobtuk őket a palánkon.
– És miért nem őrzik Hartmannt?
– Fogalmunk sem volt, hogy ezen a gépen jön.
Valóban senki nem vigyázna Hartmannra? – tűnődött Eddie. Vagy van valahol egy testőre, aki eddig nem fedte fel kilétét?
Joe, a vékony gengszter jött be. Jobb kezében pisztolyát, a balban egy palack pezsgőt lóbált.
– Olyan jók, mint a kisbárányok, Winnie – mondta Vincininek. – A kölyök az étkezőben van, ahonnan tűz alatt tarthatja az egész gépet.
Vincini Lutherhez fordult.
– Hol az a rohadt tengeralattjáró?
– Biztos vagyok benne, pillanatok alatt itt lesz – felelte Luther nyugodtan.
Egy tengeralattjáró! Tehát a németek Maine partjaihoz küldenek egy

tengeralattjárót, hogy elvigyék Hartmannt! Eddie kinézett az ablakon, várta, hogy a hatalmas acélcet háta kiemelkedik a vízből. De semmi sem történt. Vincini azt mondta:
– Mi megtettük, amit kellett. Adja ide a dohányt.
Luther továbbra is Hartmannra szegezte pisztolyát, de fölvett az ülésről egy táskát, és Vincini lábához dobta.
– Százezer dollár, húszasokban – mondta Luther.
– Megnézem – felelte Vincini. Eltette pisztolyát, és leült a padlóra. A táskát az ölébe fektette.
– Karácsonyig fog tartani, ha az egészet megszámolja.
– Hülyének néz? – kérdezte Vincini. – Nem először csinálok ilyet. Megnézek két köteget, aztán megszámolom, hány köteg van összesen.
Most mindenki Vincinit nézte, ahogy a pénzt számolja. Lavinia hercegnő, Lulu Bell, Mark Alder, Diana Lovesey, Ollis Field és Frankie Gordino helyettese egy emberként bámulták a gengsztert. Közben Joe fölismerte Lulut.
– Hé – mondta vidáman – maga színésznő, igaz?
Lulu nem nézett rá, és nem válaszolt. Joe húzott egyet a palackból, aztán odakínálta Diana Loveseynek. Diana sápadtan húzódott el.
– Igaza is van – mondta Joe. – Nem is olyan jó ez a pezsgő. Azzal a palackból a pezsgőt Diana ruhájára öntötte. Diana felsikoltott, és ellökte Joe kezét. A pezsgőtől átázott a ruha, és mindkét melle tisztán kirajzolódott. Eddie kétségbeesett. Pontosan az ilyen helyzeteket akarta elkerülni, ezek vezetnek erőszakhoz.
– Hagyj a békén – mondta Joe-nak.
Joe nem figyelt oda.
– Remek tőgyek – mondta vigyorogva. Eldobta a palackot, megragadta Diana egyik mellét, és erősen megszorította. Diana sikított.
Mark őrjöngve próbálta kikapcsolni a biztonsági övet.
– Ne merj hozzányúlni, te szemét kis strici...
Joe meglepő gyorsasággal megfordult, és pisztolyával Mark arcába vágott. Mark száj a vérezni kezdett.
– Vincini – mondta Eddie – állítsa le a haverját.
– Miért?– kérdezte a gengszter. – Ilyen szép lánynak jót tesz, ha egy kicsit megszorongatják a mellét.
Joe egyik kezével Diana ruhája alá nyúlt. Diana kétségbeesetten próbált félrehúzódni, de a biztonsági övkorlátozta a mozgásban. Mark kioldotta a

magáét, s már fölállt, amikor Joe újra megütötte. Ez alkalommal a revolver agya Mark szemét találta el. Joe balkézzel gyomorba vágta, aztán harmadszor is arcul ütötte a fegyverrel. Mark arcát elöntötte a vér. Több nő sikoltozni kezdett. Joe megint ütni készült. Eddie nem bírta tovább. Nekiesett a gengszternek, és lefogta. Joe küzdött a szorítás ellen, de Eddie erősen tartotta. Joe megpróbálta pisztolyát Eddie felé fordítani, de nem sikerült. Amikor meghúzta a ravaszt, a golyó a padlóba fúródott.
Eldördült az első lövés. Eddie attól félt, nem tudja tovább kézben tartani a helyzetet, és vérfürdő lesz. Végre Vincini is megunta a dolgot.
– Elég lesz, Joe – mondta csöndesen.
Joe abban a pillanatban megmerevedett. Eddie elengedte. Joe gyilkos pillantást vetett rá, de nem szólt semmit.
– Mehetünk – mondta Vincini. – A pénz megvan.
Eddie ismét reménykedni kezdett. Legalább elmennek! Csak menjenek már! Ne folyjon több vér! Vincini folytatta.
– Hozd a ribancot is, ha akarod. Magam is megdugnám. Inkább kedvemre való, mint mérnök sovány felesége. – Fölállt.
– Ne! Ne! – sikította Diana. Joe kikapcsolta biztonsági övét, és hajánál fogva húzni kezdte a nőt. Mark fölállt, megpróbálta kitörölni szeméből a vért, Eddie megragadta.
– Ne csináljon semmit – súgta. – Megölik. Minden rendben lesz, higgyen nekem. – Szerette volna megmondani Marknak, hogy a haditengerészet egy hajója lesben áll, és elkapja a gengsztereket, mielőtt még bármi kárt tehetnének Dianában. De nem merte megmondani; félt, hogy Vincini is meghallja.
Joe pisztolyát Markra szegezte, és azt mondta Dianának:
– Velünk jössz, vagy szétlövöm a barátod fejét.
Diana megmerevedett, és zokogni kezdett. Luther szólalt meg.
– Jövök magukkal, Vincini. A tengeralattjáró nem érkezett meg.
– Tudtam, hogy nem jön – vélte Vincini. – Nem tudják ennyire megközelíteni az amerikai partot.
Vincini persze semmit sem tudott a tengeralattjáróról. De Eddie sejtette a magyarázatot. A tengeralattjáró itt van valahol a közelben, de nem mer feljönni, mert a rádióján hallja, hogy egy amerikai őrhajó a közelben teljesít szolgálatot. Valószínűleg itt vannak a víz színe alatt, és várják, hátha elmegy az amerikai hajó.
Luther döntése, hogy inkább a gengszterekkel tart, újabb reményeket

ébresztett Eddie-ben. Akkor Steve Appleby hajója Hartmann professzort is megmentheti. Talán az egész történet jól végződik, legfeljebb Mark arcát kell egy kicsit összevarrni. Ha így lesz, még mindig olcsón megúszták.
– Mehetünk – mondta Vincini. – Először Luther, utána a német, aztán a kölyök, aztán én, utánam a mérnök, hogy a közelemben legyen, amíg le nem szállók erről a fémdobozról, aztán Joe a szőkével.
Mark minden erejét megfeszítve akart megszabadulni Eddie szorításából. Vincini a két FBI-ügynökhöz fordult.
– Jobban tennék, ha lefognák ezt az izgága alakot, különben Joe tényleg fejbelövi. Ollis Field és McArdle lefogták Markot.
Eddie közvetlenül Vincini után ment. Ahogy áthaladtak a hármas kabinon, az utasok rémülettől tágra nyílt szemmel figyelték a menetet Ahogy azonban Vincini a kettes kabinba ért, Membury úr, a titokzatos Membury úr fölállt, pisztolyt vett elő, Vincinire szegezte, és így szólt:
– Állj. Mindenki maradjon nyugton, különben lelövöm a főnököt.
Eddie óvatosan hátralépett, hogy ne legyenútban. Vincini falfehér lett.
– Oké, fiúk. Senki ne mozduljon.
A kölyök megpördült, és kétszer tüzelt. Membury elzuhant a padlón. Vincini azonban nem volt megelégedve bűntársa magatartásával.
– Te rohadt, kurva állat – üvöltött a fiúra. – Meg is ölhetett volna!
– Nem hallottad a kiejtését? – kérdezte a kölyök. – Angol volt.
– Na és – sikoltotta magából kikelve Vincini.
– Én minden filmet megnézek, és azokban egy angol soha senkit nem lő le – védekezett a kölyök.
Eddie letérdelt Membury teste mellé. A golyók a mellébe furódtak; a kibuggyanó vér ugyanolyan színű volt, mint mellénye.
– Kicsoda maga? – kérdezte Eddie.
– Scotland Yard, különleges osztály – hörögte Membury. – Az volt a feladatom, hogy védjem a professzort. Micsoda kudarc! Ezzel szeme lecsukódott, és meghalt.
Eddie káromkodott. Megesküdött, hogy ennek az egész szörnyűségnek nem lesz halálos áldozata, és ez majdnem sikerült is. Most pedig ez a bátor rendőr holtan feküdt, ráadásul teljesen feleslegesen.
– Teljesen feleslegesen – mondta ki véletlenül hangosan.
Vincini azonban nem volt hülye. Olyan gyanakvó és rosszindulatú pillantást vetett Eddie-re, hogy az azt hitte, azonnal meggyilkolja.
– Hogy lehet az – kérdezte Vincini –, hogy olyan feleslegesen halna meg

bárki is? Nem tud maga valamit véletlenül, amit viszont én nem tudok?
Eddie nem tudott mit válaszolni, de ebben a pillanatban berontott a tengerész a hajóról.
– Hé, Winnie – kiáltotta. – Most vettem Willardtól...
– Megmondtam, csak végszükség esetén használjátok azt a kurva rádiót!
– Éppen ez az, Winnie. Az üzenet szerint a hadiflotta egy hajója őrszolgálatot teljesít a közvetlen közelben, mintha csak keresnének valakit.
Eddie szíve megállt egy pillanatra. Erre nem gondolt. A banda egy tagja a parton őrködött egy rövidhullámú, adó-vevővel. Vincini rájött, hogy csapdát állítottak neki.
Vége, gondolta Eddie. Vesztettem.
– Átvert – mondta Vincini Eddie-nek röviden. – Ezért kinyírom.
Eddie Baker kapitányra pillantott, akinek arca most azt tükrözte: mindent megértett, és tiszteletet érez Eddie iránt.
Vincini lassan Eddie-re emelte fegyverét.
Ennél többet nem tehettem, gondolta Eddie, és ezt mindenki tudja is. Nem bánom, ha meg kell halnom.
Hirtelen megszólalt Luther:
– Vincini! Nem hallja?
Néma csönd támadt. Eddie egy másik repülőgép hangját hallotta a levegőben. Luther kinézett az ablakon.
– Egy hidroplán – mondta. – Itt száll le mellettünk! Vincini leeresztette a fegyvert. Eddie-nek remegett a térde. Vincini kinézett az ablakon, Eddie követte tekintetét, és látta azt a *Grumman Goose*-t, ami a shediac-i öbölben horgonyzott. Látták, ahogy leszáll a *Clipper* közvetlen közelében.
– Na, és – mondta Vincini. – Legföljebb őket is kinyírom.
– Nem érti? – hadarta Luther izgatottan. – Ezen el tudunk menekülni! Átrepülhetünk az őrhajó fölött!
Vincini bólintott.
– Jó ötlet – mondta aztán. – Ezt fogjuk tenni.
Eddie megértette: életben marad, de terve kudarcot vall.

28

Nancy Lenehan végre megtalálta a megoldást, ahogy a kis hidroplánban a kanadai partok mentén repülték.
Le akarta győzni öccsét, de meg akart szabadulni attól a szereptől, amit még apja írt számára; Mervynnel akart maradni. De félt attól, ha Angliába megy, ő is hamarosan unott háziasszonnyá vedlik a tétlenségben.
Nat Ridgeway azt mondta, hajlandó jobb árat kínálni a cégért, és állást adni Nancynek a General Textilesben. Erről viszont eszébe jutott, a General Textilesnek rengeteg gyára van külföldön, nem egy éppen Angliában, amelyeket Nat Ridgeway nem tud személyesen fölkeresni, amíg tart a háború; és a háború évekig eltarthat. Azt fogja Natnek mondani, tegyék meg a General Textiles európai igazgatójának, így Mervynnel lehet, és azért dolgozhat is.
Remek megoldásnak tűnt. Egyetlen szépséghibája volt csak Európában háború van, és ilyenkor előfordul, hogy meghal az ember. Éppen ezen a távoli lehetőségen tűnődött, amikor Mervyn hátrafordult a másodpilóta üléséből, és az ablakon át lemutatott a tengerre. Nancy lenézett, és a *Clipper*t látta.
Mervyn megpróbált rádión érintkezésbe lépni a *Clipper*rel, de nem kapott választ. Nancynek saját gondjai egészen kimentek a fejéből, ahogy a *Goose* lassú körökkel ereszkedett le a *Clipper* felé. Mi történhetett? Valami bajuk esett az utasoknak? A gépen nem látszott semmi rongálódás, de életjel se. Mervyn megfordult, és a motor hangját túlharsogva kiáltotta:
– Le kell mennünk, hátha segítségre van szükségük.
Nancy telkesen bólogatott.
– Kösse be magát, és kapaszkodjon. Kellemetlen lesz leszállni, mert magas a hullámverés.
Nancy engedelmeskedett, aztán kinézett az ablakon. A tengeren valóban nagy, tarajos hullámok látszottak. Ned úgy vitte le a gépet, hogy párhuzamosan fussanak a hullámok tarajával. A gép pontosan egy nagy hullám hátára szállt le, és úgy ringott, mint egy hullámlovas Hawaii szigetén. Rosszabbra számított.
A *Clipper* orrához egy motoros hajó volt kikötve. Fedélzetén egy férfi állt munkaruhában és sapkában, és integetett nekik. Nyilván azt akarta, mellettük kössenek ki. Nancy látta, a *Clipper* orrán nyitva van a csapóajtó, s

gondolta, itt fognak majd beszállni. Azt is értette, miért. A tenger hullámai magasan fölcsaptak, és nyilván nehéz lenne a rendes ajtón át közlekedni.
Ned ügyesen manőverezett, hogy a hidroplán közelebb kerüljön a hajóhoz. Nancy látta, a nagy hullámverésben ez nem is olyan könnyű feladat. Szerencsére a *Goose* szárnyait magasan építették a törzsbe, jóval magasabban nyúltak ki, mint a hajó fedélzete; úgyhogy sikerült egészen a hajó mellé sodródniuk, mígnem nekiütköztek a hajó oldalára rakott gumiabroncsoknak. A tengerész a *Goose* orrát és farkát megkötötte a hajóhoz. Ned leállította a motorokat. Mervyn kinyitotta a fülkét, és kiszállni készülődött. Ned azt mondta neki:
– Én nem hagyhatom itt a gépet. Menjenek, és nézzék meg, mi a baj.
– Én is jövök – mondta Nancy.
Miután a hidroplánt szorosan a hajóhoz kötötték, a két jármű együtt emelkedett és süllyedt a hullámok mozgásával. Ez megkönnyítette, hogy a fedélzetre jussanak. Mervyn a kezét nyújtotta Nancynek, és fölsegítette. Mikor mind a ketten fönt voltak, Mervyn megkérdezte a tengerészkülsejű férfit:
– Mi történt?
– Valami gond volt az üzemanyaggal, és kényszerleszállást kellett végrehajtaniuk.
– Nem felel a rádiójuk. A férfi vállat vont.
– Menjenek be – mondta.
A hajóról ugrani kellett egyet, hogy a *Clipper* platójára érjenek. Mervyn ment először, aztán ismét segített Nancynek. Nancy levette cipőjét, a zsebébe gyömöszölte, aztán ugrott. Kicsit félt, de végeredményben nem volt vészes.
Az orrban egy ismeretlen fiatalember várta őket.
– Mi történt? – kérdezte Mervyn.
– Kényszerleszállás. Éppen erre halásztunk, láttuk az egészet.
– Miért nem felel a rádió?
– Nem tudom.
Elég ostoba pasas, gondolta Nancy. Nyilván Mervynben is ez a vélemény alakulhatott ki, mert így szólt:
– Szeretnék beszélni a kapitánnyal.
– Arra menjen! Mind az étkezőben vannak.
Ez a fiú fekete cipőjében és sárga nyakkendőjében nem tipikus halász, gondolta Nancy. Fölment a lépcsőn a pilótafülkébe Mervyn után. Itt nem

volt senki. Nem csoda, hogy nem felelt a rádió; de miért vannak mind az étkezőben? Furcsa, hogy a legénység egyetlen tagja se tartózkodjon a helyén. Kezdte furcsán érezni magát, ahogy követte Mervynt az utastérbe. Mervyn egészen a kettes kabinig ment, ahol hirtelen megtorpant. Nancy is látta, hogy a földön ott fekszik Mambury egy nagy vértócsában.
– Édes istenem, mi folyik itt? – kérdezte Mervyn. Mögöttük megszólalt a sárga nyakkendős fiatalember. Hangja most már nem volt olyan udvarias:
– Ne álljanak meg! Menjenek tovább!
Nancy megfordult, és látta, a pasi kezében pisztoly van.
– Ez a maga műve? – kérdezte mérgesen Memburyre mutatva.
– Fogja be a pofáját, és lóduljon előre! Beléptek az étkezőbe.
Még három fegyveres embert láttak. Egyikük magas, erős, csíkos fekete öltönyben. Úgy tűnt, ő a parancsnok. Egy másik, kegyetlen arcú, vékony, Mervyn felesége mögött állt, és az asszony mellét szorongatta. Mervyn önkéntelenül elkáromkodta magát. A harmadik fegyveresben azonban ismerősre leltek: Mr. Luther volt az, aki a kezében tartott pisztolyt Hartmann professzorra szegezte. Látták a kapitányt és a fedélzeti mérnököt, amint tehetetlenül állnak. Az asztaloknál több utas ült mozdulatlanul, a padló tele volt üvegcseréppel és tányérdarabokkal. Nancy meglátta Margaret Oxenfordot, sápadtan és ijedten; hirtelen eszébe jutott, amit nemrég mondott a lánynak: hogy a gengszterek nem veszélyesek, mert úgyis csak a nyomornegyedekben működnek. Micsoda marhaság.
Luther beszélt:
– Az istenek kedvelnek engem, Lovesey. Maga éppen akkor érkezett meg a hidroplánjával, amikor egy hidroplánra van leginkább szükségem. A maga segítségével Vincini úr, társai és jómagam átrepülhetünk a haditengerészet hajója felett, amit Deakin úr bizonyos fokú árulás révén idehívott, hogy csapdába ejtsen bennünket.
Mervyn ránézett Lutherre, de nem válaszolt. A csíkos öltönyt viselő férfi szólalt meg:
– Menjünk,a fenébe, mielőtt a haditengerészeknek elfogy a türelmük, és idedugják az orrukat. Kölyök, hozzad ezt a Loveseyt! A barátnője itt marad.
– Oké, Winnie.
Nancy nem értette, mi ez az egész, csak azt tudta, ha Mervynt elviszik, vele akar menni. Sajnos senki nem kérdezte, mit szeretne.
A Vincininek nevezett férfi további utasításokat osztogatott:
– Luther, maga viszi a németet.

Nancy azt sem értette, mit akarnak Hartmann professzortól, föltételezte, mindennek Frankie Gordinóhoz lehet valami köze, de Gordino nem volt sehol. Vincini folytatta:
– Joe, hozd a szőkét!
Nancyt átjárta a borzalom. Miért rabolják el Dianát? Attól félt, tudja is a választ. Joe a pisztoly csövével mellen bökte Dianát, hogy így nógassa indulásra. Diana nyögött a fájdalomtól.
– Egy pillanat – mondta Mervyn.
Minden szem rá fordult.
– Elviszem innen magukat a hidroplánon – mondta Mervyn –, de csak egy feltétellel.
– Fogja be a pofáját, és induljon! Maga itt nem szabhat feltételeket – válaszolta Vincini.
Mervyn széttárta a karját.
– Akkor lőjjön le – mondta.
Egy pillanatra csönd állt be, aztán Luther azt kérdezte:
– Mi az a feltétel?
Mervyn Dianára mutatott.
– A hölgy itt marad.
– Ne higgye, hogy magára vagyok szorulva – mondt Vincini. Elöl van egy kabin tele a Pan American pilótáival. Bármelyikük elvezeti azt a koszos hidroplánt, jobban, mint maga.
– És bármelyiküket kérdezi, ugyanazt a feltételt fogja szabni felelte Mervyn. – Kérdezze meg őket! Ha úgy érzi, még van rá ideje...
Nancy rájött, a gengszterek nem tudnak Ned létezéséről. Nem mintha ez sokat számítana. Féltette Mervynt. Ezek az emberek tényleg lelövik, ha akarják. Luther azt mondta Joe-nak:
– Hagyja itt a nőt!
– A fenébe hagyom itt – morogta Joe vörös fejjel.
– Hagyja itt! – kiáltott rá Luther. – Azért fizetem, hogy Hartmann elrablásában segítsen, nem azért, hogy nőket szedjen össze!
– Luthernek igaza van – szólt közbe Vincini. – Majd szerzünk neked később egy másik ribancot.
– Oké, oké – mondta Joe kelletlenül.
Diana megkönnyebbülésében ismét sírni kezdett. Vincini azt mondta:
– Múlik az idő! Menjünk innen, de gyorsan.
Vajon látom-e még Mervynt? – kérdezte Diana magában.

Odakint megszólalt egy hajókürt. A motoros tengerészkülsejű kapitánya föl akarta valamire hívni a figyelmüket. A szomszédszobából a kölyök rémült hangja hallatszott:
– Úristen, főnök! Nézz csak ki az ablakon!

Harry Marks elájult, amikor a *Clipper* belecsapódott az öböl vizébe. Először átrepült a bőröndökön, aztán amint éppen sikerült volna négykézlábra emelkednie, egy újabb lökésből fejjel nekirepült a falnak. Aztán nem emlékezett semmire.

Mikor végre magához tért, nem értette, mi történt. Tudta, még nem érkezhettek meg Port Washingtonba, mégis álltak. Csak egy magyarázat kínálkozott: valamilyen okból kényszerleszállást kellett végrehajtani.

Fölült, és végigtapogatta magát. Végre tudom, mire találták ki a biztonsági öveket, gondolta. Az orra vérzett, a feje úgy fájt, majd szétesett, és mindennütt összehorzsolta magát. Viszont nem tört el semmije. Zsebkendőjével letörölte orráról a vért, és úgy érezte, alapjában véve megint szerencséje volt.

A csomagtérben természetesen nem voltak ablakok. Harry ült a földön, és hallgatózott. Hosszú ideig nem hallott semmit. Aztán egy lövés dördült.
A lövöldözés gengsztereket jelent, gondolta. Lehet, hogy Frankie Gordinót akarják kiszabadítani. Ami még fontosabb, a lövöldözés gyakran kavarodással jár, és nagy kavarodásban könnyebb eltűnni. Ki kell néznie. Résnyire megnyitotta az ajtót, de senkit sem látott. Kilépett a folyosóra, és a pilótafülke ajtajához suhant. Ott is hallgatózott egy darabig. Semmi zaj. Óvatosan kinyitotta az ajtót. Sehol senki. Macskaléptekkel ment végig a kabinon, egészen a csigalépcsőig. Innen már hallotta, hogy odalent többben emelt hangon beszélnek; talán veszekednek. A szavak értelmét nem tudta kivenni. A két pilótaülés között nyitva volt a csapóajtó. Bekukucskált, és látta, az orrban lévő kamra üres, viszont nappali világosság árasztja el. Az ablakhoz lépett. Egy motoros hajót látott, amelyet a *Clipper*hez kötöttek. A fedélzeten egy férfi foglalatoskodott, gumicsizmában és munkaruhában. Fején sapka volt.
Harry érezte, itt az alkalom a menekülésre. Itt egy gyors motoros hajó, amely elvihetné a part valamelyik elhagyott pontjára. Úgy tűnt, csak egy ember van a fedélzeten. Meg kell tőle valahogy szabadulni, és akkor övé a

hajó.
Hirtelen lépteket hallott. Megfordult, és Percy Oxenfordot látta. A fiú a kabin ajtajában állt, és legalább annyi meglepetéssel vette észre Harryt, mint megfordítva. Egy pillanat múlva megszólalt:
– Hol rejtőzött el?
– Hagyjuk a részletkérdéseket – válaszolta Harry. – Mi folyikodalent?
– Mr. Lutherről kiderült, hogy náci, és vissza akarja Hartmann professzort küldeni Németországba. Felbérelt egy csomó gengsztert, hogy segítsenek neki. Százezer dollárt adott nekik egy bőrtáskában.
– Nahát! – mondta Harry.
– És megölték Memburyt, aki Hartmann professzor testőre volt a Scotland Yardtól.
Szóval ez volt a titokzatos Mr. Membury.
– És hogy van a nővéred?
– Egyelőre jól. De a gengszterek magukkal akarják vinni Mrs. Loveseyt, mert olyan csinos. Remélem, nem veszik észre Margaretet.
– Jézus, micsoda kalamajka – mondta Harry.
– Nekem sikerült fellógnom a csapóajtón, ami a hölgyek mellékhelyisége mellett van – magyarázta Percy.
– Minek?
– Ollis Field pisztolyáért. Láttam, amikor Baker kapitány elkobozta. – Percy kinyitotta a térképasztal fiókját, és kivette a fegyvert. – Mindjárt gondoltam – mondta –, harmincnyolcas colt. Az FBI-ügynökök mind ilyet használnak. Rövid a csöve, és jól elfér a zakó alatt. – Percy szakértőén megtörte a pisztolyt, belenézett a dobba, aztán megpörgette. Harry megrázta a fejét.
– Én ezt nem tartom olyan nagy ötletnek – mondta. – Csak kinyíratod magad. – Kivette a revolvert Percy kezéből, visszatette a fiókba és bezárta.
Kívülről hangos motorzúgást hallottak. Mindketten kinéztek az ablakon, és látták, a *Clipper* fölött egy hidroplán köröz. Ki lehet az? Egy pillanattal később a hidroplán leszállt, és a *Clipper* felé sodortatta magát a hullámokkal.
– És most... – Harry megfordult, de Percy közben eltűnt. A fiók nyitva volt. A revolver eltűnt belőle.
– Az istenit – mondta Harry. Gyorsan átment a hátsó ajtón, elhaladt a navigátor megfigyelőállása alatt, s kinézett a következő ajtón. Látta, Percyügyesen kúszik egy szűk folyosón, amely egyre szűkült, ahogy a gép

hátsó részéhez közeledett. A folyosó végéről fény szivárgott föl, s látta, amint Percy leereszkedik egy résen. Nyilván ez a csapóajtó a hölgyek mellékhelyisége mellett. Nem tudja Percyt megállítani. Emlékezett rá, mit mondott Margaret: a családban mindenki remekül lő, lévén a vadászat egyik fő szórakozásuk. De ez a fiú nem ismerte a gengsztereket. Ha útjukba áll, le fogják puffantam, mint egy kutyát. Harrynek szimpatikus volt Percy, ráadásul nem akarta, hogy Margaret elveszítse öccsét. De hát mi a fenét csinálhat?
Visszatért a pilótafülkébe, és kinézett az ablakon. A hidroplánt éppen kikötötték a motoroshoz. Akár a hidroplán utasai jönnek a *Clipper* fedélzetére, akár a *Clipper* utasai mennek a hidroplánra, a pilótafülkén hamarosan átmegy valaki. Harry nem akart senkivel találkozni, ha elkerülhető. Kiment a hátsó ajtón, de résnyire nyitva hagyta, hogy jobban hallgatózhasson.
Hamarosan hallotta, valaki feljön a csigalépcsőn, és lemegy az orrba. Néhány perccel később többen visszajöttek; ketten vagy hárman is talán. Harry megvárta, amíg a lépésekelhalnak a lépcsőn, aztán előjött.
Segítség érkezett? Vagy a gengszterek kaptak erősítést? Megint nem értette a dolgot. Elment a csigalépcsőig, tétovázott, aztán úgy döntött, félig lemegy. Úgy jobban hallja, mi történik. A csigalépcső kanyarulatában elbújt a fal kiszögellése mögé, aztán kikukucskált. A konyhába belátott: üres volt. Mit csinálok, ha a tengerész feljön a gépre a hajóról? Úgyis meghallom, ha jön, és besurranok a mellékhelyiségbe. Lassan, egyenként lejjebb ment egy-egy lépcsőfokot. Minden lépcsőn megállt és hallgatózott. Amikor leért, hallotta, ahogy Tom Luther hangja tiszta amerikai kiejtéssel, amelynek mélyén mégis valami európai hanghordozást érzett, azt mondja:
– Az istenek kedvelnek engem, Lovesey. Maga éppen akkor érkezett meg a hidroplánjával, amikor egy hidroplánra van leginkább szükségem. A maga segítségével Vincini úr, társai és jómagam átrepülhetünk a haditengerészet hajója felett, amit Deakin úr bizonyos fokú árulása révén idehívott, hogy csapdába ejtsen bennünket.
Ebből Harry kibogozta, Luther a hidroplánon akarja elvinni Hartmann professzort. Óvatosan újra fölment a csigalépcsőn. Szegény Hartmann, visszaviszik a náciknak, gondolta. Szörnyű. De Harry nem volt hős, és szívesen hagyta volna, hogy minden a maga útján törénjen. Most azonban Percy bármelyik pillanatban valami hülyeséget csinálhat; azt pedig nem nézheti karba tett kézzel, hogy Margaret öccsét megöljék. Valamit tennie

kell, valahogy zavart kell keltenie, amivel keresztülhúzhatja a gengszterek számítását.
Lenézett a csapóajtón, meglátta a kampóhoz erősített kötelet, és remek ötlete támadt. Most már tudta, mivel kelthet zavart. Először is eloldja a kötelet. Gyorsan lement a létrán. Szíve sebesen vert. Félt. Nem gondolkozott azon, mit mond, ha valaki rajtakapja. Majd hazudik valamit, ahogy szokta. A kötelet leoldotta a kampóról és a padlóra ejtette. Ekkor meglátta, a csörlőre még egy kötelet erősítettek. Annak leoldásához azonban ki kell mennie a platóra, ahol kiteszi magát annak, hogy észreveszik. De most már nem végezhet félmunkát. Különben is sietnie kell, Percy minden pillanatban valami marhaságot csinálhat. Kilépett a platóra, és gyorsan leoldotta a csörlőről a másik kötelet is. A hajóról kiáltást hallott:
– Hé, maga! Mit csinál?
Nem nézett föl. Abban reménykedett, a kiabáló férfinál nincsen fegyver. Leoldotta a kötelet, és a tengerbe dobta.
– Hé!
Most már fölnézett Harry. A tengerésznél valóban nem volt fegyver. Megragadta a köteleket, és húzni kezdte őket. A kötélvégek a vízbe csúsztak. A tengerész berohant a kormánykabinba, és beindította a hajó motorját.
Eddig megvolnánk, gondolta Harry. Most jön a neheze. A gengszterek pillanatokon belül észreveszik, hogy a hajó már nincs kikötve. Nem értik majd, hogyan történt. Egyiküket leküldik, derítse ki, miért oldódtak el a kötelek. És akkor...
Harry félve gondolt rá, mit csinál akkor. Fölrohant a létrán, végig a kabinon, és ismét elrejtőzött a csomagtérben. Harry tudott egyet s mást a gengszterekről, tudta például, hogy nagyon nem szeretik az ilyen tréfákat. Kiverte a hideg veríték, ha arra gondolt, mit tesznek vele, ha elkapják.
Egy hosszú percig semmi sem történt. Gyerünk, gondolta, nézzetek már ki az ablakon. Vegyétek már észre, hogy nincs meg a hajótok! Amíg bírom idegekkel!
Végre újra lépéseket hallott, haragos, siető, nehéz lépteket, amint fölszaladnak a csigalépcsőn. Úgy hallotta, ketten vannak. Ennek nem örült. Harrynek egy gengszter is túl soknak tűnt. Mikor úgy gondolta, már biztosan lementek az orrba, óvatosan kikukucskált az ajtó résén. A fülke üres volt. Átment a fülkén, és óvatosan lenézett a csapóajtón. Két férfi állt

az orrban, kezükben pisztoly. Még pisztoly nélkül is félreismerhetetlenül gengszterek, gondolta Harry. Ilyen ízléstelenül csak egy gengszter tud öltözködni. Az egyik ronda, vékony kis alak volt; a másik egészen fiatal, talán tizennyolc éves. Talán okosabb lenne, ha visszamennék a rejtekhelyemre, gondolta Harry. A hajó kapitánya úgy manőverezett, hogy megint sikerüljön a *Clipper* közelébe jutnia. Ha sikerül, a két gengszter újra kiköti a hajót, de ehhez el kell tenniük a fegyverüket. Harry erre várt. A tengerész kiáltott valamit a két gengszternek, amit Harry nem értett. Azok ketten kiléptek a platóra, és zsebre tették a pisztolyukat. Harry szíve a torkában dobogott.
Lement a létrán. Mikor félig leért, a fiatalabbiknak sikerüli elkapnia az egyik feléje dobott kötelet. A másik, az a kis randa megfordult, és meglátta Harryt. Zsebébe nyúlt, és abban a pillanatban rántotta elő pisztolyát, amikor Harryodaért.
Harry megrézte, itt a halál.
Mindenesetre lehajolt, és megrántotta a kis ember bokáját. Lövés dördült, de Harry nem érzett semmit. A vékony gengszter elvesztette egyensúlyát, és társába kapaszkodott, a kötél kiesett a kezéből. Egy darabig egymásba kapaszkodtak. Harrynek még mindig a kezében volt a boka, hát rántott rajta egy nagyot.
Erre meglepő dolog történt. Mind a két gengszter szó nélkül a tengerbe esett. Harry indián diadalüvöltést hallatott.
A két maffiózó elmerült, aztán ismét fölbukkant a hullámok között. Harry látta, egyikük sem tud úszni.
– Ezt Clive Membury haláláért kaptátok! – kiáltotta Harry. Nem is várta meg, mi történik velük. Sokkal fontosabb volt megtudni, mi folyik az utastérben. Gyorsan visszament a kamrába, fölmászott a létrán, kijutott a pilótafülkébe, aztán leóvakodott a csigalépcsőn.

Margeret tisztán hallotta a saját szíve dobogását.

Mint a dob, ritmikus és állandó, s olyan hangos, hogy azt hitte: mások is hallják. Sose félt még ennyire.
Már a kényszerleszállástól nagyon megijedt, aztán a fegyverektől, a zavaros szerepcseréktől, mikor mindenkiről kiderült, nem az, aki: Gordino nem Gordino, a mérnök nem mérnök, és Luther nem békés üzletember. Megijedt az emberrablók brutalitásától, de legjobban attól ijedt meg, hogy Membury

ott feküdt a kabinban holtan, egy vértócsa közepén. Megmozdulni sem maradt bátorsága, s ezért még külön is szégyellte magát.
Évek óta beszélt arról, hogy harcolni akar a fasizmus ellen: hát most itt lenne az alkalom! A nácik el akarják rabolni Hartmann professzort, és visszavinnék Németországba; ő pedig nem tesz semmit ez ellen. Miért? Mert megbénította a félelem.
Lehet persze, hogy nem is tehetne semmit. Talán csak megölnék, de ez nem segítene semmit. De akkor is meg kell próbálnia, ha nem másért, hát Ian emlékéért. Most hirtelen úgy érezte, apjának igaza van, amikor gyengének nevezte. Hősiessége csak a képzeletében létezik. Csak a képzeletben volt motoros futár a csatatéren, valójában az első puskalövés hangjára elbújna egy bokor alá. Ha valódi veszélybe kerül, hasznavehetetlen. Ilyesmiken gondolkozott, míg dobogó szívvel a félelemtől bénultan ült az asztalnál.
Egy szót sem szólt a kényszerleszállás közben, egy szót sem szólt, amikor a gengszterek megjelentek a fedélzeten, sem amikor megérkezett Mrs. Lenehan és Mr. Lovesey. Hallgatott, amikor a kölyöknek nevezett csibész észrevette, hogy eloldozódott a hajó; hallgatott, amikor Vincini elküldte két társát, hogy kössék meg újra.
De amikor látta, hogyan fulladozik a vízben a két gengszter, sikított.
Már hosszú ideje az ablakon bámult ki bénult félelmében, amikor meglátta a két fuldoklót. A kölyök megpróbálta valahogy felszínen tartania magát, de a másik a kölyök hátára mászott, és lenyomta, hogy a maga életét mentse. Szörnyű látvány volt. Mikor Margaret sikított, Luther az ablakhoz rohant.
– A vízben vannak! – üvöltötte hisztérikusan.
– Kicsoda? – kérdezte Vincini. – Joe és a kölyök?
– Igen!
A tengerész egy kötelet dobott feléjük a hajóról, de a két fuldokló nem vette észre. Joe rémülten csapkodott, a kölyök pedig a víz alatt volt.
– Csináljon valamit! – üvöltötte Luther Vincininek.
– Mit?– kérdezte Vincini. – Nem tudok csinálni semmit. Ha az a két hülye nem menti meg saját magát, rám ne számítsanak.
A két fuldokló most a víziszárny közelébe került. Ha nincsenek pánikban és észreveszik, talán föl tudnak rá mászni; de nem vették észre.
A kölyök elmerült, és nem jött föl többé. Joe ezzel utolsó támaszát is elveszítette, és nagy adag tengervizet nyelt. Margaret a *Clipper* hangszigetelt falain keresztük csak tompán hallotta a fuldokló borzalmas kiáltását. Joe elmerült, ismét fölbukkant, megint elmerült: aztán már nem

bukkant föl többé. Margaret összeborzongott. Mindkettő halott, gondolta.
– Hogy történt? – kérdezte Luther. – Hogy eshettek a vízbe?
– Talán belöktékőket – felelte Vincini.
– Kicsoda?
– Talán van még valaki ezen a kurva repülőgépen. Margaret azt gondolta: Harry! Lehetséges lenne? Netán még mindig a gépen van? Elbújt valahol, amíg kereste a rendőrség, és a kényszerleszállás után ismét előjött? Harry lökte be a két gengsztert a tengerbe? Aztán rögtön Percyre gondolt. Percy rögtön azután eltűnt, mikor a hajót kikötötték a *Clipper*hez; Margaret feltételezte, hogy a mellékhelyiségbe ment és elbújt. De ez nem volt jellemző Percyre; ő inkább kereste a bajt, mint elrejtőzött előle. Vajon mire készül?
– Az egész tervkezd szétesni – mondta Luther. – Mit csináljunk?
– Elmegyünk a hajóval úgy, ahogy megbeszéltük – felelte Vincini. – Én, maga, a német meg a dohány. Ha valaki útban van, hasba kell lőni. Nem értem, mit izgatja magát. Nyugodjon meg, és menjünk.
Margaretnek az a szörnyű érzése támadt, hogy a lépcsőn Percyvel fognak találkozni, s ő kap golyót a hasába. Aztán, ahogy a három ember éppen elhagyta volna az étkezőt, a gép hátsó részéből megszólalt Percy kamaszos, még mutáló hangja:
– Egy lépést se!
Margaret meglepetésére Percy kezében revolver volt, amit egyenesen Vincinire szegezett. Rövid csövű fegyver. Margaret rögtön kitalálta, hogy ugyanaz, amit Baker kapitány vett el az FBI ügynökétől. Most kinyújtott karral tartotta, mintha sportlövészeten lenne.
Vincini lassan, nagyon lassan megfordult.
Margaret büszke volt Percyre, ugyanakkor rettegett az életéért.
Az étkező zsúfolva volt emberekkel. Vincini mögött, közvetlenül Margaret mellett Luther Hartmann professzor fejének szegezte fegyverét. A másik oldalon állt Nancy, Mervyn Lovesey, Diana Lovesey, a kapitány, és a fedélzeti mérnök.
Vincini egy alapos pillantást vetett Percyre, aztán megfontoltan mondta:
– Takarodj a pokolba, kölyök.
– Dobja el a fegyverét – válaszolta Percy mutáló hangján.
Vincini megdöbbentően gyorsan mozdult. Oldalt vetette magát, kezében megcsillant a fegyver, lövés dördült. A dörrenés valósággal megsiketítette Margaretet; távolról sikoltást hallott, aztán rájött, a hang az ő szájából jön.

Csak egy lövést hallott, de hogy ki lőtt rá kire, nem tudta. Percynek láthatóan nem volt semmi baja. Vincini azonban megtántorodott, elzuhant, és melléből patakzott a vér. Kezéből kiesett az aktatáska, ami kinyílt: vére a bankjegykötegekre folyt.
Percy eldobta a pisztolyt, és rémülten meredt az emberre, akit megölt. Látszott, rögtön elbőgi magát.
Mindenki Lutherre nézett, a banda utolsó tagjára, aki még fegyvert tartott a kezében. Hartmann hirtelen mozdulattal kiszabadította és a földre vetette magát, fölhasználva a zavart, amit Lutherben Vincini megölése keltett. Margaret attól félt, Luther lelövi a professzort. Aztán attól félt, hogy Luther rálő Percyre. Csak attól nem félt, ami bekövetkezett.
Luther megragadta Margaretet, maga elé rántotta, és a revolver csövét homlokához szorítotfa. Mindenki megdermedt a teremben. Margaret túlságosan rémült volt ahhoz, hogy megmozduljon, vagy akár mondjon valamit. A pisztoly csöve halántékába nyomódott. Fájt. Luther egész testében remegett, ugyanúgy félt, mint Margaret. A rémült csendben végre megszólalt:
– Hartmann, menjen az orrba a csapóajtóhoz. Szálljon föl a hajóra. Tegye, amit mondok, vagy megölöm a lányt.
Margaretet hirtelen valami végtelen nyugalom szállta meg. Átlátta, Luther nagyon okos. Hartmann fejéhez teszi a fegyvert, a professzor inkább a halált választja, mintsem visszamenjen a náci Németországba; de most Margaret életéről volt szó. Hartmann professzor föláldozta volna saját életét, de Margaret életét nem áldozhatta föl.
Hartmann lassan fölkelt.
Most minden rajtam áll, gondolta Margaret. Ha feláldozom magam, a professzor megmenekül. De ez nem igazságos! Nem voltam rá fölkészülve, nem vagyok kész a halálra, nem tudom megtenni. Meglátta apját. Lord Oxenford arcán rémület ült. Margaretnek eszébe jutott, apja azt mondta: egy napig se bírná a hadseregben, túl gyenge ahhoz, hogy harcoljon. Talán igaza volt? Csak annyit kellene tennie, hogy megmozdul. Csak egyetlen mozdulatot. Luther lelövi, de a többiek azonnal rávetik magukat és Hartmann megmenekül. Az idő lelassult, aztán szinte megállt, mint egy rémálomban. Megteszem, mondta magában Margaret. Mély lélegzetet vett, és gondolatban elbúcsúzott a világtól. Hirtelen meghallotta Harry hangját:
– Megérkezett a tengeralattjárója, Mr. Luther! Mindenki önkéntelenül kinézett az ablakon.

A revolver csövének nyomása kissé enyhült Margaret halántékán. Érezte, Luther figyelmét egy pillanatra elvonta a bejelentés. Gyorsan lebukott és kirántotta magát Luther szorításából. Egy lövést hallott, de nem érzett semmit; nem érte a golyó.
Aztán mindenki egyszerre mozdult meg.
Eddie Deakin úgy zuhant rá Lutherra mint egy fa. Harry kitépte kezéből a fegyvert. Luther háttal a földre zuhant. Ketten térdeltek rajta, Eddie és Harry.
Élek, gondolta Margaret. Hirtelen egész testéből elszállt az erő. Leroskadt egy székre. Percy odarohant hozzá, megölelték egymást.
– Jól vagy? – kérdezte Margaret,
– Azt hiszem – felelte Percy.
– Nagyon bátor voltál!
– Te is – válaszolta Percy.
Igen, gondolta Margaret. Bátor voltam. Az utasok most mind egyszerre kezdtek el kiabálni, de Baker kapitány túlharsogta a hangzavart.
– Csöndet kérek! Mindenki maradjon csöndben! Margaret körülnézett.
Luther még mindig a földön feküdt, Harry és Eddie erősen tartották. A veszély elmúlt. De amikor kinézett az ablakon, meglátta a tengeralattjárót, amely hatalmas, szürke cápaként lebegett a vízen.
Baker kapitány azt mondta:
– A közelben van a haditengerészet egyik hajója. Ben! – mondta a rádiósnak, mert a legénység tagjai időközben elhagyták az egyes kabint és betódultak az étkezőbe. – Azonnal menj a rádióhoz, és jelentsd a hajónak, német tengeralattjárót észleltünk.
– Igen, uram. Ha megengedi, uram: a tengeralattjáró is venni fogja az adást, és ebben az esetben eltűnik.
– Annál jobb – morogta a kapitány. – Az utasoknak mára elég a veszélyes helyzetekből. – Ben Thompson eltűnt a csigalépcső irányába. A kapitány folytatta:
– Van még egy gengszter, akit nem kaptunk el. A hajó kormányosa. Eddie, menj az orrba és csald be. Mondd azt neki, Vincini beszélni akar vele.
Eddie leszállt Lutherről, és indult. A kapitány a navigátorhoz fordult:
– Jack, szedd össze ezt a sok rohadt lőfegyvert, és szedd ki belőlük a golyókat. – A kapitány rájött, hogy káromkodott, és az utasok felé fordult: – Elnézést kérek, ha erős kifejezést használtam.
Az utasok annyi erős kifejezést hallottak a gengszterektől, hogy első

pillanatban nem is értették, miért kér elnézést a kapitány. Margaret elnevette magát, aztán lassan a többiek is. A kapitány végre megértette min nevetnek, és maga is elmosolyodott. A legénység egy tagjához fordult:
– Ezt az alakot vidd be az egyes kabinba, és őriztesd!
Erre már Harry is leszállt Lutherről, akit a legénység két tagja elvezetett.
Harry és Margaret egymásra néztek.
Margaret azt hitte, Harry elhagyta. Azt hitte, nem látja többet. Később azt hitte, ő meghalt. Hirtelen nagyon csodálatosnak tűnt, hogy élnek, és együtt vannak. Harry leült mellé, Margaret pedig a fiú karjába vetette magát. Megölelték egymást.
Egy idő után Harry a lány fülébe súgta:
– Nézzen csak ki az ablakon!
Odakint a tengeralattjáró szürke háta lassan a víz alá merült. Margaret rámosolygott Harryre és megcsókolta.

29

Mikor már mindennek vége volt, Carol-Ann képtelen volt megérinteni Eddie-t. Ült az étkezőben, és meleg tejeskávét ivott, amit Davy készített neki a konyhában. Sápadt volt, reszketett, és azt ismételgette, nincs semmi baja. Mégis összerezzent, valahányszor Eddie hozzáért.

Férje közvetlenül mellette ült, és nézte, de Carol-Ann nem emelte föl a tekintetét, nem nézett Eddie szemébe. Újra meg újra elmesélte, hogyan rontottak be a gengszterek a házba, és hogyan rángatták be az autójukba. Amikor éppen szilvát tettem el; ezt legalább ötvenszer elmondta, mintha az egész történetben ez lenne a legszörnyűbb.

– Most már túl vagyunk rajta – mondta Eddie újra meg újra, és Carol-Ann minden alkalommal lelkesen bólogatott; de nem hitte el.
Egyszerre aztán ránézett Eddie-re, és azt kérdezte:
– Mikor kell legközelebb repülnöd?
Szóval erről van szó, gondolta Eddie. Carol-Ann retteg attól, hogy újra egyedül maradjon. Megkönnyebbült. Ebből a szempontból igazán könnyen megnyugtathatja feleségét.
– Többet nem fogok repülni – mondta. – Amint megérkezünk, fölmondok. Különben amúgy is kirúgnának. Nem alkalmazhatnak egy fedélzeti mérnököt, aki lehozta a gépet a tengeren, mint én.
Baker kapitány véletlenül meghallotta ezt a mondatot, és közbeszólt:
– Eddie, valamit meg kell mondanom. Értem, miért tetted, amit tettél. Lehetetlen helyzetben voltál, és a lehető legjobbat hoztad ki belőle. Nem ismerek még egy embert, aki ilyen nagyszerűen viselkedett volna. Bátor voltál és okos. Büszke vagyok, hogy egy legénységhez tartozunk.
– Köszönöm, uram – mondta Eddie, s mintha gombóc lett volna a torkában.
– Nem is tudom megmondani, mennyire jólesikez nekem. Szeme sarkából észrevette Percyt, aki meglehetősen egyedül üldögélt az asztalnál.
– Kapitány úr, azt hiszem Percynek kellene köszönetet mondanunk. Végeredményben mindannyiunkat ő mentett meg.
– Igaz – válaszolta Baker. Megveregette Eddie vállát, aztánPercyhez lépett, és kezet fogott vele:
– Bátor ember vagy, Percy – mondta.

Percy azonnal megvidámodott.
– Köszönöm, kapitány úr – felelte. A kapitány leült, és beszélgetni kezdett vele. Carol-Ann azt kérdezte Eddie-től:
– Ha nem repülsz többet, mihez kezdesz?
– Belevágunk abba az üzletbe, amiről már annyit beszéltünk. Látta, hogy Carol-Annben remény gyúl, de nemigen mer hinni benne.
– Lehetséges?
– Van annyi megtakarított pénzünk, hogy megvegyük a mezőt, ahol a repülőtér lesz; a többi költségre pedig kölcsönt veszünk föl.
Carol-Ann egyre jobban átadta magát a reménynek.
– És nem csinálhatnánk együtt? – kérdezte. – Én vezethetném a könyvelést és intézhetném a telefonokat, amíg te szereled a gépeket, meg feltöltöd őket benzinnel.
Eddie mosolygott.
– Miért ne? De csak amíg a gyerek megszületik. – Kinyújtotta kezét, és ezúttal Carol-Ann nem rezzent össze. Megfogta férje kezét, megszorította, és végre ő is elmosolyodott.

Nancy éppen Mervynt ölelte magához, amikor megjelent Diana, és megkopogtatta Mervyn vállát. Nancy nem örült egyértelműen a dolognak. Eddig tele volt a szíve az örömmel, hogy él és együtt lehet a férfival, akit szeret; de most gyanakodni kezdett. Vajon Diana nem akarja-e beárnyékolni ezt a boldogságot? Diana elég tétován hagyta el Mervynt, s azóta időnként a megbánás jelei mutatkoztak rajta. Mervyn pedig akkor bizonyította, valamit még mindig érez az asszony iránt, amikor a gengszterekkel alkudozott Diana érdekében. Talán azért jön a nő, hogy visszakönyörögje magát?

Mervyn megfordult és óvatos pillantást vetett feleségére.
– Tessék, Diana.
Diana szeme könnyes volt, de arcán határozottság tükröződött.
– Szeretnék veled kezet fogni – mondta Mervynnek.
Nancy nem egészen értette, ez pontosan mit jelent; de Mervyn magatartása is elárulta, ő sem biztos

a dolgában. Mindazonáltal kinyújtotta kezét és azt mondta:
– Hát persze.

Diana két kézzel fogta Mervyn kezét. Újra elsírta magát. Nancy már elkészült a “próbáljuk meg

újra” jelenetre, de ehelyett Diana azt mondta:
– Sok szerencsét, Mervyn. Remélem boldog leszel. Mervyn arca ünnepélyes kifejezést öltött:
– Köszönöm, Diana. Én is ezt kívánom neked.
Nancy most megértette: Mervyn és Diana most bocsátottak meg a sok egymásnak szerzett

keserűségért. Nem akarnak együtt maradni, de nem akarják azt sem, hogy ellenségként kelljen elválniuk. Nancy önkéntelenül azt mondta Dianának:
– Kezet fog velem is?
Diana csak egy pillanatig tétovázott.
– Igen – válaszolta. Kezet fogtak. – Minden jót – mondta Diana.
– Minden jót – válaszolta Nancy.
Diana megfordult, és visszament a kabinjába.
– No, és mi lesz velünk? – kérdezte Mervyn. – Mit fogunk csinálni?
Nancy csak most jött rá, még el se mondta tervét.
– Én leszek Nat Ridgeway európai igazgatója.
– Fölajánlotta az állást? – kérdezte Mervyn meglepetten.
– Még nem. De föl fogja ajánlani.
Nancy egy motor hangját hallotta. Nem a *Clipper* valamelyik hatalmas motorjának hangja volt, hanem egy jóval kisebbé. Kinézett az ablakon. Talán az őrhajó érkezett meg? Meglepetésére azt látta, a gengszterek motorosa sebesen távolodik.
De ki vezeti?

Margaret gázt adott, és a hajó távolodni kezdett a Clippertől. A szél belekapott hajába, és Margaret lelkesen kiáltott:
– Szabad vagyok! Szabad vagyok!
Az ötlet egyazon pillanatban született meg Harryben és Margaretben. Álltak a folyosón, és nem tudták, most mi következik. Eddie éppen akkor hurcolta le a tengerészt a csigalépcsőn, és bezárta az egyes kabinba Tom Luther mellé. Margaret és Harry egymásra néztek, és tudták, ugyanarra gondolnak.
Az utasok és a legénység túlságosan el voltak foglalva az ünnepléssel ahhoz, hogy észrevegyék, amint Margaret és Harry leosonnak az orrba, és

fölszállnak a hajó fedélzetére. A motor alapjáratban működött. Harry kioldotta a köteleket, ezalatt Margaret a műszerfallal ismerkedett. Nagyjából olyan volt, mint apa hajója Nizzában. Másodpercek alatt léptek le.

Margaret remélte, nem fogjákőket üldözni. Az amerikai őrhajó egy német tengeralattjáró nyomában járt, nem volt rá ideje, hogy azért üldözzön valakit, mert Londonban eltulajdonított egy pár kézelőgombot. Mikor megérkezik a rendőrség, a gyilkosokkal, emberrablókkal, kalózokkal foglalkoznak majd. Sok időnek kell eltérnie, mire eszükbe jut Harry.

Harry átkutatott egy szekrényt, és mindenféle térképet talált. Egy darabig tanulmányozta őket, aztán azt mondta:

– A legtöbb térkép egy Blacks Harbour nevű öblöt ábrázol, ami közvetlenül a határon van az Államok és Kanada között. Azt hiszem, ennek az öbölnek lehetünk a közelében. A kanadai oldalon kéne kikötnünk. – Kicsit később újra megszólalt: Van erre egy nagyobb város, talán hetvenöt mérföldre északra. St. Johnnak hívják. Észak felé megyünk?

Margaret egy pillantást vetett az iránytűre.

– Nagyjából – felelte.

– St. Johnban vasútállomás is van a térkép szerint. Én igazán nem értek a navigáláshoz, de ha a part mentén megyünk, nagyon nem tévedhetünk el; estére ott leszünk.

Válaszképpen Margaret rámosolygott. Harry letette a térképeket, és Margaret mellé állt a kormánykeréknél. Maga elé meredt.

– Mi van? – kérdezte a lány. – Mi a baj?

Harry a fejét rázta, mint aki valamit nem tud elhinni.

– Maga olyan gyönyörű – mondta végül. – Nem értem, miért szeret pont engem.

Margaret elnevette magát.

– Mindenki beleszeretne magába, ha ismerné – válaszolta.

Harry átkarolta a lány derekát.

– Hát – mondta –, nem semmi egy ilyen gyönyörű lánnyal menni egy hajón, miközben süt a nap. Anyám mindig azt mondta, szerencsés csillagzat alatt születtem. Igaza volt.

– Mit fogunk csinálni, ha megérkezünk St. Johnba?

– A parton hagyjuk a hajót, bemegyünk a városba, kiveszünk éjszakára egy szobát, és reggel elmegyünk az első vonattal.

– Honnan szerzünk pénzt? – kérdezte Margaret egy kis aggodalommal.

– Hát, azzal gond lesz – felelte Harry. – Nekem csak egy pár angol fontom van, és ki kell majd fizetnünk a szállodát, a vonatjegyet, ruhát kell vennünk...
– Bárcsak én is elhoztam volna a kézitáskámat, mint maga. Harry vidáman nézett Margaretre.
– Ez nem az én táskám – mondta. – Ez Mr. Luther táskája. Margaret nem értette.
– Miért hozta magával Mr. Luther táskáját?
– Mert százezer dollár van benne – felelte Harry, és hahotázni kezdett.

Table of Contents